

Ngoài Vòng Tay Anh Là Bao Tố

Contents

Ngoài Vòng Tay Anh Là Bao Tố	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	39
7. Chương 7	45
8. Chương 8	54
9. Chương 9	59
10. Chương 10	68
11. Chương 11	75
12. Chương 12	81
13. Chương 13	88
14. Chương 14	89
15. Chương 15	95
16. Chương 16	105
17. Chương 17	113
18. Chương 18	117
19. Chương 19	123

Ngoài Vòng Tay Anh Là Bao Tố

Giới thiệu

Sông Thames hòa cùng kẻ thủ ác hòng đoạt mạng cô. Cô không phải người dễ dàng nhượng bộ cái ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-vong-tay-anh-la-bao-to>

1. Chương 1

Ngay từ lúc Grant Morgan gặp người phụ nữ ấy, anh đã biết rằng cô ta đẹp thật, nhưng sẽ không bao giờ là cô dâu của bất cứ ai.

Anh theo tay chèo thuyền qua những xoáy sương mù, làn sương lạnh ẩm ướt bám vào da và đọng hạt trên chiếc áo khoác dạ anh đang mặc. Tay thọc sâu trong túi áo, anh đưa mắt chăm chú quan sát quang cảnh xung quanh. Con sông nhìn trơn láng dưới ánh sáng tù mù của những ngọn đèn treo trên các tầng đá hoa cương gần bến đỗ. Đồi ba chiếc thuyền nhỏ chở khách xuôi ngược sông Thames, như những món đồ chơi thả trôi cùng sóng nước. Những đợt sóng lạnh lẽo vỗ vào bậc thềm và bờ kè. Cơn gió tháng Ba hiu hắt vờn quanh mặt và tai Grant, ngoan cố luồn vào sau chiếc cà vạt. Anh tìm lại một cơn rung mình khi đắm đắm nhìn xuống dòng sông đen ì oạp sóng. Không ai có thể sống sót quá hai mươi phút trong nước lạnh như thế.

“Thi thể ở đâu?” Grant cau mày sốt ruột. Anh đưa tay sờ tìm chiếc đồng hồ quả quýt trong áo khoác. “Tôi không có cả đêm đâu.”

Tay chèo thuyền loạng choạng khi quay đầu lại nhìn người đàn ông đang theo mình. Sương mù vẫn vít quanh họ mang màu vàng xám, khiến hắn phải nheo mắt để nhìn rõ hơn. “Ông là Morgan, phải không? Chính là ông Morgan... Sao thế nhỉ, tôi có kể lại cũng chẳng ai tin. Một người bảo vệ cho chính đức vua... Tôi cứ tưởng ông không phải động đến những chuyện giết rách như thế này kia.”

“Đáng tiếc là không phải vậy.” Grant lẩm bẩm.

“Lỗi này, thưa ông... và bước cẩn thận đó. Nước làm các bậc thềm trơn kinh khủng, nhất là lại vào cái đêm ẩm ướt thế này.”

Siết chặt hàm, Grant đi xuống chỗ một hình hài mảnh mai và ướt đầm đã được kéo lên bậc thềm. Trong những năm làm nghề điều tra, anh thường xuyên phải thấy tử thi, nhưng thi thể của những nạn nhân chết đuối bao giờ cũng khó chịu nhất. Thi thể được đặt sấp mặt xuống, nhưng thấy rõ đây là phụ nữ. Tay chân cô khuynh ra như con búp bê vải bị đứa trẻ chơi chán rồi bỏ xó, vấy bết quanh chân.

Ngồi xuống bên cạnh, Grant nắm bờ vai người phụ nữ bằng bàn tay đeo găng da để lật cô lại. Anh liền giật mình rút người lại khi cô bắt đầu ho và nôn ra nước mặn, toàn chân co giật.

Tay chèo thuyền kêu lên kinh hãi đằng sau anh, rồi tiến lại gần hơn. “Tôi cứ tưởng cô ta chết rồi.” Giọng hắn run lên vì ngạc nhiên. “Cô ta như miếng thịt ướp lạnh, tôi thề!”

“Ngu xuẩn,” Grant lẩm bẩm. Người phụ nữ tội nghiệp đã bị bỏ lại đây bao lâu trong cái lạnh buốt giá này khi mà tay chèo thuyền đi tìm cảnh sát phố Bow đến điều tra? Cơ hội sống sót của cô sẽ lớn hơn nhiều nếu được chăm sóc ngay lập tức. Hiện tại, tình trạng của cô không được khả quan mấy. Anh nâng người phụ nữ lên và kê đầu cô và gối mình, mái tóc dài ướt sũng quần anh. Làn da cô tái nhợt trong ánh sáng tù mù, và một bên đầu sưng lên. Dẫu vậy, vẫn có thể thấy những đường nét thanh nhã và nổi bật. Anh biết cô.

“Lạy Chúa,” Grant nói tựa hồ hơi thở. Anh đã quyết không bao giờ ngạc nhiên trước bất cứ thứ gì... nhưng gặp Vivien Rose Duvall ở đây, trong tình trạng này... Thật không hình dung nổi.

Mắt cô hé mở, thẫn thờ với nhận thức cái chết gần kề. Nhưng Vivien không phải tí phụ nữ sẽ buông xuôi mà không tranh đấu. Cô rên rỉ gượng đứng lên, bàn tay lướt qua áo anh trong nỗ lực yếu ớt tự cứu mình. Không thể để mặc cô, Grant khóa cánh tay mình quanh cô để đỡ cô đứng dậy. Cô nhỏ nhả và săn chắc, nhưng chiếc váy đầm nước đang mặc gần như nặng gấp đôi cô. Grant bế cô lên ngang ngực, lẩm bẩm khó chịu khi nước vừa ấm vừa lạnh thấm qua quần áo.

“Ông sẽ đưa cô ta về phố Bow chứ, ông Morgan?” tay chèo thuyền vừa tán chuyện vừa vờ vờ theo Grant tới mức nhảy hai bậc một. “Tôi nghĩ mình cũng nên đi, để còn cho Ngài Ross biết tên tôi chứ. Tôi đã cứu người, phải không, tôi tìm thấy quý cô này không thì cô ta đã ngổm rồi. Dĩ nhiên tôi không cần cảm ơn... làm điều cần làm là được rồi... nhưng biết đâu lại có chút phần thưởng thì sao?”

“Tìm bác sĩ Jacob Linley cho tôi.” Grant gay gắt nói, cắt ngang toan tính háo hức của hắn. “Khuya thế này thì thường anh ta ở quán cà phê Tom. Bảo anh ta tới nơi ở của tôi tại phố King.”

“Tôi chịu,” tay chèo thuyền cự nự. “Tôi còn có việc của tôi, ông biết đấy... Trời ạ, tối nay lẽ ra tôi phải kiểm được đến năm silinh.”

“Rồi anh sẽ có tiền khi đưa Linley tới phố King.”

“Nhưng nếu tôi không tìm được ông ta thì sao?”

“Anh phải đưa anh ta tới đó trong vòng nửa tiếng nữa.” Grant sẵn giọng nói, “không thì tôi sẽ tịch thu thuyền anh - và rồi sắp xếp cho anh ba ngày nghỉ ngơi trong khám. Như thế đã đủ động lực chưa?”

“Trước đó tôi cứ nghĩ ông là một gã tử tế cơ đấy,” tay chèo thuyền nói chua chát. “Gặp rồi mới biết. Ông chẳng giống báo viết tí nào. Tôi đã mất bao nhiêu thì giờ ngồi quán nghe người ta đọc chiến công của ông...” Hần thung thà thung thẳng bước đi, vẻ thất vọng rõ rệt trên từng đường nét của cơ thể mập lùn.

Mỗi Grant cong lên trong cảm giác tức cười. Anh biết rất rõ cách mà những kì công của mình được mô tả trên báo. Biên tập viên và phóng viên đã phóng đại thành tích của anh lên tới nỗi biến anh thành siêu nhân. Người ta coi anh là huyền thoại chứ không phải là một người bình thường cũng có khuyết điểm như bao người khác.

Anh đã biến công việc của một cảnh sát phố Bow thành công việc đem lại thu nhập cao, kiếm được cả gia tài khi tìm lại cho ngân hàng tài sản bị trộm cướp. Đôi khi anh cũng nhận các vụ khác – tìm người thừa kế bị bắt cóc, làm vệ sĩ cho các bậc đế vương tới thăm vương quốc, truy tìm kẻ sát nhân – nhưng nhà băng luôn luôn là khách hàng mà anh ưa thích. Sau mỗi vụ được giải quyết, tên anh càng nổi hơn, nổi đến độ anh trở thành đề tài bàn tán trong từng quán cà phê và quán rượu ở khắp Luân Đôn.

Điều Grant thấy nực cười là giới thượng lưu biến anh trở thành đồ trang sức đeo trên ngực, âm ỉ tìm kiếm sự hiện diện của anh cho những buổi tiệc tùng trang trọng của họ. Người ta cho rằng thành công của một buổi khiêu vũ sẽ được đảm bảo nếu chủ nhân có thể để dòng chữ “Ông Morgan sẽ tới” ở cuối tấm thiệp mời. Song anh có nổi tiếng giữa tầng lớp thượng lưu thì ai cũng biết rõ anh không thuộc về họ. Anh giống như một hình mẫu giải trí hơn là một thành viên được chấp nhận vào giới thượng lưu mà anh thường giao du. Phụ nữ phấn khích bởi thấy anh ở một kẻ tiềm ẩn nguy hiểm, và đàn ông mong muốn kết giao với anh để mình có vẻ uy mãnh và phong trần hơn. Grant nhận thức rõ anh sẽ không bao giờ được chấp nhận, có chăng chỉ là chấp nhận theo kiểu dãi bôi nhất. Và anh sẽ không bao giờ được giới thượng lưu tin tưởng... Anh biết quá nhiều những bí mật bẩn thỉu, những gót chân Achilles, những nỗi sợ hãi và dục vọng của họ.

Một ngọn gió lạnh buốt quần quanh anh, khiến người phụ nữ trên tay anh rên lên run rẩy. Ôm gánh nặng khó mang đó chặt hơn, anh rời khỏi bờ kè băng qua con phố đất đá cuội bám đầy bùn đất và phân súc vật. Anh đi qua một cái sân nhỏ vuông vắn chất đầy những thùng nước tù đọng, một cái chuồng lợn hôi hám và một chiếc xe hỏng bánh. Quận Covent Garden đầy những sân vườn như thế, đó là điểm bắt đầu của các xóm nghèo tăm tối và quanh co vươn ra như những mạng nhện phủ đầy dịch bệnh. Bất cứ quý ông nào còn tỉnh táo cũng sẽ khiếp hãi khi phải bước vào khu vực này của thành phố, nơi đây rầy rang ổ của phường trộm cắp, dĩ điểm, du côn và tội phạm, những kẻ sẵn sàng giết người chỉ vì vài silinh. Nhưng Grant chẳng phải quý ông, và thế giới ngầm của Luân Đôn không khiến anh sợ hãi.

Người phụ nữ gác đầu lên vai anh, hơi thở yếu ớt mát rượi phả vào cằm. “Chà Vivien,” anh lẩm bẩm, “tôi từng có lúc muốn ôm em trong tay... nhưng như thế này chẳng giống dự tính của tôi chút nào.”

Anh thấy khó mà tin được mình đang bế người phụ nữ được khao khát nhất Luân Đôn qua những quầy và sập hàng xập xệ của Covent Garden. Đám chủ hàng thịt và người bán rong dừng tay, tò mò nhìn khi anh đi qua, còn mấy ả gái điểm từ chỗ tối mò ra. “Lại đây anh chàng bánh bao,” một ả má hõm tã tưởi như bù nhìn gọi, “có chút da thịt tươi mát như kem cho anh đây!”

“Lúc khác nhé,” Grant nói mĩa mai, lơ đi tiếng kêu như quạ của ả gái điểm.

Anh băng qua góc Tây Bắc của ngã tư tới phố King, nơi những căn nhà xập xệ đột ngột chuyển thành dãy nhà mặt phố, những quán cà phê và một hai nhà xuất bản. Khu phố sạch sẽ và thịnh vượng với những ngôi nhà có mặt tiền cong, nơi ở của tầng lớp trên của xã hội. Grant đã mua một căn ba tầng trang nhã thoáng đãng ở đây. Những văn phòng náo nhiệt ở phố Bow chỉ cách vài bước chân, nhưng dường như nơi đó ở rất xa quang cảnh yên bình này.

Grant nhanh chóng bước lên thềm nhà đá mạnh vào cánh cửa gỗ gụ. Khi không nghe thấy bên trong trả lời, anh lùi lại đá thêm một lần nữa. Đột nhiên cửa mở ra, và người quản gia xuất hiện, lấp bắp phản đối cách anh tùy tiện đối xử với cánh cửa gỗ bóng lộn.

Bà Buttons là một phụ nữ có gương mặt dễ nhìn ở tuổi năm mươi, nhân hậu nhưng kín đáo, cứng nhắc và có đức tin vững chắc. Bà không che giấu việc mình không tán đồng với lựa chọn nghề nghiệp của Grant, căm ghét bạo lực và sự suy đồi mà anh phải đối phó như lẽ thường tình. Dù vậy, bà không ngần ngại đón đủ mọi hạng người của thế giới ngấm đến thăm nơi đây, đối xử với tất cả đều lạnh nhạt và lịch sự như nhau.

Cũng như những thành viên khác của đội cảnh sát phố Bow làm việc dưới sự chỉ dẫn của Ngài Ross Cannon, Grant đã dấn sâu vào thế giới xã hội đen đến mức đôi khi anh tự hỏi có bao nhiêu phần khác biệt giữa anh và đám tội phạm mà anh truy đuổi. Bà Buttons có lần từng nói với Grant rằng bà hy vọng có ngày anh sẽ tiến vào ánh sáng chân lý của Chúa Kitô. “Tôi không cứu rồi nổi nữa rồi,” anh vui vẻ trả lời. “Tốt nhất là bà nên hướng tham vọng của mình vào một mục tiêu khả thi hơn, bà Buttons.”

Khi nhìn thấy gánh nặng utor ất trên tay ông chủ, gương mặt vốn bình thản của người quản gia chùng xuống vì kinh ngạc. “Chúa ơi” Bà Buttons kêu lên. “Chuyện gì thế này?”

Cơ bắp của Grant bắt đầu mỏi rã vì phải bế người phụ nữ mềm rũ quá lâu. “Một người suýt chết đuối,” anh nói ngắn gọn, bước qua người quản gia về hướng cầu thang. “Tôi đưa cô ấy lên phòng tôi.”

“Nhưng sao thế? Ai vậy?” bà Buttons thở hắt ra, rõ ràng cố gắng lấy lại bình tĩnh. “Không phải nên đưa cô ấy vào bệnh viện sao?”

“Cô ấy là người quen của tôi,” anh đáp. “Tôi muốn cô ấy được bác sĩ tư khám. Chúa mới biết ở viện người ta sẽ làm gì cô ấy.”

“Người quen,” bà quản gia lặp lại, vội vàng bước cho kịp nhịp chân thoăn thoắt của anh. Rõ ràng bà muốn biết nhiều hơn, nhưng lại không dám hỏi.

“Thực ra là một gái làng chơi.” Grant khô khan trả lời.

“Gái... và ông mang cô ta về đây...” Giọng bà bất bình. “Thưa ông, lại một lần nữa ông vượt quá thành tích của chính mình rồi.”

Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt anh. “Cảm ơn bà.”

“Đó không phải lời khen,” bà quản gia nhắc nhở. “Ông Morgan, ông không muốn chuẩn bị một phòng cho khách sao?”

“Cô ấy sẽ ở trong phòng tôi,” anh nói bằng giọng dập tắt mọi tranh cãi.

Bà Buttons cau mày, bảo cô hầu gái lau khô nước họ đã để lại trên sàn lối vào lát đá hoa màu hổ phách.

Ngôi nhà mặt phố có cửa sổ dài, nội thất Sheraton, và thậm chí Anh đan tay, là một nơi mà Grant có thời không dám mơ được sống. Nó hoàn toàn khác với căn hộ chật chội anh từng ở khi còn bé, ba căn phòng cho tám đứa con của một cặp vợ chồng bán sách trung lưu. Hay những chuồng cõ nhĩ viện và trại tế bần sau đó, khi cha anh bị ném vào nhà tù dành cho những kẻ vỡ nợ và gia đình anh tan dần xẻ nhẽ.

Cuối cùng Grant thấy mình bơ vơ đầu đường xó chợ, cho tới khi một người bán cá ở Covent Garden thấy anh tội nghiệp đã cho anh một công việc ổn định với một ổ rơm để ngủ qua đêm. Rúc vào hơi ẩm bếp lò, Grant từng mơ về điều gì đó tốt đẹp hơn, khá khẩm hơn, dù mơ mộng của anh chưa bao giờ định hình rõ rệt cho tới ngày anh gặp một cảnh sát phố Bow.

Viên cảnh sát đang đi tuần trong khu chợ tấp nập thì bắt được một thằng ăn trộm mới thỏ cá ở một quầy bán cá. Grant mở to mắt nhìn viên cảnh sát mặc chiến gi lê đỏ bảnh bao, được vũ trang đoản kiếm và súng lục. Anh ta trông cao lớn, đạo mạo và mạnh mẽ hơn những người đàn ông bình thường. Grant lập tức biết rằng hi vọng duy nhất để anh thoát khỏi cuộc sống đang bó buộc lấy mình là phải trở thành cảnh sát. Anh đăng ký vào đội Cảnh sát Tuần bộ vào tuổi mười tám, được thăng lên đội Nhật Tuần trong vòng một năm, và vài tháng sau được Ngài Ross Cannon chọn vào lực lượng ưu tú được tập hợp từ nửa tá cảnh sát phố Bow.

Để chứng minh năng lực bản thân, Grant đã ném mình vào công việc không biết mệt mỏi, coi mỗi vụ như thể nó đòi hỏi anh phải coi đó là việc trả thù cho chính bản thân mình. Anh làm bất cứ việc gì có thể để bắt thủ phạm, từng có thời theo chân một kẻ giết người vượt qua eo biển để tóm gọn hắn ở Pháp. Khi thành công nối tiếp thành công, Grant bắt đầu thu phí cắt cổ cho dịch vụ tư nhân của mình, một điều chỉ khiến anh càng được săn đón hơn.

Nghe lời khuyên của một khách hàng giàu có từng nợ anh một ơn huệ, Grant đầu tư vào các công ty tàu thủy và dệt may, mua nửa cổ phần của một khách sạn và tậu vài món tài sản giá trị ở phía Tây Luân Đôn. Với chút ít may mắn và quyết tâm, anh đã leo cao hơn mức mà Chúa hay con người từng sắp đặt. Ở tuổi ba mươi, anh có thể nghỉ hưu với một gia tài tương đối. Nhưng anh không thể rời khỏi lực lượng phổ Bow. Sự phấn khích trong những chuyến rượt đuổi, sự cảm dỗ của nguy hiểm, chúng quá mạnh mẽ, gần như trở thành nhu cầu thể xác mà anh tưởng như không bao giờ thấy thỏa mãn. Anh không quan tâm tới việc nghiên cứu lí do tại sao mình không thể an cư mà sống một cuộc sống bình thường, nhưng anh chắc chắn cuộc sống đó không phù hợp với tính cách của mình.

Tối phòng ngủ, Grant đặt Vivien vào chiếc giường gỗ gụ lớn với những nét chạm khắc hình rèm ở đầu và chân giường. Phần lớn đồ đạc, kể cả giường ngủ, đều được làm riêng để phù hợp với khổ người của anh. Anh là một người đàn ông cao lớn, thuộc nhóm người mà nóc khung cửa và xà nhà là những mối nguy hiểm thường xuyên.

“Ôi, tấm khăn trải giường!” bà Buttons kêu lên khi vấy vốc của Vivien thấm ướt tấm vải nhung nặng nề thêu chỉ tơ xanh và vàng. “Thế nào cũng hỏng không sửa được cho mà xem!”

“Hồng tôi sẽ mua cái khác,” Grant nói, co duỗi cánh tay ê ẩm đoạn cởi chiếc áo choàng ướt đầm ra. Anh thả áo xuống sàn rồi khom người trên cơ thể bất động của Vivien. Muốn cởi đồ của cô cho nhanh, anh giật phía trước chiếc váy. Một tiếng chửi thề vượt khỏi miệng khi đám cúc áo và móc cài bám quá chặt vào vải len ướt.

Miệng cầu nhau chuyện tấm trải giường nhưng đang bị hồng song bà Buttons vẫn cố gắng giúp anh, rồi lùi lại với tiếng thở dài khó chịu. “Tôi nghĩ phải cắt đi thôi. Tôi đi lấy kéo nhé?”

Grant lắc đầu và vớ xuống giày phải. Bằng động tác lâu năm đã thành thuần thục, anh lấy ra một con dao nhọn cán ngà khoảng sáu phân.

Bà quản gia há hốc miệng nhìn anh cắt phần thân váy dệt dày mà như thể cắt bơ.

“Ôi trời,” bà đáp ứng.

Grant tập trung hoàn toàn vào công việc mình đang làm. “Không ai sử dụng dao thành thạo như một người từng bán cá ở Covent Garden,” anh nhận xét khô khốc, mở lần vấy ngoài để lộ ra cơ man những áo lót bằng vải lanh trắng. Áo lót của Vivien ướt sũng và dính bết vào làn da trắng như tuyết, để lộ núm vú hồng hồng bên dưới. Mặc dù Grant đã thấy vô số thân thể phụ nữ, có điều gì đó trong dáng người được che phủ mà như không của Vivien khiến anh do dự. Anh vật lộn với cảm giác khó lý giải là mình đang xâm phạm một điều gì đó – một ai đó – mỏng mảnh và trinh bạch. Nực cười, bởi Vivien Duvall là một gái làng chơi nổi danh.

“Ông Morgan,” bà quản gia nói, mân mê mép chiếc tạp dề to màu trắng mình đang mặc, “nếu ông muốn, tôi có thể gọi một hầu gái tới giúp tôi cởi đồ cho cô...”

“Duvall,” Grant khẽ nói lời.

“Cô Duvall.”

“Tôi sẽ lo cho người khách của chúng ta,” Grant thì thầm. “Tôi cá rằng số quý ông từng có đặc ân chiêm ngưỡng cô Duvall lửa thể ít ra cũng phải bằng cả một trung đoàn. Cô ta sẽ là người đầu tiên nói câu, ‘Làm cho xong chuyện đi chứ e thẹn cái gì.’” Và lại, sau tất cả những rắc rối mà anh phải chịu tới nay, anh đáng được hưởng chút lạc thú nhỏ nhoi này.

“Vâng, thưa ông.” Bà nhìn anh với ánh mắt kỳ cục và soi xét, cứ như thể anh đang hành xử không giống anh chút nào. Và có lẽ đúng vậy thật. Một cảm giác kỳ lạ tràn khắp người anh, cái lạnh từ bên ngoài hòa với hơi nóng đang đốt cháy anh từ trong cơ thể.

Mặt không biểu cảm, Grant tiếp tục cắt mở lớp áo ướn, cắt một ống tay áo, rồi tới ống còn lại. Khi anh dựng thân thể mảnh mai của Vivien dậy rồi giật lớp vải len ướn dưới người cô lên, một người bước vào qua cánh cửa khép hờ và há hốc miệng.

Đó là Kellow, người hầu cận của anh, một chàng trai trẻ đứng đắn với cái đầu hơi sớm và một cặp kính tròn đặt vững chắc trên mũi. Đôi mắt anh ta mở to như lấp đầy cả mắt kính khi nhìn ông chủ đang đứng với một con dao phía trên thân thể gần như lồ lộ của người phụ nữ bất tỉnh. “Ôi chúa ơi!”

Grant quay lại ném cho anh hầu cái quắc mắt dữ tợn. “Làm chuyện gì có ích đi được không? Lấy một cái áo của tôi ra đây. Ít khăn nữa. À mà cả trà và rượu Brandy nữa. Nhanh lên.”

Kellow định trả lời, nhưng dường như sau khi nghĩ kỹ thì thấy không nên, anh ta bèn đi lấy những thứ được yêu cầu. Cần thận tránh không nhìn người phụ nữ trên giường, anh đưa một chiếc áo sạch cho bà Buttons rồi trốn khỏi phòng.

Grant càng lúc càng muốn Vivien được mặc đủ ấm, mong muốn ấy lớn hơn bất cứ khao khát được nhìn cô lồ thể nào. Anh chỉ thoáng thấy một chút thân thể của cô khi anh và bà quản gia xô tay Vivien vào ống tay áo lạnh dài... nhưng nào anh tham lam giữ lại hình ảnh đó và giữ nó lại để nhấm nháp sau này.

Vivien không hoàn hảo, nhưng chính sự không hoàn hảo ấy lại hứa hẹn mang lại nhiều khoái cảm. Cô có tấm eo thon nhỏ đầy mê hoặc, cũng giống như nhiều người phụ nữ mảnh dẻ khác, cùng bầu ngực căng tràn lộm lổm và đôi đầu gối hơi nhăn nhăn.

Vùng bụng láng mịn của cô càng được tôn thêm nhờ nạm lông ánh đỏ chỉ hơi sẫm hơn những lọn tóc màu hoàng hôn trên đầu. Hẳn nào cô là ả gái điểm đắt giá nhất nước Anh. Cô trông rực rỡ xuân thì, lại xinh xắn, dễ thương... loại đàn bà mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn giữ trên giường hàng ngày trời.

Họ đắp cho Vivien những mảnh chăn lạnh và chăn bông dày, rồi bà Buttons bọc mái tóc cứng ướn nước muối của cô bằng chiếc khăn Kellow mang tới. “Cô ấy là một phụ nữ dễ thương,” bà quản gia nói, gương mặt dịu lại với vẻ không thương cảm không đành. “Và còn trẻ để thay đổi cuộc đời theo chiều hướng tốt đẹp hơn. Mong là Chúa sẽ tha thứ cho cô ấy.”

“Cô ta sẽ không chết,” Grant nói ngắn gọn. “Tôi không cho phép.” Anh chạm vào vầng trán ngắn của Vivien, ngón cái vuốt lên một lọn tóc xoắn bên dưới tấm khăn. Anh cẩn thận đặt một miếng khăn lạnh lên vết bầm bên thái dương cô. “Dù có vẻ ai đó sẽ thấy thất vọng vì cô ta sống sót.”

“Xin lỗi, thưa ông, nhưng tôi không thật hiểu...ôi.” Mắt bà mở to khi những ngón tay của Grant nhẹ nhàng lướt trên cổ Vivien, cho thấy những vết bầm mờ mờ quanh cái cổ mảnh mai. “Trông như có ai đó đã cố...cố...”

“Siết cổ cô ta,” anh nói toạc ra.

“Kẻ nào lại đi làm cái việc độc ác như vậy chứ?” bà Buttons thắc mắc thành lời, trán nhau lại vì kinh hãi.

“Thường gặp nhất trong các vụ giết người mà nạn nhân là phụ nữ. Thủ phạm là chồng hoặc tình nhân.” Mỗi anh nhếch lên thành nụ cười chẳng lấy gì làm vui vẻ. “Phụ nữ luôn sợ hãi người lạ, thế mà thường những người đàn ông họ biết lại chính là kẻ làm hại họ.”

Lắc đầu trước ý nghĩ cực đoan đó, bà Buttons đứng dậy vuốt lại tạp dề. “Nếu ông muốn, thưa ông, tôi sẽ mang lên ít thuốc mỡ để bôi vào mấy vết bầm xước của cô Duvall, rồi đợi dưới nhà chờ bác sĩ tới.”

Grant gạt đầu, chỉ loáng thoáng nhận biết bà quản gia rời khỏi phòng trong khi anh chăm chú nhìn gương mặt không biểu cảm của Vivien. Anh nhẹ nhàng chỉnh lại miếng vải trên trán. Anh vuốt gò má nhợt nhạt của cô chỉ với một ngón tay, một âm thanh khoái trá bật lên từ cổ họng. “Tôi đã thề rồi cô sẽ phải hối tiếc cái ngày mà cô biến tôi thành thằng ngốc, Vivien,” anh thì thầm. “Nhưng xem ra cơ hội đến sớm hơn tôi tưởng nhiều.”

2. Chương 2

Cô thấy mình đau đớn và lạnh buốt như đang trải qua cơn ác mộng khi đang thức. Hô hấp trở thành một gánh nặng khó chịu đè lên phổi. Cổ họng và lồng ngực bỏng rát, giống như nội tạng bên trong đang bị chà rửa. Cố gắng lên tiếng, cô chỉ bật ra được một âm thanh nhỏ khàn khàn thì đã nhắm mắt vì đau. “Ôi...”

Một đôi tay mạnh mẽ chỉnh lại thế nằm của cô, lót gối dưới đầu và cổ... gạt gọn lọn tóc lòa xòa trên trán cô. Tiếng lẩm bẩm vang lên bên tai. “Đừng cố nói. Đây, cái này sẽ giúp em.” Cảm thấy mép một chiếc thìa ấm trên môi, cô liền ngả người ra sau. Nhưng người bên cạnh không chịu thôi, đặt bàn tay to lớn giữ gáy cô và lại đưa thìa lên miệng cô lần nữa. Răng cô đập vào chiếc thìa kim loại, và cơ thể run lên không thể kìm chế. Cô nuốt một thìa trà đường nóng, mặc dù việc nuốt thực sự làm cô đau thắt.

“Cô bé ngoan. Một thìa nữa nào.”

Cô gắng bắt mình nuốt thìa thứ hai, rồi thứ ba. Đầu cô được đặt lại gối và một thép chặn được phủ hết vai cho cô. Chỉ khi đó cô mới cố gắng mở mắt, neho lại vì nhức mắt dưới vầng sáng của ngọn đèn gần đó. Một người lạ mặt đang cúi người bên trên cô, gương mặt anh ta nửa trong bóng tối, nửa ngoài ánh sáng. Anh ta có mái tóc đen và quăn rũ, từng đường nét đều không còn dấu vết trẻ con. Nước da anh rám nắng và nhuốm vẻ sương gió, viền râu đã cạo để lại một đường màu tối ở hàm. Những đường nét cứng cáp của gương mặt được bù đắp bằng cái mũi dài, khuôn miệng rộng, và cặp mắt xanh sống động. Đôi mắt lạ lùng, hoài nghi, sáng suốt dường như có thể nhìn thấu cô.

“Chết...” Cô hỏi với giọng khản đặc. Mọi thứ, nói, di chuyển, thở, đều đau đớn. Những chiếc kim băng giá đâm cô suốt từ trong ra ngoài, và một vòng kẹp quanh phổi khiến cô gần như không thể hít vào. Tệ nhất là cơn run bần bật trong từng thớ cơ, cơn run rẩy dọa đầy cả xương lẫn khớp đến nỗi cô sợ mình sẽ bị xé tan. Giá như cô có thể khiến mình nằm yên một chút. Khi cô nằm yên, cơn run càng dữ dội hơn. Cô đang tan vỡ thành từng mảnh nhỏ, chìm dần, đuối dần.

“Không, em không chết được đâu,” anh lặng lẽ nói. “Và cơn run cuối cùng sẽ dừng lại thôi. Những vụ như của em thường thế đấy.”

Vụ như của cô ư? Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cô ở đây? Đôi mắt sưng phồng ứ đầy nước mắt bối rối, song cô cần môi để không bật khóc. “Cảm ơn anh,” cô thều thào, dù cô không rõ mình cảm ơn anh vì điều gì. Cô lần tìm cánh tay anh bởi cô cần sự trấn an của hơi ấm con người. Anh dịch người, ngồi xuống mép giường, sức nặng làm đệm lún xuống, và cô cảm thấy anh nắm những ngón tay mình trong bàn tay to lớn của anh. Hơi ấm da anh, sức sống cháy bỏng trong cái nắm tay khiến cô bàng hoàng.

“Xin đừng bỏ rơi tôi,” cô thì thầm, bầu vú lấy anh như thể đó là dây cứu sinh. “Làm ơn.”

Gương mặt nam tính dữ dằn của anh dịu đi trong ánh đèn. Một tia tự giễu kì lạ sáng lên trong đôi mắt xanh không thể nắm bắt. “Tôi không thể chịu được nước mắt phụ nữ. Em mà cứ khóc là tôi đi đấy.”

“Vâng,” cô nói, cắn môi mạnh hơn. Nhưng nước mắt cứ tuôn ra, và người lạ mặt khẽ chửi thề.

Anh bọc cô trong đồng chăn nệm và cẩn thận ôm cô, giữ chặt chân tay run rẩy của cô. Cô ngạc nhiên vì cảm giác dễ chịu mà vòng tay anh đem lại. Anh vô cùng mạnh mẽ, ôm cô chặt vào lòng mình. Ngả đầu trên vai anh, cô áp má vào làn vải lạnh của chiếc sơ mi anh mặc. Tầm nhìn của cô tràn ngập những chi tiết về anh: da mịn và rám nắng, hình dáng tai gọn ghẽ như dấu hỏi, những lọn tóc nâu sẫm rối mềm được cắt sát đầu không hề hợp mốt.

“Tôi l... lạnh quá...” Cô nói, môi gần sát tai anh.

“Chắc, do em bơi trên sông Thames ấy mà,” anh nói ráo hoảnh. “Đặc biệt là vào thời gian này trong năm.” Cô cảm thấy hơi thở của anh trên trán mình, một chút hơi ấm, và lòng cô tràn ngập cảm giác biết ơn mãnh liệt. Cô không bao giờ muốn rời khỏi vòng tay anh.

Lưỡi cô cảm giác nặng nề khi cô cố làm ướt đôi môi khô nứt nẻ. “Anh là ai?”

“Em không nhớ?”

“Không, tôi...” Những ý nghĩ và hình ảnh lảng tránh nỗ lực muốn nắm bắt chúng của cô. Cô không thể nhớ được điều gì. Hướng nào cũng đều trống rỗng, một sự trống rỗng đến bối rối.

Những ngón tay ấm áp áp sau gáy cô, anh khẽ ngả đầu cô ra sau. Một nụ cười nhẹ nhàn làm khoe miệng anh hơi cong lên. “Grant Morgan.”

“Chuyện gì đã xảy ra với tôi?” Cô cố gắng vượt lên sự đau đớn và cơn run rẩy làm phân tán tư tưởng để nghĩ ngợi. “Tôi... tôi đã ở dưới nước...” Cô nhớ lại cái lạnh mằn mặn đốt cháy mắt và họng, làm ù tai, làm chân tay quờ quạng trở nên tê cứng. Cô thất bại trong cuộc chiến tìm không khí, thấy phổi như muốn nổ tung, thấy chìm dần như thể bên dưới có những bàn tay vô hình đang lôi cô xuống. “A... ai đó lôi tôi lên. Có phải anh không?”

“Không. Một người chèo thuyền đã tìm thấy em bên gọi cảnh sát. Tôi vô tình là cảnh sát duy nhất có thể đi tối nay.” Tay anh chậm rãi vuốt ve mảnh lưng cô. “Sao em lại rơi xuống sông, Vivien?”

“Vivien?” Cô lặp lại trong nỗi bối rối đến tuyệt vọng. “Tại sao anh lại gọi tôi như thế?”

Một khoảnh khắc yên lặng khiến cô sợ hãi. Anh tưởng cô nhận ra được cái tên... Vivien... Cô gắng nghĩ về một ý nghĩa, hoặc hình ảnh nào đó gần với cái tên. Chỉ có sự trống rỗng.

“Ai là Vivien?” Cổ họng đau nhức co thắt đến nỗi cô hầu như không phát nổi ra tiếng nữa. “Chuyện gì đang xảy ra với tôi?”

“Bình tĩnh lại,” anh nói. “Em không biết tên chính mình ư?”

“Không... tôi không biết, tôi... không nhớ được gì hết cả...” Cô run lên với tiếng khóc sợ hãi. “Ôi... tôi buồn nôn quá...”

Morgan nhanh tay vớ chiếc bát màu kem trên bàn đầu giường cho cô cúi mặt xuống đó. Những cơn nôn khan hành hạ thân thể cô. Khi đợt buồn nôn qua đi, cô lả trong tay anh và run rẩy thảm hại. Anh ngả người cô xuống cho cô gối đầu lên đùi mình.

“Giúp tôi,” cô rên rỉ.

Những ngón tay dài dịu dàng vuốt ve má cô. “Không sao đâu. Đừng sợ hãi.”

Thật đáng kinh ngạc, cho dù rõ ràng chẳng có gì ổn cả và có quá nhiều điều đáng sợ, cô vẫn thấy được an ủi nhờ giọng nói, nhờ bàn tay xoa dịu và nhờ sự hiện diện của anh. Tay anh xoa nhẹ nhàng trên người cô, làm dịu tay chân cô đương run rẩy.

“Thở đi nào,” anh nói, tay xoa xoa giữa ngực cô, và bằng cách nào đó, cô hít vào một ngụm không khí. Cô lơ mơ tự hỏi đây có phải là cảm giác mà người ta cảm thấy khi những linh hồn nơi thiên đường tới để xoa dịu đau đớn... Phải, bàn tay xoa dịu của thiên thần hẳn sẽ như thế này đây.

“Đầu tôi đau quá, “cô rên rỉ. “Tôi cảm thấy lạ lẫm... Tôi hóa điên rồi ư? Tôi đang ở đâu?”

“Nghỉ ngơi đi,” anh nói. “Chúng ta sẽ sắp xếp lại mọi việc sau. Giờ nghỉ ngơi đi.”

“Nói lại cho tôi biết tên anh đi,” cô van nài bằng giọng thều thào.

“Tên tôi là Grant. Em đang ở nhà tôi... và em đã an toàn.”

Không hiểu sao, trong cơn khốn khổ của mình cô vẫn cảm nhận được mong muốn giữ mình xa cách và vô cảm của anh. Anh không muốn tốt với cô, nhưng lại không thể ngăn cản mình. “Grant,” cô lặp lại, nắm bàn tay áp trên ngực mình, yếu ớt đặt nó lên trái tim. “Cảm ơn anh.” Cô cảm thấy anh lặng người, đùi cứng lại bên dưới đầu cô. Một mối, cô nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ trong lòng anh.

Grant đặt Vivien xuống gối và đắp chăn cẩn thận cho cô. Anh cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh đã giúp phụ nữ gặp rắc rối nhiều lần tới mức không đếm xuể. Tới lúc này anh không còn có khả năng mỉa mai trước hình ảnh phụ nữ gặp nạn nữa. Sẽ tốt hơn cho những người anh phục vụ, chưa kể còn tốt cả cho anh, nếu anh giữ mình bình tĩnh một cách hiệu quả và hoàn thành công việc. Anh đã không khóc trong hàng năm trời. Không gì có thể vượt qua lớp bảo vệ đã dựng lên quanh trái tim anh.

Nhưng Vivien, với vẻ đẹp bị tổn thương và sự ngọt ngào đến không ngờ, ảnh hưởng đến anh nhiều hơn mức anh tin là có thể xảy ra. Anh không tăng lơ nổi nốt ngân sung sướng mãnh liệt khi được thấy cô trong nhà mình... trên giường mình.

Lòng bàn tay anh râm ran khi cảm thấy nhịp đập trái tim cô, như thể anh đang cầm nắm giai điệu của nguồn sinh lực trong cô. Anh rất muốn ở bên cô, ôm cô, không phải vì đam mê mà vì mong muốn cho cô hơi ấm và chỗ che cô bằng chính cơ thể mình.

Grant xoa xoa mặt, vò mái tóc ngắn ngủn, đoạn đứng dậy lẩm bẩm. Anh đang gặp chuyện quái quỷ gì vậy?

Ký ức về lần anh và Vivien gặp nhau, hai tháng trước, vẫn còn tươi mới trong tâm trí. Anh đã gặp Vivien ở buổi khiêu vũ mừng sinh nhật mà Huân tước Wentworth tổ chức cho tình nhân của mình. Vũ hội có sự tham dự của thế giới ngầm, đám gái điếm sống xa hoa, các tay cờ bạc và vũ công lạc lõng giữa giới thượng lưu nhưng coi mình cao hơn nhiều tầng lớp lao động. Vì vị trí của Grant trong xã hội bất cứ ai cũng không thể xác định nổi nên anh được mời tới các cuộc tụ tập của mọi tầng lớp xã hội, từ cao nhất tới thấp nhất. Anh quan hệ với cả người đạo mạo lẫn kẻ đạo đức đáng ngờ, rồi cả bọn đòi bại không che giấu, anh thuộc về bất cứ nơi đâu mà cũng chẳng thuộc về đâu cả.

Vũ phòng riêng, với những tác phẩm thạch cao công phu hình Hải vương, tiên cá, cá heo và các loài cá khác, là phòng nền tuyệt hảo cho Vivien. Cô trông cũng chẳng khác nào một nàng tiên cá trong chiếc váy lụa xanh dài ôm lấy từng đường cong cơ thể. Cổ áo xẻ sâu cùng mép váy viền xa tanh trắng và vải sa tanh thẫm may xếp nếp, còn tay áo chỉ là vạt vải sa che vai. Vivien đã thấm ướt váy để nó dính sát hơn vào chân và đùi mình bất chấp bầu không khí rét buốt bên ngoài, đó là điều không thể thoát khỏi mắt Grant hay bất cứ gã đàn ông nào.

Lần đầu tiên bắt gặp hình ảnh cô chẳng khác nào hứng một cú đấm vào bụng. Cô không mang vẻ đẹp kinh điển, nhưng cô hừng hực sức sống như một ngọn lửa với sự kết hợp đầy hấp dẫn giữa nét ngọt ngào và vẻ mê hoặc trên gương mặt. Đôi môi giống như một giấc mộng hoang đường trở thành hiện thực, mềm mại, căng mọng và gợi dục không thể lẫn được. Những lọn tóc gọn sóng đỏ màu hoàng hôn được kẹp lên cao, phô bày cần cổ mong manh và đôi vai ngà ngọc đẹp nhất mà Grant từng thấy.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh, Vivien nhìn lại anh, đôi môi đỏ mọng cong lên thành một nụ cười vừa mời mọc vừa chế nhạo.

“A, anh để ý cô Duvall, tôi thấy rồi.” Huân tước Wentworth xuất hiện bên cạnh Grant, gương mặt đầy nếp nhăn của lão chưng ra vẻ rúm ró. “Tôi cảnh báo anh đấy, anh bạn, Vivien Fuval đã để lại cả dải trái tim tan vỡ sau gót chân cô nàng.”

“Giờ cô ta đang thuộc về ai?” Grant lẩm bẩm, biết rõ một người phụ nữ đẹp như thế này sẽ không thiếu ràng buộc.

“Ngài Gerard, cho tới gần đây. Ông ta được mời tới vũ hội, nhưng lại từ chối mà không hề giải thích. Tôi thì tôi đồ là ông ta đang ở nhà tự liếm vết thương trong khi Vivien tìm kiếm người bảo hộ mới.” Wentworth cười khùng khục trước nét mặt đầy tính toán của Grant. “Ngay cả cân nhắc về chuyện đó cũng đừng, anh bạn ạ.”

“Tại sao không?”

“Đầu tiên, cô ta đòi một khoản kha khá đấy.”

“Thế nếu tôi trả được thì sao?” Grant hỏi.

Wentworth lơ đãng giật giạt một lọn tóc bạc. “Cô ta thích đàn ông có tước vị và đã lập gia đình... và, chắc, trau chuốt hơn anh nhiều, anh bạn. Dĩ nhiên không hề có ý xúc phạm đâu nhé.”

“Dĩ nhiên là không,” Grant tự động lẩm bẩm. Anh chưa bao giờ cố che giấu xuất thân gian khó của mình, thậm chí còn lợi dụng nó trong một số trường hợp. Thực ra nhiều phụ nữ còn cảm thấy thích thú khi biết về nghề nghiệp của anh và chuyện anh không phải con nhà gia thế. Rất có thể Vivien Duvall cũng sẽ thích thay đổi không khí hầu thoát khỏi đám người bảo hộ quý tộc với bộ móng tay cắt sửa gọn gàng và những cử chỉ ra bộ mình quan trọng.

“Cô ả nguy hiểm lắm,” Wentworth khẳng định. “Nghe đâu mới hai tuần trước cô ả dồn ép một thằng khốn đáng thương tội nghiệp đến nước phải tự tử cơ đấy.”

Grant cười khinh miệt. “Tôi chẳng phải hạng người sẽ bỏ mạng chỉ vì tình yêu của đàn bà, thưa ngài.”

Anh tiếp tục theo dõi Vivien lúc ấy vừa lấy trong túi xách đính cườm ra một hộp đựng nốt ruồi giả gắn đá quý. Mở hộp ra cô ngắm nhìn dung mạo mình trong chiếc gương bé xíu gắn ở nắp hộp. Cô cẩn thận chạm một đầu ngón tay đeo găng vào nốt ruồi hình trái tim được dán khéo léo trên khóe đôi môi ngon lành của cô. Rõ ràng cô chỉ lắng nghe nửa vời một quý ông đang cô gắng bắt chuyện với mình. Dường như khó chịu vì sự chú ý của hắn, cô chỉ về phía bàn đồ ăn. Hắn lập tức đi lấy cho cô một đĩa, còn cô tiếp tục chăm chú ngắm nhìn mình trong gương.

Nhận thấy cơ hội, Grant lấy một ly rượu trên khay của một người phục vụ đi qua. Anh tiến tới Vivien, còn cô đóng nắp hộp lại rồi cất vào túi.

“Quay lại sớm vậy?” cô hỏi mà không nhìn anh, giọng uể oải và buồn chán.

“Người thấp tùng lẽ ra phải biết không nên để một phụ nữ đẹp như cô ở lại một mình.”

Sự ngạc nhiên lướt qua đôi mắt xanh thẳm của Vivien. Ánh mắt cô hạ xuống ly rượu được mời trong tay anh.

Cô cầm lấy cái chân uốn lượn khéo léo của ly rượu hình kèm trompet và thanh thoát nhấp môi. “Anh ta không phải người thấp tùng tôi.” Giọng cô rơi vào tai anh êm mượt như nhung. “Cảm ơn anh. Tôi khát khô cả môi rồi.” Cô lại nhấp môi, mắt lướt rời mắt anh. Giống như hầu hết những gái làng chơi thành công, cô có kiểu nhìn tăng bốc khiến đàn ông cảm thấy như mình là kẻ duy nhất trong phòng.

“Ban nãy ông cứ nhìn tôi chằm chằm,” cô nhận xét.

“Tôi không có ý lỗ mãng với cô đâu.”

“Ồ, tôi đã quen với những cái nhìn như thế rồi,” cô nói.

“Tôi chắc chắn là vậy.”

Cô cười, thoáng để lộ ra hàng răng trắng như ngọc trai. “Chúng ta vẫn chưa được giới thiệu.”

Grant cười đáp lại. “Tôi có cần đi tìm người thực hiện nghi thức đó không?”

“Không cần.” Đôi môi hồng hào mềm mại chạm vào miệng ly rượu. “Ông là ông Morgan, cảnh sát phố Bow. Chỉ là phỏng đoán thôi, nhưng tôi chắc mình đúng.”

“Tại sao cô lại nghĩ như vậy?”

“Ông phù hợp với miêu tả. Chiều cao và đôi mắt xanh của ông khó lẫn với ai được.” Cô mím môi nghĩ ngợi. “Nhưng có một điều gì đó khác nữa ở ông... cảm giác như ông thoải mái lắm trong môi trường như thế này. Tôi đồ là ông thà làm bất cứ điều gì để khỏi phải đứng ở đây trong căn phòng ngột ngạt này và nói chuyện phiếm. Và cà vạt của ông thắt quá chặt.”

Grant cười, giật nhẹ đoạn vải lanh trắng hồ cứng thắt quanh cổ mình bằng nút thắt điệu nghệ. Những trói buộc văn minh của áo cổ cao và cà vạt cứng đôi khi vượt quá khả năng chịu đựng của anh. “Cô sai một điểm rồi, cô Duvall, không có gì tôi thích hơn là nói chuyện với cô.”

“Làm sao ông biết tên tôi, thưa ông? Đã có ai nói với ông về tôi sao? Tôi rất muốn biết người ta đã nói gì.”

“Tôi nghe nói cô đã làm tan vỡ nhiều trái tim.”

Cô cười, rõ ràng thích thú vì nhận định đó, và đôi mắt xanh sáng lên tinh quái. “Đúng vậy. Nhưng tôi chắc ông cũng đã làm tan vỡ trái tim của biết bao phụ nữ thuộc về mình rồi.”

“Thật dễ dàng làm tan vỡ trái tim người khác, cô Duvall. Thử thách thú vị hơn là làm sao để giữ tình yêu của một người chứ không phải đánh mất nó.”

“Ông nói về tình yêu nghiêm túc quá,” Vivien nói. “Rất cuộc nó cũng chỉ là một cuộc chơi mà thôi.”

“Phải vậy không? Nói cho tôi biết luật chơi của cô đi.”

“Nó giống như chơi cờ vậy. Tôi cẩn thận lập chiến lược cho mình. Tôi hy sinh một con tốt khi nó không còn hữu ích nữa. Và tôi không bao giờ để lộ những suy nghĩ thật sự của mình cho đối thủ biết.”

“Rất thực tế.”

“Ồ vào vị trí của tôi người ta cần phải như vậy.” Nụ cười khiêu khích của cô nhạt đi đôi chút khi nhìn anh. “Tôi không thích biểu cảm của ông, ông Morgan.”

Grant thấy sức cuốn hút ban đầu của cô bắt đầu nhạt dần khi anh nhận ra rằng có đông đưa với cô thể nào đi nữa thì cuối cùng rồi cũng chẳng tới đâu. Cô gian xảo, khó chơi, sẵn sàng lên giường không danh phận. Anh muốn nhiều hơn thế, cho dù cô có xinh xắn đến mấy đi nữa.

Ánh mắt cô đăm đăm kiểm tìm ở biểu cảm lạnh nhạt của anh, và cô hơi bĩu môi một cách quyến rũ. “Hãy cho tôi biết luật chơi của ông, ông Morgan.”

Một tiếng cười trong trẻo thoát ra khỏi miệng cô. “Điều đó có thể khá bất tiện, ông biết đấy.”

“Phải, tôi biết.”

Rõ ràng tự tin vào sức hấp dẫn của bản thân, Vivien làm dáng trước anh, đưa ngực ra trước, đặt một bàn tay duyên dáng lên bờ hông cong thanh tú. Grant biết anh nên thán phục cô, nhưng anh lại không thể ngừng tự hỏi tại sao đàn bà đẹp lộng lẫy lại thường tự mãn đến thế.

Qua khoe mát, anh thấy người đứng cùng Vivien lúc trước đang sải bước gấp gáp và lo lắng tiến tới họ, một đĩa đồ ngon nắm chặt trên tay. Rõ ràng hấn quyết bảo vệ lãnh thổ của mình, và Grant chẳng có ý muốn tranh cãi với hấn. Vivien Duvall không đáng cho một cuộc xung đột ở chốn đông người thế này.

Vivien dõi theo hướng anh nhìn, và khẽ thở phì. “Mời tôi nhảy trước khi tên chán ngắt đó về đi,” cô hạ giọng nói.

“Xin thứ lỗi, cô Duvall,” Grant thì thầm, “tôi ghét phải tước đi của anh ta niềm vui được ở bên cô. Nhất là sau khi anh ta cất công đi lấy đồ ăn cho cô.”

Mắt Vivien mở to khi nhận ra mình đã bị từ chối. Màu hồng ửng lan ra má và trán, xung đột với màu đỏ nâu của tóc cô. Khi cô có thể mở miệng trả lời, giọng cô đầy khinh thị. “Có lẽ chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, ông Morgan nhỉ. Tôi sẽ tìm ông nếu có khi nào tôi bị móc túi hoặc cướp đường.”

“Xin cứ làm thế,” anh trả lời, hoàn toàn lịch sự, và rồi bỏ đi sau khi cúi chào nhanh.

Grant đã nghĩ chuyện như thế là xong, nhưng thật không may cuộc chạm trán ngắn ngủi của họ đã không lọt khỏi mắt của những người khác ở vũ hội. Và Vivien, với một hành động trả thù nhỏ mọn, đã kể lại tình huống theo cách làm của những kẻ ngồi lê đôi mách che miệng cười hí hí. Vivien khéo léo bóng gió với cả đàn miệng lưỡi đưa đưa rằng ông Morgan đáng gờm đã chèo kéo cô, và bị cô từ chối thẳng thừng. Việc một cảnh sát phố Bow lừng danh lại đi cố gắng lấy lòng Vivien Duvall để rồi thất bại khiến ai cũng thấy khôi hài. “Hắn chẳng nguy hiểm như người ta bàn tán,” ai đó ranh mãnh nhận xét trong tầm nghe của Grant, “nếu hắn dễ dàng bị đàn bà chơi cho một vô mắt mặt như vậy.”

Lòng tự tôn của Grant bị giáng đòn mạnh khi những lời dối trá cố ý lan rộng... nhưng anh đã gắng giữ yên lặng trước chuyện đó. Anh biết rằng, cũng như tất cả mọi tin đồn, chúng sẽ nhanh chóng nhạt đi nếu không ai lên tiếng đổ thêm dầu vào lửa. Tuy nhiên, mỗi khi cái tên Vivien được nhắc tới, bao giờ anh cũng thấy khó chịu, đặc biệt khi người ta quá cẩn trọng dò xét phản ứng của anh. Anh đã làm mọi thứ có thể để thể hiện rõ sự thờ ơ của mình, nhưng trong thâm tâm anh tự hứa rồi Vivien sẽ phải hối tiếc vì những lời dối trá mình gieo rắc. Đó là một lời hứa mà anh vẫn giữ và quyết thực hiện.

Đi tới cửa sổ, Grant kéo tấm màn cửa Damask xanh thẫm ra và nhìn qua những tấm kính dài. Ánh mắt nôn nóng tìm kiếm bóng dáng bác sĩ Linley trên con phố tối tăm và yên lặng. Chưa đầy một phút sau, cỗ xe ngựa thuê dừng lại trước ngôi nhà mặt phố. Linley từ xe ngựa bước ra, vẫn không đội mũ như mọi khi, mớ tóc sẫm màu bù xù sang lên trong ánh đèn đường. Anh không tỏ ra vội vã, nhưng chân sải bước những bước dài. Xách cặp da nặng chứa đồ nghề bác sĩ như thể nó chẳng có tí trọng lượng nào, anh bước tới cửa trước.

Grant đợi ở cửa phòng ngủ, gật đầu chào bác sĩ khi anh bước lên cầu thang chính cùng bà quản gia. Sự tận tâm và trí thông minh của Linley khiến anh trở thành một trong những bác sĩ đắt khách nhất Luân Đôn. Và việc anh là một anh chàng gần ba mươi đẹp trai chưa vợ chẳng khiến danh tiếng của anh suy giảm chút nào. Những quý bà quý cô giàu có cứ sồn sồn đòi được anh thăm bệnh, cho rằng chỉ bác sĩ Linley mới có thể chữa khỏi chứng đau đầu và các căn bệnh phụ nữ khác của họ. Grant thường xuyên cảm thấy buồn cười khi nghe những lời cầu nhàu của Linley về việc luôn bị phụ nữ giàu sang độc chiếm thay vì được dành thời gian cho các ca khó hơn.

Hai người bắt tay nhau nhanh chóng. Họ thực sự có thiện cảm với nhau, cả hai đều là những người chuyên nghiệp thường phải thấy những mặt tốt nhất và xấu nhất mà con người có thể làm.

“Chà, Morgan,” Linley thoải mái nói, “chuyện này phải đáng giá với việc lôi tôi khỏi cốc cà phê brandy ở quán Tom đây nhé. Có chuyện gì vậy? Anh trông ổn đấy chứ.”

“Tôi có một vị khách cần anh quan tâm,” Grant trả lời, mở cửa dẫn anh vào phòng ngủ. “Cô gái này được lôi lên khỏi dòng Thames khoảng một giờ trước. Tôi đưa cô ta về đây, và cô ta tỉnh lại khoảng mười phút. Điều lạ lùng là, cô ta nói mình không nhớ gì cả. Cô ta thậm chí không thể nói cho tôi biết tên của mình nữa. Liệu có chuyện như thế không?”

Đôi mắt xám của Linley nheo lại ngẫm nghĩ. “Có chứ, dĩ nhiên. Mất trí nhớ hay xảy ra hơn anh nghĩ đấy. Nó thường xuất hiện ở người già, hay người uống quá nhiều rượu...”

“Còn bị đánh vào đầu và suýt chết đuối thì sao?”

Mỗi bác sĩ chu lại huyết sáo khe khàng. “Quý cô tội nghiệp,” anh lẩm bẩm. “Đúng thế, tôi từng có lần gặp ca mất trí nhớ do bị thương ở đầu. Tay này bị thương trong một vụ tai nạn ở xưởng đóng tàu – một thanh dầm rơi xuống đúng thóp hần, thế là hần bất tỉnh ba ngày. Khi tỉnh lại, hần thấy rối tinh cả lên. Thói quen đi lại, viết lách và đọc sách báo thì vẫn dễ dàng nhưng hần không nhận ra người nào trong gia đình, và chẳng nhớ được gì về quá khứ.”

“Trí nhớ của anh ta có trở lại không?”

“Năm hay sáu tháng sau gì đó. Nhưng tôi nghe nói có một ca chỉ vài ngày là trí nhớ đã trở lại rồi. Không thể nói trước được sẽ mất bao nhiêu thời gian. Hoặc liệu trí nhớ có quay lại được hay không.” Đi ngang qua Grant, Linley tiến tới giường và đặt cặp đồ nghề bác sĩ xuống ghế. Khi cúi xuống bệnh nhân đang ngủ, vị bác sĩ ngạc nhiên kêu lên khe khẽ, chỉ vừa vặn để Grant nghe thấy được. “Cô Duvall!”

“Trước anh từng chữa cho cô ta à?”

Linley gật đầu, tỏ ra phiền não. Có gì đó trong biểu cảm của bác sĩ khiến Grant cảm thấy rằng Vivien tới khám vì một căn bệnh nghiêm trọng hơn đau đầu nhiều.

“Bệnh gì vậy?” Grant hỏi.

“Anh biết tôi không thể tiết lộ chuyện đó mà.”

“Cô ta chẳng nhớ được gì – anh có kể cho tôi hay không thì đối với cô ta cũng chẳng có gì khác biệt.”

Linley không bị lý lẽ đó làm lung lay. “Morgan, anh không phiền rời khỏi phòng trong khi tôi khám cho bệnh nhân của mình chứ?”

Grant chưa kịp trả lời thì Vivien tựa mình rên lên. Cô dụi mắt, nheo nheo nhìn gương mặt không quen thuộc của bác sĩ. Năm bắt được tâm trạng cô rõ tới kì lạ, Grant cảm nhận đúng khoảnh khắc cô bắt đầu hoảng loạn. Anh sải ba bước tới bên giường nắm lấy bàn tay run rẩy. Sức mạnh trong cái nắm tay của anh dường như đã làm cô bình tĩnh lại. “Grant,” giọng cô vỡ ra, ánh mắt lướt tới gương mặt anh.

“Bác sĩ đang ở đây,” anh thủ thỉ. “Tôi sẽ đợi ngoài cửa trong khi anh ấy khám cho em. Được không?”

Một khoảng lặng dài trôi qua trước khi cô khẽ gật đầu và buông tay anh ra.

“Ngoan lắm,” Grant nhẹ nhàng gài một lọn tóc sau cái tai nhỏ nhắn.

“Hai người có vẻ đã nhanh chóng trở thành bạn bè đấy,” Linley nhận xét.

“Đó là phong cách của tôi với phụ nữ,” Grant nói. “Họ không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của tôi.”

Miệng Linley nhếch lên. “Hấp dẫn? Sao tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh có chút hấp dẫn nào nhỉ.”

Cả hai đều ngạc nhiên khi giọng nói khan khan yếu ớt của Vivien tham gia vào cuộc nói chuyện. “Đó là bởi vì... anh không phải phụ nữ.”

Grant nhìn cô mà không thể không nở một nụ cười. Cô có thể sống dở chết dở nhưng bản tính lả lơi vẫn chẳng hề thay đổi. Và lạ Chúa, anh hoàn toàn không miễn dịch. “Em đang cố bênh vực tôi, phải không?” Anh cúi xuống đưa ngón tay vuốt ve gò má cô. “Tôi sẽ phải cảm ơn em sau vậy.” Một đơn sắc hồng chầm chầm ửng lên trên gương mặt Vivien. Grant không nhận ra ngữ điệu của anh quyến rũ một cách vô thức cho tới khi bác sĩ ném cho anh một cái nhìn suy đoán.

Ngay lập tức Grant rời khỏi phòng. Cậu có anh dựa lưng vào bức tường dán giấy ở hành lang.

“Mẹ kiếp, Vivien,” anh thì thầm.

Trước đây thật dễ dàng từ chối Vivien, khi mà anh thấy cô hơi hợt, rộng tuếch, gian xảo. Và anh sẽ chẳng thêm bận tâm tới cô nếu không phải vì chuỗi dối trá tổn hại tới lòng kiêu hãnh của anh mà cô gieo rắc khắp Luân Đôn. Grant hẳn đã cảm hận cô nếu cô đáng để anh bỏ ra thứ cảm xúc mạnh mẽ nhường ấy.

Nhưng trong cuộc đời của mỗi người đàn ông hoặc đàn bà đều có những lúc mà hoàn cảnh khiến người ta yếu đuối, và thời điểm đó của Vivien đã tới. Cô mất trí nhớ thật, hay đang giả bộ? Và nếu trí nhớ của cô thật sự mất đi... thì cô cũng đánh mất tất cả sự phòng vệ, những nỗi oán hận và những trò giả bộ vẫn giúp người trưởng thành không để lộ ra con người thật của mình với kẻ khác. Bao nhiêu gã đàn ông đã có được cơ hội gặp con người thật của Vivien? Không kể nào. Anh dám đem cả mạng mình ra đánh cược.

Một quý ông sẽ không lợi dụng tình huống này. Nhưng anh chẳng phải quý ông.

Anh đã từng hứa rằng Vivien sẽ phải trả giá cho trò đùa hèn hạ của mình – và cô nhất định sẽ phải trả giá, trả cả lãi nữa. Giờ đây cô nằm trong tay anh, cô sẽ không thoát đi đâu được chừng nào lòng kiêu hãnh của anh chưa được bồi thường. Anh sẽ lấy cô ra làm trò tiêu khiển tới chừng nào anh chán, hoặc cho tới chừng nào trí nhớ của cô quay lại. Tùy chuyện nào đến trước.

Anh cười thỏa mãn, cơn nhức nhối vì khao khát nóng bỏng trong lồng ngực dường như được dịu bớt.

Sau một khoảng thời gian hồ như lâu không đo nỗi, Linley mở cửa mời anh vào phòng. Vivien có vẻ đã bình tĩnh nhưng kiệt sức, gương mặt cô nhợt nhạt y hệt chiếc gối lạnh trắng dưới đầu. Một nụ cười mơ hồ sang lên trên môi khi cô thấy Grant.

“Thế nào?” Grant hỏi trong khi Linley cúi xuống đóng cặp đồ nghề lại.

Linley ngẩng lên: “Có vẻ cô Duvall bị chấn động não, mặc dù không nặng lắm.”

Mặt Grant nheo lại trước khái niệm không quen thuộc.

“Một cú đánh vào sọ,” Linley giải thích, “gây ra sang chấn cho não. Di chứng thường kéo dài vài tuần, có thể một tháng và có thể dẫn tới lẩn, buồn nôn và cơ thể suy nhược. Và ở trong trường hợp cụ thể này là mất trí nhớ.”

“Anh định chữa thế nào?” Grant cộc lốc hỏi.

“Không may, các triệu chứng của chấn động, bao gồm cả mất trí nhớ phải để nó tự nhiên. Tôi không thể làm gì hơn ngoài việc yêu cầu bệnh nhân nghỉ ngơi. Tôi không nghĩ cô Duvall sẽ mắc phải bệnh nan y gì sau chuyện này, mặc dù vài ngày tới sẽ không dễ chịu lắm. Tôi để lại một ít bột hỗ trợ tiêu hóa để chống lại ảnh hưởng của nước mặn mà cô ấy uống phải, và thuốc mỡ bôi các vết bầm và trầy da. Tôi không tìm thấy dấu hiệu rạn xương hay thương tổn bên trong, chỉ hơi bị bong gân một bên mắt cá chân.” Anh bước tới bên Vivien vỗ vào tay cô. “Ngủ đi,” anh ân cần khuyên. “Đó là lời khuyên tốt nhất tôi có thể cho cô.”

Bác sĩ cầm cặp lên bước qua phòng, dừng lại gần cửa để bàn bạc với Grant. Đôi mắt xám nghiêm túc gặp mắt Grant, và anh nói bằng giọng đủ thấp để Vivien không nghe được. “Có các vết ngón tay quanh cổ và dấu hiệu vật lộn. Tôi đoán anh sẽ điều tra?”

“Dĩ nhiên.”

“Hiển nhiên tình trạng mất trí nhớ của cô Duvall sẽ làm việc của anh càng thêm khó. Tôi không có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này, nhưng tôi biết trí óc là một công cụ mỏng manh.” Lời cảnh báo nằm trong giọng nói nghiêm túc của bác sĩ. “Tôi cực lực đề nghị cô Duvall được ở trong môi trường yên bình. Khi nào cô ấy cảm thấy khá hơn, có thể cho cô ấy tới thăm những địa điểm cũng như người quen để hỗ trợ trí nhớ. Tuy nhiên, anh có thể sẽ làm bệnh cô ấy thêm nghiêm trọng nếu cứ bắt cô ấy nhớ lại điều mình chưa sẵn sàng.”

“Tôi sẽ không làm hại cô ta.” Grant nhảu mồm cau có.

“Chắc, khả năng thẩm vấn của anh thì vang tiếng rồi. Nghe bảo anh có thể ép những tên tội phạm chai lì nhất phải thú tội... và phòng trường hợp anh đang nghĩ tới việc ép ký ức của cô Duvall quay lại...”

“Hiểu rồi,” Grant bực mình lẩm bẩm. “Trời ạ. Hẳn thiên hạ nghĩ tôi cứ lang thang đi làm mấy cái trò đá chó và dọa bọn con nít.”

Linley cười khùng khục khi thấy anh bực bội. “Tôi chỉ biết tiếng tăm của anh thôi, anh bạn. Chào nhé, tôi sẽ sớm gửi anh hóa đơn.”

“Cứ việc,” Grant nói, không che giấu sự nôn nóng muốn gã thầy thuốc biến đi.

“Còn một điều nữa... bệnh nhân bị chấn động não rất dễ tổn thương. Một chấn động nữa lên đầu, như bị ngã, có thể gây nguy hại hoặc thậm chí mất mạng.”

“Tôi sẽ chăm sóc cô ta.”

“Được rồi, Morgan.” Vị bác sĩ cười ầm áp về phía Vivien. “Au revoir[1], cô Duvall. Mấy ngày nữa tôi sẽ tới khám lại.”

[1] Tiếng Pháp, nghĩa là tạm biệt.

Bà Buttons ngó đầu qua cửa, ánh mắt chăm chú nhìn Grant. “Thưa ông? Ông có cần gì không?”

“Giờ thì chưa cần gì.” Grant thì thầm, nhìn theo bà quản gia đi tiễn bác sĩ tới cầu thang chính.

“Tiếng tăm của anh như thế nào?” Vivien yếu ớt hỏi, hẳn đã nghe thấy những lời cuối cùng của bác sĩ.

Grant tới chỗ cô ngồi xuống ghế bên giường. Anh đan tay vào nhau và duỗi đôi chân dài ra, bắt chéo mắt cá chân. “Tôi mà biết thì trời sập.” Anh nhún vai cầu kính. “Tôi là cảnh sát phố Bow. Trong nghề của tôi, người ta luôn luôn dối trá, che giấu và lảng tránh các câu hỏi. Chỉ là tôi có cách đi tới sự thật, và điều đó khiến họ không thoải mái.”

Mặc dù Vivien mệt lả, song một tia hứng thú vẫn hiện lên trong đôi mắt xanh của cô. “Anh ‘có cách’,” cô gà gât hỏi. “Thế nghĩa là sao?”

Anh đột nhiên cười toe, không thể ngăn mình rướn lên trước vén mớ tóc xõa xuống mặt cô. “Thế nghĩa là tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì để tìm ra sự thật.”

“À.” Cô ngáp, cố gắng thức, nhưng sự mệt mỏi rõ ràng áp đảo tất cả. “Grant,” cô thì thầm, “tiếng tăm của tôi thế nào?”

Cô ngủ mất trước khi anh có thể trả lời.

3. Chương 3

Grant thức giấc khi ánh nắng mặt trời yếu ớt bắt đầu lọt qua khung cửa sổ. Trong cơn bối rối anh nhìn trần trần lên trần nhà màu xanh băng giá của phòng dành cho khách, cứ ngỡ sẽ thấy màn trướng màu rượu vang phía trên giường mình. Đột nhiên anh nhớ lại những sự kiện tối hôm trước. Không có âm thanh nào

vang lên từ phòng Vivien. Anh tự hỏi cô đã trải qua một đêm như thế nào. Sau tất cả những gì đã trải qua, cô hẳn sẽ ngủ gần trọn cả ngày hôm nay.

Đặt tay sau đầu, Grant nằm đó thêm một phút, suy nghĩ về chuyện Vivien đang ở đây, trong nhà anh, chỉ cách anh vài phòng. Đã lâu lắm rồi mới có một người phụ nữ ngủ lại dưới mái nhà anh. Vivien Duvall, dưới quyền định đoạt của anh... Ý nghĩ ấy làm anh vui sướng kì lạ. Việc cô không nhớ những gì đã xảy ra giữa họ chỉ càng làm anh thích thú tình huống này hơn.

Ngáp dài, Grant ngồi dậy gãi gãi qua lớp lông ngực đen. Anh gọi hầu phòng, bước tới cái ghế gần đó mặc chiếc quần lanh xám nhạt đã được chuẩn bị sẵn cho mình vào. Sinh hoạt hằng sang của anh là thói quen hình thành từ nhiều năm nay. Anh luôn rời khỏi giường khi mặt trời lên, vệ sinh cá nhân và mặc quần áo trong vòng hai mươi phút, sử dụng một tiếng đồng hồ tiếp theo để ngón ngấu một bữa sáng lớn và đọc lướt tờ Times, rồi đi bộ tới phố Bow. Ngài Ross Cannon yêu cầu tất cả cảnh sát dưới quyền nếu không phải làm nhiệm vụ thì phải có mặt muộn nhất là chín giờ.

Chưa tới năm phút, hầu phòng của anh, Kellow, xuất hiện với bình nước cạo râu nóng và tất cả những dụng cụ cần thiết. Cùng lúc ấy, một người hầu gái nhanh chóng đốt lửa và dọn lò sưởi. Grant đổ nước ấm bốc khói vào chậu rửa và hắt nước lên mặt, cố gắng làm mềm bộ râu có lẽ ngoan cố nhất Luân Đôn. Cạo râu xong, Grant xỏ chiếc sơ mi trắng, áo gi lê xám có họa tiết và cà vạt bằng lụa đen. Đồng phục của cảnh sát phố Bow bao gồm áo gi lê đỏ, áo khoác màu lam, quần xanh hải quân, và ủng cao đen được đánh bóng lộn không chệ vào đâu được. Grant ghét cách ăn mặc này. Trên một người có khổ người vừa phải, quần áo sáng màu – thứ đã khiến công chúng gọi cảnh sát phố Bow là “những chú chim Robin Úc Đỏ” – trông khá chùng diện. Trên người cao như anh, hiệu quả thật đáng giật mình.

Gu của Grant là quần áo cắt vừa vặn màu tối như xám, be và đen, không có phục sức gì khác ngoài đồng hồ quả vẩy. Anh để tóc ngắn cho thuận tiện và có ngày phải cạo râu hai lần trong các trường hợp trang trọng đòi hỏi anh phải loại bỏ thêm một lớp râu lún phún. Tối nào anh cũng phải tắm, nếu không anh khó ngủ nổi. Công việc đòi hỏi thể lực, chưa kể tới những loại người hôi thối mà anh thường quan hệ, hay khiến anh cảm thấy không sạch sẽ cả trong lẫn ngoài.

Nhiều người hay gọi hầu phòng tới giúp mình mặc đồ song Grant thích tự mặc lấy. Anh cảm thấy việc đứng yên để người khác mặc đồ cho mình khá nực cười. Anh là người thân thể không hề khiếm khuyết, chẳng phải thằng nhóc cần người lớn mặc bộ áo liền quần giúp. Khi anh bày tỏ quan điểm này với những người bạn giới thượng lưu, họ cười mà bảo anh rằng đây là một trong những điểm cơ bản nhất giữa những tầng lớp dưới với tầng lớp quý tộc.

“Ý anh là chỉ có các tầng lớp thấp hơn mới biết tự cài nút áo?” Grant mĩa mai hỏi.

“Không phải vậy,” người bạn cười trả lời, “chỉ là họ không có lựa chọn nào khác. Dân quý tộc, ngược lại, có thể sai người khác làm cho họ.”

Sau khi thắt cà vạt lụa đen bằng nút đơn giản, Grant bẻ cổ áo cho gọn gàng. Anh chải mái tóc đen bù xù và liếc nhanh về phía gương. Vừa với tay lấy áo khoác màu xám than, anh nghe thấy một tiếng kêu nghèn nghèn cách mình vài phòng.

“Vivien,” anh lẩm bẩm, lập tức thả rơi áo. Anh tới phòng ngủ chính sau vài sải chân, vào phòng mà không gõ cửa. Người hầu gái đã qua phòng thắp một ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi.

Vivien đang cố tự xuống giường, áo lanh xoắn quanh đùi. Mái tóc dài rối bù buông xuống lưng. Cô đang đứng trên một chân, bấp bênh giữ thăng bằng. Mắt cá chân bị bong gân sưng lên, à rõ ràng cô cảm thấy đau đớn khi bước khập khiễng khỏi giường.

“Em cần gì?” Grant hỏi, và cô giật mình khi nghe thấy giọng anh. Trông cô không đỡ hơn đêm trước, gương mặt trắng bệch, mắt vẫn sưng và cổ họng bầm tím. “Em muốn đi vệ sinh không?”

Câu hỏi thẳng ruột ngựa khiến Vivien vô cùng xấu hổ. Sắc đỏ ửng lên trên gương mặt cô. Cảnh người tóc đỏ đỏ mặt đứng là khó có thể bỏ lỡ, Grant nghĩ, thoáng cảm thấy khôi hài.

“Có, cảm ơn anh,” cô lí nhí giọng khan khan gượng gạo. Cô loạng choạng bước lên một bước cẩn trọng. “Phiền anh chỉ giúp...”

“Tôi sẽ giúp em.”

“Ồ không, thật sự thì...” Cô há hốc miệng khi anh bế cô lên tay, cô bé nhỏ và nhẹ bẫng trước ngực anh. Grant bế cô qua một quãng ngắn tới phòng vệ sinh, cách đó hai cửa xuôi theo hành lang, trong khi Vivien khổ sở cố kéo vạt áo mỏng xuống che đùi cho kín đáo. Cử chỉ khiến anh thấy lạ lùng khi bắt gặp ở một gái làng chơi. Vivien nổi tiếng là người phóng túng, chưa kể đến cách ăn mặc khiêu khích mà vẫn phong nhã. Kín đáo chưa bao giờ là tiết mục của cô. Tại sao bây giờ cô lại tỏ ra bận tâm tới mấy thứ như vậy?

“Em sẽ sớm khỏe lại thôi,” anh nói. “Trong lúc chờ đợi, em phải ở trên giường và đừng dùng tới cổ chân đó. Em muốn gì thì cứ rung chuông gọi hầu gái là được.”

“Vâng, cảm ơn.” Đôi tay nhỏ nhắn của cô ôm cổ anh. “Tôi xin lỗi đã làm phiền anh, anh...” Cô ngắc ngứ, và anh biết cô đã quên mất họ của anh rồi.

“Cứ gọi tôi là Grant,” anh trả lời, nhẹ nhàng hạ cô xuống. “Có gì đâu mà phiền phức.”

Vivien ra khỏi phòng vệ sinh sau ít phút, không giấu nổi ngạc nhiên khi thấy anh vẫn ở đó. Xem chừng cô chẳng lớn hơn một đứa trẻ bao nhiêu khi mặc áo của anh, với ống tay áo được xắn lên vài lớp và gấu áo dài quá gối. Mắt cô ngược lên nhìn anh, và cô đáp trả nụ cười thân thiện của anh với một nụ cười bối rối.

“Cảm thấy khá hơn chưa?” anh hỏi cô.

“Rồi, cảm ơn anh.”

Anh chìa tay cho cô. “Để tôi giúp em về giường.”

Cô do dự trước khi loạng choạng bước tới. Grant cẩn thận ôm cơ thể mảnh mai giữ một cánh tay sau lưng, và cánh tay còn lại dưới gối. Mặc dù anh đã nâng cô lên cực kì nhẹ nhàng vì biết cô bị thương, Vivien vẫn há hốc miệng vì đau khi anh bế cô lên trước ngực. Trong tất cả những người anh đã ôm trong tay, không ai có được vẻ đẹp mơn mớn mà vẫn mong manh thanh thoát tới vậy. Xương cô có thể mảnh mai, nhưng da thịt cô mềm mại và mời gọi, gợi tình vô cùng.

Trở lại phòng ngủ, Grant hạ Vivien lại xuống đệm, vụng về sắp một chồng gối cho cô. Cô kéo chăn lên tới ngực. Dù trông cô thật lười thôi, hoặc cũng có thể chính vì thế, anh trào lên khao khát được âu yếm vuốt ve cô. Chính anh, nổi tiếng là người có trái tim bằng đá granit, hoặc bằng những chất không thấm nước tương tự.

“Em đói chưa?” anh khàn khàn hỏi.

“Không đói lắm.”

“Lát quần gia mang khay lên, tôi muốn em ăn thứ gì đó.”

Không biết vì sao ngữ điệu ra lệnh của anh khiến cô cười. “Tôi sẽ thử.”

Grant đứng chết trân tại chỗ trước nụ cười đó... sáng ngời và ấm áp, một chút phép thuật là rục lên gương mặt thanh tú của cô. Khác xa người đàn bà đầy tự mãn mà anh đã gặp trong vũ hội của Wentworth đến nỗi anh thoáng tự hỏi liệu đây có phải cùng một người không. Nhưng đúng thế, không thể nhầm lẫn, đây là Vivien.

“Grant,” cô do dự hỏi. “Liệu anh có thể lấy tôi mượn một chiếc gương không?” Cô ngượng ngập áp hai tay lên má. “Tôi không biết mình trông như thế nào nữa.”

Dứt ánh mắt khỏi cô, Grant tới chỗ chiếc tủ kê ở góc phòng. Anh lục lọi các ngăn kéo hẹp thấy một hộp đồ bằng gỗ bọc da. Cái hộp được thiết kế để cất kéo, giữa móng, đồ chải tóc, một chiếc gương gắn ở nắp. Quay trở lại bên giường, Grant mở hộp đồ đưa cho cô.

Vivien cố gắng đưa hộp gần lên mặt, nhưng tay cô vẫn còn run lẩy bẩy sau những gì trải qua tối hôm trước. Grant đưa tay giữ vững chiếc hộp để cô soi gương. Tay cô lạnh ngắt dưới tay anh, ngón tay cứng và thiếu máu. Mắt cô mở to, tưởng chừng cô khó thở nổi.

“Thật lạ,” cô nói, “khi không nhận ra nổi gương mặt của chính mình.”

“Em không có lí do gì để phàn nàn,” Grant khàn khàn nói. Ngay cả khi bầm dập, nhọt nhọt và hơi đỏ, vẫn không gì có thể sánh với gương mặt cô.

“Anh nghĩ vậy sao?” Cô chăm chú nhìn vào gương, không có chút dấu vết nào của sự tự mãn mà cô thể hiện ở vũ hội. Vivien đó không hề nghĩ ngợi về sức hấp dẫn của mình. Người phụ nữ này thiếu tự tin hơn nhiều.

“Ai cũng nghĩ như vậy. Em được xem là một trong những sắc đẹp tuyệt vời nhất Luân Đôn.”

“Tôi không hiểu tại sao.” Bất gặp vẻ mặt ngờ vực của anh, cô bổ sung. “Quả thực tôi không có ý mời lời khen, nhưng đây chỉ là... một gương mặt rất bình thường mà.” Cô làm mặt hề vui nhộn, giống một cô bé con soi gương thể nghiệm nhiều nét mặt khác nhau. Tiếng cười run rẩy thoát khỏi cô. “Chẳng có vẻ gì là mặt tôi hết.” Mắt cô lấp lánh như sa phie, và anh thoáng hoảng hốt nhận ra cô sắp sửa khóc.

“Đừng,” anh thì thầm. “Tôi đã nói với em tôi thấy thế nào khi phụ nữ khóc đấy.”

“Phải... anh không thể chịu nổi nước mắt phụ nữ.” Cô lấy ngón tay lau đôi mắt ướt. Một nụ cười run run xuất hiện trên môi cô. “Tôi không nghĩ một cảnh sát phố Bow lại ủy mị như thế.”

“Ủy mị.” Grant lặp lại đầy phẫn nộ. “Tôi cứng rắn hơn bất cứ ai.” Anh túm chiếc khăn lạnh lau vội lau vàng mặt cho cô.

“Thật chứ?” Cô khịt khịt lần cuối, nhìn anh qua mép chặn, và anh thấy dấu hiệu một nụ cười đương xuất hiện sau những giọt nước mắt long lanh cuối cùng. “Tôi lại thấy anh khá mềm lòng.”

Grant mở miệng định tranh cãi, rồi bỗng nhận ra cô đang trêu anh. Anh khó khăn lắm mới có thể dìm xuống đợt cảm xúc nồng nàn bất chợt trào lên trong ngực. “Tôi ủy mị như thốt cổ đó,” anh cho cô biết.

“Tôi sẽ giữ quan điểm của mình.” Cô đóng hộp và lắc đầu rầu rĩ. “Lẽ ra tôi không nên hỏi gương làm gì. Trông tôi tệ quá.”

Grant nhú mày nhìn đôi môi khô nứt của cô. Anh vội lọ thủy tinh đựng thuốc mỡ trên bàn đầu giường đưa cho cô. “Thứ thứ này xem. Linley để lại một loại thuốc đặc biệt để bôi vào các vết bầm, da khô, trầy xước...”

“Tôi có thể dùng cả thùng ấy chứ,” cô nói, loay hoay xoay cái nắp sứ ra.

Grant lấy lại chiếc lọ mở giúp cô. Thay vì trả lại, anh giữ nó trên lòng bàn tay và đưa mắt nhìn cô. “Sáng nay cơn run đỡ hơn rồi,” anh lặng lẽ nhận xét.

Vivien đỏ mặt gật đầu, dường như xấu hổ vì những cơn run không thể kiểm soát. “Vâng, nhưng dường như người tôi không thể ấm lên được.” Bàn tay cô xoa xoa làn da nhọt nhọt và nứt nẻ trên cánh tay. “Không biết... có phải là đòi hỏi quá đáng nếu...”

“Tắm nước ấm?”

“Ồ, vâng.” Sự hứng thú trong giọng nói cô khiến anh mỉm cười.

“Cái đó thì có thể thu xếp được. Có điều em phải đi lại cẩn thận và để người hầu giúp em. Hoặc tôi, nếu em thích.”

Vivien trần trối nhìn anh, miệng há hốc vì đề nghị đó. “Tôi... tôi không dám làm phiền anh như vậy...” cô lấp bắp.

“Không phiền chút nào,” anh nói giọng từng tưng. Chỉ tia lấp lánh trong đôi mắt xanh để lộ việc anh đang đùa cô.

Trước khi cô kịp xua đi, một hình ảnh xuất hiện trong tâm trí, hình ảnh cô ướt đẫm trong bồn tắm cuộn cuộn hơi nước trong khi anh tắm cho thân thể trần trụi của cô.

“Đỏ mặt thật gớm.” Grant nhần xét với nụ cười bất ngờ. “Thứ đó mà còn không làm em ấm lên thì chẳng thứ gì khác làm nổi.” Anh chấm ngón tay vào thuốc mỡ mềm mại mùi cây hồi rồi đưa lên miệng cô. “Yên nào.”

Vivien nghe lời, ánh mắt chăm chú dừng lại trên gương mặt anh trong khi anh bôi thuốc mỡ lên môi cô. Môi khô và xót hấp thụ thuốc ngay, và Grant lại nhúng ngón tay vào lọ. Căn phòng hoàn toàn không có tiếng động, chỉ trừ hơi thở sâu và run rẩy của Vivien.

Ngực Grant trào lên cảm giác nhói nhói khiến anh rất phiền lòng. Anh muốn hôn cô, ôm cô, an ủi cô như thể cô là một đứa nhỏ lạc đường. Anh chưa từng ngờ rằng Vivien Duvall lại đáng yêu và yếu đuối đến thế. Chết tiệt, nếu đây là do cô giả vờ, có lẽ anh sẽ bóp cổ cô mất.

Hiển nhiên cô đã dồn một thằng khốn nào đó tới mức làm như thế rồi.

Grant ngừng lại khi nghĩ tới đó, và nghiêm khắc cảnh báo mình không được để cô gây dao động. Cứ hưởng thụ cô, lấy thứ mà anh muốn... nhưng không được quan tâm tới cô dù chỉ một giây phút. Anh không cần phiền phức nhiều tới như vậy. Anh miết miết thêm thuốc mỡ giữa những ngón tay, cho tới khi mùi hương hờn tràn ngập không gian. Hết sức nhẹ nhàng, anh thoa thuốc mỡ qua cổ họng sưng và bầm tím của cô. Vivien ngồi thật lặng yên để anh thoa thuốc, ánh mắt chăm chú trên gương mặt rần rở của anh.

“Chúng ta biết nhau trước đêm qua, phải không?” cô thì thầm.

Anh hạ hàng mi, và chậm rãi cân nhắc trước khi trả lời. “Em có thể nói như vậy.”

Những ngón tay anh lại thoa nhẹ da cô, bôi thêm thuốc mỡ lên các vết bầm.

Chìm vào bối rối, cô cố gắng hiểu cảm giác về sự đụng chạm của anh, cảm giác quen thuộc và an ủi tới kỳ lạ mà cô cảm nhận khi anh ở bên. Trên thế gian này chẳng có gì quen thuộc với cô, thậm chí cả gương mặt của chính mình... nhưng không biết vì sao anh lại khiến cô cảm thấy an toàn và yên tâm. Cô sẽ không cảm thấy như vậy trước một kẻ lạ mặt, phải không?

“Ch... chúng ta biết nhau tới mức nào?” Vivien lưỡng lự hỏi.

“Chúng ta sẽ nói về chuyện đó sau.” Anh cần cân nhắc mình sẽ nói gì với cô, và sẽ giải thích tình huống đó như thế nào. Trong lúc đó cô sẽ nghỉ ngơi và chữa trị, và ở dưới sự bảo vệ của anh. Mặc dù Vivien không hài lòng lắm về sự lảng tránh đó, cô không truy tận cùng vấn đề, và anh đoán cô vẫn còn quá mệt để có thể tranh cãi. Anh thò tay vào túi áo gi lê lấy đồng hồ ra xem. Anh cau mày khi thấy đã muộn. “Tôi phải tới phố Bow,” anh nói, “hôm nay tôi sẽ đến nhà em lấy ít quần áo cho em.”

Cô cố gắng cười, nhưng đôi mắt xanh không nghe theo.

“Tôi có gia đình hay bạn bè để báo tin không?”

“Tôi không biết về gia đình em,” Grant thừa nhận. “Tôi sẽ gắng hết sức tìm hiểu. Và phải em có bạn bè... nhưng giờ không phải lúc tới thăm họ. Em cần nghỉ ngơi.” Không thể chống lại cám dỗ, anh đưa tay vuốt một nếp nhăn lo lắng trên trán cô. “Đừng lo, người đẹp,” anh thì thầm.

Vivien nằm lại xuống gối, mi mắt trĩu xuống một mối. “Nhiều điều cần hỏi quá,” cô thều thào.

“Em sẽ sớm có tất cả những câu trả lời mình muốn.” Anh tạm ngừng lời, và một chút dịu dàng rời khỏi giọng anh khi anh cho thêm. “Song có thể có vài chuyện em sẽ không thích đâu.”

Cô nghiêm túc nhìn anh, tay đưa lên cổ mình. “Chuyện gì đã xảy ra với tôi tối qua?”

“Tôi đang định đi tìm hiểu chuyện đó đây,” anh trả lời với ngữ điệu không cho phép người ta dám nghi ngờ.

Con phố hình cánh cung được xây dựng vào khoảng giữa thế kỷ 17. Vào thế kỷ trước, một vài người sống ở phố Bow khá nổi tiếng. Nhưng sang thế kỷ này, chỉ còn một cái tên liên quan tới phố thực sự làm nên điều khác biệt... Ngài Ross Cannon.

Đôi khi dường như cả thế giới đều tập trung vào tòa nhà hẹp bốn tầng và người cư ngụ nổi tiếng của nó. Cannon chỉ huy nửa tá cảnh sát Runner và tám mươi sĩ quan đủ loại khác như một nhạc trưởng tài ba. Cảnh sát phố Bow nổi tiếng trên toàn thế giới với những chiến công như dẹp an các cuộc nổi loạn, phá án và bảo vệ hoàng gia.

Sau cái chết của một trong những người kế nhiệm Fielding năm năm trước, nhiều vị tai to mặt lớn được xem là ứng cử viên cho vị trí thẩm phán. Tuy nhiên, cuối cùng một người ít được biết tới lại được bổ nhiệm

vào vị trí đó... Ross Cannon, nguyên là thẩm phán ở trụ sở phố Great Marlboro. Cannon đã đảm đương trách nhiệm thẩm phán như thể mình sinh ra để làm việc đó. Không bao lâu, anh đã để lại dấu ấn riêng biệt của mình ở trụ sở phố Bow, coi việc điều tra như thể đó là một môn khoa học, phát minh ra phương pháp luận, thử nghiệm các học thuyết, hướng dẫn và động viên các sĩ quan của mình với lòng nhiệt huyết rất dễ lan tỏa. Anh là người luôn đặt ra yêu cầu cao và đã làm là làm cho kì được. Bất cứ người nào dưới trướng anh cũng sẽ sẵn lòng chết vì anh. Kể cả Grant.

Grant bước lên bậc tam cấp gỗ mạnh cửa. Người ra mở cửa là quản gia của Cannon, bà Dobson, một phụ nữ đầy đặn và phúc hậu với những sóng tóc bạc phồng lên ôm lấy mái đầu. Gương mặt mập mạp sáng lên nhờ nụ cười trên môi khi bà dẫn Grant vào nhà. “Anh lại không mang mũ rồi, anh Morgan... gió bắc như này mà anh cứ đầu trần rồi có nguy mất mạng đấy chứ chả chơi.”

“Tôi không đội mũ được, bà Dobson,” Grant trả lời, cởi áo bành tô đen nặng nề đang khoác đưa cho bà. Bà gần như ngạt thở vì đồng vải dạ to sụ anh đưa. “Như thế này tôi đã cao lắm rồi.” Loại mũ chóp cao đang thịnh hành khiến anh trông nực cười, làm anh vốn đã lêu nhêu lại cao thêm vài phần chẳng để làm gì nữa, có chăng chỉ là để anh bị người đi đường nhìn chằm chằm một cách lộ liễu.

“Ồi dào, không đội mũ cũng chẳng lừa được ai nghĩ rằng anh thấp đâu mà,” bà chỉ ra.

Grant cười toe và nhéo má bà, khiến bà quản gia kêu lên mắng anh. Tuy vậy bà chỉ mắng cho có, chứ cả hai đều biết trong cả đám cảnh sát phố Bow, anh là người bà quý nhất. “Cannon đâu rồi?” Grant hỏi đôi mắt màu lục lấp lánh, và bà Dobson chỉ về văn phòng của thẩm phán.

Trụ sở số 4 phố Bow có một ngôi nhà, một sân nhỏ, các văn phòng, một tòa án, và một phòng kiên cố để giam phạm nhân.

Được sinh ra trong một gia đình quyền thế, Cannon hẳn đã có thể sống một cuộc đời biếng nhác ở nơi xa hoa hơn thế này nhiều... nhưng đó không phải là bản tính của anh. Anh tâm huyết với công lý, và đối với tất cả những chuyện cần phải làm, không có thời gian để mà lười biếng hay phù phiếm.

Với Cannon, cuộc sống là công chuyện nghiêm túc, và anh sống theo quan điểm đó. Người ta đồn rằng trước khi qua đời, cô vợ trẻ của anh đã yêu cầu anh hứa sẽ không bao giờ tái hôn, và Cannon luôn trung thành với lời hứa của mình. Năng lượng dồi dào ở anh được sử dụng cho công việc. Ngay cả những người bạn gần gũi và thân thiết cũng sẽ sẵn lòng thề rằng chẳng gì có thể phá vỡ sự kiểm soát sắt đá mà Cannon áp dụng cho trái tim kín đáo của mình.

Sải bước dọc hành lang hẹp dẫn tới văn phòng riêng của Cannon, Grant suýt va phải hai cảnh sát đang rời đi... Flagstad và Keyes, hai cảnh sát phố Bow già đời nhất, cả hai đều gấp ghề bốn mươi. “Lại đi bảo vệ hoàng gia đây,” Keyes vui vẻ nói, còn Flagstad tiết lộ rằng mình được giao nhiệm vụ lợi lộc hơn là tới nhà băng Anh, nơi người ta đang trả lãi suất hàng quý.

“Còn cậu làm gì sáng nay?” Flagstad hỏi Grant. Gương mặt sương gió của ông ta nhăn lại giấu cợt. “Đừng, đừng nói là... lại một vụ cướp nhà băng nữa hoặc một vụ trộm ở phía Tây mà anh sẽ đòi phí giải quyết lên đến cả gia tài.”

Grant chỉ cười thay cho câu trả lời bởi đã quen với việc đồng nghiệp gièm pha về những khoản tiền hoa hồng béo bở của mình. Anh không chỉ ra rằng năm qua anh đã bắt được nhiều kẻ trộm hơn cả năm cảnh sát khác cộng lại. “Tôi chỉ lấy những gì họ sẵn sàng trả mà thôi,” anh ôn tồn nói.

“Lí do duy nhất bọn quý tộc thuê cậu là bởi cậu chẳng chuốt chết mẹ đi được,” Keyes cười khùng khục. “Chỉ mới hôm trước, một quý bà nói với tôi. “Trong cả đám cảnh sát các anh, chỉ anh Morgan nhìn đâu ra đấy.” Ông ta cười cợt câu nói ấy. “Cứ như thể về ngoài có liên quan tới cách người ta làm việc vậy.”

“Tôi chẳng chuốt?” Grant hoài nghi hỏi, liếc nhìn bộ trang phục vừa phải của mình, và rời về ngoài bảnh bao của Keyes... kiểu tóc “gió thổi” được vuốt cẩn thận, ghim vàng kẹp trên chiếc cà vạt trau chuốt, những bông hoa bách hợp bé xú được thêu bằng tơ trên áo gi lê. Chưa kể đến cái mũ rộng vành màu kem được cẩn thận đội nghiêng nghiêng trên đầu.

“Tôi phải mặc thế này ở tòa án,” Keyes biện hộ.

Cười khùng khục, Flagstad bắt đầu kéo Keyes đi trước khi một cuộc tranh luận có thể nổ ra.

“Đợi đã,” Keyes nói, giọng thoáng chút hiêu kì. “Morgan, tôi nghe anh được cử đi tới hôm qua để kiểm tra một xác chết trôi trên sông hử?”

“Phải.”

Keyes tỏ ra thiếu kiên nhẫn trước sự ngắn gọn của anh. “Anh nói nhiều như hên ấy nhỉ? Thế nào, anh có gì kể cho chúng tôi về vụ đó không? Nạn nhân là nam hay nữ?”

“Chuyện đó thì liên quan gì tới ông?” Grant hỏi, khó hiểu trước sự quan tâm của viên cảnh sát.

“Anh sẽ nhận vụ này à?” Keyes chưa chịu thôi.

“Có thể.”

“Tôi sẽ nhận vụ này thay anh, nếu anh thích,” Keyes đề nghị. “Trời cũng biết anh không thu được nhiều lợi lộc từ việc điều tra một phụ nữ đã chết. Tôi nghe nói gần đây kẻ chết trôi không trả nhiều lắm đâu.”

Flagstad cười thầm khi nghe lời chế giễu khắp khiêng này.

Grant trừng mắt nhìn Keyes cảnh giác. “Sao ông nghĩ đó là phụ nữ?” anh hỏi vu vơ.

Keyes chớp mắt, và rồi phải mất một lúc mới trả lời. “Đoán thế thôi anh bạn. Thế tôi đoán có đúng không?”

Nhìn ông ta dò hỏi một lần nữa, Grant từ chối trả lời mà bước vào văn phòng của Cannon.

Ngài Ross đang ngồi quay lưng lại cửa, trước ban làm việc lớn từ gỗ sồi có hai trụ được đặt đối diện với cửa sổ hình chữ nhật dài nhìn ra phố. Một con mèo vằn nâu và xám béo ú choán lấy một góc bàn, lười biếng nhìn người mới tới. Con mèo trầm lặng này được phát hiện trên bậc tam cấp của văn phòng phố Bow vài năm trước. Nó bị cụt đuôi, hoặc bởi tai nạn, hoặc do ai đó đùa ác ý, và nhanh chóng được gọi là “Nàng Cụt.” Nàng Cụt là con mèo chỉ quần chủ, nó dành tất cả tình cảm cho Cannon, và hầu như không chấp nhận bất cứ ai khác.

Mái đầu đen của Cannon quay lại, và anh chào Grant với biểu cảm dễ chịu dù không cười. “Xin chào,” anh nói nhỏ. “Có bình cà phê ở bên bàn đó.”

Grant chưa bao giờ từ chối khi được mời cà phê. Niềm đam mê món đồ uống đắng ngắt này của Grant chỉ Cannon mới có thể địch nổi. Họ đều uống cà phê đen à nóng bỏng lưỡi bất cứ khi nào có thể. Thoải mái rót và phê vào một tách màu kem, Grant ngồi xuống chiếc ghế mà Cannon chỉ ở bên cạnh. Vị thẩm phán lại tập trung vào tài liệu trên mặt bàn, ký một tờ bằng kiểu chữ ký bay bướm của anh.

Trong lúc chờ đợi, Grant đảo mắt qua căn phòng thân thuộc. Một bức tường dán đầy bản đồ thành phố và các hạt xung quanh, có cả bản vẽ thiết kế các tầng của Đại sảnh Westminster, Ngân hàng Anh và các tòa nhà quan trọng khác. Một bức tường khác dựng đầy tủ sách, chứa số sách đủ để chết một con voi. Đồ đạc gồm một vài món đóng bằng gỗ sồi nặng trĩu cốt sao đơn giản và thiết thực. Một quả địa cầu loại đặt trong thư viện được để trên kệ gỗ gụ nằm trong góc. Vẫn có đủ chỗ cho một bức họa duy nhất, cảnh Bắc Wales, trên vẽ một con suối chảy qua các tầng đá lởm chởm, với cây cối tối tăm và những ngọn đồi xám xịt mờ mờ đằng xa. Quang cảnh vô cùng nguyên sơ nếu so sánh với những trò lừa lọc ồn ào của Luân Đôn.

Cuối cùng Cannon quay lại phía Grant, đôi lông mày đen thẫm nhường lên hỏi chuyện anh. Với những đường nét sắc sảo và đôi mắt xám lạnh lẽo, nét mặt anh trông giống như chó sói. Nếu cho phép sự nồng hậu len vào biểu cảm của mình, hẳn anh đã có thể được coi là đẹp trai.

“Thế nào?” anh nói. “Tôi qua tìm được cái xác kiểu gì? Có cần yêu cầu điều tra cái chết bất thường không?”

“Không phải xác.” Grant trả lời ngắn gọn. “Nạn nhân – một phụ nữ - vẫn còn sống. Tôi đưa cô ta về nhà rồi gọi bác sĩ Linley.”

“Rất có lòng hảo tâm đấy.”

Rant đảo lại bằng cái nhún vai thận trọng. “Tôi biết cô ta khá rõ. Tên cô ta là Vivien Duvall.”

Cái tên khiến Cannon hứng thú. “Là người từ chối anh ở vũ hội Wentworth?”

“Chính tôi mới là người từ chối.” Grant nói, giọng thoáng bức bối. “Không biết làm thế nào khi tin đồn lan ra, chuyện lại bị xoay ngoắt đi như thế.”

Đôi lông mày đen của Cannon nhướng lên, và anh hừm sâu trong cổ họng với vẻ mỉa mai. “Tiếp đi. Nói xem tình trạng cô Duvall thế nào rồi?”

Grant gõ gõ lên tay vịn ghế. “m mưu giết người, không nghi ngờ gì nữa. Những vết bầm sâu và đầu ngón tay quanh cổ, chưa kể đến một cú đập vào đầu. Theo Linley, cô ta sẽ ổn thôi... nhưng có một điều khó khăn. Cô ta mất trí nhớ. Cô ta không thể kể lại một chi tiết nào về chuyện đã xảy ra, thậm chí không thể nhớ được tên của chính mình.”

“Bác sĩ có nói khi nào trí nhớ của cô ta sẽ phục hồi không?”

Grant lắc đầu. “Không có cách nào biết được hết. Và cho tới khi cuộc điều tra tìm thấy vài bằng chứng – hoặc cô ta phục hồi ký ức – sẽ an toàn hơn nếu mọi người đều nghĩ cô ta đã chết.”

Đôi mắt xám của Cannon nheo lại hứng thú. “Tôi sẽ cho một cảnh sát điều tra, hay anh muốn nhận vụ này?”

“Tôi muốn vụ này.” Grant uống ngụm cà phê cuối cùng và siết những ngón tay dài quanh chiếc tách, thu lấy chút hơi ấm ít ỏi còn lại. “Tôi sẽ bắt đầu bằng việc thăm dò người bảo trợ trước của cô ta, Ngài Gerard. Rất có thể ông ta hoặc tên tình nhân ghen tuông nào đó đã cố bóp cổ cô ta. Chỉ quỷ mới biết, có khi lại có cả danh sách dài những kẻ như vậy ấy chứ.”

Miệng Cannon khẽ nhếch lên khi anh kiểm chế một nụ cười. “Tôi sẽ cho người tới xét hỏi tay lái thuyền đã tìm thấy cô ta, cũng như những người khách đi dò gần cầu Waterloo tới qua. Biết đâu có người đã nhìn thấy hoặc nghe thấy điều gì đó hữu ích. Nhớ báo cáo cho tôi tiến trình điều tra của anh. Trong lúc đó, cô Duvall sẽ ở đâu?”

Grant quan sát những giọt đen óng ánh bám vào thành bên trong của chiếc tách. Anh cố nói bằng giọng điềm nhiên nhất có thể. “Với tôi”

“Chắc chắn cô ta có bạn bè hoặc người thân đón về ở chứ.”

“Cô ta sẽ an toàn nhất dưới sự bảo vệ của tôi.”

Grant không nao núng nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo và sắc sảo của Cannon. Vị thẩm phán thường không nhận xét về cuộc sống cá nhân của các cảnh sát, chừng nào họ còn làm tốt việc của mình. Dù vậy, Cannon vẫn có lòng trắc ẩn đối với phụ nữ và trẻ em, và sẽ làm tất cả mọi việc trong giới hạn quyền lực đáng kể của mình để bảo vệ họ không bị đối xử tàn tệ.

Cannon để sự im lặng kéo dài một cách không thoải mái rồi mới lên tiếng. “Tôi tin là tôi biết anh, Morgan... biết đủ để chắc chắn rằng anh sẽ không lợi dụng người phụ nữ này, cho dù anh bất mãn với cô ta tới đâu.”

Grant trả lời lạnh tanh. “Tôi sẽ không bao giờ ép buộc một người phụ nữ không đồng thuận.”

“Tôi không muốn nói tới ‘ép buộc’,” Cannon khẽ nói. “Tôi muốn nói tới lôi kéo... cơ hội... quyến rũ...”

Muốn bảo vị thẩm phán đi mà lo việc của mình đi, Grant đứng dậy đặt chiếc tách cạn nước lên bàn bên. “Tôi không cần bài rao giảng,” anh nói. “Tôi sẽ không làm hại cô Duvall dưới bất cứ hình thức nào. Tôi dám hứa với ngài thế đấy. Song hãy nhớ là cô ta chẳng phải một cô nàng ngây thơ. Cô ta là gái làng chơi. Lôi kéo và quyến rũ là ngón nghề của cô ta. Mất trí nhớ không thay đổi được sự thật cô ta là ai.”

Không bối rối, Cannon chống tay lên thái dương trầm ngâm nhìn Grant. “Cô Duvall có sẵn sàng chấp nhận sự sắp đặt này không?”

“Nếu không thích, cô ta có thể thoải mái đi nơi khác.”

“Hãy chắc chắn là cô ta hiểu điều đó.”

Kiểm lại vài lời đáp trả, Grant nghiêng đầu đồng ý. “Còn gì nữa không?” Anh hỏi ôn hòa tới mức khó có thể là nhạo báng.

Cannon tiếp tục chăm chú nhìn anh về đánh giá. “Có lẽ anh nên giải thích tại sao anh muốn giữ cô Duvall dưới mái nhà mình, sau tất cả cảm ghét của anh đối với cô ta?”

“Tôi chưa bao giờ nói tôi ghét cô ta,” Grant phản bác.

“Thôi đi.” Lời quở trách khá nhẹ nhàng. “Anh chả cảm ghét cô ta ra mặt khi bị cô ta làm cho khốn khổ vì những lời đồn đại còn gì.”

“Cứ gọi đây là cơ hội để tôi sửa chữa đi. Với lại đó là nhiệm vụ của tôi.”

Cannon liếc anh một cái nhìn biết nói. “Cho dù tính cách của quý cô này ra sao – hoặc không như thế nào – tôi muốn anh không đụng tới cô ta cho tới khi cô ta phục hồi trí nhớ và cuộc điều tra kết thúc.”

Bực mình tới mức gần như không chịu nổi, Grant cười nhạt. “Không phải tôi luôn luôn làm như ngài bảo sao?”

Cannon thở hắt ra và quay sang phía bàn làm việc. “Giá mà anh như vậy,” anh lẩm bẩm đoạn vẩy tay nhanh ra hiệu đuổi khách.

“Chào nhé, Nàng Cụt,” Grant nói nhẹ nhàng, nhưng con mèo quay đầu đi với vẻ khinh khỉnh khiến anh bật cười.

Đường Park, trung tâm của khu vực Mayfair danh giá, là địa chỉ được mong muốn nhất ở Luân Đôn.

Trần ngập không khí giàu sang và quyền thế, con phố rải đầy biệt thự với những cột trụ bề thế được thiết kế trên diện tích lớn. Những ngôi nhà này nhắm tới việc thuyết phục kẻ qua đường rằng những người sống ở đây ưu việt hơn người bình thường.

Grant đã thấy quá nhiều cuộc sống riêng tư của giới quý tộc nên không bị sự huy hoàng của phố Lane làm kinh ngạc. Tầng lớp quý phái cũng có nhiều nhược điểm và khiếm khuyết như người bình thường, có khi còn hơn. Sự khác biệt duy nhất giữa một quý tộc và một kẻ thường dân là quý tộc có nhiều tiềm lực để che giấu những chuyện sai trái của mình hơn. Và đôi khi giới quý tộc thực sự tin rằng họ ở trên luật pháp mà đám thường dân bị trói buộc vào. Đây là loại người Grant ưa đem ra trước ánh sáng công lí nhất.

Tên người bảo trợ gần nhất của Vivien là William Henry Ellyor, Ngài Gerard. Là bá tước tương lai của Norbury, nghề nghiệp chính của hắn chỉ là đợi cha hắn chết đi để hắn có thể thừa hưởng tước vị trọng vọng và một gia tài đáng kể. Thật không may cho Gerard, cha hắn vẫn rất tráng kiện và hắn sẽ còn ôm cái tước vị béo bở kia nhiều năm nữa. Trong lúc chờ đợi, Gerard tìm ra nhiều cách tự giải khuây, buông tuồng trong những lạc thú vô độ ở phụ nữ, rượu chè, cờ bạc và thể thao. “Giao ước” của hắn với Vivien Duvall khiến hắn được nhiều người ghen tị. Cô là chiến công đáng yêu rõ ràng hiện hữu.

Gerard nổi tiếng nóng tính, hay có những cơn thịnh nộ dữ dội khi bị lấy mất những gì mình muốn. Một quý ông có thua bạc thì cũng sẽ chấp nhận bằng thái độ phong nhã, đằng này Gerard sẵn sàng ăn gian nói dối chứ không chịu bị thua. Thiên hạ vẫn xì xào rằng hễ tức giận là hắn lại trút hết lên kẻ ăn người ở, là một ông chủ tồi tới mức khó thuê người giúp việc cho vô số dinh cơ của hắn.

Grant bước lên bậc tam cấp của ngôi biệt thự có phong cách cổ điển với trần tường và các hốc tường đặt tượng. Nắm tay đeo găng gỗ mạnh vài nhịp lên cánh cửa, và một trong những cánh cửa đôi mở ra, để lộ gương mặt khắc khổ của ông quản gia.

“Ông có việc gì, thưa ông?” ông quản gia hỏi.

“Báo với Ngài Gerard là Morgan tới gặp.”

Qua nét mặt người quản gia, Grant thấy ông ta đã hiểu ra ngay, và thoáng thận trọng lên vào ngữ điệu của ông ta. “Thưa ông, tôi rất tiếc phải thông báo với ông là Ngài Gerard hiện không ở nhà. Nếu ông để lại danh thiếp, tôi sẽ đưa ngài ấy sau.”

Grant cười ruồi. “Không ở nhà” là một cụm từ được những người quản gia sử dụng để thể hiện rằng một quý ông hay quý bà nào đó rất có thể đang ở nhà, nhưng không muốn tiếp khách. Nhưng nếu Grant muốn tra hỏi ai đó, thì còn lâu mới thêm tỏ ra tế nhị xã giao.

“Tôi không để lại danh thiếp,” anh nói thẳng. “Báo với ông chủ của ông rằng Morgan đang ở đây. Đây không phải một cuộc viếng thăm xã giao.”

Gương mặt của ông quản gia vẫn bình thản, nhưng cả người toát ra vẻ bất đồng. Ông ta lảng lạng bỏ Grant lại ở bậc cửa rồi biến mất vào trong nhà. Grant chen người vào trong và thúc mạnh ủng đóng cánh cửa nặng nề lại. Ngả người về sau, anh quan sát tiền sảnh. Một hàng cột cẩm thạch trắng bóng, tường được sơn màu dịu mắt thịnh hành, được gọi là “màu xám Paris”. Thạch cao trắng nhật đắp từ phần trên của tường lên tới trần nhà cao ngất. Ngay đối diện cửa chính là một hồ vòng cung đặt bức tượng người phụ nữ có cánh nhỏ. Tiến đến bức tượng, Grant chạm vào một chiếc cánh thanh thoát và thán thán phực tác phẩm tinh xảo.

Ông quản gia lại xuất hiện vào đúng lúc đó, cau mày với thái độ xù lông ngạo mạn. “Thưa ông, đó là một phần trong bộ sưu tập tượng La Mã quý giá của Ngài Gerard.”

Grant lùi lại trả lời tỉnh bơ. “Thực ra là Hy Lạp. Bức tượng gốc nằm trên tay tượng nữ thần Athena đặt trong đền Parthnon.”

“Chà...” Người quản gia rõ ràng không lúng túng. “Tượng đó không phải để tùy tiện sờ mó đâu. Giờ nếu ông không ngại đi theo tôi thì Ngài Gerard đang đợi đấy.”

Grant được dẫn vào một phòng khách lớn có tường ốp gỗ màu kem treo những tấm gấm damask bát giác màu đỏ. Trần nhà nổi bật với những ô màu đỏ và vàng tỏa ra từ một mặt trời vàng rực ở trung tâm. Giữa một cặp cửa sổ chắn song đan hình mắt cáo, một loạt khung ảnh chân dung vẽ những gương mặt mập mạp và trang nghiêm của năm đời bá tước Norbury trước.

“Uống gì chứ, Morgan?”

Ngài Gerard bước vào phòng, mặc áo choàng nhung xanh thêu họa tiết. Mái tóc chưa được chải rối tung quanh gương mặt phình phính, và da ửng lên vì uống rượu mạnh. Cầm một ly brandy trên tay, Gerard bước tới chiếc ghế có tay vịn lớn với chân hình móng vuốt ôm quanh khối cầu, và cẩn thận hạ mình xuống. Mặc dù Gerard mới chỉ qua tuổi ba mươi, lối sống buông thả khiến hắn nhìn phải già hơn ít nhất mười tuổi. Hắn có vẻ ngoài rất bình thường, không béo cũng chẳng gầy, không cao cũng chẳng thấp, không đẹp cũng chẳng xấu. Đường nét đặc biệt duy nhất là đôi mắt, tấm tối, ti hí và dữ dội.

Gerard đứng đưa chiếc li. “Rượu Armagnac thượng hạng,” hắn nói. “Anh uống một chút chứ?”

“Với tôi, giờ uống thứ này vẫn là hơi sớm.” Grant vừa nói vừa khế lắc đầu.

“Tôi không thấy có cách nào hay hơn để bắt đầu một ngày.” Gerard uống một ngụm lớn chất lỏng màu đỏ máu.

Grant giữ biểu cảm thoải mái, nhưng có điều gì đó ghê tởm và đen tối dấy lên trong anh khi anh nhìn Gerard. Hình ảnh Vivien với người đàn ông này, phục vụ hắn, chiều chuộng hắn, lướt qua Grant một cách khó chịu. Cô ả đã là con đi của Gerard, và hắn sẽ bán mình cho gã đàn ông tiếp theo có thể trả cái giá mình chào. Ghen tuông và ghê tởm, Grant ngồi xuống ghế bên cạnh Gerard.

“Cảm ơn vì đã đồng ý tiếp chuyện tôi.” Grant nói nhỏ.

Gerard chuyển sự chú ý khỏi ly rượu đủ lâu để cười chua chát. “Như tôi hiểu, tôi không có nhiều lựa chọn.”

“Tôi không nghĩ sẽ mất nhiều thời gian,” Grant nói. “Tôi chỉ muốn hỏi ngài một vài câu.”

“Anh đang điều tra gì đó sao? Liên quan tới việc gì, và ai?”

Grant ngả người dựa vào ghế, tỏ ra thoải mái, nhưng ánh mắt anh không chệch khỏi gương mặt Gerard. “Tôi muốn biết ngài đã ở đâu vào tối qua, khoảng nửa đêm.”

“Tôi ở câu lạc bộ, quán Craven. Tôi có vài người bạn sẽ xác nhận sự có mặt của tôi ở đó.”

“Ngài rời khỏi câu lạc bộ lúc nào?”

“Bốn giờ sáng, có lẽ là năm.” Đôi môi dày của Gerard cong lên với nụ cười tự mãn. “Tôi hết may mắn ở bàn xúc xắc, và rồi bay với một ả đàn bà ở đó. Một buổi tối hết sảy.”

Grant đột ngột chuyển sang câu hỏi tiếp theo. “Bản chất mối quan hệ của ngài với cô Vivien Duvall là như thế nào?”

Cái tên dường như đâm xuyên qua cảm giác phẫn phơ của Gerard. Sắc đỏ trên gương mặt hần ửng đậm lên, và đôi mắt đen ti hí gợi liên tưởng đến những ảnh đá vỡ chai. Hần ngả người ra trước, giữ ly rượu bằng cả hai tay. “VẬY đây là về Vivien phải không? Chuyện gì đã xảy ra? Cô ta mắc phải rắc rối gì sao? Chúa ạ, tôi mong nó ghê gớm và ngốn tiền, cho dù nó là gì đi nữa. Nói với cô ta tôi sẽ không nhấc một ngón tay lên giúp đâu, thậm chí kể cả khi cô ta bò tới cầu xin. Tôi thà hôn chân Giáo hoàng còn hơn.”

“Quan hệ của ngài với cô ta,” Grant khẽ lặp lại.

Gerard nuốt đánh ực nốt chỗ Armagnac rồi lấy ống tay áo lau miệng. Rượu dường như khiến hần bình tĩnh lại, và gương mặt hần hiện ra một nụ cười quỷ quyệt. “Tôi tin anh đã biết điều đó rồi, Morgan. Anh từng có lần thể hiện hứng thú đối với cô ta, phải không? Và cô ta không chịu anh.” Hần cười giòn, thấy khôi hài với ý nghĩ đó, rồi nhanh chóng trở lại điềm đạm. “Con mèo hoang Vivien đó. Tôi ở với cô ta hai năm. Tôi trả hóa đơn cho cô ta, mua biệt thự, rồi trang sức, xe, ngựa, tất cả những gì cô ta muốn. Tất cả chỉ để độc chiếm quyền đưa cô ta lên giường. Ít nhất thì trên lí thuyết là độc chiếm. Dù sao tôi cũng không tự lừa dối bản thân rằng cô ta chung thủy với mình. Vivien không có khả năng chung thủy.”

“Đó là vì sao giao ước giữa hai người kết thúc? Bởi vì cô ta không chung thủy?”

“Không.” Gerard bực bội nhìn cái ly đã cạn. “Trước khi tôi để lộ thêm điều gì, anh có thể giải thích một chút... Vì cái quái gì mà chúng ta lại nói về Vivien? Cô ta xảy ra chuyện gì sao?”

“Ngài có thể trả lời câu hỏi của tôi ở đây hoặc ở phố Bow,” Grant bình tĩnh nói. “Ngài sẽ không phải là quý tộc đầu tiên tôi tra hỏi trong phòng thẩm tra đâu.”

Cơn giận dữ khủng khiếp trào lên khiến Gerard bật dậy khỏi ghế. “Anh dám đe dọa tôi. Chúa ạ, phải có ai đó dạy cho anh bài học!”

Grant cũng đứng dậy, che khuất Gerard quá một cái đầu. “Mời ngài cứ thử,” anh khẽ nói.

Anh hiếm khi dùng vóc người để đe dọa người khác, anh ưa dựa vào trí óc hơn. Có quá nhiều người đã từng thử dùng sức mạnh với anh, khiêu khích anh đánh nhau với hi vọng có thể gây ấn tượng với bạn bè bằng sự cả gan của họ. Từ lúc Grant đã mệt mỏi với việc đập bầm dập lũ tay mơ loi choi nhiều không sao đếm xuể đến thách đấu anh. Anh chỉ đánh nhau khi tối cần thiết – và anh luôn thắng. Anh không vui vẻ gì trong việc đánh như từ một ai đó. Tuy nhiên với Gerard, đó có thể là một trường hợp đặc biệt.

Mặt Gerard xụ xuống mất tinh thần khi nhìn vóc dáng khổng lồ trước mặt mình. Hần căng thẳng vượt qua loa mớ tóc rối. “Không, tôi sẽ không đánh anh,” hần lẩm bẩm. “Tôi sẽ không tự hạ thấp mình bằng việc đánh đấm với một võ sĩ tầm thường.”

Grant chỉ tay xuống cái ghế bành với điệu bộ lịch sự thái quá. “VẬY mời ngài ngồi xuống.”

Có vẻ ngộ ra điều gì đó, hần buông phịch người xuống mặt ghế phủ đệm. “Trời ạ,” hần nói khó khăn. “Vivien đã chết phải không? Chỉ có thể là vì chuyện đó thôi.”

Grant ngồi xuống cúi người ra trước, chống khuỷu tay lên chân. Anh chăm chú nhìn gương mặt đỏ ửng của Gerard. “Tại sao ngài lại nói như vậy?”

Gerard nói như thể choáng váng. “Cô ta biến mất cả tháng trời, kể từ khi phá vỡ giao ước của chúng tôi. Người hầu của cô ta bị đuổi và căn nhà mặt phố luôn đóng cửa. Tôi tới những vũ hội mà Vivien hần sẽ tới, một buổi dạ hội, một đêm nhạc... Không ai biết cô ta ở đâu, hay vì sao cô ta không tới. Ai cũng cho rằng cô ta tách riêng ra để đi với một người bảo hộ mới. Nhưng Vivien sẽ không lánh khỏi Luân Đôn lâu như vậy nếu không thật sự có chuyện bất thường.”

“Tại sao ngài lại nói như vậy?”

“Vivien rất dễ buồn chán. Cô ta luôn cần kích thích và giải trí. Một buổi chiều yên tĩnh ở nhà sẽ khiến cô ta hóa điên. Cô ta ghét ở một mình. Mỗi tối trong tuần cô ta đều đòi phải tới tiệc tùng hoặc dạ hội. Tôi không theo nổi.” Gerard cười nhạt với vẻ thất bại. Cô ta ở với tôi lâu hơn tất cả những người bảo hộ khác – tôi lấy đó làm an ủi.”

“Cô ta có kẻ thù nào mà ngài biết không?”

“Không có ai mà tôi có thể gọi là kẻ thù... nhưng nhiều người không thích cô ta.”

“Tình hình tài chính của cô Duvall như thế nào khi chia tay với ngài?”

“Tiền bạc qua tay Vivien cũng như nước chảy trôi. Cô ta không có đủ tiền để tồn tại được lâu. Cô ta phải kiếm nhân tình mới ngay lập tức.”

“Ngài có biết ai có thể là ứng cử viên tiếp theo không?”

“Không”

“Ngài biết gì về gia đình cô ta?”

“Tôi không biết ai hết. Anh cũng có thể đoán được rằng những cuộc nói chuyện của chúng tôi hiếm khi hướng về chuyện đó.”

Gerard thở dài nhấm một chỗ da bị chai trên đầu ngón tay được cắt móng cẩn thận. “Phải trao đổi lâu nữa không, Morgan? Tôi muốn uống thêm Armagnac.”

“Vậy những cuộc nói chuyện của hai người thường hướng về điều gì?” Grant hỏi. “Cô Duvall có sở thích hay mối quan tâm đặc biệt nào không? Gần đây cô ta có hứng thú với thứ gì mới mẻ không?”

“Không có gì ngoài phạm vi cái giường cả. Sao phải hỏi chứ, tôi không cho là cô ta từng đọc sách đâu.”

“Cô ta có quen ai mới không? Đặc biệt là đàn ông?”

Gerard tròn xoe mắt. “Ngay cả Chúa cũng không biết hết đám đàn ông mà Vivien quen.”

“Cho tôi biết về ngày cô ta phá vỡ giao ước giữa hai người. Hai người có tranh cãi không?”

“Hiển nhiên. Tôi đã tốn khá nhiều tiền cho cô ta, song tôi cho rằng cứ để mọi thứ tiếp diễn mập mờ cũng chẳng sao. Tôi từng nhắm mắt coi như không thấy cô ta lảng nhãng. Song lần này tôi đã tức điên lên – tôi thậm chí đe dọa cô ta – nhưng cô ta chỉ cười vào mặt tôi. Tôi đòi biết tên của thằng đàn ông sẽ thay thế tôi, bởi tôi chắc chắn cô ta sẽ không bỏ tôi mà không tìm trước một mối khác. Cô ta tự mãn lắm, và không chịu nói gì hơn ngoại trừ việc rồi cô ta sẽ kết hôn với một kẻ lắm tiền.” Hắn khịt mũi tỏ vẻ tức cười mà đầy chua chát. “Nực cười! Có thằng nào lại đi tha về một món hàng đã tã như Vivien Duvall, trừ phi hắn muốn trở thành trò cười của cả nước Anh. Dĩ nhiên tôi sẽ không làm như vậy. Tôi đoán có thể cô ta đã mời chài được gã góa vợ già khú nào đó ngổ lỏi với mình.”

“Có ai chứng kiến cuộc tranh cãi đó không?”

“Tôi tin người hầu của Vivien biết. Chắc chắn có đôi ba lần tôi đã to tiếng.”

“Ngài có đánh cô ta không?”

“Không bao giờ,” Gerard lập tức nói, tỏ ra bị xúc phạm. “Tôi thừa nhận tôi chỉ muốn bóp cổ cô ta. Nhưng tôi sẽ không bao giờ làm tổn hại một người phụ nữ. Với lại tức giận thì tức giận song tôi sẽ vẫn chấp nhận Vivien trở lại nếu cô ta muốn, lòng kiêu hãnh chẳng là cái thá gì so với chuyện đó.”

Lông mày Grant nhíu lại khi nghe thấy câu nói đấy. Theo quan điểm của anh, không người phụ nữ nào đáng để đàn ông hi sinh lòng kiêu hãnh của mình, cho dù cô ta có quyến rũ tới bao nhiêu đi nữa. Luôn có gương mặt xinh xắn khác, thân hình hút mắt khác, nét quyến rũ đầy nữ tính khác để xóa đi ký ức về người cũ.

“Tôi có thể đoán anh đang nghĩ gì,” Gerard nói. “Nhưng có điều anh không hiểu... Vivien là một người đặc biệt. Hương thơm, mùi vị, cảm giác về cô ta... không ai có thể sánh được. Chẳng có gì cô ta sẽ không làm ở trên giường. Anh đã bao giờ ngủ với một người đàn bà không biết thẹn thùng chưa? Giá tôi có thêm dù chỉ một đêm với cô ta... thậm chí chỉ một giờ cũng được...” Hắn lắc đầu, lẩm bầm nghiền rửa.

“Được rồi, thưa ngài,” Grant nói ngắn gọn. “Giờ chúng ta đã xong. Trong quá trình điều tra, tôi có thể sẽ có thêm câu hỏi cho ngài.” Anh đứng dậy đi ra cửa, nhưng dừng lại khi nghe thấy giọng van vỉ của Gerard.

“Morgan, anh phải cho tôi biết... Đã có chuyện gì xảy ra với cô ta?”

Grant quay lại liếc nhìn hắn tò mò. “Nếu cô ta chết rồi,” anh chậm rãi nói, “ngài có thương tiếc không?” anh đợi đối phương trả lời một lúc lâu, nhưng rõ ràng Gerard thấy khó có thể trả lời.

Grant cười châm biếm. Gerard giống như một đứa trẻ bị lấy mất món đồ chơi yêu thích nhất – hắn sẽ nhớ lạc thú thể xác mà Vivien cho hắn, nhưng hắn không cảm thấy thực sự quan tâm hay lo lắng. Một vài nàng vợ lẽ và người bảo hộ thật sự yêu nhau, và những mối quan hệ của họ kéo dài hàng chục năm trời. Grant biết một số người trốn tránh nỗi thất vọng cay đắng của những cuộc hôn nhân được định sẵn bằng việc có tình nhân, cô gái thế vai trò người vợ để sinh con cho họ và ở với họ như người bạn đời đáng yêu. Tuy nhiên với Vivien, vai trò vợ lẽ chỉ đơn thuần là để kinh doanh và tìm kiếm lợi nhuận.

“Ngài có chìa khóa vào nhà cô ta không?” Grant hỏi Gerard.

Rõ ràng câu hỏi không làm hắn bối rối. “Hình như là có. Anh định khám xét nơi ở của cô ta sao? Anh hy vọng tìm thấy gì?”

“Nếu chuyện có liên quan tới cô Duvall, tôi đã học được rằng không nên hi vọng bất cứ điều gì.” Grant nghiêm túc trả lời, trong khi sự tò mò và chút sợ hãi lạ lùng trộn lẫn trong anh trước viễn cảnh tới nhà cô. Anh càng khám phá ra nhiều điều về Vivien trong quá khứ nhơ nhớp của cô, tâm trạng anh càng trở nên tồi tệ.

4. Chương 4

Grant khéo léo mở khóa cánh cửa đồng dẫn vào nhà Vivien, một trong nhiều ngôi nhà nằm đằng sau lâu đài trước quảng trường Grosvenor ở mạn Đông. Nhà ở khu đất danh giá này, với những hàng cột hoa lệ và các cổng vòm, hắt đất đỏ vô cùng. Lại một minh chứng nữa về kĩ năng nghề nghiệp của Vivien, anh u ám nghĩ.

Bên trong tối và yên tĩnh, với mùi mốc phảng phất trong không gian vì bị đóng cửa lâu ngày. Grant đốt một ngọn đèn và một cặp nến trên tường, chúng thấp lè tè sáng rực rỡ trên những bức tường phủ giấy dán tường vẽ tay. Cầm ngọn đèn trong tay, anh đi qua các phòng ở tầng một. Ngôi nhà trang nhã và rõ ràng đậm nữ tính, với những tranh tường vẽ hình hoa lá bằng phấn màu, tường dán giấy dán Pháp, những đồ nội thất tinh xảo với chân thanh mảnh, và trên mỗi lò sưởi đều có một tấm gương có khung lớn.

Anh bước lên cầu thang, để ý nhìn lan can xoắn đất tiền được chạm khắc ở đầu gắn với bậc thang, và những ngọn đèn được đặt trong các bình pha lê. Đường như Vivien không hề tiết kiệm chi phí trong việc trang hoàng nơi này để làm mình thỏa mãn. Ở trên tầng, bầu không khí thoảng mùi nước hoa cũ. Anh đi theo mùi hương đó tới phòng ngủ chính, thấp thêm đèn và chăm chú quan sát xung quanh.

Tường được bao phủ trong lụa xanh màu ngọc lục bảo, một màu ngọc quý cũng được dùng cho thảm trải sàn với họa tiết hoa kiêu Brussels dưới chân anh. Mặc dù phong cách phòng ngủ cho các quý cô đang thịnh hành bây giờ là giấu nửa giường vào hòm tường, Vivien lại biến giường mình thành trung tâm của sự chú ý bằng cách kê nó trên một bục trải thảm để nó càng bắt mắt hơn. Tuy nhiên thứ thu hút sự chú ý của Grant nhất lại là một bức vẽ Vivien treo trên tường đối diện với phòng ngủ. Cô được vẽ khỏa thân, nửa quay đi khỏi người xem để lộ hông và lưng trần nhợt nhạt. Cô khéo léo nhìn qua vai và thân mình tạo dáng để lộ bầu ngực nhìn nghiêng tròn trịa và đáng yêu.

Người họa sĩ đã lí tưởng hóa Vivien, khiến cô trông đầy đặn hơn thực tế, chân và thắt lưng được vẽ thon dài hơn, mái tóc không chải đổ tới mức hóa thành những lười lửa đỏ tím. Liệu gã họa sĩ này có lên giường cùng Vivien vào một trong những buổi làm mẫu để vẽ bức tranh này không? Rất có thể. Không gì ngoài cuộc mây mưa có thể khiến gương mặt cô đỏ ửng và mãn nguyện như thế, khuôn miệng dịu dàng đi vì thỏa mãn, đôi mắt xanh mở hờ và giống mắt mèo.

Khi Grant nhìn bức tranh, thứ cảm xúc đang nhanh chóng trở nên quen thuộc mỗi khi nghĩ tới Vivien lại trào lên trong anh... sự pha trộn giữa lửa và băng... một thoáng ham muốn mãnh liệt cân bằng với sự cân nhắc lạnh lùng. Anh muốn cô, và không chỉ vậy, anh muốn hạ nhục và trừng phạt cô. Anh sẽ sử dụng cô, với cái cách mà cô đã sử dụng không biết bao nhiêu đàn ông. Đã đến lúc Vivien phải đền tội.

Anh bước tới chiếc bàn trang điểm Louis XV có mặt gần gỗ tulip, cầm lên một lọ nước hoa pha lê. Hương hoa hồng nồng lắng dịu trong mùi gỗ đàn hương sáng khoái.

Lập tức nó gợi lại ký ức về Vivien ở vũ hội của Wentworth. Cô cũng toát lên thứ hương này, làn da ấm áp tỏa ra hương thơm ngọt ngào.

Đặt lọ nước hoa sang một bên, Grant mở những ngăn kéo nông của bàn trang điểm, tìm thấy một đồng lược, những lọ đựng thứ kem màu phấn, những đồ gài tóc làm từ mai rùa, ngà và bạc. Bên dưới đồng đồ đó, có một cuốn sổ nhỏ bọc da ma róc đỏ.

Grant lấy cuốn sổ lên xem qua, tìm thấy danh sách toàn tên đàn ông, mô tả chi tiết về hoạt động tình dục, thời gian và ngày tháng hẹn hò. Nó sẽ trở thành một công cụ tổng tiền tuyệt vời. Anh nhận ra vài tên trong cuốn sách, một số là tên các quý ông vẫn tự hào có cuộc hôn nhân bền vững và danh tiếng tốt đẹp. Không ai trong số họ lại muốn để lộ việc mình ngoại tình, và hẳn sẽ trả đậm để đảm bảo Vivien giữ im lặng. Hoặc thậm chí quay sang sát hại để sự im lặng đó trở thành vĩnh viễn.

“Thật là một cô nàng bận rộn,” Grant lẩm bẩm, dứt cuốn sổ vào túi. Anh đóng ngăn kéo lại mạnh hơn cần thiết.

Hàm anh siết chặt khi tiếp tục tìm kiếm trong căn phòng một cách có phương pháp, phát hiện ra một chiếc vali da. Anh tổng vài bộ quần áo khá khảm đầu tiên mình tìm được vào va li... một vài chiếc váy với màu sắc rực rỡ, đồ ngủ bằng lanh, tất và giày, một chiếc hộp đựng khăn tay viền ren và ba đôi găng tay màu kem. Sau khi va ly đã đầy ắp, anh cầm đèn lên rồi rời khỏi phòng ngủ. Ngày mai anh sẽ trở lại để khám xét cẩn thận ngôi nhà, còn giờ anh muốn thăm vị khách mời của mình xem cô thế nào rồi.

Thuê ngựa để về phố King, Grant quay lại nhà mình. Bà Buttons chào anh ở cửa, hơi run rẩy khi một đợt gió lạnh ủa vào nhà. Bà cầm áo khoác của anh vắt lên tay. “Chào ông. Ông có ăn trưa không?”

“Tôi không đói,” anh trả lời, liếc về hướng cầu thang. “Cô ấy thế nào rồi?”

Bình thần trước sự đột ngột đó, bà quản gia điềm tĩnh trả lời. “Rất tốt, thưa ông. Cô Duvall đã tắm, và một hầu gái – Mary – giúp tôi gội đầu cho cô ấy. Tôi tin cô ấy khá hơn nhiều rồi.”

“Tốt.” Anh cẩn thận quan sát bà quản gia, cảm thấy còn có nhiều điều bà có thể cho anh biết. “Tôi thấy bà là người đánh giá người khác rất tinh, bà Buttons.”

Bà tự hào ra mặt trước lời khen đó. “Tôi tin như vậy, thưa ông.”

“Vậy nói tôi nghe... bà đánh giá thế nào về cô Duvall?”

Bà Buttons tỏ ra hăm hở muốn trả lời câu hỏi đó, sự kín đáo ngày thường nhường chỗ cho hứng thú. Bà hạ giọng để những người hầu đi qua không nghe thấy. “Cách cư xử của cô ấy khá khó hiểu, thưa ông. Sáng nay, sau khi tôi mang cho cô Duvall một đĩa bánh mì nướng rồi đi kiểm tra việc chuẩn bị phòng tắm cho cô ấy, cô ấy đã tự dậy và dọn dẹp phòng mình. Cô ấy thậm chí còn tự dọn giường mặc dù làm thế hẳn cô ấy sẽ phải chịu đau. Không hiểu sao cô ấy lại phải cố thể làm gì, nhất là cô ấy lại còn đang ốm yếu đến thế. Rồi ở phòng tắm, cô ấy lại cố nhắc một xô nước người hầu mang tới đổ vào bồn tắm. Dĩ nhiên chúng tôi đỡ ngay cho cô ấy, nhưng cô ấy lại xin lỗi vì đã khiến chúng tôi phải làm thêm việc vì mình. Cô ấy lo lắng cố không gây rắc rối cho bất cứ ai, và chúng tôi làm cho cô ấy việc gì là cô ấy lại tỏ ra biết ơn, cứ như thể cô ấy không quen được người khác phục vụ vậy.”

“Tôi biết rồi.” Gương mặt Grant không một biểu cảm, cũng giống như những lúc anh thấy khó hiểu trước những dữ kiện thực tế đối lập nhau.

Bà Buttons tỏ ra hứng khởi với chủ đề này. “Cô ấy là một cô gái biết suy nghĩ và dịu dàng nhất mà tôi từng gặp. Với tất cả sự tôn trọng, thưa ông, tôi khó có thể tin được điều tối qua ông nói với tôi về cô ấy là sự thật”

“Đó là sự thật,” Grant nói ngắn gọn.

Liệu có phải việc Vivien mất trí cũng thay đổi luôn tính cách của cô? Có phải cô đã quên mất làm thế nào để cư xử kiêu ngạo như bình thường không... hay chỉ là cô đang đùa giỡn với tất cả bọn họ? Không điềm tĩnh được nữa, Grant trao va ly cho bà Buttons. “Bà bảo một người hầu cất quần áo của cô Duvall đi.”

“Vâng, ông Morgan.” Bà quần gia đặt va ly lên sàn và nhìn anh qua đôi mắt nâu điềm tĩnh. “Thưa ông, Mary đã đưa chiếc váy ngủ tốt nhất của mình cho cô Duvall mượn, bởi chúng tôi không có quần áo gì khác cho cô ấy.”

“Cảm ơn bà. Ai đối xử tốt với cô Duvall cũng là đối xử tốt với tôi. Bảo Mary hãy đặt may riêng một bộ váy mới và áo choàng lông đi kèm, và cứ tính vào tiền chi tiêu gia đình. Một bộ váy tử tế - cứ bảo cô ấy không cần phải tiết kiệm.”

Bà Buttons cười tán đồng. “Nếu tôi được phép nói thì ông đúng là một ông chủ tốt.”

Anh cau mày phản đối. “Tôi là kẻ vô lại, và chúng ta đều biết như vậy.”

“Vâng, thưa ông,” bà quần gia từ tốn trả lời.

Grant hướng tới cầu thang. Một cảm giác không thể xác định thất lại trong anh. Vivien Duvall đang hành xử như một thực nữ gặp nạn... anh sẽ không cho phép điều đó. Chỉ vài phút nữa, anh sẽ bóc mẽ trò lừa gạt của cô. Nếu cô không nhớ mình là một con diêm vô đạo đức, anh sẽ nhắc cô nhớ. Anh sẽ tiết lộ mọi mặt xảo quyệt và trơ trẽn trong tính cách phóng đảng của cô, và để cô suy nghĩ về điều đó. Rồi cứ để cô thử đóng vai kẻ ngây thơ.

Tới phòng ngủ, anh mở cửa mà không gõ, đôi phần chờ đợi sẽ bắt gặp... đang một mình cười sung sướng với chuyện giả vờ đạo đức để lừa gạt mọi người. Anh bước vào phòng... rồi phải đứng khựng lại. Cô đang ngồi trên ghế bành bên cạnh lò sưởi, đôi bàn chân trần nhỏ nhắn thu về một bên trên ghế, một cuốn sách đang mở rộng trong lòng. Những tia lửa lò sưởi vàng óng nhảy nhót trên gương mặt yếu đuối của cô khi ngược lên nhìn anh. Cô mặc bộ váy ngủ trắng cổ cao hơi quá khổ so với thân người, với tấm chăn len Cashmere màu xanh đắp ngang thắt lưng xuống đùi.

Cô đặt cuốn sách xuống sàn rồi kéo chân lên ngực. Sự căng thẳng trong Grant đang lên tới đỉnh điểm khổ sở. Cô có gương mặt của thiên thần, và mái tóc của người hầu cho ác quỷ. Những lọn tóc vừa gội chảy tràn xuống tới thắt lưng cô như một tấm rèm, từng dải từng lọn tóc xoắn mang màu đỏ dâu tây. Đó là mái tóc thường được ban cho những người phụ nữ của gia đình để bù đắp cho sự thiết hụt sắc đẹp của họ.

Nhưng Vivien có gương mặt và dáng người thuộc về một bức họa Phục hưng, trừ việc cô mong manh và tươi tắn hơn bất cứ bức họa nào có thể thể hiện. Giờ đây khi đôi mắt cô không còn sưng nữa, sự mãnh liệt màu xanh lam thuần khiết trong ánh mắt ấy dồn hết lên anh. Miệng cô, mềm mại và ánh hồng, là một kì quan của thiên nhiên.

Anh thở khó khăn. Phổi anh hoạt động không bình thường, tim đập quá nhanh, và răng nghiến lại. Nếu anh không phải là một người đàn ông văn minh, nếu anh không tự hào về sự điềm tĩnh lừng danh của mình, anh hẳn sẽ chiếm lấy cô ngay ở đây, ngay lúc này, bất chấp mọi hậu quả. Anh muốn cô nhiều đến vậy.

Dường như không hiểu được cuộc tranh đấu tâm lạng và dữ dội trong anh, Vivien ngáp ngừng cười chào anh. Anh gần như cảm ghét nụ cười ấy, nhẹ nhàng và ầm ập tới mức gợi lên điều gì đó sâu trong lồng ngực anh.

Anh đáp trả với một nụ cười tự tin. “Chào buổi chiều, cô Duvall. Đã đến lúc chúng ta phải nói chuyện.”

Vivien giữ chân quanh người trong khi chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt. Cảm xúc lẫn lộn trong cô, và trong đó không có sự tò mò. Những người hầu đã cho cô hay Grant Morgan là cảnh sát phố Bow, người nổi tiếng nhất trong số họ. Người đàn ông can đảm nhất nước Anh, có người nói thêm, và giờ Vivien đã hiểu tại sao.

Anh thật khổng lồ. Chìm trong sợ hãi và khó chịu suốt hai mươi tư giờ qua, cô không thật sự chú ý rằng giọng nói trầm, cộc cằn và đôi mắt xanh đậm chiều thuộc về một người... cao lớn đến thế. Không chỉ cao, mà còn là to lớn về mọi phương diện. Và giờ, đã hồi phục đôi chút sau khi ngâm mình trong dòng Thames, cô có thể quan sát anh rõ ràng. Vai anh rộng như cửa thánh đường, và thân hình cao lớn của anh đầy vẻ rắn rỏi, cặp đùi dài vạm vỡ, bắp tay nổi rõ trong tay áo khoác.

Anh không diễn trai theo cách nghĩ thông thường. Gương mặt anh để lộ biểu cảm không hơn một khối granit. Ánh mắt cô lướt xuống bàn tay anh, và cô cảm thấy mặt mình nóng bừng lên khi nhớ lại cái đụng chạm nhẹ nhàng của đôi tay ấy.

“Vâng, tôi cũng muốn nói chuyện,” cô lí nhí.

Morgan bê một chiếc ghế bành nặng lại gần cô, anh bê dễ dàng đến kinh ngạc. Quan sát anh, Vivien tự hỏi người ta sẽ thấy thế nào khi sở hữu sức mạnh không giới hạn đến thế. Sự hiện diện của thân thể anh, nét nam tính cùng sức sống nguyên sơ của anh, dường như tràn ngập khắp phòng. Anh ngồi xuống nhìn cô bằng đôi mắt xanh lục tỏ đời... đôi mắt có hàng lông mi dài không hẳn mang màu ngọc lục bảo. Sắc xanh đậm hơn, màu khiến cô nhớ tới lá cây sồi, hay màu xanh sương khói của một bình rượu lâu năm.

“Anh Morgan,” cô nói, không thể dứt khỏi đôi mắt thu hút đó. “Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào cho đủ vì tất cả những gì anh đã làm... sự tử tế và hào hiệp của anh, và...” Cô cảm thấy sắc diện mình tập trung cả vào hai gò má nóng. “Tôi nợ anh sinh mạng của tôi.”

“Không phải tôi vớt em ở dưới sông lên,” Morgan nói, không tỏ vẻ đặc biệt mãn nguyện với lòng biết ơn của cô. “Người lái đò mới là người vớt em.”

Vivien không thể bỏ qua chuyện này khi chưa chắc chắn đã làm anh hiểu cảm giác của cô. “Dù vậy, tôi cũng đã suýt chết. Tôi vẫn nhớ mình đã nằm trên các bậc thềm tôi lạnh và khổ sở tới mức chẳng thật sự quan tâm mình sống hay chết nữa. Và rồi anh tới.”

“Em có nhớ gì nữa không? Bất cứ chuyện gì về em, hoặc quá khứ của em? Em có ấn tượng là đã vật lộn với ai, hoặc cãi cọ...”

“Không.” Cả hai tay cô đưa lên cổ, xem xét cơn đau nhức, và cô nhìn anh phân vân. “Anh Morgan... ai đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi vẫn chưa biết. Hẳn sẽ thuận tiện hơn nhiều nếu em không mất trí nhớ.”

“Tôi xin lỗi.”

Anh nhún vai. “Cũng chẳng phải lỗi của em.”

Người lạ mặt dịu dàng đã chăm sóc cô tối qua và sáng hôm nay đâu rồi? Cô cảm thấy thật khó mà tin được rằng đây là người đã ôm và an ủi cô, bôi thuốc mỡ lên những vết bầm và đắp chăn cho cô như một bậc cha mẹ hẳn sẽ làm cho đứa con yêu dấu của mình. Giờ anh xa cách và tuyệt đối không thể tiếp cận. Anh đang giận dữ với cô, mà cô không biết tại sao. Nhận ra điều này, cô cảm thấy lạc lối và bối rối hơn trước, nếu còn có thể hơn. Anh là tất cả những gì cô có – cô không thể chịu nổi việc anh lạnh lùng với mình.

“Anh không hài lòng,” cô nói. “Có chuyện gì vậy? Tôi làm sai gì sao?”

Câu hỏi dường như khiến anh thả lỏng hơn. Dù vẫn không hẳn đáp lại ánh mắt cô, anh thở hắt ra như thể giải phóng một vài cảm xúc khó chịu bị dồn nén. “Không,” anh lẩm bẩm và lắc đầu nhanh. “Không có chuyện gì cả.”

Có lẽ anh đã biết một chuyện gì đó về cô mà anh không thích, Vivien nghĩ, và nỗi lo lắng khiến cả người cô căng ra cho tới khi các cơ đều run lên.

“Tôi sợ lắm,” cô nói, và đặt bàn tay nắm chặt vào lòng. “Tôi cứ cố gắng xem có nhớ lại được điều gì đó, bất cứ chuyện gì về tôi. Chẳng có gì quen thuộc. Chẳng có gì hiểu được. Và biết rằng có ai đó căm ghét tôi đến nỗi muốn tôi chết...”

“Hẳn sẽ nghĩ em đã chết.”

“Hẳn?”

“Không phụ nữ nào đủ sức siết cổ em bằng tay không cả. Với lại, lịch sử đời sống cá nhân của em liên quan rất ít tới phụ nữ. Phần lớn những người quen của em đều là nam giới.”

“Ồ.” Tại sao anh không nói luôn ra điều cần phải nói, thay vì buộc cô phải hỏi anh? Đây là sự tra tấn, phải nhìn vào gương mặt lạnh lùng của anh và tự hỏi bí mật nào về quá khứ của cô đã đẩy cô vào hoàn cảnh khó tin này. “Anh nói... tôi có thể sẽ không thích một số điều anh nói với tôi về bản thân tôi,” cô lưỡng lự mào chuyện.

Đưa tay vào túi áo khoác, anh lấy một cuốn sổ nhỏ bọc trong vải da đỏ sẫm ra. “Xem cái này đi,” anh chỉ nói có thể, đặt cuốn sổ vào tay cô.

“Đây là gì?” cô thận trọng hỏi.

Anh không trả lời, chỉ chăm chú nhìn cô với ánh mắt không yên để lộ sự bồn chồn của anh.

Cô cẩn thận mở cuốn sổ, phát hiện ra hàng trang hàng trang chữ viết phụ nữ nắn nót. Có những danh sách, những cái tên, ngày tháng... Đọc được nửa phút thì cô gặp một đoạn rõ ràng tới mức cô đóng sập sổ lại với một tiếng thở hắt ra xấu hổ. Ánh mắt sững sốt ngược lên nhìn anh. “Trời ạ, sao anh lại cho tôi thấy thứ này?” Cô cố gắng trả cuốn sổ lại, nhưng anh không nhận.

Vứt cuốn sổ xuống sàn cô coi nó như thể nó là một con rắn cuộn mình. “Nó là của ai, nó liên quan gì tới tôi?”

“Nó là của em.”

“Của tôi?” Một cảm giác lạnh lẽo trườn tới, và cô kéo chăn len sát vào mình hơn. “Anh nhầm rồi, anh Morgan.” Cô lạnh lùng nói vội vàng, đầy giận dữ. “Tôi không viết ra những điều đó. Tôi không thể.”

“Làm sao em biết được.”

“Bởi vì tôi không thể!” Rùng mình và cảm thấy bị xúc phạm, cô nhìn anh trách móc.

Khi nói, giọng anh thẳng thừng và trầm trầm. “Em là gái làng chơi, Vivien. Gái làng chơi khét tiếng nhất Luân Đôn. Em đã kiếm được cả gia tài nhờ tài năng của mình.”

Cô cảm thấy gương mặt mình trắng nhợt. Trái tim đập loạn xạ trong lồng ngực. “Không đúng,” cô kêu lên. “Cuốn sổ đó chắc chắn là của người khác.”

“Tôi tìm thấy nó ở nhà em, trong phòng ngủ của em.”

“Tại sao tôi lại... đúng hơn, tại sao lại có người phụ nữ nào viết ra được những thứ này?”

“Một công cụ để tống tiền,” anh nhẹ nhàng nêu. “Hoặc có thể đó chỉ là cách mà em theo dõi mọi chuyện.”

Vivien rời khỏi ghế như thể cô bị đẩy bật khỏi nó, khiến chiếc chăn len rơi xuống sàn. Nhấn mặt vì cơn đau nhức xuyên qua cổ chân bị băng, cô loạng choạng lùi lại vài bước, muốn tạo ra khoảng cách giữa họ. “Tôi không làm bất cứ chuyện gì ghi trong cuốn sổ đó!”

Buồn thay cho cô, ánh mắt Morgan lướt qua cô, và cô nhận ra ánh lửa rọi qua vải mỏng, chiếu sáng từng đường nét cơ thể cô. Cô vội vã túm chiếc váy rộng trước mặt để che trước ngực. “Tôi không phải gái điếm,” cô nói kịch liệt. “Nếu tôi như thế, chắc chắn một phần nào đó trong tôi sẽ biết điều đó. Nhưng tôi không biết, bởi không có cái gì như thế. Anh hoàn toàn sai về tôi. Nếu đây là một minh chứng cho khả năng điều tra của anh, tôi không thấy khâm phục đâu! Giờ... giờ ra ngoài tra hỏi thêm và làm bất cứ điều gì cần thiết để tìm ra tôi là ai đi.”

Morgan đứng dậy khỏi ghế theo cô. “Tôi không thể thay đổi sự thật chỉ vì em không thích nó.”

“Không chỉ là tôi không thích,” Vivien nói, thở hổn hển. “Tôi hoàn toàn bài xích nó. Anh nhầm rồi, anh không hiểu sao?” Cô lại càng xấu hổ khi lão đảo vì mất thăng bằng, cổ chân yếu ớt không giúp cô đứng vững.

“Em có cần tôi đưa em duyệt qua hàng loạt nhân chứng sẵn sàng thề trên cuốn Kinh Thánh rằng em là Vivien Duvall không?” Morgan hà khắc hỏi. “Em có muốn về nhà em xem bức tranh khổ thân của mình đang treo trên tường giường ngủ không? Tôi mang về cho em một ít quần áo – em có muốn thử mặc để xem chúng vừa vặn tới thể nào không? Tôi có thể đào ra hàng núi bằng chứng cho em.” Anh tóm lấy cô khi cô cố loạng choạng lánh xa anh, tay anh khóa chặt sau lưng cô.

Vivien rên rĩ khi anh ôm cô sát vào thân thể to lớn của mình. Cô chặn cánh tay giữa họ, đầu ngẩng lên cố gắng nhìn gương mặt ở trên cao hơn cô nhiều. Xương sườn anh cứng như gỗ đóng tàu bên dưới bàn tay lạnh băng của cô. Anh giam cầm cô giữa cặp đùi mạnh mẽ của mình, giữ cô đứng yên.

“Thậm chí kể cả khi tôi là Vivien Duvall,” cô bướng bỉnh nói, “anh không thể chứng minh được rằng tôi đã làm tất cả những chuyện trong cuốn sổ đó. Tất cả đều là bịa đặt.”

“Tất cả đều là sự thật, Vivien. Em bán thân nuôi miệng.” Anh chẳng thoải mái với ý nghĩ đó hơn cô. “Em chuyển từ gã đàn ông này sang gã đàn ông khác, lấy thứ mà em muốn từ mỗi người trong số họ.”

“Ồ, thật sao? Vậy thì ai là người bảo trợ cuối cùng của tôi? Anh ta đâu, và vì sao anh chưa liên lạc với anh ta?”

“Em nghĩ anh ta là ai?” Morgan nhẹ nhàng hỏi.

Những lời này khiến Vivien quay cuồng. Cô há hốc miệng, choáng váng, đột nhiên lả đi trong tay anh. “Không.”

“Chúng ta đã là tình nhân kể từ sau khi em bỏ Ngài Gerard. Tôi đến nhà em thăm em vài lần. Chúng ta giữ mọi chuyện bí mật, nhưng chúng ta đang chuẩn bị phác thảo ra một hợp đồng đầy đủ,” Grant nói dối mà không hề cảm thấy tội lỗi. Sự lừa gạt này khó mà khiến cô tổn thương được, sau cuộc sống đồi bại mà cô theo đuổi, và nó hợp với mục đích của anh. Anh muốn cô, và đây là cách thiết thực nhất để có cô.

“Vậy anh và tôi là...” cô ấp úng.

“Đúng vậy.”

“Anh nói dối!” Vivien gồng lên chống lại anh, xô đẩy và cự quây, nhưng cánh tay anh như hai gọng kim loại. Rất nhanh cô mệt lả bởi nỗ lực phản kháng vô dụng. Cô không thể không ý thức được rằng những cử động của cô kích thích anh. Sự cương cứng của công cụ đàn ông ép lên cao trên bụng cô, đóng vào cô hơi nóng dữ dội của nó. Chúa ơi, làm sao cô có thể gần gũi với người đàn ông này mà không nhớ ra?

Cô run rẩy đổ ập người vào cơ thể cao ráo và vạm vỡ của anh. Cô quá mệt mỏi không cử động nổi. Hồn hợp dễ chịu của mùi vải lạnh và xà phòng cạo râu cay cay vương lại trên người, và cô hít sâu mùi hương ấy. Đầu cô ngã vào ngực anh, tai áp lên những nhịp đập rõ ràng của trái tim anh.

“Anh sai rồi,” cô nói, hoang mang đến độ không thể khóc được nữa. “Tôi không phải là hạng phụ nữ như thế. Tôi không thể.”

Anh không trả lời, và cô nhận ra anh tin vào điều đó tới mức nó không đáng để tranh cãi. Một thoáng giận dữ đan xen vào nỗi bối rối của cô. Được thôi. Cô sẽ không làm mình mệt thêm nữa bằng cách phủ nhận lời buộc tội... Thời gian chắc chắn sẽ chứng minh rằng anh sai.

“Giờ thì anh muốn gì ở tôi?” cô hỏi bằng giọng nặng nề. Một cơn run lướt dọc xuống thân thể khi cô cảm thấy tay anh di chuyển trên lưng cô, hơi nóng của lòng bàn tay xuyên qua lớp vải muslin mỏng.

“Tôi sẽ giữ em ở đây,” anh trả lời, “để bảo vệ em và cũng là để thuận tiện cho tôi.”

Thuận tiện cho anh? Điều đó chỉ có thể có nghĩa là anh dự định tiếp tục giao ước tróc dây của họ, bất chấp việc cô mất trí nhớ. Cô ngoảnh đầu lại nhìn chiếc giường quá cỡ giống như một nơi trú ẩn cho tới lúc này. Nếu anh muốn có cô tối nay, cô sẽ không chịu nổi. Cô sẽ trốn khỏi nhà và vừa chạy vừa la hét trên phố trong váy ngủ. “Tôi không thể thuận theo anh tối nay, nếu đó là điều anh dự định,” cô phản kháng nói. “Và cũng không phải tối mai. Và không phải...”

“Yên nào.” Lần đầu tiên ngữ điệu buồn cười len vào giọng anh. “Tôi không khốn kiếp tới nỗi ép buộc em trong khi em vẫn còn ốm. Chúng ta sẽ đợi đến khi em khỏe lại.”

“Tôi không bao giờ muốn thế nữa! Tôi không phải gái điếm.”

“Em sẽ muốn. Nó nằm trong bản chất của em, Vivien. Em không thể thay đổi con người thật của mình.”

Lời khẳng định hiển nhiên của anh làm cô tức điên. “Tôi không muốn gã đàn ông nào nữa kể từ bây giờ. Đặc biệt là anh.”

Sự phản kháng của cô dường như khơi dậy một thứ gì đó trong anh, giải phóng quyết tâm sắt đá muốn chứng tỏ điều gì đó với cô... và với chính mình. Anh nhanh chóng bế cô lên, trước khi cô kịp nghĩ hay phản

ứng. Anh đưa cô tới giường đặt xuống lớp chăn được gấp lại ngăn nắp. Gương mặt tối sầm của anh che đi ánh lửa khi anh cúi người trên cô.

“Không,” Vivien thẳng thốt.

Miệng anh cong lên có chút ác độc, nhưng khi anh áp môi lên môi cô, nụ hôn dịu dàng và chậm rãi, thăm thiết vô cùng. Anh chống bàn tay lên đệm hai bên đầu cô, không chạm bất kì phần nào khác của thân thể vào cô ngoại trừ miệng mình. Nếu cô muốn, cô hẳn đã có thể lặn ra khỏi anh dễ dàng. Nhưng cô ở lại bên dưới anh, sững sờ với cảm giác ngọt ngào và nóng bỏng chảy tràn ra nhanh chóng và khiến lông tơ trên khắp cơ thể cô dựng đứng.

Cô đưa tay lên mặt anh nửa như muốn đẩy anh ra nửa như không, nhưng anh nghiêng đầu hôn cô mãnh liệt hơn, và mọi ý nghĩ chống lại anh đều biến mất. Lưỡi anh đưa vào miệng cô, đùa bỡn, ve vuốt. Anh có vị của cà phê, và một mùi hương nam tính rất dễ chịu quyến rũ cô ngập ngừng đưa lưỡi ra đáp lại. Sự đụng chạm thoáng qua dường như kích thích anh. Anh thở sâu, áp miệng mình lên môi cô trong những nụ hôn dài và tìm kiếm, từng nụ hôn càng lúc càng dịu dàng và gần gũi. Vivien bắt lực thả lỏng mình bên dưới anh trong khi cơn nhức nhối nặng nề mà ngọt ngào hình thành trong bầu ngực, thấp bên dưới bụng và giữa hai đùi. Tâm trí mê muội của cô không còn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thậm chí quan tâm cũng không. Tất cả những gì còn tồn tại là xúc cảm, và mọi phần trong cô đều tập trung vào hơi ấm nồng nàn từ miệng anh.

Với sự đột ngột khiến cô ngây dại, Morgan tách môi ra nhìn cô bằng ánh mắt sôi sục.

“Em thấy không?” anh khàn khàn nói. “Giờ cho tôi biết em là hạng phụ nữ nào?”

Phải mất một lúc Vivien mới hiểu điều anh nói. Xấu hổ và tức giận, cô lật người sang bên. “Đi đi,” cô thẳng thốt, áp tay lên tai, không nghe bất cứ lời gì anh thốt lên. “Để tôi một mình.”

Anh làm theo lời cô ngay lập tức, bỏ lại cô thu mình trên giường trong nỗi hoang mang căm lặng.

Chỉ mơ hồ nhận thức mình đang đi đâu, Grant xuống cầu thang, đầu quay cuồng đầy câu hỏi, cảm xúc... “Vivien,” anh thì thầm không chỉ một lần, cái tên được gọi lúc thì là câu nguyện rửa, lúc lại là lời cầu nguyện.

Anh thấy mình bước vào thư viện, một nơi trú ẩn đầy da và gỗ sồi, với những chiếc ghế cũ kĩ nhưng thoải mái và các tủ sách được thiết kế đặc biệt. Tủ sách có mặt trước là kính mài, và lưới đồng ở giá cuối cùng. Anh mê mẩn sờ tằm sách – bất cứ thứ gì có hai bìa anh đều sờ tằm cả. Những chồng báo chất trên bàn thường khiến bà Buttons phàn nàn rằng ngôi nhà là hiểm họa hỏa hoạn lớn nhất Luân Đôn.

Grant không bao giờ ngồi yên lặng được một lúc mà không có sách hoặc báo trên tay. Khi không làm việc hay ngủ, anh đọc sách báo. Anh đọc bất cứ nội dung nào để ngăn mình không nghĩ về quá khứ. Và đêm đêm, khi nỗi hối tiếc quanh quẩn trong đầu anh như những hồn ma, tước đoạt mọi khả năng chìm vào giấc ngủ, anh lại tới thư viện, uống brandy và đọc sách cho tới khi chữ nhòe đi trước mắt mình.

Vợ vẫn đi qua những giá bùa chú bọc da, Grant tìm kiếm thứ có thể thu hút sự chú ý của mình sang hướng khác. Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên những cánh cửa kính sáng và mát mẻ, mở một chiếc, chạm qua hàng sách. Nhưng lần này, chạm vào da bìa khiến anh khó chịu... Tay anh thêm khát da phụ nữ mềm mại, mái tóc mượt mà, bầu ngực và hông tròn trịa...

Anh bắt gặp hình ảnh mình trong kính, gương mặt đăm đăm khổ sở.

Quay đi với một tiếng rên, Grant tới tủ ly đặt giữa hai chiếc tủ nhỏ đồng bộ. Một tủ được dùng như hầm rượu nhỏ. Anh lục trong ngăn kéo cho tới khi bàn tay nắm quanh thân chai brandy hình thoi đẹp, sôi sục thứ chất lỏng thẩm màu.

Mở nút, anh uống trực tiếp từ chai rượu, sự đậm đà của rượu brandy Pháp đất tiền trôi xuống cổ họng. Anh đợi cảm giác ấm áp quen thuộc tràn ngập trong lồng ngực, nhưng chỉ thấy sự trống rỗng.

Tâm trí anh quay lại hình ảnh của Vivien, sự ngọt ngào của môi cô, sự ngây thơ trong cách cô phản ứng. Như thể cô không quen hôn, như thể cô là một học sinh ngưỡng ngạ nhưng sẵn sàng học hỏi trong bàn tay của một người thầy đầy kinh nghiệm. Tất cả chỉ là ảo tưởng.

“Ngây thơ,” anh thì thầm với một tiếng cười gay gắt, và đổ thêm brandy vào hòng mình. Vivien đúng là một món hàng thượng phẩm, nhưng dù gì cô vẫn chỉ là một con điểm. Và anh là một thằng ngốc khi cảm thấy muốn bảo vệ cô, khao khát cô, và tệ nhất, thích cô.

Anh ngồi trong ghế bành gác lên lên mép bàn, và yên lặng thừa nhận sự thật đáng xấu hổ này. Nếu anh không biết Vivien là ai, và từng là cái gì, anh sẽ điên cuồng vì cô. Gã đàn ông nào có thể không như thế chứ? Cô đáng yêu, thông minh và tỏ ra yếu đuối. Cách cô phản ứng khi được báo tin mình là gái làng chơi hòa trộn hoàn hảo giữa giận dữ và hoang mang. Cách mà một người phụ nữ trong trắng sẽ phản ứng. Bản năng và bộ não chưa bao giờ cho anh những thông điệp đối lập đến thế, và trong mấy lần đó, anh có khuynh hướng nghe theo bản năng. Nhưng không phải trong trường hợp thế này. Anh biết tất cả về tài năng giả bộ trong trắng độc nhất vô nhị của Vivien. Chuyện lúc này cô xử sự như thế nào không quan trọng, sớm hay muộn cô cũng trở về bản chất thật của mình.

Vì thế, anh không thể để mình bị cô quyến rũ.

Nhưng, chết tiệt... chuyện đó sẽ không hề dễ dàng.

5. Chương 5

Vivien thu mình lại một góc của chiếc giường rộng cả mẫu, tức giận và lo lắng tới khi cuối cùng cũng chìm vào màn sương quên lãng. Nhưng chẳng thể tìm thấy chút yên bình nào trong giấc ngủ, chỉ có một giấc mơ kì lạ càng lúc càng trở nên ghê gớm.

Cô chạy qua một con phố tối tăm, bị những kẻ không nhìn rõ mặt rượt đuổi. Đôi lúc cô dừng lại cười cợt và khiêu khích chúng, rồi quay đầu chạy tiếp ngay trước khi chúng tóm được cô. Tới một cây cầu, cô trèo lên bờ kè, tới được một cầu tàu có bức tượng một vị thần sông bằng đồng. Những gã đàn ông bên dưới hò la lên với cô, trèo theo cô, nhưng cô cười khàn khàn và đá chúng đi. Đột nhiên cô kinh hoàng nhận ra bức tượng đồng khổng lồ bên cạnh bắt đầu chuyển động. Những cánh tay kim loại lớn ôm cô, giam cầm cô trong vòng ôm lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Kêu lên kinh hãi, cô chống lại bức tượng, nhưng nó níu chặt cô, quay về phía sông... rồi đổ xuống dòng nước lạnh buốt và đen ngòm. Sức nặng của nó nhanh chóng kéo cô xuống, mặt nước phía trên xa dần. Cô hét lên dưới nước, nhưng không ai nghe được tiếng cô, rồi chất lỏng tràn đầy miệng và cổ họng, khiến cô nghẹt thở...

“Vivien. Chết tiệt, Vivien, dậy đi.”

Cô bắt đầu tỉnh giấc, vẫn đang chống lại cánh tay ôm mình thì thấy gương mặt Morgan. Anh cau có lo lắng trong khi kéo cô vào lòng, một tay vuốt mớ tóc ướt đầm khỏi mặt cô. Thân trên anh chỉ mặc một chiếc áo vải lanh mỏng, cổ mở để lộ ra hõm cổ.

Mất phương hướng, Vivien cố gắng thở. Cô liếc xung quanh, nhận ra họ đang ở trên sàn.

“Em ngã khỏi giường,” Morgan nói.

“Tôi... tôi gặp ác mộng.”

“Kể tôi nghe xem,” anh nhẹ nhàng nói. Thấy cô vẫn im lặng, anh vuốt lại đường lông mày rồi cho cô bằng đầu ngón tay cái. Cử chỉ thân mật này không biết vì sao lại khiến cô nói trong khi lời anh không thể.

Vivien cắn môi căng thẳng. “Tôi mơ thấy tôi đang chết chìm. Y như thật vậy... tôi không thở nổi.”

Một âm thanh dịu dàng, ram ráp thoát khỏi họng anh. Anh vỗ lưng cô an ủi, vỗ về cô như thể cô là một đứa bé. Sức nóng của cơ thể anh thấm qua những lớp vải giữa họ giúp cô thấy ấm áp. Cô thoáng muốn đẩy anh ra khi ký ức về lời buộc tội khó chịu của anh vẫn còn vang bên tai.

Nhưng cô ở yên trong vòng tay anh. Tuy anh đáng ghét và kiêu ngạo, song anh cũng to lớn và an toàn. Vào lúc này, thế gian không còn nơi nào đáng trú ngụ hơn vòng tay anh. Một mùi hương ngọt lành bám quanh anh, hòa trộn giữa rượu brandy, muối và lạnh... thứ mùi khiến cô nhớ tới một thứ gì đó... ai đó... người có hình ảnh đầy sức võ về khóa sâu trong ký ức cô. Có lẽ là cha cô, hay anh cô? Một người tình mà cô trân trọng?

Bối rối và thất vọng, cô cắn môi mạnh hơn trong khi cố gắng suy nghĩ.

“Đừng làm như vậy,” Morgan nói, chạm vào miệng cô bằng những ngón tay dịu dàng. “Cố thả lỏng đi. Em có muốn uống gì đó không?”

“Tôi không biết.”

Anh ôm cô trong lòng một lúc nữa, cho tới khi trái tim đập loạn nhịp chậm chậm trở lại bình thường. Tay anh lướt qua chân và hông cô, đặt trên bờ eo cong, rồi trong một thoáng tuyệt vọng, cảm thấy sự đụng chạm của anh sao mà quen thuộc và tự nhiên đến vậy. Cứ như thể nơi cô thuộc về là trong cánh tay anh, nép vào lòng anh... như thể họ thật sự là bạn tình. Cô quay mặt, áp bầu má đầm nước mắt vào áo anh, và cô cảm thấy miệng anh chạm qua tóc.

Morgan cẩn thận bế cô lên khỏi sàn đặt lại vào giường, rồi cúi húi vuốt phẳng đám chăn đệm bị giũ tung lên. Tới bàn đầu giường, anh rót chút rượu vào cốc thủy tinh có chạm hình lá. “Tôi có cảm giác đêm nay em sẽ cần tới một chút thứ này,” anh nói. “Đôi lúc em sẽ lại mơ về chuyện đó. Tỉnh táo sẽ có giấc mơ sống động tới mức khiến em phải hét lên choàng tỉnh. Chuyện đó xảy ra sau khi người ta thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.”

Anh tỏ ra khá hiểu biết về vấn đề này, Vivien nghĩ và chấp nhận chiếc cốc. Cô nhấp môi thử thức uống đậm đà còn phảng phất vị quả. “Anh đã bao giờ suýt chết chưa?”

“Một đôi lần gì đấy.”

“Chuyện gì xảy ra?” cô hỏi.

“Tôi không bao giờ bàn luận về những chiến công của mình.” Một nụ cười tự giễu lướt lên môi, làm dịu đi nét góc cạnh trên gương mặt anh. “Rất dễ để một cảnh sát hình thành thói quen huênh hoang, và rồi chúng tôi sẽ bỏ ra tất cả thời gian thêu dệt những câu chuyện hấp dẫn... vì vậy tốt nhất là không nói về công việc, không thì sẽ chẳng làm được gì cả.”

“Đằng nào tôi cũng sẽ tìm ra thôi,” Vivien nói. Cô uống một ngụm rượu lớn hơn, chất lửa dễ chịu lan ra qua mạch máu và phục hồi dũng khí vừa tan vỡ của cô. “Bà Buttons bảo tôi có vài cuốn tiểu thuyết nửa xu viết về các chuyến phiêu lưu của anh.”

“Rác rưởi chỉ phù hợp để đốt lửa,” anh khịt mũi nói. “Em sẽ không tìm thấy chúng trong nhà tôi đâu.”

“Có đấy. Vài người hầu của anh đã sưu tập lại rồi đấy.”

“Họ làm cái quái gì thế không biết,” anh lẩm bẩm, rõ ràng ngạc nhiên trước thông tin đó. “Mấy cái đầu điên rồ. Đừng tin vào lời nào họ nói với em.”

“Tôi làm anh xấu hổ,” cô nói với một thoáng thỏa mãn, giấu nụ cười thoáng qua sau ly rượu.

“Em đã nói chuyện với ai? Bà Buttons? Một trong các hầu gái? Kể nào ngôi lê đôi mách tôi sẽ cho một trận ra trò.”

“Người hầu ai cũng rất tự hào về anh,” Vivien nói, vui sướng vì đã tìm ra cách để châm chọc anh. “Anh cứ như huyền thoại ấy, giải cứu những người thừa kế, truy đuổi bọn giết người, giải quyết các vụ án tưởng chừng không thể...”

“Huyền thoại cái con tườu ấy.” Morgan trông như thể cô vừa chế nhạo anh chứ không phải khen ngợi danh tiếng của anh. “Chủ yếu tôi tìm lại những tài sản bị mất cắp cho ngân hàng. Tôi thích ngân hàng và khoản tiền thưởng của họ. Ngài Ross và bất cứ cảnh sát nào cũng có thể nói với em ở vị trí đáng lẽ ra là trái tim, tôi có một hộp tiền.”

“Anh đang cố gắng bảo tôi anh không phải là một vị anh hùng,” Vivien du dương như đang hỏi.

“Tiếp xúc với tôi trong suốt hai mươi tư giờ qua mà em không đồng ý sao?”

Cô cân nhắc câu hỏi và trả lời thận trọng. “Hiển nhiên anh không phải người hoàn hảo – nếu như có ai được như thế, nhưng anh đã làm điều tốt cho nhiều người, đôi khi mạo hiểm cả tính mạng của chính mình. Vì thế anh là anh hùng, thậm chí ngay cả khi tôi không tán đồng việc anh làm.”

“Em không tán đồng việc tôi làm,” anh ngậy ra lặp lại.

“Không. Tôi nghĩ anh phạm phải sai lầm lớn khi trả tiền mua dịch vụ từ một người phụ nữ như tôi.”

Câu nói này dường như vừa làm anh buồn cười, vừa khiến anh khó hiểu. “Tại sao, Vivien,” anh chế nhạo. “Nghe chẳng giống em chút nào.”

“Không giống?” Cô lúng túng nghịch mép chăn lạnh. “Tôi không biết tôi phải tỏ ra như thế nào, hay tôi nên nói gì. Tất cả những gì tôi biết là anh càng nói với tôi nhiều chuyện về tôi, tôi càng tự hỏi tại sao anh hoặc bất cứ ai khác lại muốn ở bên tôi. Tôi chẳng phải một người phụ nữ tốt đẹp gì, phải không?”

Sự im lặng căng thẳng trùm lên họ. Ánh mắt Morgan soi xét, cân nhắc, giống như nhà khoa học đang kiểm tra kết quả bất ngờ của một cuộc thí nghiệm. Không nói không rằng, anh quay đi ra cửa. Vivien nghĩ anh chuẩn bị bỏ đi, song anh lại bưng một chiếc khay trên bàn tới giường cô.

“Bữa ăn nhẹ của em,” anh nói, đặt khay vào lòng cô, xếp ngay ngắn lại một món đồ bạc đã trượt ra rìa. “Tôi đang mang đồ ăn lên cho em thì nghe thấy em ngã.”

“Anh mang đồ ăn cho tôi?” Vivien hỏi, phân vân không biết tại sao anh không bảo người hầu làm việc đó.

Morgan đọc được câu hỏi không nói ra trong biểu cảm của cô. “Tôi định lấy nó thay cho lời xin lỗi.” Giọng anh trở nên cộc cằn khi anh bổ sung. “Cách tôi đối xử với em ban tối thật vô lý.”

Vivien hơi ngạc nhiên với sự cộc cằn đáng yêu này. Bản năng bảo cô anh thật lòng. Mặc dù rõ ràng không tôn trọng hay quý mến cô, anh sẵn lòng xin lỗi khi tin rằng mình sai. Có lẽ anh không phải là con quái vật như cô nghĩ.

Cô cố gắng đáp lại với thái độ thành thật ngang hàng. “Anh chỉ chỉ ra sự thật mà thôi.”

“Lẽ ra tôi nên nhẹ nhàng hơn khi nói điều đó. Khó ai có thể gọi tôi là người khéo ăn khéo nói được.”

“Tôi không nên trách anh vì điều anh nói. Rốt cuộc thì không phải lỗi của anh khi tôi là...”

“Một người phụ nữ xinh đẹp và hấp dẫn,” anh kết thúc cho cô.

Đỏ mặt, Vivien tìm chiếc khăn ăn đặt lên người mình. Cô không cảm thấy mình đẹp và hấp dẫn, và rõ ràng cô không cảm thấy mình như một gái làng chơi lọc lõi. “Cảm ơn anh,” cô khó khăn nói. “Nhưng tôi không phải là người phụ nữ mà anh nghĩ... ít nhất, hiện tại thì không. Tôi không nhớ gì về bản thân. Và tôi không biết phải ứng xử với anh như thế nào.”

“Không sao,” Morgan ngắt lời, ngồi xuống ghế cạnh giường. Anh tỏ ra thoải mái và thả lỏng, nhưng ánh mắt anh không rời cô một giây. “Cứ ứng xử như cách em muốn. Sẽ không ai buộc em phải làm điều em không muốn, tôi lại càng như vậy.”

Dù thật khó khăn, cô thở sâu và đáp trả ánh mắt của anh. “Vậy thì anh sẽ không muốn tôi...”

“Không,” anh khê khàng nói. “Tôi đã nói với em rằng tôi sẽ không làm phiền em theo cách đó. Chừng nào em còn chưa muốn thì chừng ấy còn không.”

“Và nếu như tôi không bao giờ muốn?” cô buộc mình phải lí nhí hỏi trong sự xấu hổ.

“Quyết định hoàn toàn nằm ở em,” anh trấn an cô. Miệng anh nhếch cong thành một nụ cười. “Nhưng em được cảnh báo trước rồi đấy. Sự hấp dẫn của tôi có thể sẽ làm em xiêu lòng.”

Bối rối, Vivien hạ mắt xuống bữa ăn ngon lành trước mặt. Đĩa có mấy miếng thịt gà, một chút bánh pudding, một muỗng rau trộn kem. Cô cầm bánh lên cắn một miếng. Cảm giác như cô phải nỗ lực một cách bất thường để nhai nuốt miếng bánh. “Đây là phòng anh, phải không? Tôi muốn chuyển sang phòng dành cho khách chừng nào thuận tiện. Tôi không muốn chiếm mất giường của anh.”

“Cứ ở lại đây. Tôi muốn em được thoải mái.”

“Nơi này rất đẹp, nhưng giường quá lớn với tôi, và...” Vivien do dự, không thể cho anh biết cô cảm thấy như bị anh vây quanh khi ở trong căn phòng này, thậm chí ngay cả khi anh không ở đây. Mùi anh, và khí chất nam tính đặc biệt của anh dường như vẫn luẩn quẩn trong không gian. “Tôi đã bao giờ ở đây chưa?” cô đột nhiên hỏi. “Ồ trong nhà anh... trong phòng này?”

Trong những dịp họ gần gũi, cô đoán họ đã làm ở trên giường cô, hoặc ở nơi nào khác. Cô quá xấu hổ không dám hỏi kĩ hơn. “Anh Morgan – Grant – có điều tôi muốn hỏi...”

“Sao?”

“Xin hãy hứa là anh không cười tôi.”

“Được rồi.”

Cô cầm chiếc đĩa bạc lên nghịch nghịch rằng đĩa, tập trung cả vào món đồ. “Có tình yêu giữa chúng ta không? Một chút quý mến nào? Hay chỉ đơn thuần là một vụ dàn xếp làm ăn?” Cô khó có thể chịu nổi ý nghĩ rằng cô có thể đã bán mình chỉ vì tiền. Mặt cô đỏ bừng tủi thẹn trong khi cô đợi câu trả lời. Cô nhẹ nhõm khi anh không cười nhạo hay chế giễu.

“Không hẳn chỉ là làm ăn,” anh thận trọng nói. “Tôi nghĩ em thường mang lại cho tôi niềm vui thú và khoan khoái mà tôi rất cần.”

“Vậy có thể nói chúng ta là bạn bè?” Vivien hỏi, nắm chiếc đĩa mạnh đến nỗi rằng đĩa để lại các vết đỏ trong lòng bàn tay cô.

“Phải, chúng ta là...” Ngừng lời, Morgan lấy chiếc đĩa khỏi tay cô và dùng ngón cái xoa vết đau trong lòng bàn tay cô. Anh nâng bàn tay cô trong bàn tay lớn hơn của mình, cau mày nhìn những chấm đỏ. “Chúng ta là bạn, Vivien,” anh nói nhỏ. “Đừng tự làm mình căng thẳng. Em chẳng phải là một con đ... một gái mại dâm rẻ tiền. Em là gái làng chơi hạng sang, và không mấy ai nghĩ tệ hơn về em vì điều đó.”

“Tôi thì có,” Vivien đau đớn nói. “Tôi nghĩ tệ hơn rất nhiều về mình vì chuyện đó. Ước gì tôi là người khác.”

“Rồi em sẽ quen với điều đó thôi.”

“Đó chính là điều khiến tôi sợ,” cô thì thầm.

Có điều gì đó trong ánh mắt buồn rầu của cô khiến anh phiền lòng. Buông tay cô xuống, anh lăm bắm nguyên rửa và rời khỏi phòng, còn cô ủ ê trần trối nhìn thức ăn đã nguội trong đĩa mình.

“Ồ, tôi sẽ không mặc cái đó đâu,” Vivien nói, dăm dăm nhìn chiếc váy được lấy ra cho cô. Nó là một trong bốn chiếc mà Morgan đã mang từ nhà cô về, và trong khi chẳng nghi ngờ rằng chiếc váy là của mình, cô rất nghi ngờ tính thẩm mỹ của nó. Bộ váy được thiết kế và may rất đẹp, song màu sắc, màu nhung sẫm mang theo sắc độ gay gắt của quả mận chín hoặc anh đào đen, sẽ đối lập kinh khủng với tóc cô. Cô rầu rĩ bỏ sung. “Không phải với bộ tóc đỏ hoe này. Trông tôi sẽ đáng sợ lắm.”

Bà Buttons quan sát cô kĩ lưỡng trong khi Mary giúp cô ra khỏi bồn tắm và bắt đầu lau khô cho cô bằng chiếc khăn tắm dài màu trắng. “Tôi nghĩ cô sẽ thấy ngạc nhiên một cách dễ chịu đây, cô Duvall. Sao cô không thử mặc vào xem?”

“Được rồi, tôi sẽ thử.” Vivien nói, run rẩy vì không khí lạnh tràn qua làn da trần, khiến cô nổi da gà từ đầu đến chân. “Nhưng thế nào tôi cũng trông buồn cười cho mà xem.”

“Tôi đảm bảo không có chuyện đó đâu,” bà Buttons trả lời. Trong ba ngày qua, thái độ của bà quản gia đối với Vivien đã thay đổi từ lịch sự xa cách sang ân cần ấm áp, và dần người hầu trong nhà cũng ngay lập tức theo tấm gương đó. Thật lòng biết ơn sự giúp đỡ của họ, Vivien ca ngợi và cảm ơn những người hầu bất cứ khi nào có cơ hội.

Nếu Vivien là một phụ nữ quý phái thượng lưu, cô nghĩ mình sẽ chấp nhận sự giúp đỡ của họ như một lẽ đương nhiên, và cẩn thận để không trở nên thân mật với họ. Tuy nhiên cô chẳng phải là quý tộc, và sau những gì được biết về quá khứ phóng túng của mình, cô nghĩ những người hầu trong nhà Morgan còn hơn cả tử tế. Chắc chắn tất cả đều biết cô là ai, và cô từng làm nghề gì, song họ vẫn đối xử với cô trong sự tôn

trọng mà họ hẳn sẽ dành cho một nữ công tước. Khi cô nói suy nghĩ này với bà Buttons, bà quản gia đã giải thích với nụ cười hài hước.

“Thứ nhất là ông Morgan đã thể hiện rõ ông ấy trân trọng cô, và muốn cô được đối xử như một vị khách đáng kính. Nhưng không chỉ vậy, cô Duvall, tính cách của cô đã tự nói lên rồi. Cho dù người ta có nói gì về cô, nhưng người hầu đều thấy cô là một cô gái tốt bụng và đoan trang.”

“Nhưng tôi không phải như vậy,” Vivien nói. Không thể nhìn vào gương mặt của bà quản gia, cô cúi đầu. Một khoảng im lặng dài trôi qua, và rồi cô cảm thấy bàn tay dịu dàng của bà Buttons đặt lên vai mình.

“Chúng ta đều có những sai lầm phải sửa chữa,” bà quản gia khẽ nói. “Và những sai lầm của cô không phải điều tệ nhất mà tôi từng được nghe. Nhờ nghề nghiệp của ông Morgan, tôi từng thấy và biết những người xấu xa hơn, xấu xa không tưởng nổi, chẳng có chút tốt đẹp hay hi vọng nào ở họ cả. Cô còn lâu mới tới mức tuyệt vọng đó.”

“Cảm ơn bà,” Vivien thì thầm, cực kì nhún nhường. “Tôi sẽ cố gắng để xứng đáng với lòng tốt của bà.” Kể từ khoảnh khắc đó, bà Buttons che chở cô chẳng khác nào người mẹ che chở cho đứa con thơ.

Còn về Grant, Vivien không gặp anh nhiều, bởi anh bận rộn điều tra về vụ án của cô, và một hay hai vụ nữa. Anh đến thăm cô vào buổi sáng, nói chuyện dăm ba phút gì đó, rồi đi suốt cả ngày. Buổi tối, anh trở về một mình ăn bữa nhẹ thanh đạm, rồi đọc sách trong thư viện.

Với Vivien, Morgan là một người lạ lùng. Những cuốn tiểu thuyết nửa xu mà cô hầu Mary cho cô mượn không bộc lộ nhiều về tính cách của anh. Những cuốn tiểu thuyết nhấn mạnh về mặt phiêu lưu trong bản tính của Morgan, kể chi tiết về những tội ác mà anh giải quyết và cuộc truy đuổi nổi tiếng của anh theo dấu một tên sát nhất qua suốt hai lục địa. Tuy nhiên rõ ràng tác giả chẳng biết gì về góc khuất trong tâm hồn anh. Vivien ngờ rằng ít người muốn biết con người thật của anh mà chỉ ưa thích những câu chuyện được tâng bốc về một huyền thoại. Thường đó là tình huống của những người nổi tiếng – người ta muốn biết về những thành tựu và điểm mạnh, chứ không phải những yếu đuối của họ.

Nhưng chính những điểm yếu của Morgan mới là thứ làm Vivien thấy thú vị. Anh có vẻ không có nhiều điểm yếu. Anh là một người kín đáo, dường như không gì có thể làm tổn thương, và không thích nói về quá khứ của mình. Vivien không thể không tự hỏi có những bí mật và ký ức nào cất giấu trong trái tim được canh giữ cẩn mật đó. Chỉ chắc chắn một điều... Morgan sẽ không bao giờ tin tưởng mà tâm sự với cô.

Vivien nhận thức được rất rõ sự khinh miệt của Morgan đối với cuộc sống của cô trước “tai nạn”. Anh rõ ràng không thích hay tán đồng người phụ nữ trước đây trong cô, và cô khó có thể trách anh, bởi cô cũng cảm thấy như vậy. Thật không may, trong quá trình điều tra, Morgan dường như phát hiện càng nhiều sự thật khó chịu hơn về cô. Anh đã thừa nhận mình xét hỏi những người biết cô. Xem ra bất cứ chuyện gì họ nói với anh đều không hữu ích hoặc không lấy gì làm dễ chịu.

Vivien cau mày, cố gắng đẩy những ý nghĩ tối tăm vào sâu trong tâm trí mình. Cô bám vào lưng chiếc ghế bên cạnh để giữ thăng bằng trong khi Mary kéo chiếc váy nhung lên. Cổ chân cô lạnh rất nhanh, giờ gần như đã khỏi hẳn, chỉ khi nào cô đứng trụ trên chân đó quá lâu thì nó mới đau.

“Đó,” bà Buttons hài lòng nói, lùi lại mỉm cười ngấm Vivien. “Bộ ấy này thật đáng yêu, và màu sắc không thể hoàn hảo hơn được nữa.”

Vivien cẩn thận đi ra trước bàn trang điểm với ba mặt gương. Thật ngạc nhiên, bà quản gia nói đúng. Nhưng màu anh đào đen sẫm khiến da cô trông giống như sứ, và tôn lên màu lửa hồng ngọc của mái tóc cô. Lụa đen tết thành đường viền cổ áo cao khiêm nhường. Thêm nhiều dải lụa tết nửa buông từ cổ xuống xương đòn, hé mở lấp ló làn da trắng ngần. Không có trang trí nào khác làm hỏng những đường nét đơn giản của bộ váy, chỉ trừ chỗ lụa đen phồng lên ở gấu váy. Đó là một bộ đồ trang nhã, phù hợp với bất cứ người phụ nữ tuyệt vời nào. Vivien nhẹ nhõm khi phát hiện mình cũng có một vài bộ quần áo không tuyên bố người mặc nó là “gái làng chơi”.

“Cảm ơn trời,” cô lẩm bẩm, cười tự hỏi lỗi với Mary và bà Buttons. “Trông tôi cũng đứng đắn ra trò nhỉ.”

“Nếu cô chấp nhận, cô Duvall,” Mary nói, “tôi sẽ chải tóc cho cô và búi lên tử tế. Trông cô sẽ như một quý cô thực thụ - và thế nào ông Morgan cũng sẽ hài lòng khi thấy cô đẹp lên như thế này đó!”

“Cảm ơn, Mary.” Vivien bước tới bàn trang điểm, dừng lại nhặt chiếc khăn tắm ẩm bị vớt xuống sau khi cô tắm xong.

“Không, không,” cô hầu quả trách, chạy đến cùng lúc với bà Buttons. “Tôi đã nói với cô rồi, cô Duvall, cô không được giúp tôi những chuyện như thế này!”

Vivien đưa lại chiếc khăn với nụ cười bên lên. “Tôi có thể nhặt khăn lên dễ dàng như mọi người mà.”

“Nhưng đó không phải là việc của cô,” Mary nói, dẫn cô ra ghế bàn trang điểm.

Bà Buttons đứng cạnh Vivien, bắt gặp ánh mắt cô trong gương. Bà quản gia cười dễ chịu, nhưng ánh mắt lại suy đoán. “Tôi không tin cô quen với việc để người khác phục vụ,” bà nhận xét.

Vivien thở dài. “Tôi không nhớ mình quen với việc gì nữa.”

“Một quý cô có người hầu sẽ không bao giờ nghĩ tới việc dọn phòng hay tự đổ nước tắm cho mình, dù có quên hết mọi chuyện trong đầu đi nữa.”

“Nhưng tôi biết tôi có người hầu.” Vivien nhặt chiếc kẹp tóc rơi từ cái hộp nhỏ Mary mang tới lên, và miết tay trên cạnh uốn sóng của nó. “Ít nhất, đó là theo lời anh Morgan. Tôi là một sinh vật hư hỏng chẳng làm gì ngoại trừ...” Cô dừng lại nhú mày bối rối.

Bà Buttons nhìn Mary chải mái tóc đỏ dày và bóng mượt của Vivien. “Cô rõ ràng không cư xử như một ‘sinh vật hư hỏng,’” bà quản gia nói. “Và theo ý kiến của tôi, có những điều sẽ không bao giờ thay đổi cho dù trí nhớ của cô gặp chuyện gì đi nữa.” Bà nhún vai bình thản và cười. “Nhưng tôi cũng chẳng phải bác sĩ. Và tôi hiếm khi có thể giữ gìn ngăn nắp những gì ở trong đầu mình, chứ đừng nói tới việc xét đoán cái gì ở trong đầu người khác.”

Mary tết tóc Vivien theo phong cách đơn giản, ghim một búi tóc tết trên đầu và để một vài lọn tóc màu hoàng hôn ôm lấy cổ và tai cô. Tận hưởng cảm giác được ăn mặc tử tế, Vivien quyết định rằng cô muốn tới thăm những nơi khác trong ngôi nhà. “Sẽ rất tuyệt vời nếu được ngồi dù chỉ một lúc trong phòng nào đó khác phòng này,” cô nói. “Ở đây có phòng khách nhỏ, hoặc thậm chí thư phòng dưới tầng không? Anh Morgan có cuốn sách nào tôi có thể xem không?”

Không biết vì sao câu hỏi khiến bà quản gia và cô hầu nhìn nhau cười. “Một vài cuốn thôi,” bà Buttons trả lời. “Tôi sẽ dẫn cô tới thư viện, cô Duvall. Nhưng cô phải cẩn thận không lại làm cái cổ chân bị đau đấy, và không được làm mình kiệt sức đâu.”

Vivien háo hức nắm cánh tay bà, và họ cùng đi xuống cầu thang cẩn thận từng bước một. Căn nhà thực sự rất rộng rãi, với ván gỗ gụ sẫm, thảm Anh dày dưới chân, đồ đạc Sheraton tinh xảo, và các lò sưởi đều xây từ những phiến cẩm thạch tươi màu. Khi họ tiến đến thư viện, không gian tràn ngập mùi sáp ong, da và giấy thuộc da. Vivien vừa hít hà vừa bước vào phòng. Cô ra giữa phòng chậm rãi xoay quanh, mắt mở to kinh ngạc.

“Một trong những phòng lớn nhất ở đây,” bà Buttons tự hào nói. “Ông Morgan không ngại tốn tiền để lưu trữ những cuốn sách quý giá của mình theo phong cách cao cấp nhất.”

Vivien thành kính nhìn những tủ sách cao với mặt trước là kính, tủ mục lục chạm nổi chữ vàng, những bức tượng bán thân cẩm thạch được đặt ở bốn góc phòng. Ánh mắt cô chuyển tới những chiếc bàn chất đầy sách, nhiều cuốn vẫn mở và đặt chồng lên nhau, như thể người đọc đã bị gọi đi gấp gáp khi đang đọc dở dang một đoạn kịch tính. “Đây không phải chỉ là một bộ sưu tập chơi, đúng không? Có hỏi to thành tiếng.

“Không, ông chủ rất yêu những cuốn sách của mình.” Bà Buttons kéo một chiếc ghế mềm lại bên ngọn lửa đang cháy đượm rồi kéo rèm ra đón nhận ánh sáng ban ngày. “Tôi sẽ để cô khám phá, cô Duvall. Tôi sẽ bảo người bưng cho cô khay trà nhé?”

Vivien lắc đầu và đi từ tủ sách này tới tủ sách kia ánh mắt vội vã lướt qua những hàng sách lồi cuốn. Bà quản gia đột nhiên bật cười. “Cho tới giờ, tôi chưa từng gặp nhìn sách như kiểu ông Morgan,” bà nhận xét.

Hầu như không để ý thấy bà quản gia rời khỏi đó, Vivien mở một cánh cửa kính ra xem một hàng thi tập. Có điều lạ lùng đã xảy ra khi cô đọc hết tit này đến tit khác. Nhiều cuốn trông quen thuộc đến giật mình, ngôn từ nối với nhau theo cách khiến cô run lên kinh ngạc. Mê hoặc, cô vươn tay lấy một cuốn sách. Cô

mở ra, bìa da có vân mềm mại bên dưới những ngón tay, và rồi cô thấy một bài thơ của John Keats với nhan đề. “Thơ về chiếc bình cổ hy Lạp.” Người vẫn là cô dâu trinh trắng của tịch lặng... Dường như cô đã đọc những từ ngữ ấy cả nghìn lần rồi. Một cánh cửa mở ra trong tâm trí, soi sáng kiến thức đã bị cất giấu đi cho tới lúc này. Hoàn toàn mất bình tĩnh, Vivien ôm cuốn sách đang mở vào ngực mình, và với lấy một cuốn nữa trên giá, rồi lại một cuốn nữa... Shakespeare, Kears, Donne, Blake. Có rất nhiều bài thơ lập tức có thể nhận ra khác, một số cô thậm chí có thể đọc thuộc lòng.

Sự nhẹ nhõm vì đã nhớ lại được gì đó gần như khiến cô chao đảo vì phấn khích. Cô lấy và ôm nhiều sách nhất có thể, ép chúng vào người mình, đánh rơi vài quyển vì vội vã. Cô muốn mang chúng tới một góc yên tĩnh, và đọc, và đọc.

Ở trên một giá thấp, cô phát hiện những tập sách triết học cũ. Với lấy cuốn Suy ngẫm về triết học tiên khởi của Descartes, cô mở ra hồi hải đọc to lên một đoạn. “Không có gì, trong những điều tôi từng tin là đúng, lại không được phép nghi ngờ...”

Vivien áp cuốn sách đang mở vào ngực mình, tâm trí tràn đầy những ấn tượng hỗn loạn. Cô chắc chắn cô từng đọc cuốn sách này, những từ này, với một người cô rất quan tâm. Sự quen thuộc của ngôn từ cho cô cảm giác an toàn và dễ chịu mà cô cực kì cần đến. Cô nhắm mắt lại ôm cuốn sách chặt hơn, cố gắng đuổi bắt một vài ký ức vẫn lảng tránh mình.

“Chà.” Tiếng nói mĩa mai phá vỡ sự im lặng. “Tôi không ngờ lại tìm thấy em trong thư viện. Em tìm được gì mình muốn đọc rồi?”

6. Chương 6

Vivien quay ngoắt lại thì thấy Morgan đứng ở cửa miệng anh nhếch lên một môi có thể tạm coi như một nụ cười. Quần và áo gi lê xám ảm đạm được cân bằng lại bằng áo khoác màu rêu làm sáng lên màu xanh xưa cũ trong mắt anh. Cô loạng choạng tiến lên trước trong phấn khích, nóng lòng muốn chia sẻ khám phá của mình.

“Grant,” cô hỏn hển, trong khi tim đập như phi nước đại không đều. Mấy cuốn sách rơi xuống khỏi cánh tay đang ôm quá sức. “Tôi... tôi tìm thấy những cuốn này... tôi nhớ tôi đã đọc một vài quyển trong số này... Anh không tưởng tượng nổi tôi cảm thấy thế nào đâu.” Một tiếng cười khổ sở và say mê thoát khỏi miệng cô. “Ôi, tại sao tôi không nhớ thêm được chứ? Giá mà...”

“Vivien,” anh lặng lẽ nói, nụ cười nhạt đi. Anh tới cô sau ba bước sải, giúp xếp cân lại chồng sách xộc xệch quá nặng trên tay cô. Khi Vivien thấy anh cau mày lo lắng, cô biết cô hẳn giống như kẻ sắp phát điên. Ngôn từ lại dâng lên miệng, nhưng anh nhẹ nhàng sục khe để cô ngừng lại.

“Để tôi,” anh nói, nâng chồng sách nặng ra khỏi đôi tay không vững vàng của cô. Anh đặt chúng xuống cái bàn bên cạnh rồi quay lại cô. Đặt hai bàn tay lớn lên vai cô, anh kéo cô sát vào cơ thể mình. Anh ôm cô trong vòng ôm an ủi, tay trượt qua phía sau váy nhưng và nhẹ nhàng xoa điểm thấp nhất cuối xương sống cô. Khi anh nói, hơi thở của anh làm tóc nơi thái dương cô khẽ phát phơ. “Kể cho tôi em nhớ ra những gì đi.”

Vivien rùng mình trước sự thoải mái khi ở trong vòng tay anh. “Tôi không biết. Tôi đã đọc một vài cuốn trước đây, với ai đó tôi rất yêu mến. Tôi không thể nhớ được mặt anh ta, hay giọng anh ta... Dường như tôi càng cố gắng, ký ức lại càng trôi đi.”

“Em đã đọc những cuốn sách này?” Grant hoài nghi hỏi, liếc nhìn đồng sách lác lõng bên cạnh họ.

Vivien gật đầu trên ngực anh. “Tôi thậm chí có thể đọc thuộc lòng một hai khổ nữa.”

“Hừm.”

Bối rối trước tiếng hừm tối nghĩa, cô liếc nhìn gương mặt nghi ngờ của anh. “Tại sao anh lại nói ‘hừm’ như thế? Anh không tin tôi sao?”

Cô bị vây quanh bởi cái nhìn sâu sắc và cân nhắc của anh. “Chuyện đó không phù hợp với tính cách em,” cuối cùng anh nói.

“Những gì tôi nói là thật,” cô chống chế.

“Em đã đọc Descartes,” anh nhận xét, từng âm tiết đều cho thấy anh không tin nổi điều vừa nghe. “Vậy thì tôi muốn nghe quan điểm của em về triết học nhị nguyên Descartes.”

Vivien nghĩ hồi lâu, thăm nhẹ nhõm khi phát hiện cô hiểu câu hỏi. “Tôi đoán anh đang nhắc tới học thuyết của ông Descartes rằng linh hồn và thể xác là hai thực thể tách rời? Rằng chúng ta không thể chỉ dựa vào tri giác của mình như nguồn tri thức cơ bản? Tôi tin ông ấy đúng, và tôi nghĩ...” Cô ngừng lại rồi tiếp tục chậm rãi hơn. “Tôi nghĩ sự thực là điều anh nhận ra bằng trái tim mình, thậm chí cả khi các bằng chứng nghiêng về hướng khác.”

Dù Morgan không để lộ nhiều biểu cảm, Vivien cảm thấy cô đã khiến anh ngạc nhiên. “Xem ra tôi đang chứa chấp một triết gia,” anh nói, mắt đột nhiên lấp lánh hài hước. Anh đặt cuốn sách xuống bàn thư viện và với lấy một cuốn khác trên giá. “Vậy hãy nói cho tôi biết em nghĩ gì về Locke, và những điểm khác biệt của ông với Descartes.”

Vivien cầm cuốn sách anh đưa và xòe bàn tay nhỏ nhắn áp lên bìa sách bọc da Ma rốc. “Ngài Locke quan niệm rằng trí óc con người khi mới sinh ra là tờ giấy trắng... phải không?” Cô liếc Morgan và được anh gật đầu ủng hộ. “Và ông ấy cho rằng tri thức được sinh ra từ trải nghiệm. Tri thức chỉ đến sau khi chúng ta nhận thức qua tri giác. Nhưng tôi nghĩ mình không hoàn toàn đồng ý với ông. Chúng ta không sinh ra trắng trơn, phải vậy không? Tôi nghĩ có gì đó đã tồn tại trong chúng ta từ khi sinh ra, trước khi trải nghiệm bắt đầu đến với chúng ta.”

Morgan cầm cuốn sách khỏi tay cô đặt lại giá, rồi quay lại. Dịu dàng không hiểu nổi, anh cài lọn tóc đỏ lòa xòa ra sau tai cô. “Em có thể nói còn những cuốn nào quen thuộc với em không?”

Vivien tới một khu giá sách khác và bắt đầu lôi ra các đầu sách từ những hàng ngăn nắp... lịch sử, tiểu thuyết, thần học, và kịch. Cô chất thành chồng thứ hai trên bàn. “Tôi tin tôi đã đọc cuốn này, và cuốn này nữa, đây nữa... Ồ, và đây là một trong những cuốn tôi yêu thích nhất.”

Anh cười khi thấy cô hào hứng. “Đối với một phụ nữ chẳng bao giờ đọc mà nói thì em đọc như vậy là quá nhiều đấy.”

“Tại sao anh lại nói như vậy?” cô ngạc nhiên hỏi.

“Ngài Gerard nói với tôi em ghét đọc sách.”

“Nhưng không thể có chuyện đó.”

“Em như một con tắc kè hoa, Vivien,” anh khẽ nói. “Em thích ứng với khẩu vị của bất cứ ai em ở bên.”

“Anh muốn nói tôi che giấu sở thích đọc sách của mình và giả vờ ngu xuẩn để quyến rũ Ngài Gerard,” cô nói.

“Em không phải người phụ nữ đầu tiên dùng mánh khéo đó. Nhiều đàn ông không thoải mái trước phụ nữ thông minh.”

“Ngài Gerard có phải loại người đó không?” Đọc được câu trả lời trên mặt anh, cô thở dài nặng nề. “Mỗi ngày tôi lại biết thêm một điều mới về mình. Chẳng có điều gì tốt đẹp cả.”

Khi nhìn cô cúi đầu, Grant bị tấn công bởi một cảm giác khát khao lạ lùng mà anh chưa từng trải nghiệm trước đây. Anh đã vô cùng chắc chắn Vivien Rose Duvall là ai, và đã làm gì... vậy mà cô vẫn khiến anh không ngừng ngạc nhiên.

Ánh mắt anh lướt khắp người cô để quan sát toàn diện. Hình ảnh cô trong bộ váy nhung, đỏ sẫm tới mức gần như chuyển sang sắc đen, gây ấn tượng mạnh mẽ đến kinh ngạc. Anh chưa bao giờ cho phép mình nghĩ rằng ở đâu đó trên đời lại có một người phụ nữ không chỉ xinh đẹp mà còn thông minh, tử tế và chân thật.

Sự thực mà anh dường như đang tìm thấy ở Vivien thật đáng ngạc nhiên. Anh lại nhận ra một điều không lấy gì làm thoải mái là nếu cô không phải gái làng chơi, nếu anh không được biết trước về tính cách thật sự của cô, chắc anh đã mê mẩn cô.

Búi tóc nâu đỏ gọn gàng của cô để lộ ra đôi tai thanh nhã nhất mà anh từng được thấy, và cần cổ mỏng manh, cái hàm thanh thoát khiến những ngón tay anh chỉ muốn khám phá đường cong mềm mại đó. Anh thì thầm tên cô, cô liền ngước lên nhìn anh với đôi mắt xanh sâu lắng và tròn sáng không có dấu hiệu của sự lừa gạt. Nhớ lại ánh mắt cô đã từng quyến rũ tinh ranh như thế nào, Grant lắc đầu.

“Sao thế?” cô hỏi.

“Em có đôi mắt của thiên thần.” Ánh mắt anh không rời gương mặt cô cho tới khi sắc hồng tràn lên nó.

“Cảm ơn anh,” cô không chắc chắn lắm.

Grant nhẹ nhàng cầm cánh tay cô. “Đi với tôi.”

Khi anh kéo cô tới ghế cạnh lò sưởi và bảo cô ngồi xuống, Vivien thận trọng nhìn anh. “Anh định hỏi tôi thêm ư?”

“Không,” anh nói, một nụ cười miễn cưỡng trên môi. Lúc này, anh sẽ lờ đi tất cả những sự đối lập về Vivien và chỉ đơn giản là hưởng thụ cảm giác ở bên cô. Một người phụ nữ đẹp, lửa ở trong lò sưởi, phòng đầy sách, và một chai rượu... Đó có thể không phải là quan niệm về thiên đường của tất cả đàn ông, nhưng Chúa biết đó là quan niệm của anh.

Mang cả ôm sách tới cho Vivien, anh đặt xuống sàn gần chân cô. Dường như hiểu được anh chỉ muốn có chút thời gian với cô, Vivien bắt đầu xem qua đồng sách trong khi anh lôi một chai rượu vang boóc đô từ tủ ly ra mở một cách điệu nghệ. Sau khi rót đầy hai ly, anh ngồi xuống ghế cạnh Vivien và đưa một ly cho cô. Anh để ý thấy cô nhấp môi ngay lập tức, không có nghi thức thông thường của những người quen uống rượu ngon... không lắc cốc để thử mùi hương, hay những dòng rượu mà người Anh gọi là “chân” và người Pháp gọi một cách thơ mộng hơn là “lệ”. Là một người thuộc về xã hội thượng lưu, Vivien hẳn phải có kinh nghiệm về nghi thức như thế. Tuy nhiên cô không giống như một gái làng chơi hạng sang đã quen với những cầu kỳ trong cuộc sống... cô trông giống như một thiếu nữ ngây thơ từng sống cuộc đời được bảo bọc.

“Chuyện này cho tôi hy vọng,” cô nhận xét, cầm cuốn đầu tiên trên đỉnh đồng sách và giữ trong lòng mình. “Tôi biết nhớ lại một vài cuốn sách chỉ là chuyện nhỏ nhoi... nhưng nếu chút ký ức nhỏ bé này quay lại, có lẽ những chuyện khác rồi cũng sẽ quay lại theo.”

“Em nói em nhớ mình đọc sách cùng ai đó.” Grant uống rượu trong ly, ánh mắt không rời gương mặt xinh xắn bừng lên trong ánh lửa. “Em gọi người đó là ‘anh ta’. Có ấn tượng gì không? Chi tiết về ngoại hình hay giọng nói của anh ta? Hay nơi mà em đã ở cùng với anh ta?”

“Không.” Đường cong mềm mại của đôi môi cô trở nên băng khuâng một cái quyến rũ. “Nhưng cố nhớ lại khiến tôi cảm thấy...” Cô dừng lại chăm chú nhìn sâu vào thứ rượu màu hồng ngọc. “Cô đơn,” cô tiếp tục với nỗ lực có thể thấy rõ. “Giống như tôi đã mất đi thứ gì đó, ai đó, rất thân thiết.”

Một tình yêu đã qua, Grant phỏng đoán, và một đợt ghen tuông đột nhiên tràn qua anh. Che giấu cảm xúc không được chào đón, anh chăm chú nhìn vào ly.

“Đây,” Vivien thì thầm, trao cho anh một cuốn của Keats. “Anh nói tôi nghe đoạn nào anh thích nhất được không?”

Vivien nhìn Morgan cúi đầu trong khi lật qua những trang sách cũ. Ánh lửa bập bùng phía trên mái tóc đen của anh, khiến nó bóng như gỗ mun. Mái tóc dày được cắt quá ngắn, nhưng ngay cả khi như vậy, chúng vẫn có một chút quăn và gọn sóng khiến cô thích thú. Anh nên để tóc dài hơn, cô nghĩ, để thêm vào một chút mềm mại cho những đường nét gai góc trên gương mặt anh.

Ánh mắt cô lướt tới cuốn sách gần như được trù lấp trong những ngón tay dài của anh. Không có nhà điêu khắc nào muốn thu lấy hình dáng của đôi bàn tay mạnh mẽ ghê gớm ấy vào cẩm thạch... và đó là điều đáng tiếc. Vivien nghĩ chúng quyến rũ hơn đôi bàn tay mảnh mai và thon dài của một quý ông cả trăm lần.

Hơn nữa, thật không phù hợp khi một người vóc dáng to lớn như anh lại có bàn tay thanh mảnh nhỏ nhắn. Ý nghĩ ấy khiến cô mỉm cười.

Liếc lên, bắt gặp biểu cảm của cô, Morgan bèn nhướn mày dò hỏi. “Có chuyện gì mà vui vậy?”

Cô đẩy mình khỏi ghế và quỳ xuống cạnh anh, vấy bông lên rồi phủ xuống thành những vũng nhưng màu rượu trên sàn. Để trả lời, cô nắm bàn tay anh đo với tay mình, chạm lòng bàn tay họ vào nhau. Những ngón tay anh dài hơn độ dài khiêm tốn của ngón tay cô khá nhiều.

“Tôi không nhớ những người đàn ông khác mình quen,” cô nói, “nhưng tôi chắc chắn anh phải là người to lớn nhất tôi từng gặp.” Hơi ảm tịt lại giữa lòng bàn tay họ, và Vivien giật tay ra, xoa lòng bàn tay hơi ướt lên vấy. “Anh cảm thấy thế nào khi cao như vậy?” cô hỏi.

“Liên tục đau đầu,” Morgan trả lời ráo hoảnh, đặt sách sang một bên. “Đầu tôi khá thân quen với đỉnh của mọi khung cửa ở Luân Đôn.”

Nụ cười của Vivien trở nên thông cảm. “Anh hẳn từng là một chú nhóc dài lênh khênh.”

“Không khác gì con khỉ đi cà kheo,” anh đồng ý, khiến cô phá lên cười.

“Anh Morgan tội nghiệp. Những cậu bé khác có trêu chọc anh không?”

“Không ngừng. Và nếu không đấu võ mồm đáp trả thì tôi lại choảng nhau với bọn nó. Cả đám bọn nó đều muốn trở thành kẻ đánh bại được thằng nhóc to xác nhất ở Quý bà Nhân hậu.”

“Quý bà Nhân hậu,” Vivien lặp lại, cái tên không quen thuộc với cô. “Đó có phải là một ngôi trường không?”

“Trại trẻ mồ côi.” Morgan dường như hồi tiếc về sự tiết lộ đó ngay khi nó rời khỏi môi anh. Thấy Vivien im lặng, anh liếc nhìn cô với ánh mắt khó hiểu. Trong một khắc dữ dội, cô cảm thấy thoáng phản kháng – hoặc sự cay đắng – ầm ĩ cháy trong đôi mắt màu khói xanh. “Tôi không phải là trẻ mồ côi từ đầu,” anh lẩm bẩm.

“Cha tôi bán sách, là người tốt, dù rất tồi tệ trong việc đưa ra các quyết định kinh doanh. Cho bạn bè vay vài món khó đòi cộng với một năm buôn bán khó khăn đã vứt cả gia đình vào nhà tù cho con nợ. Và dĩ nhiên, một khi đã vào, ta không thể ra khỏi đó nữa. Chẳng có cách nào để người ta kiếm tiền trả nợ khi ở trong tù.”

“Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?” Vivien hỏi.

“Chín... mười, có lẽ vậy. Tôi không nhớ chính xác nữa.”

“Rồi có chuyện gì?”

Dịch bệnh bùng phát trong nhà tù. Cha tôi và hai chị gái qua đời. Em trai và tôi sống sót được gửi tới Quý bà Nhân hậu. Sau vài năm tôi bị ném ra đường vì ‘không tuân thủ nội quy’.”

Lời trích dẫn đó được nói một cách thần nhiên, không biểu cảm, nhưng Vivien cảm nhận được nỗi đau đớn và thù địch bên dưới lớp vỏ bọc điềm tĩnh của anh. “Tại sao?” cô thì thầm.

“Em trai tôi, Jack, nhỏ con hơn so với tuổi của mình, và bản tính nhạy cảm nữa. Những đứa con trai khác thường bắt nạt nó.”

“Và anh đánh nhau để bảo vệ cậu ấy,” cô nói.

Anh gật đầu. “Sau một vụ đánh nhau đặc biệt tồi tệ, giám đốc trại trẻ mồ côi xem lại bản hồ sơ của tôi, nó đầy những tư như ‘bạo lực’ và ‘không thể giáo dục’. Người ta quyết định tôi là mối nguy hiểm cho những đứa trẻ khác. Tôi bị tống ra bên ngoài những bức tường của trại trẻ mà không có chút đồ ăn hay vật dụng nào ngoại trừ bộ quần áo đang mặc. Tôi ở lại trước cổng suốt hai ngày đêm, la hét để được quay vào. Tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra cho Jack nếu tôi không ở đó để bảo vệ nó. Cuối cùng một thầy giáo của tôi bước ra hứa với tôi sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng để chăm sóc em tôi. Ông ta khuyên tôi nên đi và cố gắng tạo dựng một cuộc sống cho mình. Và tôi làm như vậy.”

Vivien cố tưởng tượng ra anh khi còn là một cậu bé, non nớt và sợ hãi, bị cắt đứt khỏi người thân duy nhất vẫn còn trên đời... buộc phải tự tìm đường trong thế giới này. Hẳn sẽ thật dễ dàng cho anh nếu quay sang

cách sống tội ác và bạo lực. Thế nhưng anh đã chọn phục vụ cái xã hội đã trù dập mình. Tuy nhiên anh không cố gắng tỏ ra là anh hùng. Thực ra anh chủ đích thể hiện mình như một gã vô lại ích kỷ chỉ giữ gìn luật pháp vì lợi nhuận mà anh kiếm được từ nó. Sao lại có người cố gắng vì người khác song vẫn tự phủ nhận mục đích tốt đẹp của mình?

“Tại sao lại là việc này?” cô hỏi. “Sao lại trở thành cảnh sát phố Bow?”

Morgan nhún vai, và miệng anh cong lên bất cần. “Tự nhiên tôi nghĩ thế thôi. Ai sẽ hiểu tội phạm hơn kẻ xuất thân từ đường phố? Tôi chỉ cách việc trở thành một kẻ trong số chúng có một bước.”

“Không đúng,” cô nghiêm túc nói.

“Đúng đó,” anh lẩm bẩm. “Tôi chỉ là mặt bên kia của cùng một đồng xu xấu.”

Trong khoảng im lặng kéo theo đó, Vivien quay sang chỉnh chồng sách trên sàn cho ngay ngắn. Cô suy nghĩ về những lời ám đạm anh nói, sự yên lặng của cơ thể to lớn đó, nỗi căng thẳng xé rách không gian. Anh tỏ ra vô cảm và bất động như một khối granit. Có điều cô ngờ rằng vẻ bất khả thương tổn của anh chỉ là ảo ảnh. Anh nếm quá ít những êm ả trong cuộc đời mình, quá ít an ủi. Một sự thôi thúc mãnh liệt tràn lên trong cô, khiến cô muốn vươn tay ra ôm anh, và kéo mái đầu đen của anh ngã vào vai cô. Thế nhưng lý trí chiếm ưu thế. Anh sẽ không muốn hoặc không chào đón sự an ủi từ cô, và có lẽ cô sẽ chỉ đạt được sự che giấu bề mặt nếu cố gắng mà thôi. Nếu thông minh, giờ cô phải để chủ đề này trôi qua.

Nhưng một câu hỏi nữa bật khỏi miệng trước khi cô kịp ngăn cản. “Giờ em trai anh ở đâu?”

Morgan dường như không nghe thấy lời cô.

“Jack đang ở đâu?” cô lại hỏi, quỳ xuống trước anh, nhìn vào gương mặt ngoảnh đi của anh.

Đôi mắt xanh chuyển hướng, mắt anh gặp mắt cô, và chạm dữ dội.

“Xin anh,” cô nhẹ nhàng nói. “Anh đã biết những điều tồi tệ nhất về tôi. Hiển nhiên anh có thể tin tưởng tôi trong chuyện này chứ. Nói cho tôi biết đi.”

Sắc u tối lướt qua gương mặt anh. Dường như có một bí mật ghê gớm nào đó đang đổ tràn độc dược ra trong anh. Khi cô nghĩ anh sẽ không trả lời, anh lại nói, không mạch lạc, nhỏ tới mức cô không nghe thấy hết mọi từ. “Tôi quay lại tìm Jack khi tôi có thể... đã nhận được lời hứa sẽ có việc cho nó ở quầy cá nơi tôi rửa sạch và đóng gói cá. Tôi biết họ sẽ để nó rời khỏi trại mồ côi nếu... có người thân tới xin cho nó. Tôi đã gần mười bốn tuổi, đã là một người đàn ông trên hầu hết các mặt, sẵn sàng chăm sóc nó. Nhưng khi tôi tới Quý bà Nhân hậu hỏi về Jack... họ nói nó đi rồi.”

“Đi rồi?” Vivien lặp lại. “Cậu ấy trốn khỏi đó sao?”

“Bệnh đậu mùa. Một nửa số trẻ trong trại mồ côi mắc phải bệnh đó. Jack qua đời mà tôi không ở đó... không có ai yêu thương nó ở bên cạnh.”

Cô không cất nổi nên lời. Cô nhìn anh buồn rầu, áp mạnh tay lên đùi mình để tránh không chạm vào anh.

“Và tôi biết rằng,” anh khẽ nói, “nếu tôi đến sớm hơn... tôi đã có thể cứu được nó.”

“Không phải đâu,” Vivien nói, sưng sốt. “Anh không được nghĩ như thế.”

“Đó là sự thật. Không có cách nghĩ nào khác.”

“Anh không công bằng với mình rồi.”

“Tôi đã không thể giúp nó trong lúc nó cần tôi,” anh nói dứt khoát. “Chuyện đơn giản thế thôi.” Anh nhẹ nhàng đứng dậy quay về ngọn lửa, chăm chăm nhìn than đang cháy xèo xèo. Cầm que cời lửa lên, anh chọc chọc vào một khối củi cho tới khi nó cháy bùng lên rực rỡ.

Vivien cũng đứng dậy, nắm tay cô siết lại trong khi nhìn tấm lưng to và cứng cáp của anh, mái đầu đen tạo bóng trước ánh lửa. Lòng thương cảm của cô dành cho anh vượt qua mọi nỗi lo lắng về rắc rối của riêng mình. Morgan đã cố gắng cả đời để cứu giúp người khác bởi vì anh đã không thể cứu được em mình. Thế nhưng dù anh có cứu, giúp đỡ và phục vụ bao nhiêu người, anh sẽ không bao giờ có thể bào chữa cho chính

mình về thất bại lớn nhất. Anh sẽ bị ám ảnh cả đời vì tội lỗi đó. Toàn bộ con người cô tràn đầy một mong ước nhứt nhối... rằng cô có thể tìm được cách giúp anh. Nhưng chẳng có gì cô làm được cả.

Tay cô chạm vai anh, do dự, rồi trượt tới cái gáy nóng bỏng. Cả cơ thể anh dường như cứng lại khi cô chạm vào, và cô cảm thấy những dây thần kinh run lên trên gáy anh. Anh vùng ra với một tiếng chửi thề nghẹn lại, nhìn như thể cô vừa đâm anh. “Không,” anh thù địch nói. “Tôi không cần sự thương hại từ một...” Anh ngừng lời, bỏ lửng câu nói.

Từ không được nói ra lơ lửng trong không gian giữa họ.

Vivien biết rất rõ anh định nói gì, và tổn thương nó gây ra xuyên suốt người cô. Nhưng tại sao anh không kết thúc câu nói đó? Tại sao anh ghìm lại cơn giận vào giây phút cuối để tránh làm tổn thương cô? Cô nhìn anh tò mò, trong khi cảm giác bình thần giả tạo trùn lên cô. “Cảm ơn anh,” cô nói mà giọng chỉ hơi run. “Cảm ơn anh vì đã không nói hết.”

“Vivien,” anh khàn khàn nói, “Tôi...”

“Lẽ ra tôi không nên hỏi những câu riêng tư như vậy,” cô nói và dậm bước rời khỏi phòng để giữ lấy chút thể diện ít ỏi. “Tôi mệt quá, anh Morgan. Chắc tôi phải lên nghỉ ngơi thôi.”

Cô nghe thấy anh bắt đầu nói gì nữa, nhưng cô trốn khỏi thư viện càng nhanh càng tốt, để lại anh ủ ê suy tư trước ngọn lửa.

Morgan rời khỏi nhà trước bữa ăn nhẹ, trong khi Vivien ăn tối một mình. Cô tự hỏi anh sẽ tìm đến người nào để chia sẻ đêm nay, liệu anh sẽ ngồi trong một quán cà phê nào đó bàn luận về chính trị, hay tới câu lạc bộ chơi bài trong khi một cô nàng hồn xược ngồi trên đùi anh. Sẽ chẳng thiếu phụ nữ sẵn sàng chào đón một người đàn ông như anh. Morgan có vẻ ngoài của một quý ông, nhưng anh lại phảng phất khí thế của một tên côn đồ ngoài đường phố, sự kết hợp mà bất cứ người phụ nữ nào cũng không thể chống lại. Chắc chắn anh có mặt trong vô số mơ tưởng của phụ nữ ở Luân Đôn, dù giàu sang hay thấp hèn.

Cảm giác nặng nề đến lạnh lẽo đè nén trong ngực cô, khiến cô khó mà ăn nhiều hơn vài miếng trong bữa ăn nhẹ. Mang theo vài cuốn sách, Vivien trở lại giường đọc tới nửa đêm. Tuy nhiên những cuốn sách không thể làm nên phép thuật. Cô không thể chìm đắm trong những từ được viết ra khi mà hàng loạt rắc rối tựa hồ lơ lửng trên giường như những linh hồn ác độc.

Ai đó đã tìm cách giết cô, và rất có thể sẽ thử lại khi phát hiện ra cô còn sống. Mặc dù có niềm tin vào việc Morgan có thể bảo vệ cô và bóc trần danh tính của kẻ tấn công cô, cô cũng biết không phải anh không thể thất bại. Và thay vì giúp anh và cung cấp cho anh những thông tin sẽ giải quyết tất cả, cô ngồi đây như một kẻ dấn độn, tất cả những sự kiện có liên quan bị khóa lại tại cái hãm không thể xâm phạm trong tâm trí cô. Thật điên rồ.

Đặt cuốn sách sang một bên, Vivien nằm sấp xuống ngắm những cái bóng mà chiếc đèn đặt bên giường ngủ tạo ra. Cô rồi sẽ như thế nào? Cô đã tự hủy hoại mình bằng việc chọn một con đường mà không người phụ nữ đoan trang nào lại đi trên đó. Có rất ít lựa chọn còn lại, ngoài việc trở về việc mại dâm, tìm người đàn ông nào chịu hạ mình lấy cô, hoặc thử làm một việc đáng hoàng nào đó có thể kiếm đủ tiền để nuôi sống cô. Chỉ lựa chọn thứ ba chấp nhận được. Nhưng ai sẽ thuê cô khi cô là người có nhiều tai tiếng như thế?

Vivien buồn rầu nhìn một lọn tóc đỏ rực rỡ của mình cuộn lại trên đệm.

Cô không hào huyền, cô hiểu được bề ngoài của mình đủ để hấp dẫn đàn ông, dù cô có muốn sự chú ý của họ hay không. Và cô sẽ không bao giờ giấu nổi sự thật rằng cô từng là gái điếm. Sự thật sẽ luôn xuất hiện. Cho dù cô làm nghề gì, sẽ luôn có đàn ông tìm tới, xúc phạm và gạ gẫm, đòi thỏa mãn tình dục nếu cô muốn giữ được việc.

Vivien vật lộn với những ý nghĩ càng lúc càng trở nên khó chịu trước khi chìm vào giấc ngủ bất an. Nhiều cơn ác mộng nữa đang chờ đợi cô, giấc mơ về nước, chết đuối và ngạt thở. Cô vùng vẫy trong chăn, đá và vật lộn cho tới khi giường chiếu lộn xộn hết cả. Cuối cùng cô tỉnh giấc với một tiếng kêu khe khẽ và bật dậy, thở sâu, mắt trần trối nhìn vô định vào bóng tối.

“Vivien.”

Giọng nói khê khàng khiến cô run lên. “Sao...”

“Tôi nghe thấy em kêu lên. Tôi tới xem em có ổn không.”

Morgan, cô nghĩ, nhưng sự hiện diện quen thuộc của anh không làm cô thoải mái. Trong một giây ngắn ngủi, cô sợ rằng anh tới để đòi cô cho anh lên giường mình. Hay giường anh, trong trường hợp này. “Chỉ là một cơn ác mộng mà thôi,” cô run rẩy nói. “Tôi ổn rồi. Xin lỗi nếu tôi làm phiền anh.”

Vivien nhìn thấy đường viền của Morgan trong bóng tối, cái bóng to lớn đang tiến đến bên giường. Tim cô đập loạn xạ vì lo lắng. Thu mình vào giữa giường, cô cứng người khi anh đưa tay về phía mớ chăn. Nhanh nhẹn và khéo léo, anh vuốt phẳng chăn lạnh và gấp mép chiếc chăn đơn phủ lên mép chăn bông. “Em có muốn uống nước không?” anh hỏi đơn giản.

Câu hỏi vô hại đến yên lòng. Dù Vivien không nhớ bất cứ kiến thức nào về đàn ông và những chuyện liên quan tới tình dục, một kẻ gạ tình hẳn sẽ không mời phụ nữ uống nước trước khi cướp đoạt cô. “Không, cảm ơn,” cô lí nhí, xếp lại cái gối sau mình. Một tiếng cười run rẩy thoát ra khỏi miệng. “Anh thấp đèn giúp tôi được không? Những cơn ác mộng thật quá, tôi không dám ngủ lại nữa. Thật ngớ ngẩn, phải không. Tôi chẳng khá khẩm hơn một đứa nhóc sợ bóng tối.”

“Không, không ngớ ngẩn.” Giọng anh thay đổi, trở nên rất nhẹ nhàng. “Để tôi ở lại với em đêm nay, Vivien. Chỉ còn vài giờ nữa là trời sáng rồi.”

Cô im lặng bối rối.

“Tôi sẽ ôm em như một người bạn,” anh khê nói. “Như một người anh. Tất cả những gì tôi muốn là xua đi những cơn ác mộng.” Anh ngừng lời, và những từ tiếp theo anh nói phảng phất tiếng cười. “Chắc, đó không phải là tất cả những gì tôi muốn... nhưng những chuyện khác có thể để sau. Tôi sẽ ở lại, hay em muốn tôi thấp đèn lên hơn?”

Vivien ngạc nhiên không ít khi nhận ra mình thực sự muốn anh ở lại. Đó không phải là quyết định sáng suốt nhất. Cô chắc chắn đang mời gọi rắc rối. Nhưng sự an ủi của người khác sẽ bảo vệ cô khỏi ác mộng... với lại chuyện anh là một người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ, và không sợ trời không sợ đất cũng chẳng chết ai cả.

“Đầu tiên tôi muốn hỏi một chuyện,” cô thận trọng nói. “Anh đang mặc gì?”

“Tôi đang mặc gì, ý em là sao?” anh ngậy ra hỏi.

Cô quyết định thẳng tuột. “Anh không ở trần, phải không?”

“Tôi choàng áo choàng rồi mới sang đây,” anh trả lời. “Thất vọng?”

“Không,” cô nói, nhanh tới mức khiến anh bật cười.

“Tôi trông khá ấn tượng khi không mặc quần áo đấy.”

“Tôi tin lời anh là đủ rồi.”

“Quyết định đi, cô Duvall... Tôi sẽ ở lại hay đi?”

Vivien do dự một lúc lâu trước khi trả lời. “Ở lại đi,” cô khê nói.

7. Chương 7

Đệm lún xuống bên dưới sức nặng đáng kể của Morgan. Vivien thở sâu và ấn mạnh nắm tay vào bụng dưới chăn để xoa dịu cơn xáo trộn căng thẳng trong mình. Chăn được nâng lên và cơ thể cao lớn luồn vào bên cạnh cô. Cô lập tức chìm trong hơi ấm khi nó tụ lại bên dưới lớp vải lạnh và bông.

Cực kì cẩn thận, Morgan vòng tay qua eo cô áp vào lưng mình. Vivien không thể ngăn mình thở hắt ra trước hơi nóng dữ dội và sự rắn chắc của cơ thể anh, rõ ràng qua lớp vải quần áo ngủ đang chia tách họ.

“Em không sợ, phải không? Anh thì thầm trước âm thanh khe khẽ đó.

“Không, cô nói như hết hơi. “Nhưng... tôi thấy khó coi anh là bạn được.”

Cánh tay quanh em cô siết chặt hơn một chút. “Được rồi,” anh khó khăn nói.

Vivien yên lặng một lúc, tận hưởng cảm giác được anh ôm. Bao trùm cô là mùi xà phòng nam giới sạch sẽ, và hơi nóng xua tan bầu không khí lạnh lẽo ban đêm. Tay chân cô trở nên nặng nề và thả lỏng, và cô cảm thấy xương sống mình tuân theo tư thế của anh. Cô nhích lùi lại, tìm kiếm thêm sự đụng chạm tuyệt vời với anh. Tay anh nhẹ nhàng đặt lên hông cô, giữ cô nằm yên.

“Đừng ngộ nguậy.” Giọng anh nghe khô khốc. “Tôi không phải hoạn quan.”

Một đợt xấu hổ tràn đến khi cô nhận thức được cái vật nóng bỏng bị kích thích ở anh đang áp sát hông và eo lưng mình. “Tôi không nghĩ đây là một ý tưởng hay,” cô cố gắng nói. “Thế này tôi sẽ không bao giờ ngủ được.”

“Em có muốn tôi đi không?”

Cần nhắc câu hỏi trong sự im lặng lúng túng. Vivien đấu tranh giữa lời cảnh báo của lý trí và lạc thú thể xác trần trụi khi được ở trong vòng tay anh. Lý trí của cô sắp sửa bị thất vọng rồi. “Chà...” cô nói không chắc chắn. “Tôi sẽ không ngủ được, nhưng ít nhất tôi không gặp ác mộng nữa.”

Anh khùng khục cười. “Tôi mừng là em tin tôi. Tôi cứ nghĩ em sẽ từ chối lời đề nghị của tôi.”

“Suýt thì như thế,” cô trả lời. “Nhưng rồi tôi nhận ra nếu anh định cưỡng đoạt tôi, anh đã có vài cơ hội tối nay rồi.”

“Tôi sẽ không ép buộc một người phụ nữ không ưng thuận.”

“Tôi đoán anh hiếm khi gặp người như thế.”

“Ồ, có một vài người,” anh khô khan nói.

Yên lặng dựa vào anh, Vivien cảm thấy hơi thở của anh làm run lên những sợi lông tơ trên gáy cô. Một bàn chân trần của cô cố chạm vào chân anh, đám lông nam tính cứng cáp cọ vào da cô thật dễ chịu. Anh là một sinh vật đầy nam tính, và cô hẳn nên sợ hãi khi biết được rằng tất cả sức mạnh và khí chất đàn ông đó được kiềm chế chỉ bởi một từ cô nói. Thay vì thế, cô cảm thấy như bị mê hoặc. Ve vãn với nguy hiểm chắc chắn là một cảm giác cuồng nhiệt khó cưỡng.

“Grant?” cô khẽ gọi. “Tại sao anh không lập gia đình?”

Anh cười nhẹ. “Tôi không phải túp người thích hôn nhân.” Anh nhón một bím tóc của cô lên nghịch đuôi tóc lờm chờm.

“Anh không định có vợ con sao?”

“Có lý do gì để làm thế chứ? Tôi không có nhu cầu mãnh liệt phải tiếp tục một dòng dõi gia đình không có gì nổi bật. Tôi cũng không tin tưởng lắm vào khả năng chung thủy cả đời với một người phụ nữ duy nhất. Khi tôi muốn ở bên phụ nữ, tôi có thể có được chuyện đó. Người hầu của tôi dọn dẹp nhà này, chuẩn bị bữa ăn và những tiện ích khác cho tôi. Tôi cần gì phải có vợ?”

“Anh chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào mà anh không thể sống thiếu sao?”

Cô cảm thấy anh cười phía sau đầu mình. “Em đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi”

“Tôi cho là anh nói đúng,” cô thiếu não nói. “Dù sao... chẳng lẽ anh không nghĩ rằng mình sẽ hối tiếc khi anh già và đầu bạc, mà chẳng có người bạn nào để cùng hồi tưởng và...”

“Và không có lũ cháu đông đưa trên đùi,” anh kết thúc. “Cảm ơn, nhưng tôi không có tham vọng tạo ra lũ con cháu sẽ giết râu tôi và giấu gậy của tôi sau trường kỉ. Tôi thích hưởng sự bình yên lúc tuổi già hơn... nếu tôi sống lâu đến thế.”

“Anh đúng là cực đoan.”

“Đúng như vậy,” anh thản nhiên thừa nhận. “Điều lạ lùng là em cũng vậy. Nhưng em nghe nói, người ta sẽ nghĩ em là một cô gái ngây thơ nhiều mộng tưởng.”

“Tôi không cảm thấy mình cực đoan,” cô im lặng một lúc mới nói. “Tôi không cảm thấy giống như người anh miêu tả với tôi.”

Rồi cả hai rơi vào quãng lặng trầm tư, trong khi sức ép làm ẩm áp của bàn tay anh dừng lại trên vai cô.

“Grant,” cô tìm lại một cái ngáp, “Bao giờ tôi mới được về nhà tôi?”

“Bao giờ bác sĩ Linley nói em có thể đi lại.”

“Tốt. Mai anh ấy đến khám cho tôi. Tôi chắc anh ấy sẽ không phản đối để tôi đi.”

“Sao phải vội vậy?” Morgan hỏi khế. “Em nghĩ sẽ tìm được thấy gì ở nhà em?”

“Kí ức của tôi.” Cô áp đầu sâu hơn xuống chiếc gối mềm mại rất dễ chịu. “Khi tôi thấy những đồ đạc quen thuộc và tất cả sách của mình, tôi chắc mọi thứ sẽ quay lại với tôi. Tôi quá mệt mỏi khi cảm thấy... trắng trợn như thế này rồi.”

“Em không có nhiều sách lắm,” anh nói. “Tôi không nhớ là mình đã thấy ở đó có quá một nhúm sách.”

“Ồ.” Cô quay lại đối diện với anh, mũi họ gần như chạm nhau trong bóng tối. “Sao giờ tôi lại thích những thứ mà trước đây tôi không thích nhỉ?”

“Tôi không biết.” Hơi thở của anh, đượm hơi quế và thoảng mùi cà phê, phả lên cằm cô. “Có lẽ Linley sẽ có câu trả lời cho điều đó.”

“Anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi lấy lại được trí nhớ? Tôi có trở về con người trước đây không?”

“Tôi hi vọng như vậy,” anh lầm bầm.

“Tại sao?” cô hỏi, tổn thương vì câu trả lời thẳng thừng đó. “Anh không thích con người tôi bây giờ à?”

“Tôi thích chết cha đi ấy chứ,” anh cộc cằn nói. “Và em sẽ khiến tôi khó có thể...”

“Có thể làm gì?”

Anh không trả lời mà chỉ chửi thề, khiến tai cô đỏ ửng lên. “Tôi cảnh cáo em. Vivien, nếu em định chơi tôi, khéo cuối cùng tôi sẽ tự tay giết em đấy.”

“Tôi không chơi đùa gì cả,” cô trả lời với lòng tự tôn bị tổn hại. “Sao lại phải thế? Tôi mà biết gì về kẻ định dìm chết tôi. Tin tôi đi, tôi sẽ nói ngay. Tôi sẽ không được an toàn cho tới khi hắn bị bắt, phải không?”

“Không, em sẽ không được an toàn. Điều đó dẫn tới chuyện cuối cùng... Em sẽ không đi đâu mà không có tôi.”

“Dĩ nhiên. Tôi đâu có ngu.”

Bàn tay to lớn xoay cô để gương mặt không nhìn anh nữa, và đẩy cô ra giữa giường, cho tới khi họ cách nhau ít nhất là một cánh tay. “Giờ ở yên đó,” anh nói. “Đêm nhớ đừng lặn ra sát tôi, nếu không em sẽ không thích chuyện xảy ra đâu.”

“Không có nguy cơ đó đâu,” cô sõ sàng nói. “Giường quá lớn, chúng ta chẳng khác nào ở hai hạt khác nhau.”

Không biết tại sao trái với lo nghĩ của Vivien, đêm đó cô thật sự đã ngủ, và không một giấc mơ nào làm phiền cô. Một hay hai lần cô thức giấc và thấy đường viền tối tăm của Morgan. Thật đúng là thoải mái một cách lạ lùng khi ngủ cạnh một người đàn ông, cảm giác được bảo vệ tuyệt đối. Có lẽ họ thực sự hữu ích, cô mơ màng ngẫm lại, trước khi chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Đó là đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời Grant. Đề nghị ở lại cùng Vivien hoàn toàn điên rồ, và anh đã phải trả một cái giá không nhỏ. Anh cố gắng tỏ ra tử tế - một sai lầm sẽ không lặp lại trong thời gian tới.

Không, anh chưa chất sửa lại, cố gắng trung thực với bản thân... sự tử tế chẳng liên quan gì với lời đề nghị của anh. Anh chỉ đơn giản là muốn ôm cô. Niềm yêu thích đi ngược lại lý trí của anh đối với Vivien, cộng thêm sự thu hút mãnh liệt về thể xác, khiến anh không thể tránh xa cô. Anh muốn trở thành người mà cô tìm đến, muốn đáp ứng tất cả mọi nhu cầu của cô. Và điều đó thật sai lạc.

Tại sao kế hoạch trả thù đơn giản của anh lại rối tung như thế chứ?

Bởi vì Vivien ấm áp, sống động, và thông minh một cách bất ngờ, tất cả những điều anh tán thưởng ở một người phụ nữ. Anh thậm chí còn chưa làm tình với cô lần nào, và anh đã biết một đêm, một tuần, một tháng bên cô đều sẽ không đủ. Anh muốn ở bên cạnh cô thật lâu. Và anh muốn cô như thế này, không có ký ức, không có sự màu mè và kiêu căng khiến anh ghê tởm cô trước đây.

Quý tha ma bắt Vivien đi, hẳn sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô cứ như cũ. Nếu vậy, anh đã có thể vui vẻ sử dụng cô rồi ném cô đi, và cười vào mặt cô khi cô tức giận, bảo rằng cô đáng bị trừng phạt. Nhưng giờ thì không thể rồi. Anh không thể làm Vivien tổn thương, và có lẽ anh sẽ giết bất cứ ai định làm điều đó.

Mở cặp mắt đau nhức và ngửa ngửa ra, Grant trầm ngâm nhìn cơ thể mảnh mai thu mình sát anh vô cùng tin tưởng. Cô đã nhích lại sát anh ít nhất một giờ trước, khiến mọi dây thần kinh của anh đều hét lên phản đối. Tay anh thật sự run lên với khao khát muốn vén váy ngủ của cô lên. Ý nghĩ muốn xâm chiếm lấy cô lúc này, thậm chí trước cả khi cô tỉnh giấc, đâm xuyên vào hơi ấm nữ tính ngọt ngào của cô cho tới khi đưa cả hai cùng lên tới đỉnh. Nhưng anh sẽ không lạm dụng sự tin tưởng của cô... và anh không thể đẩy cô ra. Vì vậy anh cứ nằm như thế này, khổ sở chịu đựng và chờ đợi, háng nóng rực bởi cơn thèm muốn thể xác mà anh khó có thể khống chế.

Anh nhớ lại vài giờ trước, mỗi giờ anh lại vị tra tấn thảm hơn. Mỗi chuyển động của thân thể Vivien, mỗi lần cô di chuyển trên gối, mỗi tiếng thở dài thoát ra khỏi đôi môi cô đều trêu đùa và kích thích anh đến không thể chịu nổi. Anh, kẻ luôn tự hào có thể làm chủ được đam mê của mình, đã hạ cấp thành thằng ngu ngốc không não. Tất cả chỉ vì một ả đàn bà nhỏ bé đã ngủ với cả nửa tá đang ông Luân Đôn. Anh bắt đầu chẳng thèm quan tâm điều đó nữa, anh thậm chí còn đang tìm những lời biện hộ cho đội quân tình nhân mà cô từng dấn dứ. Quý tha ma bắt họ đi, anh chỉ muốn trở thành một người trong số họ mà thôi.

Cơ thể yên lặng của cô hoà hợp hoàn hảo với cơ thể anh, viên váy ngủ quấn quanh đầu gối. Cổ chân và bắp chân gọn gàng rúc vào giữa hai chân anh. Cô nhỏ nhắn và xinh xắn như một con búp bê. Mùi hương của làn da ấm áp và không dùng nước hoa khiến máu anh sôi lên cho tới khi đầu nhẹ bồng. Anh áp miệng vào mái tóc đỏ mượt mà, chỉ mong gỡ ra những lọn tóc gọn sóng đã được tết lại mà trải trên ngực và cổ mình.

Cứ như thế sự mãnh liệt trong suy nghĩ anh đã bằng cách nào đó truyền tới cô, cô thở dài trong giấc ngủ, một bàn chân nhỏ nhắn đưa vào giữa hai chân anh.

Cử động ấy đã hạ gục anh. Grant không thể ngăn mình chạm vào cô như việc anh không thể khiến phổi ngừng hít thở không khí và tim ngừng đập. Anh đặt tay lên bờ eo cong, ngón cái vuốt ve phía dưới lồng ngực. Cô mềm mại và êm ái dưới tay anh. Kích động, anh chuyển lên cao hơn, những ngón tay khám phá đường cong phía bên dưới ngực cô, nhẹ nhàng khum tay phía dưới gò bồng đảo. Sự mềm mại tròn trịa lấp đầy anh, và anh tự hỏi điều gì ở Vivien khiến cô khác với bất kỳ người phụ nữ nào anh từng gặp đến như thế. Đường như cô chỉ được tạo ra cho anh mà thôi. Đã có bao nhiêu gã đàn ông khác cảm thấy như thế về Vivien? Anh ủ dột nghĩ, vật lộn chống lại ham muốn nguyên thủy được đánh dấu chủ quyền lên cô, xoá đi mọi nụ hôn và sự vuốt ve không đến từ anh.

Anh chậm chậm di ngón cái theo vòng quanh nhũ hoa của cô, và một lần nữa, lặp lại sự kích thích dịu dàng đó cho tới khi anh cảm thấy nụ hoa cô phản ứng. Chỉ cảm nhận cô qua lớp vải bộ váy áo cao cổ không đủ nữa, anh khao khát muốn vuốt ve làn da trần trụi, nếm nó, áp miệng lên mọi phần trên cơ thể cô. Khi ngón cái và ngón trỏ giữ lấy điểm nụ hoa nhạy cảm, anh nghe thấy hơi thở của Vivien thay đổi, nhịp thở thoải mái trở nên nồng và nhanh hơn.

Đằng sau sự yên lặng của cô chỉ có một chuyển động rất khó phát hiện ra, cái rùng mình tận sâu bên trong phản bội cô. Cô đã thức... cô biết anh đang chạm vào cô... và cô không cố thoát khỏi anh. Điều đó có ý nghĩa, dù khó có thể xác định cô nằm yên vì sốc, vì tự nguyện, hay chỉ đơn thuần là vì tò mò. Anh thận trọng buông ngực cô và trượt tay xuống trước bụng... chậm chậm, chậm chậm, chạm tới thấp dưới vùng

bụng và chỗ mềm mại nơi vải cotton mỏng manh che dấu đám lông quăn màu nâu đỏ. Anh cảm thấy thân thể cô run lên, thân người nhúc nhích chuẩn bị chạy trốn.

Chạm miệng xuống cổ cô, anh lướt môi lên chỗ trũng nhỏ bên dưới tai, thì thầm lời trấn an, bảo cô rằng anh muốn cô, cần cô, rằng anh sẽ dịu dàng và kiên nhẫn. Anh trượt tay sâu hơn vào giữa hai đùi cô, bóp nhẹ, trong khi anh cương cứng lên áp sát vào hông cô. Anh cho cô cơ hội để tránh đi, nếu đó là điều cô muốn. Nhưng Vivien ở lại với anh, phản ứng với sự ngược ngạo kì lạ, như một thiếu nữ trinh trắng nòng nài đang ngây ngất. Thở hổn hển, cô xoay người cổ đối mặt với anh, nhắm chặt mắt khi đưa tay lên vai anh. Anh hôn cô, môi chậm rãi và tìm kiếm, lưỡi quăn quýt lưỡi cô trên đầu.

Cô rên lên và trượt tay sâu xuống lưng anh, ôm sát anh khi anh nhô lên người cô...

Cửa rung lên bởi tiếng gõ chiếu lệ. Chưa ai kịp trả lời thì cửa đã bị đẩy ra, đó là thông lệ mỗi ngày của một người hầu gái tới để thu dọn lò sưởi và đốt lửa trong buổi sáng sớm. Người hầu gái vừa bước vào và lập tức nhận ra trên giường có hai người chứ không phải một người. Cô ta dừng lại với một tiếng kêu lo sợ.

Nhận ra có người vào, Vivien cứng người bên dưới Grant, đôi mắt xanh tràn ngập hoảng hốt.

Grant ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn cô hầu. “Không phải lúc này,” anh xẵng giọng nói.

“Vâng, thưa ông,” cô ta lí nhí rồi trốn khỏi căn phòng, đóng cửa lại phía sau.

Dĩ nhiên đó không phải lỗi của cô ta. Người hầu trong nhà Morgan thường không quen với những chuyện kiểu này, bởi Grant có khuynh hướng đến thăm đám bạn tình không thường xuyên của anh ta ở nhà họ thay vì đưa họ về nhà mình. Anh chưa bao giờ đòi hỏi phải có riêng tư trong phòng ngủ của chính mình. Tuy nhiên, điều đó sắp phải thay đổi. Grant cúi kính ghi nhớ trong lòng sẽ phải bảo bà quản gia rằng cần có ngay một thể thống mới.

Từ biểu cảm kinh sợ của Vivien có thể thấy rõ mọi xu hướng say tình đã biến mất. Cơ thể cô cứng lại bên dưới anh và cô đồ bồng xẩy hổ. Cúi kính, Grant lăn sang một bên nhìn cô bò ra khỏi giường. Háng anh run lên dữ dội với sự cương cứng dịu đi rất chậm. Nếu không được giải phóng thật nhanh, anh sẽ hỏng mất.

Mặc áo choàng lông che đi váy ngủ, Vivien vội vàng buộc dây áo lại. Cô tới cái giá rửa mặt đổ ít nước lạnh vào một cái bát rồi hì hụi hắt nước lên đôi má đỏ bừng. Grant chăm chú quan sát cô, để ý thấy dáng đứng cứng nhắc và những cử chỉ gấp gáp mà tiên quyết. Cô lấy khăn lau khô mặt, giữ thẳng vai... đoạn quay lại anh với biểu cảm của một người phải đối mặt với nhiệm vụ chẳng thoải mái gì.

“Anh muốn tôi trở lại trên giường không?” cô hỏi, chằm chằm nhìn xuống nền nhà trải thảm.

Câu hỏi khiến Grant ngạc nhiên. Nói thật thì anh có muốn... nhưng trước tiên anh cần biết tại sao cô lại đề nghị như vậy. Khi anh hỏi, cô lại tiếp tục tránh ánh mắt của anh.

“Tôi nợ anh điều đó,” cô nói giọng sần sần. “Anh đã cứu sống tôi, đối xử với tôi bằng sự hiếu khách và bảo vệ tôi... Và trên tất cả, quan hệ trước đây của chúng ta cũng đáng để suy nghĩ. Đâu phải trước đây chúng ta chưa bao giờ... làm... chuyện này. Cân nhắc tất cả mọi chuyện, tôi sẽ thật đạo đức giả nếu kìm mình lại. Vì vậy, nếu anh thích, tôi sẵn sàng trở về giường.”

Cô kiên quyết như một kẻ tử vì đạo, dáng người cứng nhắc và gương mặt ngoảnh đi làm dịu lại sự đam mê của anh hiệu quả hơn một xô nước lạnh.

“Không, tôi không ‘thích,’ ” anh thì thầm, khổ sở và gắt gỏng. “Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu ném em lên giường như thể em là một vật hi sinh nào đó.” Anh rời giường và giật vạt trước của áo choàng xóc xếch khép lại, cười châm chọc khi thấy cô càng đỏ mặt hơn khi bắt gặp anh lơ đãng. “Đỏ mặt như gái trinh không giống em đâu, Vivien. Em quên à, tôi biết em trước khi em mất trí nhớ.”

“Thế anh muốn gì ở tôi? Tôi đã mời anh sử dụng thân thể tôi, nếu tôi hiểu đúng, anh đang phàn nàn là tôi không biết diễn đủ lượng nhiệt tình cần thiết.”

Anh liếc cô bằng một cái nhìn biết nói, “Đủ nhiệt tình?” anh lặp lại gay gắt. “Cứ thử có tất cả sự nhiệt tình của Thánh Jeanne d’Arc trước khi bước tới cộc thiêu đi.”

Căn phòng chìm trong im lặng căng thẳng. Đột nhiên gương mặt xinh đẹp của Vivien trở nên hối lỗi, và đôi mắt lấp lánh ánh cười. Cô quay đi nhanh, nhưng Grant vẫn kịp thấy môi cô nhếch lên với nụ cười kìm lại.

“Tôi xin lỗi,” cô nghẹn giọng nói. “Đó chẳng phải lời khen đúng không?”

“Không, không phải,” anh gầm gừ. Anh cũng sẽ cười, nếu anh không bị cản trở bởi sự cương cứng đau đớn. Quay lại giường, anh nằm sấp xuống, vùi mặt trong gối và ép buộc cơn kích thích cao độ dịu đi. Cảm nhận Vivien đang tiến tới chỗ mình, anh nâng đầu dậy nhìn cô cảnh cáo. “Tránh xa tôi ra – hoặc nếu không tôi vẫn có thể sẽ quyết định đưa em lên giường đấy.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô nói, nghe nhu mì một cách đáng ngờ. “Có lẽ tôi sẽ chỉ sang phòng bên cạnh lấy quần áo mặc thôi.”

“Làm thế đi.” Anh lại thả đầu xuống gối với một tiếng thở dài nào nề.

Vivien mặc một bộ váy màu xanh lam làm từ nhung và lụa Ý, với ống tay áo bông ở phía trên nhưng bó sát ở khuỷu tay tới cổ tay. Đoạn cuối ống tay là ren Brussels màu trắng may loe, cổ áo dựng cao cũng vậy. Lúng túng xoay người, Vivien cài tất cả những chiếc khuy đằng sau lưng váy mà cô không thể chạm tới, để rồi quyết định lần sau nhất định phải nhờ Mary giúp.

Cô xoắn bím tóc ra, những ngón tay chải qua những lọn tóc gọn sóng, uốn quăn theo nếp tết, và tới ngắm mình trước tấm gương hình bầu dục treo trên tường phủ vải Damask. Bộ váy rất thích hợp, tôn lên màu xanh mắt cô và màu sắc sống động vẫn đang tràn trên má cô.

Nghĩ đến Grant ở phòng bên cạnh, cô thở ra một hơi không đều. Cơ thể cô nóng bừng, tay cô lạnh lẽo, và cô vẫn còn ửng hồng vì cảm xúc lẫn lộn giữa bối rối và lâng lâng. Thậm chí lúc này cô vẫn muốn quay trở lại với anh, yêu cầu anh chạm lại vào mình... để cô đặt xuống dưới anh.

Cô hiểu thao tác máy móc của việc đó, nhưng cô không nhớ thực hiện thế nào, không biết rõ phải làm gì. Tất cả những điều chưa biết khiến cô thực sự căng thẳng. Chỉ vừa mới đây thôi anh dịu dàng đến khó tin, và cô đã suýt trao mình cho đôi bàn tay từng trải đó. Không ai, càng không phải là cô, có thể phủ nhận Grant Morgan hấp dẫn. Nhưng, cô không yêu anh. Và bản năng sâu bên trong cô cảnh báo rằng việc gần gũi làm tình chỉ nên dành cho người cô yêu thương. Cảm giác đó hoàn toàn đối lập với cách cô đã sống khi chưa gặp tai nạn.

Bực bội, Vivien ôm đầu rên rỉ. Cô không thể trách Grant nghi ngờ rằng cô đang chơi trò gì đó. Nếu không thì làm sao có thể giải thích hành động kỳ quặc của cô? Cô chỉ là một ả điếm, và chẳng ai có thể thay đổi bản tính của cô chỉ sau một đêm.

“Ôi... sao mình không nhớ được chứ?” cô hỏi thành tiếng, ấn mạnh nắm tay vào hai bên thái dương, áp các đốt ngón tay lên mạch máu đang đập mạnh.

Grant mặc quần áo rồi tới phố Bow mà không ăn sáng hay đọc tờ Times, không nói một lời nào với Vivien. Rõ ràng người hầu gái đã kể cho những người hầu khác về cảnh trong phòng ngủ của anh sáng hôm đó. Tất cả mọi người, kể cả bà Buttons đã cẩn thận đối xử với anh lịch sự, khiến anh chỉ muốn nhai đầu ai đó.

Bước vào nhà số 4 phố Bow, anh đưa áo khoác cho bà Dobson. Không khí buổi sáng ở trụ sở bận rộn và yên tĩnh, và ngài Ross Cannon đang đọc bản tin The Hue and Cry. Bản báo cáo hằng tuần được lưu hành tới các thẩm phán từ đầu này sang đầu kia của nước Anh, chứa chi tiết về những tên tội phạm còn chưa bị bắt và hành vi tội ác của chúng.

Khi Grant tới văn phòng của Cannon, viên thẩm phán xuất hiện ở cửa cúi cho anh một tập giấy cùng cái bút chì “Tốt lắm, anh ở đây rồi,” Cannon sang chảnh nói. “Xem cái này đi. Mười phút nữa đưa đi in đấy.”

Grant dựa vào khung cửa nhanh chóng lướt qua văn bản đó, sửa chữa một chút chỗ này chỗ nọ. Khi sự việc chán ngắt này kết thúc, anh vào văn phòng Cannon thì thấy Keyes đang lật xem một cuốn sách điều tra hình sự. Vẫn bảnh bao như thường lệ, Keyes mặc quần xanh rêu và áo gi lê kim tuyến thêu màu kem, và khoác chiếc áo khoác nâu vừa vặn. Cổ họng bị quấn trong chiếc cà vạt phức tạp in hình thác nước khiến cảm ông ta bị chổng cao lên.

“Xin chào,” Grant nói, đặt bản The Hue and cry xuống chiếc bàn gỗ gụ của Cannon.

Keyes lâu bầu không rõ ràng, đã tìm thấy đoạn mình cần. Ông ta đọc nửa trang, đóng cuốn sách lại nhét vào giữa những cuốn khác trên giá.

Trong lúc đó, Grant ngồi xuống cạnh bàn Cannon. Anh thọc tay vào túi quần lấy cuốn sổ bìa da nhỏ đã tìm thấy tại nhà Vivien ra nhìn rầu rĩ. Anh đã đọc đi đọc lại từng trang một, tìm kiếm thông tin. Tối giờ, những chi tiết ghê gớm không còn gây sốc nữa, nhưng những hành vi được thể hiện qua những dòng chữ phụ nữ thanh mảnh vẫn khiến anh cảm thấy sồn người khó chịu. Từng từ gây kích động mắc kẹt trong trí nhớ anh như thể chúng đã bị đóng đinh vào đó.

“Anh đang đọc gì vậy?” Keyes hỏi.

Grant đáp lại với một tiếng cười ngắn không có vẻ gì là vui. “Không phù hợp với ông đâu, Keyes.”

“Tôi sẽ tự quyết định điều đó.” Người đàn ông già hơn giật cuốn sổ khỏi tay Grant. Sau khi mở sổ đọc một hai trang, đôi lông mày rậm rạp nhướn cao trên trán như một cặp nhện đang bò lên. “Những chuyện bản thảo,” ông ta nhận xét, trả lại cuốn sổ. “Tôi có thể hỏi danh tính tác giả không?”

Grant cười nghiêm túc. “Ông sẽ không muốn gặp cô ta đâu, Keyes. Cô ta là một mụ phù thủy thích hành hạ người khác. Một nụ cười của cô ta sẽ xoắn vặn nội tạng của ông như một tấm giẻ lau sàn.”

Mặc dù Keyes cố giữ phong thái bình thản, đôi mắt nâu nhạt lại đầy hứng thú. “Chuyện này liên quan tới vụ chết trôi trên sông đúng không? Cô ta còn sống – và anh đang cho cô trú tại nhà anh. Nghe đồn thế.”

Grant dựa vào thành ghế, đứng đưng liếc xéo về phía tay cảnh sát. “Ông hẳn phải biết không nên nghe tin đồn, Keyes.”

“Cô ta là ai?” ông ta vẫn dai dẳng. “Cô ta có nói tên kẻ tấn công nhìn không?”

“Sao lại quan tâm đến vụ của tôi như vậy?” Grant phản ứng.

“Tôi chỉ muốn giúp đỡ nếu anh cần thôi,” Keyes nói. Dù sao thì anh cũng đã giúp tôi hai lần rồi. Anh nói nghe phòng thủ quá... Hồi có một hai câu đơn giản mà anh đã cau có với tôi như con gấu bị chọc vào ấy.”

“Nếu cần ông giúp tôi sẽ nhờ.”

“Nhớ đấy,” Keyes trả lời với một nụ cười không cảm xúc rồi ra khỏi văn phòng.

Grant ngồi im lặng ủ dột. Keyes nói đúng – anh quá phòng thủ và dễ cáu giận, cũng như bất cứ người đàn ông nào khác ở vị trí của anh. Khi anh ở cùng Vivien, thật dễ quên đi cô thật sự là ai và có thể làm gì. Chỉ khi ở cách xa cô, anh mới có thể nhìn thấy rõ bản chất sự việc. Cô là một gái làng chơi, một người phụ nữ đã chứng tỏ mình không thể yêu hay chung thủy. Có ai đó đã cố giết cô, rất có thể là một trong đám nhân tình cũ. Việc của anh là tìm ra ai đã tấn công cô, và bắt hãm. Và rồi loại Vivien Duvall ra khỏi nhà anh và cuộc đời anh vĩnh viễn.

Ngài Ross trở lại văn phòng và đi lấy bình cà phê bằng đất nung. Cùng lúc đó, Nàng Cụt của anh thung thăng đi vào cửa, nhảy lên nóc bàn gỗ sồi trống nằm nghiêng lạnh lùng quan sát Grant.

“Xin chào, Nàng Cụt,” Grant lầm bầm, đưa tay vuốt cái đầu lớn đầy lông của con mèo. Nàng Cụt khinh khỉnh lùi lại, mắt hẹp thành đường chỉ. Nó chùn mình chịu đựng anh nhẹ nhàng vuốt, và cúi đầu xuống chân. Grant không thể không cười khi nhìn con mèo đang chùng ra về chịu đựng khổ sở. “Y hệt phụ nữ,” anh lầm bầm. “Mày chỉ quẩn lấy người khi mày muốn thứ gì đó thôi.”

Cannon rót lượng ít ỏi còn lại dưới đáy bình vào chén. Anh làm mặt khó chịu khi ném món đồ uống, nhạt toẹt và đầy bã. “Bà Dobson,” anh gọi, thò mái đầu đen ra ngoài cửa. “Bình của tôi cạn rồi.”

Có tiếng phản đối ở dưới hành lang, trong đó có cả lời quở trách “... thần kinh của ngài, thưa ngài...”

“Thần kinh của tôi chẳng làm sao cả,” anh trả lời, một chút bực mình len vào trong giọng nói, “Tôi còn bao nhiêu là việc, bà Dobson. Tôi cần một bình cà phê nữa để qua được buổi sáng.” Cannon tới ghế mình và thoáng cười khi ngồi xuống. Nét vui vẻ phảng phất làm sáng lên gương mặt ngăm đen của anh. “Cầu chúa cứu chúng ta khỏi những người phụ nữ tự cho mình là họ hiểu biết hơn ai hết.”

“Amen,” Grant lâu bầu đồng ý ngắn gọn với lời cầu nguyện đó.

Cannon dựa vào ghế, đôi mắt màu khói xám hẹp lại khi anh nhìn Grant. “Anh nhìn thâm quá. Ốm à?”

Một câu hỏi bất thường như thế từ Cannon hẳn sẽ đủ để đẩy bất cứ cảnh sát phố Bow nào vào trạng thái cảnh giác. Cannon không bao giờ quan tâm tới đời sống cá nhân của cấp dưới, chừng nào họ vẫn còn làm được việc. Grant cau mày nhìn vị thẩm phán, ghét câu hỏi riêng tư đó.

“Tôi không ngủ được mấy,” anh trả lời ngắn gọn.

“Có vấn đề gì với cô Duvall?”

“Không có gì đáng kể,” anh lầm bầm.

“Sức khỏe cô ta thế nào rồi?” Cannon hỏi thăm.

“Tôi tin cô ta đã khỏe hẳn. Nhưng vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục trí nhớ.”

Cannon gạt đầu, cầm cuốn sổ Grant chìa ra cho anh. “Cái gì đây?”

“Một cuốn nhật ký và sổ hẹn. Tôi tìm thấy trong nhà cô Duvall. Tôi tin có thể có tên của kẻ nào đó định giết cô ta.”

Trong khi Grant nhìn sếp lật qua cuốn sổ nhỏ, anh tự hỏi Cannon, người hành xử chẳng khác gì đã thề sẽ sống độc thân, nghĩ gì về một thứ sắc mùi nhục dục như thế. Sẽ rất bình thường nếu vị thẩm phán thể hiện cảm xúc gì đó, nhưng không có sắc diện nào cho anh đoán biết, không có căng thẳng, không toát mồ hôi. Người đàn ông này kiểm soát mình tốt đến kinh ngạc.

“Cô Duvall có vẻ đã có một cuộc đời khá màu mè,” vị thẩm phán lạnh nhạt nhận xét. “Vì lẽ gì anh nghĩ kẻ tấn công cô ta có tên trong cuốn sổ này?”

“Ra tay kiểu này là ra tay trong cơn nóng giận,” Grant nói như thể đó là điều hiển nhiên. “Cô Duvall không có lịch sử hoạt động tội phạm với bất kỳ ai, không giao kết với giới giang hồ, không có các khoản nợ đáng kể - cô ta vốn luôn được chu cấp tử tế. Chỉ có danh sách người tình dài, phần lớn là những kẻ cô ta không chung thủy. Tuy nhiên cô ta tử mĩ lưu lại danh sách những người đó... và sở thích cụ thể của họ. Cô ta coi đây là chuyện làm ăn, và ngài có thể thấy đó, cô ta lên kế hoạch cực kì tinh vi. Bất cứ khi nào cơ hội xuất hiện, cô ta sẽ bỏ người tình tạm thời mà không thêm bỏ lại một cái liếc mắt.”

“Và anh tin rằng một người trong số họ quá phần uất vì bị bỏ rơi nên tìm cách giết cô ta?”

“Đúng vậy.”

Cannon trao cuốn sổ lại cho anh. “Anh nên nhanh chóng thu hẹp danh sách lại, Morgan. Trong những vụ án kiểu này, ta không thể để cho kẻ tình nghi quá nhiều thời gian để xóa dấu vết, nếu không vụ án coi như hỏng.”

Chầm chậm nhìn cuốn sổ nhỏ trong tay, Grant miết hai ngón tay cái trên bìa da trơn láng. “Điều tôi muốn làm,” anh chậm chậm nói, “là tìm cách cho công chúng biết Vivien vẫn còn sống. Rồi kẻ nào đó định giết cô ta sẽ biết là mình đã thất bại.”

“Và lại truy đuổi cô ta,” Cannon nói. “Như thế sẽ đặt cô Duvall vào nguy hiểm.”

“Không.” Grant lập tức nói. “Giờ cô ta đang được tôi bảo vệ - và tôi sẽ đợi thẳng khôn đó khi hắn thử lại.”

“Được rồi. Vậy hãy tiết lộ tình hình cô Duvall với Luân Đôn. Anh đã quyết định về thời gian và địa điểm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy tôi có đề nghị này. Tôi có một người bạn, phu nhân Lichfield, tối thứ bảy tuần này bà ấy sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc. Ai cũng muốn được mời tới bất cứ sự kiện nào của bà, và sau đó chi tiết sự kiện luôn được viết lên tờ Times. Tôi sẽ thuyết phục bà ấy gửi thiệp mời cho anh, và cho bất cứ ai anh chọn đi kèm theo danh sách khách mời.”

Grant đột nhiên cười. “Đưa Vivien tới dinh thự của phu nhân Lichfield?”

“Tại sao không?”

“Vivien không được cái mà người ta gọi là xã hội đứng đắn chấp nhận lắm, ít nhất không phải với nửa bên phụ nữ. Cô ta đã ngủ với không ít các ông chồng của họ.”

“Vây càng tốt, nếu có người tình cũ nào của cô ta tham dự,” Cannon trả lời.

Câu chuyện của họ bị cắt ngang khi bà Dobson xuất hiện mang theo chiếc khay trên đặt một bình cà phê bốc khói và mấy chiếc cốc sạch. “Uống quá nhiều thứ này rồi đây,” bà nói không tán đồng. “Cả hai người.”

“Nó kích thích các giác quan và giúp tư duy trở nên minh mẫn,” Cannon bảo bà, trong khi bà rót một lượng chất lỏng đen lớn cho anh. Anh háo hức nhận chiếc cốc, hai bàn tay dài ôm lấy nó.

“Và khiến ngài thức chong chong cả nửa đêm,” bà Dobson trách, lắc đầu là những lọn tóc bạc tung lên. Bà quay lại Grant như thể anh là đồng minh cho đại nghĩa của bà. “Ngài Ross chẳng bao giờ ngủ được quá bốn tiếng một đêm, không bao giờ có thời gian ăn một bữa nóng sốt... thế để làm gì chứ? Ngài ấy càng làm việc nhiều, việc càng chất đống lên xung quanh thôi.”

Ross thoáng quắc mắt với bà. “Nếu bà Dobson được như ý mình,” anh nhận xét với Grant, “tôi chả mấy mà béo và lười như Nàng Cụt.”

Con mèo xấu tính uốn thân hình bè bè trên một góc bàn và liếc chủ một cái nhìn đầy xác lảo.

Tiếp tục lắc đầu, bà Dobson rời khỏi văn phòng.

Cannon nhẹ nhàng thổi vào cốc, khiến khói bốc lên từ lớp cà phê. “Tốt lắm,” anh nói, ánh mắt thu vào Grant. “Nếu anh đồng ý, tôi sẽ gặp phu nhân Lichfield nhờ bà mở rộng thêm danh sách khách mời.”

“Cảm ơn.” Grant ngừng lời trước khi trầm tư thêm vào, “Có một chuyện tôi vẫn chưa nhắc tới... một điều Ngài Gerard đề cập đến khi tôi hỏi ông ta. Tôi không chắc có nên tin vào nó hay không, bởi nó không được khẳng định trong nhật ký của cô Duvall hay bởi bất cứ ai khác tôi từng hỏi.”

“Chuyện gì?” Cannon hỏi.

“Gerard nói ông ta tin rằng cô Duvall sắp kết hôn. Với ai đó giàu có.”

“Hừm. Đại gia nào mà lại đi ‘mua ửng cù’ thế?” Cannon suy ngẫm thành tiếng, dùng thành ngữ phổ biến chỉ người kết hôn với tình nhân của người khác.

“Chính xác,” Grant nói. “Và Ngài Gerard đã nói ‘Có thằng nào lại đi tha về một món hàng đã tã như Vivien Duvall. Trừ phi hẳn muốn trở thành trò cười cho cả nước Anh.’ Nhưng biết đâu cô ta đã tìm được một lão già lẩm cẩm nào đó chịu chấp nhận mình.”

Grant cố tỏ ra thờ ơ song giọng anh vẫn phảng phất vẻ chua chát mà Cannon khó có thể không nhận thấy. Grant thậm nguyện rửa mình khi phải quy phục trước cái nhìn chăm chăm của Cannon.

“Cho tôi biết quan điểm của anh về cô Duvall, Morgan,” vị thẩm phán khẽ nói.

“Quan điểm của tôi không liên quan,” Grant đứng dậy phủi bụi tưởng tượng khỏi ống quần. “Nếu ngài muốn nói tới bằng chứng...”

“Tôi hỏi quan điểm của anh,” Cannon cứng rắn nói. “Mời ngồi xuống cho.”

Văn phòng bỗng trở nên ngột ngạt. Grant những muốn lờ đi câu hỏi. Ánh mắt lạnh lùng, tinh anh của Cannon thật quá phiền toái. Anh nghĩ tới việc chống lại câu hỏi đó bằng một câu trả lời xác xược, hoặc lời nói dối tùy tiện nào đó... nhưng anh sẽ trở nên tồi tệ nếu có lúc sợ hãi sự thực, cho dù nó là gì. Anh trừng mắt ngồi trở lại ghế.

“Có hai người phụ nữ bên trong cô Duvall,” anh lạnh lùng nói. “Một người ngài sẽ tìm thấy trong cuốn sổ đó, một ả chó cái mất nết, còn người kia hiện đang ở nhà tôi.”

“Và cô ta thế nào?”

“Thông minh... ngọt ngào... dịu dàng. Giấc mơ của mọi gã đàn ông.”

“Và cả của anh?” Cannon nói nhỏ.

Grant nắm chặt tay ghế bành như thể mình đã bị còng vào nó. “Và cả của tôi,” cuối cùng anh khàn khàn thừa nhận.

Cannon trầm ngâm nhìn anh với thoáng thương cảm khiến anh gần như không thể chịu đựng nổi. “Cẩn thận, Morgan.” Anh chỉ nói như vậy.

Grant muốn sắp yên tâm rằng anh sẽ vẫn giữ được phong thái phớt ắt lễ thường lệ của mình... nhưng không biết tại sao anh không nói ra được một từ.

“Xong rồi đây,” Cannon lẩm bẩm cho anh đi, và Grant rời khỏi văn phòng với tâm trạng nhẹ nhõm được che giấu vụng về.

8. Chương 8

Dạ hội? Vivien nhìn anh như thể anh đã hoá điên. Họ đang ngồi trong phòng khách dưới nhà khi anh nói với cô về kế hoạch đã cùng ngài Ross vạch ra. Mặc dù tỏ vẻ thông cảm với nỗi lo âu của cô, rõ ràng Grant không cho cô lựa chọn.

“Anh đang bảo tôi phải xuất hiện ở nơi công cộng.” Vivien tiếp tục với vẻ bất an. “Không chỉ là ở nơi công cộng, mà còn trong một buổi dạ hội trang trọng và hoành tráng, để mọi người ở Luân Đôn biết tôi vẫn còn sống. Và rồi tôi sẽ gặp nguy hiểm gấp ít nhất mười lần bây giờ?”

“Em sẽ được bảo tôi bảo vệ,” Grant khẽ trả lời, tới ngồi bên cô trên chiếc trường kỷ bọc vải damask. Anh cầm nắm tay nhỏ nhắn của cô xoa nhẹ cho tới khi những ngón tay cô thả lỏng trong tay anh. “Hãy tin tôi,” anh nói, hơi mỉm cười khi nhìn khuôn mặt lo lắng của cô. “Tôi sẽ không bao giờ cho phép ai làm hại em.”

“Tôi không biết ai ở đó,” cô nói, nín chặt tay anh. “Tôi sẽ không biết phải nói gì hay làm gì.”

“Em không phải nói gì hay làm gì. Tất cả những gì em cần làm là xuất hiện mà thôi.”

“Tôi không muốn đâu,” cô van vãn, tay còn lại xoa trán để làm dịu đi một cơn nhức nhối.

“Tôi hiểu,” anh nhẹ nhàng trả lời. “Nhưng cần phải làm thế, Vivien. Giờ ... tôi muốn đưa em về nhà tìm cái gì đó cho em mặc. Em có ít nhất hai tá váy dạ hội, và tôi sẽ vất vả lắm nếu phải chọn ra một cái cho em. Em bảo em muốn qua nhà mình vào lúc này thích hợp quá còn gì.”

Vivien cau mày khi nhìn những ngón tay đan vào nhau của họ, đoạn thở sâu, cố gắng làm dịu đi những dây thần kinh căng thẳng. Mọi người sẽ nhìn cả vào cô. Làm sao cô có thể nói chuyện phiếm và khiêu vũ khi cô không nhớ ai trong cuộc sống cũ của mình? Cô không muốn quanh quẩn giữa những kẻ lạ mặt chắc chắn sẽ nghĩ cô kỳ quặc hoặc đóng kịch, hoặc điều gì đó cũng tồi tệ như thế. Trên hết, cô sợ phải biến mình thành mục tiêu rất rõ ràng. Nếu như kẻ đã tấn công cô quay lại để hoàn thành nốt công việc hẩn còn bỏ dở thì làm sao? Và nếu Morgan bị thương hoặc thậm chí bị giết trong lúc đó thì làm sao?

“Chẳng hợp lý gì cả,” cô nói. “Tại sao tôi lại phải tới dạ hội để lộ mình theo cách kịch tính như thế? Sao anh không thể để tiết lộ thông tin theo cách nào đó khác? Anh đâu biết ai muốn tôi chết, phải không nào? Đây là một nỗ lực tuyệt vọng để dụ hẩn ra, bởi vì anh không thể xác định ai là kẻ tình nghi.”

“Tôi muốn bắt tên đốn mạt đó,” Morgan điềm tĩnh nói. “Đây là cách nhanh nhất để bắt được hẩn.”

Kéo cô dậy khỏi trường kỷ, anh dẫn cô ra sảnh chính và ra hiệu cho bà quản gia mang áo khoác đến cho họ. Anh buộc dây áo choàng cho Vivien rồi đội một chiếc mũ nhung lên đầu cô. Lốp sa màu hoa cà rủ xuống từ vành mũ trước, giấu gương mặt cô sau mạng sương mờ.

Vivien giận sôi tròng mắt nhìn anh từ sau tấm mạng, cái này chẳng khác nào mũ tang,” cô nói. “Cứ như thể tôi đang đi dự tang lễ vậy. Tôi chỉ dám hi vọng đó sẽ không phải là tang lễ của tôi thôi.”

Anh cười khẽ. “Đây là chiếc mũ giấu mặt ỏ nhất mà tôi tìm được, và tôi sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra cho em đâu. Thế giới sẽ trở nên buồn chán - mặc dù yên bình hơn – nếu không có em.”

Morgan mặc áo khoác xong thì một người hầu đưa họ ra xe ngựa bên ngoài. Vẫn tưởng họ sẽ đi xe thuê, Vivien ngạc nhiên khi thấy xe ngựa là một chiếc xe riêng đẹp mắt, quét sơn đen bóng với những viền bằng vàng mờ, và được hai chú ngựa cùng màu hạt dẻ kéo. Vivien không khỏi ấn tượng bởi sự trang nhã của cỗ xe. “Tôi không nghĩ anh lại có một chiếc xe ngựa như thế này,” cô nhận xét. “tôi còn tưởng cảnh sát đi đâu cũng đi bộ chứ.”

Đôi mắt xanh của anh lấp lánh ánh cười. “Chúng ta có thể, nếu em thích.”

Cô khẽ cười đáp lại lời đùa nhẹ nhàng đó. “Không, cảm ơn anh,” cô nói, cố gắng tỏ ra thoải mái. “Tôi đành chịu như thế này vậy.”

Người hầu giúp cô lên xe song mã và kéo một chiếc chăn đắp chăn bằng len cashmere mềm mại quanh cô. Vivien cảm ơn anh ta và ngồi lên lớp đệm da mềm với tiếng kêu thích thú. Gió khô lạnh dễ chịu, làm gương mặt cô sáng khoái sau những ngày giam hãm. Trèo vào chỗ bên cạnh cô, Morgan nắm lấy dây cương một cách điêu luyện. Anh đợi người hầu trèo lên ghế sau chiếc xe rồi giật giây cương và giục ngựa. Chúng bắt đầu sổng bước êm ả, cỗ xe được đóng chắc chắn lăn bánh dễ dàng trên con đường rải đá cuội.

Vivien nhìn vô định vào những cảnh trải ra trước mắt họ, ánh mắt dõi tìm mọi chi tiết nhỏ có thể khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Mỗi con phố đều có vẻ riêng của nó, một con phố của những nhà in và tác giả, một con phố khác của những người bán thịt hoặc bán bánh, có con phố là một dãy nhà thờ trang nghiêm. Những kẻ quyền quý đi qua những con đường ngoằn ngoèo đầy gái điếm và kẻ ăn xin. Giàu sang và nghèo hèn sống sát sạt nhau. Không gian nồng mùi súc vật, đồ ăn, nước sông mẩn mẩn, cống rãnh, bụi bặm... Cô nhanh chóng mất khả năng phân biệt khi mũi bị ngợp mùi. Họ đi qua một nhóm trai trẻ bụi đời đang bắt nạt một cậu công tử bột ăn diện bánh chèo... một kẻ phóng đảng say khướt lao đảo từ quán rượu ra, mỗi tay quàng một ả gái điếm... những người bán rong đeo các hộp gỗ trên vai trên cổ.

Rất nhanh sự chú ý của Vivien chuyển sang Morgan, anh đang khéo léo điều khiển cỗ xe lách qua đám bò, gia súc và khách bộ hành kín đặc một khúc phố. Anh hoàn toàn bình thản giữa sự tấp nập của cuộc sống thành thị, quen thuộc với từng con hẻm, góc phố. Cô nhận ra Morgan là một trong số ít những người Luân Đôn giao thiệp với tất cả mọi người từ thành viên hoàng tộc cho tới kẻ móc túi bẩn tiện nhất.

Họ tới một dãy nhà trang nhã, và dừng lại trước một cánh cửa đồng lớn. “Có phải đây là nhà tôi không?” Vivien do dự hỏi, chăm chú nhìn cánh cửa vòm lớn có cột hai bên.

Morgan bí ẩn nhìn cô. “Nhà em đấy.”

Người hầu vội vàng tới giữ ngựa, trong khi Morgan giúp Vivien xuống xe. Anh nhẹ nhàng hạ cô xuống đất, để cô dựa vào mình cho tới khi đứng vững. Đưa cánh tay ra cho cô, anh dẫn cô tới cửa và mở khoá.

Vivien thận trọng bước vào ngôi nhà, đứng yên ở tiền sảnh chờ Morgan đi thấp đèn và nện trên tường. Nơi này, với các tấm vải hoa Pháp và đồ nội thất Louis XIV thanh nhã, thật đẹp và nữ tính... cực kỳ lạ lẫm. Cô bỏ mũ treo lên lan can chỗ đầu cầu thang.

Ánh sáng tràn ngập tiền sảnh. Vivien chậm chạp đi từ tấm gương dài đóng khung treo trên đoạn tường giữa hai cửa sổ tới chiếc bàn thếp vàng có mặt bằng cẩm thạch. Cầm một món đồ sứ Staffordshire trên bàn, Vivien ngắm nghía thật kỹ. Hai hình người, một quý ông và một quý nữ và đang nói chuyện trong khi người phụ nữ đưa tay lấy một bông hoa đại từ rổ đặt trong lòng mình. Cảnh quyến rũ bởi sự trong sáng của nó. Tuy nhiên khi Vivien quay tượng sứ lại, nó cho thấy tay của người đàn ông đang luồn dưới váy người phụ nữ, nhử mảy trước trò đầu thô thiển đó, Vivien đặt bức tượng xuống liếc nhìn Morgan. Anh đang nhìn cô với vẻ mặt lạ lùng pha trộn giữa buồn cười và cam chịu.

“Nhớ ra gì chưa?” anh hỏi.

Cô lắc đầu và tới cầu thang. Morgan theo sau ngay lập tức, bước đi được tính toán để phù hợp với cô trong khi cô lên tầng hai. Cái đèn anh cầm theo hắt bóng méo mó lên họ. Dừng lại ở chiếu nghỉ trên cùng, Vivien tự hỏi mình nên đi đâu nữa.

“Phòng ngủ ở đường này,” Morgan nói. Anh nắm hờ khuỷu tay cô dẫn tới phòng cuối cùng bên phải. Họ bước vào một căn phòng tường phủ màu xanh lục đậm, với chiếc giường lớn chạm khắc trên thềm nổi. Nó

khiến cô liên tưởng tới một sân khấu nhỏ, tất cả được chuẩn bị để trình diễn. Cau mày khó chịu, Vivien trừng trừng nhìn chiếc giường trong khi Morgan đốt đèn lên. Rồi cô quay lại nhìn thấy bức tranh.

Trong một thoáng, tất cả những gì cô nhìn thấy là làn da thịt khiến người ta phải ngớ ngàng, tấm thân người phụ nữ miêu tả đậm chất nghệ thuật... và rồi cô nhận ra ai được vẽ.

“Đó là tôi,” cô lí nhí mà hòng cứ nhe nhếch, màu đỏ tràn lên mặt cô. Cô quay goắt lại vì không thể nhìn lâu hơn được nữa, há miệng sững sờ.

“Tôi đoán em không nhớ ra mình đã ngồi làm mẫu cho bức hoạ.” Có nhịp rung rung của tiếng cười cợt đáng ngờ trong giọng Morgan.

Tuy nhiên, Vivien không thể chia sẻ niềm thích thú với anh, mắng anh vì điều đó cũng không. Cô quá choáng với cảm giác nhục nhã và giận dữ vì chính bản thân mình. Cho tới lúc này, vẫn luôn có một góc nhỏ bé trong tâm trí cô tin rằng cô không làm những điều anh kết tội. Nhưng giờ sự thật đang sờ sờ trong khung vàng nặng nề ở đó, quá khứ phơi bày và phô trương một cách đầy hoa mỹ.

“Làm sao tôi có thể... làm sao bất cứ ai có thể làm mẫu cho thứ đó?” cô hỏi, hai tay ôm mặt.

“Hoạ sĩ thường sử dụng người mẫu khoả thân, em biết thể.”

“Rõ ràng bức tranh đó không được nhằm bất cứ mục đích nghệ thuật nào,” cô khinh miệt nói. “Mục đích duy nhất của nó là...”

“Kích dục,” anh thẽ thọt gợi ý.

Cô buông xuôi tay xuống siết chặt thành nắm, vẫn quay đi khỏi anh. Cô gần như không chịu đựng nổi nỗi nhục nhã ê chề ấy... Nó đốt cháy bên trong từng mạch máu của cô. “Lấy nó xuống, hay che nó đi,” cô khấn thiết nói.

Niềm thích thú rời khỏi giọng anh, và anh tỏ ra bối rối khi đáp lại. “Lúc trước tôi đã thấy nó rồi, Vivien.”

Hoàn toàn vô lý, nhưng cô không chịu nổi việc bức tranh treo ở đây trước cả hai người họ - giống như mình loã thể trước mặt anh. “Tôi không thích nó,” cô gay gắt nói. “Tôi không thể ở trong phòng này khi nó vẫn treo trên tường. Hãy làm gì với nó đi, xin anh.”

Cô cứng người khi anh tiến đến cô từ phía sau, tay anh đặt lên bờ vai mong manh của cô. “Em đang run,” anh thì thầm kinh ngạc. “Chẳng có việc gì em phải khổ sở thế cả.”

“Anh sẽ không nói vậy nếu trên đó là tranh khoả thân của anh.”

Anh đột nhiên bật cười. “Tôi nghi ngờ có tay hoạ sĩ nào còn sống mà lại đồng ý vẽ tôi khoả thân, em yêu. Tôi không phải nguyên vật liệu thích hợp.”

Một điểm gây tranh cãi, cô thầm nghĩ. Từ những gì cô thấy ở anh, Morgan hấp dẫn như bất cứ dáng hình nam giới nào được đưa lên khung vải... nhưng cô khó lòng nói với anh điều đó.

Anh dịu dàng cố gắng quay cô lại đối diện mình. “Thôi nào, không tệ như thế đâu. Hít thở sâu vào.”

Cô chống lại, bướng bỉnh cúi đầu và chăm chăm nhìn xuống sàn. “Tôi sẽ không quay lại trừ phi anh bỏ bức tranh đó đi.”

Một tiếng cười ầm áp phải lên tai cô. “Được rồi, đồ phiền phức.” Buông cô ra, anh đi qua phòng tới bức tranh. Một âm thanh kèn kẹt, tiếng cọt két nhỏ của khung tranh nặng nề, và rồi giọng khô khốc của Morgan cắt ngang sự im lặng căng thẳng. “Giờ em có thể mở mắt ra rồi đó.”

Vivien quay lại thấy anh đã hạ bức tranh xuống và dựa vào tường, mặt sau hướng ra ngoài. “Cảm ơn,” cô nói, thở dài. “Tôi muốn đem thứ đáng sợ đó đốt đi.”

“Biết đâu em lại thay đổi ý kiến khi phục hồi trí nhớ.”

“Tôi không quan tâm chuyện gì xảy ra sau khi trí nhớ tôi quay lại,” cô gay gắt phản ứng. “Tôi đã nói với anh lúc trước rồi, tôi sẽ không làm gái làng chơi nữa.”

Morgan nhìn cô nghi ngờ ra mặt khiến cô bực đến mất cả lý trí. “Chúng ta cứ chờ xem thế nào,” anh lầm bầm.

Một bức tranh nữa bắt mắt cô, trên sơn dầu nhỏ có khung mạ vàng thanh nhã. Nó được treo trên tường cạnh bàn trang điểm, như thể cô từng muốn ngắm nó trong khi xức nước hoa, thoa phấn và chải tóc. Lại gần hơn, cô chăm chú nhìn bức tranh, càng nhìn càng thấy tò mò. Nó dường như không hợp với toàn bộ tác phẩm còn lại của ngôi nhà. Rõ ràng là tác phẩm của một kẻ nghiệp dư, bức tranh được hoạ với màu sắc tươi vui. Cảnh vẽ một ngôi nhà trong tranh nhỏ, có hàng rào gỗ sơn trắng, với thảm oải hương tím khắp nơi và những cây bạch dương màu bạc phía sau. Trước nhà là những bụi hồng nở hoa trắng xinh đẹp.

Vivien dường như không thể rời mắt khỏi bức tranh. Cô cảm thấy chắc chắn đây là nơi cô từng đến, một nơi, mà cô từng hạnh phúc. “Lạ thật,” cô thì thầm. “Tôi nghĩ... tôi nghĩ bức tranh này tôi được tặng bởi một người nhà...” Cô dừng lại bối rối. “Ôi, giả như chúng ta biết được ngôi nhà này ở đâu!”

“Thực ra nó có thể ở bất cứ đâu trên nước Anh,” Grant mỉa mai nói.

Vivien sờ vào chữ kí ở một góc bức sơn dầu. “Devane,” cô đọc to. “Nó nghe mới quen thuộc làm sao. Devane. Không biết anh ta có phải một người bạn không nhỉ, hay thậm chí...”

“Người tình?” Grant khẽ gợi ý.

Cô rút tay nhíu mày. “Chắc vậy,” ký ức căng ra đằng sau bức tường không thể vượt qua trong tâm trí cô. Bực bội, Vivien tới tủ quần áo to có mặt trước nhô ra, được lắp những tấm gương lớn và hai bên có tủ ngăn kéo bọc vải lanh. Mở một trong hai cánh tủ, cô thấy một hàng váy lụa, nhung và xa tanh với đủ mọi loại màu có thể tưởng tượng ra, chân váy rung rinh như những cánh bướm. Nhiều bộ phảng phất mùi nước hoa, sự kết hợp ngọt ngào tươi mới giữa mùi hoa hồng và mùi gỗ hăng hăng tràn vào mũi cô.

“Xem ra có đủ loại phong cách,” cô nhận xét, cảm nhận rõ ánh mắt Morgan trên mình. “Mọi thứ bình thường tới gây sốc. Chúng ta muốn đạt được hiệu ứng nào?”

“Vivien Duvall với trọn vẹn dáng vẻ lộng lẫy của mình,” anh nói.

Cô ngoái nhìn anh. “Tôi mặc gì khi chúng ta gặp nhau lần đầu?”

“Một bộ váy tiên cá. Lụa xanh với ống tay bằng sa.”

Cô cúi húi bởi tủ quần áo cho tới khi tìm được một bộ váy phù hợp với miêu tả. “Bộ này?” Cô hỏi, giơ nó lên cho anh xem.

Anh gật đầu, trông dữ dằn đến khó hiểu.

Vivien ướm bộ váy lên người và nhìn xuống. Bộ váy được may rất đẹp, màu xanh lấp lánh với những nếp gấp bằng xa tanh trắng ở cổ gợi cô nghĩ đến bọt sóng. Đúng là một bộ tiên cá. Rõ ràng cô có thẩm mỹ tuyệt vời về trang phục... và tại sao lại không? Mối quan tâm chủ yếu của một gái làng chơi hẳn phải là làm thế nào để thể hiện mình tốt nhất.

“Tôi có thể mặc bộ đồ này tới dạ hội,” cô nói. “anh nghĩ sao? Chúng ta lại để nó được mặc thêm một lần nữa nhé.”

“Không.” Về u tối lướt qua mặt anh, và anh nhìn bộ váy rõ ràng không thích.

Chìm trong suy nghĩ, Vivien lại đặt bộ váy vào tủ. “Chúng ta không giao thiệp tốt với nhau ở lần gặp đầu tiên, đúng không?” cô vừa hỏi vừa lục qua hàng váy áo.

Giọng anh nhuộm màu căng thẳng. “Em nhớ ra rồi sao?”

“Không... nhưng nhìn mặt anh... Ai cũng có thể thấy đó không phải một kí ức dễ chịu.”

“Phải,” anh đồng ý cộc lốc.

“Là tôi không thích anh, hay ngược lại?”

“Cả hai chúng ta đều không thích nhau, tôi nghĩ vậy.”

“Làm sao chúng ta lại... ý tôi là, sao anh lại giao ước với tôi?”

“Em có cách mắc dính vào họng đàn ông.”

“Như một cái xương cá,” cô thiếu não nói, đoạn khúc khích cười. Cô lôi ra một chiếc váy trắng, một chiếc màu đồng, một chiếc màu oải hương rồi vứt lên giường thành một đống rục rờ sắc màu. Rồi Vivien cẩn thận gấp những bộ váy áo thanh nhã lại trong khi Morgan nhìn cô. “Một trong những bộ váy này sẽ được,” cô nói.

“Em không định mặc thử sao?” anh hỏi.

“Tại sao lại phải phiền như vậy? chúng đều là của tôi. Sao lại không vừa chứ?”

“Em đã sụt cân một chút kể từ sau khi rơi xuống dòng Thames.” Anh tới để đo thử eo cô, bàn tay to lớn gần như bao trùm lấy vòng tròn mảnh mai. Vivien sững sốt trước đụng chạm của anh, trước cảm giác cơ thể anh rắn chắc đằng sau lưng cô. Ở gần cả Grant Morgan và chiếc giường phủ lụa đủ làm thần kinh cô căng thẳng. Nhớ lại bàn tay anh, dịu dàng một cách tinh quái khi tìm kiếm trên cơ thể cô, và miệng anh áp những nụ hôn ấm áp ngọt ngào trên môi cô, cô cố gắng kìm lại cái rùng mình. Anh hẳn cũng cảm thấy cử động không chủ tâm đó, bởi tay anh siết lên eo cô, và môi anh ghé sát tai cô cho tới khi cô cảm nhận được hơi thở anh vuốt ve.

“Tôi không cần phải thử cái gì,” cô cố nói. “Hơn nữa tôi không thể tự cởi và cài khuy áo.”

“Tôi sẵn lòng giúp em.”

“Tôi chắc chắn như vậy,” cô đáp lại bằng một nụ cười trở nên gượng gạo. Xúc cảm, hay lời hứa hẹn tuyệt vời của nó, xuyên suốt cơ thể cô và đọng lại bên dưới bụng khiến đầu gối cô trở nên yếu ớt. Trong một khoảnh khắc ngạt thở, cô nghĩ tới việc dựa ra sau, nghiêng cổ mời mọc, kéo tay anh lên ngực mình.

Tuy nhiên, chỉ trước khi nhắm mắt lại, cô bắt gặp cái giường phô trương phản chiếu lại trên gương... phòng này, nơi cô tiêu khiển cho bao nhiêu gã đàn ông... Ý nghĩ đó đột ngột khiến cô muốn bệnh. Có thể Morgan cũng có vài mộng tưởng riêng tư chờ đợi làm cô thỏa mãn. Thậm chí nếu cô muốn ngủ với anh, làm thế nào cô có thể xứng được với danh tiếng của mình? Cô không nhớ một điều gì về cách làm đàn ông thỏa mãn. Nhưng không phải là cô nên nhớ sao? Rõ ràng cô nhớ được bất cứ thứ gì từng đọc trong sách... tại sao cô không giữ lại được chút gì trong mớ kiến thức khổng lồ về tình dục của mình? Bối rối, cô vùng ra khỏi anh.

“Grant,” cô đỏ mặt. “Có một điều tôi phải biết. Khi tôi và anh làm... chuyện mà, khi chúng ta...” cô khổ sở liếc nhìn cái giường, và rồi quay lại nhìn vào đôi mắt xanh tỉnh táo. “Anh thấy trải nghiệm như thế nào? Ý tôi là... tôi thế nào? Tôi có đáng với danh tiếng của mình không? Tôi có... ôi, anh biết tôi muốn nói gì mà!” Mặt đỏ ửng, cô cố không rời mắt khỏi anh.

Lạ thay, Morgan có vẻ cũng lúng túng bởi câu hỏi này chẳng kém gì cô. “Không một người phụ nữ nào khác tôi từng làm có thể sánh với em,” anh trả lời lảng đi.

“Vâng” cô thúc giục, muốn anh tiếp tục.

Grant lặng yên và căng thẳng, cảm giác như bị dồn vào góc, trong khi những ký ức về những miêu tả nồng nhiệt của Ngài Gerard về kỹ năng làm tình của Vivien ong ong trong tai anh. Anh nghe thấy mình lặp lại vài lời của Gerard, bằng ngữ điệu đều đều không để lộ bối rối. “Lúc ở trên giường em không chút xấu hổ. Điều đó khiến em là một người bạn tình thú vị, nói khiêm tốn nhất thì như vậy.”

“Lạ thật,” cô lí nhí, mặt vẫn đỏ bừng. “Vì ở ngoài giường thì tôi còn hơn cả quá xấu hổ.”

Họ nhìn nhau với sự cảnh giác gần như tương đồng, như thể mỗi người đều đang bảo vệ bí mật mà không bao giờ được để người kia phát hiện.

9. Chương 9

Là kẻ đã dạn dày với vô số các buổi khiêu vũ và dạ hội, Grant giờ nhìn những sự kiện đó với con mắt chán ngấy. Mỗi cuộc chơi đều giống như bất kỳ một cuộc chơi nào khác; đàn ông thì diện những bộ đồ tối màu trang trọng của đàn ông, phụ nữ thì chưng những bộ váy lộ liễu của phụ nữ... những vị khách cao tuổi chơi bài uýt trong phòng chơi bài trong khi đám đông trẻ trung hơn khiêu vũ trong phòng nhảy và các cặp si tình ở cùng nhau trong phòng khách. Nhạc được chơi bởi các nhạc công piano, violon, violoncelle... các quý cô ngồi trên những chiếc ghế nhỏ ở một bên phòng, đợi được mời khiêu vũ... đám khách bận rộn trong phòng ăn... bữa ăn nhẹ nóng hổi và thịnh soạn.

Và hơi nóng, những câu chuyện phiếm, những nụ cười xã giao giả dối, hỗn hợp sập thuốc thơm gốc mỡ và đường và nước hoa được dùng quá đậm.

Sự tẻ ngắt đơn điệu, từng chi tiết một.

Nhưng tối nay sẽ khác. Anh sẽ xuất hiện với người phụ nữ mà hầu hết Luân Đôn đều cho rằng đã chết. Tối ngày mai, cái tin Vivien Duvall còn sống và khoác tay Grant Morgan tới dạ hội của phu nhân Lichfield sẽ được truyền đi khắp mọi tầng lớp xã hội. Anh không nghi ngờ chuyện kẻ giết cô sẽ lộ mặt ra ánh sáng sau tiết lộ tối nay.

Uống brandy trong một chiếc ly hẹp miệng. Grant đợi ở tiền sảnh nhà mình. Chiếc xe ngựa đen vàng của anh đã chờ sẵn trước cửa và đám người hầu cũng ở đó chờ thấp tùng ông chủ. Đã quá thời gian anh bảo Vivien phải sẵn sàng mười phút, nhưng theo kinh nghiệm của anh, phụ nữ bao giờ cũng muộn hơn trong những sự kiện kiểu này.

Một người hầu gái, Mary, nháo nhào chạy xuống cầu thang, mặt bừng lên phấn khích.

“Cô ấy sắp xong rồi, thưa ông, bà Buttons chỉnh trang nốt một chút nữa là sẽ xong.”

Grant gật đầu nhanh, liếc quanh đoạn nhận ra tiền sảnh đang dần đầy các anh hầu, quản gia, hầu gái, và thậm chí cả đầy tớ của riêng anh, Kellow, tất cả đều chăm chú nhìn lên cầu thang chờ đợi. Cảm giác sung sướng mà họ cùng chia sẻ trong sự kiện này khiến anh khó hiểu. Sự có mặt của Vivien đã làm ngôi nhà trở nên tươi sáng, và nhẹ nhàng thay đổi bầu không khí đặc đàn ông cho tới khi nó không còn giống như nhà của anh chàng độc thân nữa. Đây có thể là bất cứ cuộc tụ tập bình thường nào của những người hầu đầy háo hức chờ đợi nữ chủ nhân xuất hiện một cách lộng lẫy, một nghi thức diễn ra ở vô số những nhà giàu có ở Luân Đôn... nhưng chưa bao giờ ở nhà anh.

Grant cau có với nhóm người hầu, mặc dù chẳng ai trong họ có vẻ nhận ra sự không tán đồng mà anh cố nén lại đó. Vivien không phải nữ chủ nhân. Song hình như không ai muốn thừa nhận điều đó. Cô đã khiến họ dù có là ai cũng yêu mến cô, dùng sức mạnh của vẻ quyến rũ và ngọt ngào để mê hoặc mọi người trong nhà từ bà quản gia cho tới tận cô hầu rửa bát. Anh khinh bỉ tất cả bọn họ, bao gồm cả mình, bởi đã bị cô thu hút.

Mọi ý nghĩ trong đầu anh đều biến mất vào giây phút Vivien xuất hiện và một tràng tiếng oà ò thán phục đồng loạt cất lên từ những người hầu. Cô bước xuống cầu thang không có ai dẫn, mặc chiếc váy màu đồng lấp lánh bóng bẩy quanh hông và chân như thể làm từ kim loại lỏng. Không màu gì khác có thể tôn lên màu tóc rực rỡ của cô hay màu đào và kem của nước da cô được bằng một nửa tư thế. Thân áo khoét sâu đầy ngực cô lên sát lại với nhau tạo thành cảnh khiến Grant nhỏ nước dãi theo nghĩa đen. Nuốt mạnh, anh chăm chú nhìn cô trong khi ly rượu brandy lắc lư giữa những ngón tay anh. Anh hầu như không nhận ra Kellow khéo xử lấy nó khỏi bàn tay không vững vàng của mình.

Ổng tay lơ để lộ những đường cong nơi vai Vivien, trong khi găng tay trắng dài bao lấy cánh tay cô. Một chiếc khăn lụa màu đồng tiền vàng của Pháp được khoác hồ hững qua khuỷu tay. Thứ trang trí duy nhất trên váy là cái yếm dệt sợi màu vàng và đồng, nịt lại ngay trên vòng eo nhỏ nhắn.

Khi anh bắt gặp ánh mắt Vivien, ánh cười trong đôi mắt xanh với hàng mi dày kiến trái tim anh đập thình thịch và xương lồng ngực theo những nhịp đập thừa rất nực cười. Tóc cô ghim cao lên thành chiếc vương niệm làm từ những bím tóc và lọn tóc xoắn, một kiểu mà anh chưa bao giờ gặp, nhưng chắc chắn ngày mai sẽ được hết thảy phụ nữ ở Luân Đôn bắt chước. Cô không đeo trang sức - mãi cho tới lúc này anh mới để

ý thấy. Vivien xưa kia hẳn phải có đồ trang sức nào đó, đặc biệt khi tới một buổi dạ hội mà tất cả những phụ nữ khác sẽ đeo những món trang sức phô trương nhất của mình.

Thay vì thế, có vẻ Vivien và những người hầu đã ứng biến. Một lớp sa toàn màu đồng ôm lấy cổ cô, che đi những vẻ bầm cuối cùng còn lại. Một chiếc ghim cà vạt nhỏ bằng vàng hình vương niệm được dùng để giữ lớp sa phía trước. Chiếc ghim khó nhăm được, đó là một món quà mà đức vua đã tặng cho từng cảnh sát bảo vệ ngài trong dịp đặc biệt. Đó là món tư trang lộng lẫy duy nhất mà Grant có.

Chiếc ghim hình vương niệm đặc trưng của các cảnh sát trang điểm trên cái cổ xinh xắn của Vivien rồi sẽ gọi lên cả đồng tin đồn. Mỗi người ở dạ hội tối nay chỉ có thể đoán rằng Vivien là tình nhân của Grant.

Nửa hài lòng, nửa bức bối, Grant liếc Kellow dò hỏi. Cái trán cao của người đầy tớ đỏ bừng lên. “À... bà Buttons hỏi tôi liệu có cái ghim nào họ dùng được không,” anh ta hồi đáp. “Đó là cái duy nhất tôi tìm được, thưa ông.”

“Về sau dùng đem đồ riêng của tôi cho mượn mà không hỏi ý kiến tôi,” Grant lầu bàu.

“Vâng, thưa ông.”

Vivien tới chỗ Grant và nhướn một bên lông mày màu nâu đỏ với ý hỏi.

Grant nhìn cô mà không cười. “Em ổn lắm,” anh nói gọn lỏn. Anh không thể nói thêm mà vẫn kiểm soát được giọng.

Có một khoảnh khắc im lặng, và anh nhận ra ánh mắt trách móc của những người hầu. Đột nhiên, cả nhóm, họ ồ lên khen ngợi để cố bù đắp cho sự cục mịch của ông chủ.

“Cô đẹp như một bức tranh, thưa cô!”

“... ở đó sẽ không ai sánh được với cô...”

“... mặc bộ váy đó, cô y như một nữ hoàng...”

Một cảm giác bức bối khó chịu lan ra trong ngực Grant, và anh chỉ muốn gắt với họ vì tỏ ra quan tâm quá thể đến cảm nhận của một ả điểm chuyên nghiệp. Nhưng anh không thể... bởi vì anh nhận ra anh cũng bị cuốn hút y như tất cả bọn họ.

Cuộc trò chuyện rời rạc trong xe ngựa đó kín chìm dần vào im lặng khi họ đi dọc theo con đường từ cổng vào dinh nhà Lichfield tại Luân Đôn. Rõ ràng Vivien đang căng thẳng, và Grant cảm thấy nhói lên tội lỗi vì đã không xoa dịu nỗi sợ hãi của cô. Cô đang chuẩn bị phải đối mặt với một đám đông toàn người lạ mặt. Áp lực lại càng tăng thêm khi biết rằng sau tối nay, cô sẽ lại trở thành mục tiêu của bất cứ kẻ nào tìm cách giết cô. Grant thán phục sự dũng cảm ấy, vẻ bề bình tĩnh bên ngoài ấy, và cả việc cô sẵn sàng đặt sự an nguy của mình vào tay anh.

Tuy nhiên anh cố kìm lại sự trấn an mà cô cần. Có gì đó ghen trong hòng anh, ngăn cản anh làm cho tình hình dễ dàng hơn đối với cô. Anh đang giận cô, bởi cô đẹp như vậy, bởi cô đã sống một lối sống xô đẩy họ đến nước phải làm tất cả những chuyện này. Anh muốn trừng phạt cô vì đã hoang phí món quà tình ái của mình... bởi cô không giữ mình chỉ cho riêng anh.

Ý nghĩ đó khiến anh sốc, nhưng anh không thể loại nó ra khỏi đầu. Anh muốn độc chiếm Vivien, quá khứ, hiện tại, tương lai – điều không thể xảy ra, hoặc hợp lý.

Anh tự nhủ mình thật đạo đức giả khi buộc tội Vivien vì quá khứ của cô. Rốt cuộc thì anh cũng đâu có cuộc đời của một thầy tu. Và Vivien không có khả năng thay đổi những gì mình đã làm trong quá khứ. Cô không nói cô hối tiếc về sự lang chạ của mình, và anh tin cô. Nhưng anh không thể khống chế được cơn ghen tuông của mình... ghen tuông vì một con đĩ... Ôi, bạn bè và kẻ thù của anh đều sẽ vui sướng một cách ác độc khi biết chuyện đó. Không ai, kể cả Vivien, được phép phát hiện ra anh quan tâm tới cô như thế nào.

“Anh nghĩ bao nhiêu người sẽ tới?” Vivien hỏi, nhìn ra khỏi cửa sổ về ngôi biệt thự bề thế có đầu hồi, thiết kế hình chữ E với cổng vòm lớn ở phía trước và hai chái nhà với lớp tường đá ánh màu hổ phách. Khu vực

hai bên và phía sau toà biệt thự uy nghi được bao quanh bởi các bức tường cây cao trên xén hình những con hổ đường như đang quan sát cảnh vật với thái độ kinh kính vương giả.

“Ít nhất ba trăm người,” Grant trả lời ngắn gọn.

Một cái rùng mình dễ thấy lướt qua bờ vai trần của Vivien trong khi cô tiếp tục rướn người về phía cửa sổ. “Bao nhiêu người sẽ nhìn tôi... may là tôi không khiêu vũ được.” Cô ngả người lại phía sau nâng gấu váy lên để lộ cổ chân băng trong lụa, vẫn vợ nhìn nó.

Grant nheo mắt nhìn cổ chân trắng trẻo mà vẫn xinh xắn của cô. Anh muốn chạm vào nó làm sao, muốn trượt tay trên đầu gối cô, mặt trong đùi cô, và xa hơn nữa; mong muốn ấy khiến những ngón tay anh gãi gãi. Bầu không khí trong xe trở nên cực kỳ yên lặng, và Vivien chăm chú nhìn anh lo lắng.

“Có chuyện gì đó không ổn.” cô nói thẳng. “Thái độ của anh... chà, xa cách quá. Có phải thần kinh anh cũng đang căng thẳng như tôi không? Hay có chuyện gì khác làm anh phiền lòng?”

Việc cô phải hỏi điều gì đang làm phiền anh, trong khi nó hẳn rõ ràng với bất cứ người đàn bà từng trải nào, khiến Grant muốn nắm lấy bờ vai cô mà lắc. “Đoán đi”, anh chỉ nói hai từ đầy nhăm nhăm và gay gắt.

Hẳn nhiên bối rối, Vivien lắc đầu. “Nếu tôi đã nói gì hoặc làm gì xúc phạm anh... ồ.” Cô đột nhiên ngừng lời, ngón tay lướt nhanh lên chiếc ghim cà vạt trên cổ. “Là nó, phải không?” cô hỏi đầy hồi hộp. “Tôi biết lẽ ra không nên dùng nó, nhưng chúng tôi chẳng có cái nào khác, và tôi muốn giấu mấy viết bầm trên cổ. Tôi nói với bà Buttons và Kellow, nhưng họ bảo anh không bao giờ...” Cô cố gắng tháo chiếc ghim vàng ra. “Tôi xin lỗi. Giúp tôi tháo nó ra trước khi chúng ta vào trong, hãy tha lỗi cho tôi vì đã mượn đồ của anh...”

“Để yên,” anh gay gắt nói. “Không phải là cái ghim chết tiệt đó.” Thấy cô vẫn tiếp tục giạt chiếc ghim, anh cúi người về trước trong không gian chật hẹp của cỗ xe ngựa để tóm lấy đôi bàn tay kích động của cô. Cô bất động, gương mặt nhỏ nhắn sát với anh, bầu ngực gợi cảm lộ ngay dưới mũi và cằm anh. Chỉ với một chút công sức, anh có thể chạm xuống và mơn trớn và hôn chúng, dán miệng mình vào hai hạt hồng mềm mại và đảo lười qua chúng.

Tay anh nắm chặt ngón tay Vivien cho tới khi cô nhắm mắt, nhưng cô không cố gắng giạt ra khỏi anh. Grant biết hơi thở đang tổ cáo mình - anh bắt đầu nghe như một anh hầu chạy bộ để bắt kịp xe ngựa của ông chủ. Theo mỗi hơi thở sâu, anh lại cảm nhận được mùi hương ngọt ngào và thanh khiết luồn vào mũi và lan ra khắp não như thuốc phiện.

“Mùi gì đấy?” anh thì thầm.

Vivien trả lời khe khẽ, “Bà Buttons chưng cất một ít nước vani cho tôi. Anh thích không?”

“Chúng ta mang nước hoa ở nhà em về rồi còn gì. Sao em lại không dùng?”

Mắt cô liếc xuống miệng anh rồi lại trở lại mắt anh. “Nó không hợp với tôi,” cô lí nhí. “Quá nồng.”

Grant lại hít vào một hơi đầy hương thơm vani thanh thoát. “Em có mùi như một chiếc bánh quy đường,” anh cộc cằn nói. Một chiếc bánh mà anh chỉ muốn cắn. Mùi hương của cô trong trắng, thân thuộc, và ngon lành, khiến máu anh sôi lên và cơ bắp cứng lại trong ham muốn cao độ.

Tay Vivien thả lỏng trong bàn tay nắm chặt của anh, cơ thể cô chịu thua với sự gần gũi với anh. Hơi thở họ quện vào nhau, và Grant thấy màu hồng nhẹ dâng lên mặt cô. Những ý nghĩ lướt qua đầu... Anh nghĩ tới việc ra hiệu cho người đánh xe cho xe đi, và khi chiếc xe ngựa lăn bánh lắt lư qua những con phố của Luân Đôn, anh sẽ làm tình với Vivien ngay ở đây, kéo cô vào lòng và đi vào thân thể cô khi cô run lên vì sung sướng...

Người hầu gõ cửa lấy lệ rồi mở cửa. Grant buông Vivien đột ngột tới mức khiến cô há hốc miệng. Với vẻ thật đáng yêu, cô bối rối quay sang cầm áo choàng lụa màu nâu kéo lên vai. Không khí đêm tràn vào trong xe ngựa mát mẻ dễ chịu, giúp não Grant phục hồi lại chức năng. Anh mạnh tay dụi mắt, như thể thức dậy sau một giấc ngủ dài rồi xuống xe. Người hầu đặt một bậc thang bên dưới cửa xe ngựa giúp Vivien ra khỏi xe.

Gần như ngay lập tức, Vivien thu hút sự chú ý của những quan khách đang bước tới lối vào dinh thự. Mái tóc đỏ của cô hồ như bắt lấy mọi tia sáng đến từ những ngọn đèn lồng treo trên các xe ngựa và bùng lên

với sức sống của riêng nó. Cô nắm cánh tay Grant giả bộ nhẹ nhàng, nhưng anh cảm thấy những ngón tay của cô bám vào mặt áo choàng của mình.

“Trời ạ,” anh nghe thấy ai đó thì thầm quanh mình. “Chẳng lẽ đó là...”

“Chưa thấy cô ta...” những lời xì xầm bám theo họ trong suốt quãng đường ngắn từ xe ngựa tới dinh thự. Gương mặt Vivien không biểu cảm, ánh mắt chuyển từ bên này sang bên kia. Họ hoà vào dòng khách bước vào ngôi nhà, thỉnh thoảng ngừng lại khi nữ chủ nhân đích thân ra đón khách. Nội thất của gia tộc Lichfield thấy đều tráng lệ và theo phong cách Ý, sàn lát những tấm gỗ sồi dày, trần nhà và tường được đắp tuỳ hứng những hoạ tiết bằng thạch cao mạ vàng. Khi họ tới đại sảnh rộng lớn, với những bức tường có trụ đỡ và lò sưởi đá được chạm chút tới từng chi tiết, Vivien giật tay áo Grant. Anh cúi đầu xuống nghe cô thì thầm.

“Chúng ta phải ở đây bao lâu?”

Câu hỏi khiến anh không muốn mà vẫn phải cười. “Chúng ta thậm chí còn chưa gặp phu nhân Lichfield mà em đã muốn về sao?”

“Tôi không thích cách người ta nhìn tôi... cứ như thể tôi là một trò trình diễn trong hội chợ hạt vậy.”

Nhận xét của cô hoàn toàn chính xác. Người ta đúng là đang nhìn họ không che giấu, rõ ràng ngạc nhiên khi thấy lời đồn rằng Vivien đã chết là vô căn cứ... cả còn ở một nơi như thế này, vào lúc này nữa chứ! Sự xuất hiện của cô ở dạ hội của phu nhân Lichfield – một sự kiện bình thường cô sẽ không bao giờ được phép đến dự – là một nguồn gây sốc cho các quý bà và bất an sâu sắc cho các quý ông. Nhiều quý ngài cao sang tới dự tối nay từng vui hoan với Vivien trong quá khứ, nhưng họ không muốn đối mặt với cô khi mà bà vợ đầy ngờ vực của họ đang ở bên cạnh.

Grant đặt tay lên bàn tay nhỏ nhắn đang bám lấy cánh tay anh, vuốt nhanh để trấn an. “Họ nhìn em là đúng rồi,” anh thì thầm. “Tin đồn về chuyện em biến mất và đã chết đã bay đi khắp Luân Đôn. Họ phải ngạc nhiên khi biết em vẫn còn sống chứ sao.”

“Giờ họ đã thấy tôi rồi, tôi muốn về nhà.”

“Để sau.” Grant kìm lại một tiếng thở dài căng thẳng, tảng lờ mong muốn lập tức cùng cô về nhà của chính anh, thay vì phải để cô qua bàn tay của xã hội thượng lưu. Chắc chắn sẽ là một buổi tối dài dành cho cả hai người họ. “Trong lúc đó, cố ngoan cường lên. Vivien trước đây hẳn sẽ thích tất cả những sự chú ý đó. Em sẽ chào đón mọi cơ hội để phô trương chính mình.”

“Nếu tôi không ngoan cường, tôi đã chẳng ở đây rồi,” cô thì thầm cãi lại.

Họ tới chỗ phu nhân Lichfield, một người phụ nữ đậm người ngoại tứ tuần, từng có thời được coi là sắc đẹp lộng lẫy nhất Luân Đôn. Mặc dù năm tháng ăn chơi đã để lại dấu ấn trên gương mặt bắt mắt của bà, bà vẫn khá hấp dẫn. Đôi mắt xanh với hàng lông mi dày vẫn rực rỡ trên cặp má đầy đặn, và mái tóc đen bóng mượt được quấn lên cao để che phủ bán diện gương mặt mang nét đẹp cổ điển. Bà là hoàng hậu của giới thượng lưu Luân Đôn, một người phụ nữ góa chồng sống cuộc sống bề ngoài đúng mực – mặc dù thiên hạ đồn rằng bà thường tìm những thanh niên trẻ làm người tình và thường đậm cho sự phục vụ của họ. Thực tế, bà từng ve vãn Grant trong lần gặp gỡ trước, một bữa tiệc đầu mùa vũ hội, và gợi ý rõ ràng rằng bà muốn “làm cho mối quan hệ giữa hai người thêm khăng khít”.

Vừa nhìn thấy anh, phu nhân Lichfield đưa cả hai tay ra. “Sao đây mới chỉ là lần thứ hai chúng ta gặp nhau cơ chứ?” bà hỏi. “Tôi cảm thấy như thể chúng ta là đôi bạn già ấy anh Morgan ạ.”

“Phải nói là bạn ‘tâm giao’ chứ,” Grant đề nghị, miễn cưỡng hôn lên hai mu bàn tay đeo găng. “Từ ‘già’ không bao giờ nên nhắc đến cùng một câu với bà, thưa bà.”

Bà cười khúc khích và làm dáng. “Tôi không tin tôi là người đầu tiên, hay cuối cùng, sập bẫy vào lời tăng bốc của anh đâu, anh chàng phóng đảng quyền rũ ạ.”

Anh cười toe và cố tình nắm tay bà lâu hơn thủ tục xã giao. “Tôi cũng không phải người cuối cùng sập bẫy dưới phép màu bỏ bùa mê có đôi mắt xanh nhất nước Anh.”

Lời ca ngợi khiến bà hài lòng, mặc dù bà cười với thoáng vẻ châm biếm. “Anh Morgan, làm ơn dừng lại trước khi anh biến tôi thành một vùng nước dưới chân anh.” Bà quay sang Vivien, quan sát cô từ đầu tới

chân. Nụ cười lạnh đi đáng kể. “Xin chào, cô Duvall. Tôi thấy cô đã khoẻ, không hề giống với tin đồn động trời đã làm rùm beng lên thảng trước.”

“Cảm ơn, thưa bà.” Vivien khẽ nhún mình và ngập ngừng cười với bà. “Xin thứ lỗi, nhưng... chúng ta đã gặp nhau trước đây chưa?”

Mọi dấu vết về hài hước tốt lành rời khỏi biểu cảm của phu nhân Lichfield. “Chưa”, bà ngọt nhạt. “Mặc dù tôi tin là cô từng khá quen biết với ông chồng đã mất của tôi.”

Không thể nhầm lẫn về ý bà muốn nói. Đối mặt với thêm bằng chứng về quá khứ tai tiếng của mình, Vivien không đáp lại được. Cô cảm thấy biết ơn khi Grant nhanh chóng dẫn cô đi, để phu nhân Lichfield tiếp đón những vị khách khác.

“Bà ấy không thích tôi,” Vivien khô khốc nói, dừng lại khi Grant cởi áo choàng giúp cô và trao cho một người phục vụ.

“Không có mấy người phụ nữ thích em đâu.”

“Cảm ơn anh vì giúp tôi tự tin hơn. Tôi cảm thấy khá hơn nhiều vì vô số lời khen anh dành cho tôi.”

“Em muốn được khen?” Họ bước vào một vũ phòng quá nóng, những cuộc trò chuyện càng xì xầm hơn ngay sau khi họ xuất hiện.

“Một hai lời chẳng làm hại ai,” Vivien trầm giọng xuống, nhả mắt khi hàng trăm ánh mắt bắn về phía cô. “Dù giờ thì anh sẽ nghĩ tôi ngu ngốc và phù phiếm khi thích được khen.”

Dường như hoàn toàn thoải mái bất chấp mọi sự soi mói của công chúng, Grant gật đầu chào lại một người quen đi ngang qua, đoạn kéo Vivien ra một chỗ trống ở một bên phòng. Anh nhìn xuống cô với đôi mắt màu xanh nung nấu. “Em rất đẹp,” anh nói. “Em là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng biết, và đang khao khát nhất. Tôi chưa bao giờ muốn ai theo cách mà tôi muốn em. Và tôi sợ phải nhìn em quá lâu, nếu không dám tôi sẽ chiếm lấy em ngay giữa sàn vũ phòng lắm.”

“Ồ.” Bối rối, Vivien nghịch mép yếm. Anh không phải nhà thơ Byron. Nhưng câu nói lỗ mãng gợi nên cảm giác phấn khích và hân hoan thất lại trong bụng cô. Cô đáp trả ánh mắt anh trực tiếp bằng ánh mắt mình. “Sao anh lại ve vãn phu nhân Lichfield như vậy?” cô hỏi. “Hai người từng là tình nhân ư?”

“Không. Bà ta thích đóng đưa với đàn ông ít tuổi, và làm bà ta thỏa mãn chả khó gì. Bà ta đã chứng minh mình là một mối quen biết hữu dụng. Hơn nữa, tôi lại quý bà ta.”

Vivien nhú mày, cảm thấy ghen tuông. “Anh sẽ không đan dúi với một phụ nữ ở tuổi đó, phải không?”

“Bà ta chẳng phải một món đồ cổ,” anh nói. Đột nhiên bóng một nụ cười thấp thoáng trên môi anh. “Ở tuổi ngoại tứ tuần thì đó là một phụ nữ hấp dẫn.”

“Nhưng bà ta già hơn ít nhất mười tuổi. Thậm chí có lẽ mười lăm tuổi.”

Đôi lông mày sẫm nhuộm lên diễn cảm. “Em không tán đồng phụ nữ yêu người ít tuổi hơn?”

Vivien cố gắng nuốt vào sự căng thẳng không dễ chịu trong họng mình. “Tôi làm gì có tư cách không tán đồng bất cứ ai.”

“Người Pháp có thái độ thoải mái về những vấn đề này hơn chúng ta. Họ tin rằng sự lôi cuốn của phụ nữ tăng lên cùng với sự trưởng thành và kinh nghiệm... và nếu nàng trao lạc thú ái tình với một người trẻ hơn, anh ta được coi là khá may mắn.”

“Thế thì đừng để tôi buộc anh rời xa phu nhân Lichfield,” Vivien chua ngoa nói. “Sao anh không ra chỗ bà ta đi?”

“Tôi sẽ không tăng tịu với phu nhân Lichfield,” anh nói nhỏ, ý cười thoáng qua đôi mắt xanh sâu lắng.

“Sao anh lại cười như vậy?” Giọng cô nghe chua chát và không thoải mái, như thể bằng cách nào đó cô đã tự biến mình thành kẻ ngốc.

“Bởi vì em đang ghen.”

“Không, việc gì tôi phải ghen,” Vivien phản bác, càng lúc càng mất tinh thần. “Thật ra, tôi...” Cô dừng lại khi một bóng người tiến về phía họ. “Ai đó?” cô hỏi với giọng đầy cảnh giác.

Grant liếc qua vai, và rồi đối diện với vị khách. Mặc dù biểu cảm anh không thay đổi, Vivien cảm nhận được rằng đây là người mà Grant rất tôn trọng... một trong số ít người mà anh muốn nghĩ tốt về mình. “Ngài Ross,” anh nói đầy thoải mái, đưa Vivien tiến lên một bước. “Tôi có thể giới thiệu cô Duvall chứ?”

Ngài Ross Cannon, vị thẩm phán phố Bow. Vivien nhún mình chăm chú nhìn anh, phát hiện ra anh là một người lạ thường, mặc dù cô không hẳn cần nghĩ được là tại sao. Ngài Ross là người cao ráo, mặc dù không bằng được chiều cao vượt trội của Grant. Anh là người tự chủ, có năng lực lãnh đạo. Anh có mái tóc đen, vóc người hơi quá gầy, và đôi mắt xám nhạt lạ kỳ dường như đã quan sát hành vi của tất cả những người khác quá nhiều. Điều nổi bật nhất ở vẻ ngoài của anh là phong thái đặc biệt xa cách, như thể anh không phải là một phần của đám đông cho dù anh đứng lẫn vào họ. Và anh có thể thoải mái với sự cô độc của mình.

Một ý nghĩ xấu hổ đến với Vivien... Grant báo cáo với người này, bàn bạc với anh ta. Không nghi ngờ gì, anh ta biết tất cả về cô, kể cả những thứ cô đã viết vào cuốn sổ ghi nhớ đó. Theo bản năng, cô nhích lại sát Grant.

Cái nhìn thận trọng của Cannon không rời cô. “Cô Duvall... rất hân hạnh được làm quen với cô.”

“Chúng ta đã...” Vivien bắt đầu, rồi ngậm chặt miệng. cô khó có thể đi quanh hỏi tất cả mọi người trong buổi dạ hội xem trước đây họ từng gặp nhau chưa.

Cannon hiểu câu hỏi dở dang, bèn nhẹ nhàng trả lời. “Rất tiếc là chưa.”

Cô tìm kiếm sự chê bai hay châm biếm trong biểu cảm của anh, nhưng không thấy. Đôi mắt xanh lạnh lẽo dừng dừng một cách dễ chịu.

Cannon và Grant trao cho nhau một cái liếc mắt dường như đã bao hàm cả một cuộc đối thoại. Sau khi cúi chào Vivien thêm một lần nữa, Cannon bỏ lại bằng lời cáo lui khe khẽ lịch sự.

Grant nắm tay quanh khuỷu tay Vivien. “Đi thôi, cô Duvall,” anh êm ả nói. “Tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta phải đi chào hỏi các vị khách khác rồi.”

“Không phải thế chứ?” cô hỏi, miễn cưỡng theo anh. Cô sợ viễn cảnh gặp phải bất cứ ai, khi mà không có cách nào biết được ai bạn ai thù. “Tôi nghĩ đã đến lúc làm một ly rượu. Một ly rượu lớn.”

“Em sẽ có bao nhiêu rượu mà em muốn uống sau?” Tay anh không lay chuyển được cô lên trước.

Để che giấu sự không thoải mái, Vivien chùng bộ mặt bình thản và điềm tĩnh. Họ tiến tới một nhóm người giữa biển những gương mặt đương suy xét, hai bà và ba ông, và những lời giới thiệu vang lên. Ngài và bà Wenman, ngài Fuller, và bà Marshall, tất cả họ đều cứng nhắc và lạnh lùng khi nhìn Vivien. May thay, họ dường như không cần cô nói lắm. Vivien thường liếc sang Grant khi anh bắt chuyện với những người khác. Biểu cảm của anh ôn tồn, nhưng mắt anh luôn theo dõi, và cô cảm thấy anh đang có biện pháp, kiểm tra, chờ đợi.

Ánh mắt Vivien lướt sang ngài Wenman, người có vẻ điềm tĩnh trừ những cú gõ chân tạch tạch khe khẽ trên sàn. Hẳn đáp trả ánh mắt cô, đôi mắt xanh nhạt bặm trợn khiến cô bối rối. Wenman... Cô không nhận ra hẳn, nhưng cái tên nghe quen thuộc kì lạ. Cô đã thấy hay nghe thấy ở đâu rồi?

Grant dẫn Vivien tới một nhóm khác, đặc biệt giới thiệu cô với Tử tước Hatton. Vị tử tước là một ông già tóc màu vàng ngả bạc và da như giấy nhăn. Dù thái độ của lão lịch sự, lão nhìn cô với ánh mắt vừa buộc tội vừa đề phòng khiến người ta khó có thể không thấy. Vivien sớm nhớ ra lão và Wenman là hai cái tên được nhắc đến trong nhật ký của cô.

Cô đã tặng tịu với họ. Nỗi khó chịu tràn qua cô như một cơn gió lạnh lẽo. Phải đọc chi tiết về những vụ tặng tịu của mình trong cuốn sổ đáng nguyên rủa đó cũng đủ tệ hại rồi, giờ còn tồi tệ hơn khi bị ép đối mặt với những gã đàn ông mà cô đã chung chạ. Còn bao nhiêu người tình cũ của cô có mặt ở đâu đêm nay. Cô quay lại Grant với lời buộc tội chực sẵn trên môi.

Cô chưa kịp nói nên lời thì một gã tiến đến chỗ cô, với đôi mắt như hai hòn than ngập vào bộ mặt hung đỏ. Không như những người khác, hắn không giả bộ như người lạ. Hắn lập tức tới bên cô, nắm tay cô chiếm hữu một cách thân mật, dường như không để ý thấy cách Grant cứng người bên cạnh cô.

“Chúa ạ, Vivien,” hắn nói bằng giọng căng thẳng. “Anh tưởng em đã chết thật đấy. Sao em có thể biến mất như vậy chứ? Em không lo lắng xem em đã bắt anh trải qua những gì sao? Anh không có cách nào yên tâm rằng em được bình an.” Khi hắn nói, hơi thở sặc mùi rượu phả nồng vào mặt cô. “Dù biết em, anh cũng không nên lãng phí một chút lo lắng nào mới phải.” Hắn ngừng lời trao cho Grant cái nhìn đe dọa, rồi lại chú ý vào Vivien. “Em luôn đáp xuống bằng chân mình như một con mèo nhỉ?”

Vivien để mặc tay mình nằm yên trong tay hắn. Cô bất an nhận thấy họ đã trở thành trung tâm chú ý của cả phòng.

“Xin chào, Gerard,” Grant khẽ nói.

Dĩ nhiên. Ngài Gerard, người bảo trợ trước đây của cô. Vivien buộc mình cười, dù môi cô run rẩy. Giận dữ, phản kháng, nhục nhã, tất cả tràn qua từng mạch máu nóng như thiêu đốt. cô cảm thấy mình bị đem ra trưng bày cho những kẻ trịch tượng lắm tiền... và đúng, cô đã từng làm vậy.

Dường như sự quá lúng túng khi nhận ra sự chú ý đang thu hút, Gerard càng nắm mạnh bàn tay đeo găng của cô chặt hơn. Hắn cúi xuống thì thào vào tai cô. “Hứa với anh là lúc sau em sẽ lên ra ngoài gặp anh. Anh phải nói chuyện với em.”

“Tôi hứa,” cô thì thào, giật tay ra khỏi hắn.

Gerard luồn lách đi mất, còn Vivien đi về hướng ngược lại, hầu như không để ý mình đang đi đâu. Grant đi theo cô. Có vẻ cũng không hài lòng về tình huống này hơn cô chút nào. Sải bước qua cửa phòng khiêu vũ, Vivien phát hiện một phòng tranh dài với băng ghế phủ đệm. Cô dừng lại trước bức chân dung tổ tiên nhà Lichfield với gương mặt ngạo mạn, rồi đứng đó khoanh chặt tay trước ngực.

Không cần phải quay lại cũng biết Grant ở bên mình, Vivien nói qua kẽ răng. Cơn tức giận khiến hàm cô cứng lại, nhưng cô cố giữ giọng mình thật nhẹ nhàng vì biết có một đôi nữa đang xem tranh ở đầu kia phòng. “Anh làm thế quái nào mà được như vậy? Tôi chưa được mười phút tôi đã gặp ba tay người tình cũ. Làm thế nào đó anh đã thu xếp để tất cả những kẻ ghi trong nhật ký của tôi nằm trong danh sách khách mời.”

“Có người thuyết phục phu nhân Lichfield mời thêm người,” Grant nói không ngượng. “

“Bà ta thật hữu dụng,” Vivien chua chát trả lời.

“Thế em nghĩ kẻ khốn khiếp nào sẽ tham dự, Vivien? Em biết chúng ta coi sự kiện này như một dịp để em xuất hiện lại còn gì.”

“Nhưng anh đã làm nhiều hơn thế. Anh mời bất cứ kẻ nào có thể muốn làm hại tôi! Tôi bị treo ra trước chúng như con mồi, và anh đợi xem kẻ nào sẽớp!”

“Có nửa tá cảnh sát phố Bow và cảnh sát quận tham dự tối nay, chưa kể tới tôi và Ngài Ross. Chúng tôi đều trông chừng cho em. Em không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Lời của anh có hiệu quả chẳng khác nào đổ rượu brandy vào lửa. Cô bùng lên tức giận, nghiêng răng lại. “Anh hẳn đã có thể nói với tôi về kế hoạch của anh! Nhưng anh không làm thế, bởi vì anh muốn tôi không chuẩn bị, và xấu hổ, nhục nhã khi gặp vô số kẻ đã cùng tôi lên giường.”

“Vậy em nghĩ tất cả chuyện này là một sự trừng phạt tinh vi nào đó mà tôi mưu mô đối phó với em?” anh khinh bỉ. “Nghĩ lại đi, Vivien. Phố Bow có nhiều việc để làm hơn là hỗ trợ những mối thù cá nhân. Việc của tôi là bắt kẻ định giết em, và đây là cách tốt nhất để làm điều đó. Nếu em hoá ra lại xấu hổ trước bằng chứng về quá khứ của mình, đó không phải là lỗi của tôi.”

“Ồ ngạo mạn, quý quyết...” Cô cố gắng nghĩ những từ tục tĩu nhất có thể, trong khi đưa tay lên định tát anh.

“Tiếp tục đi,” Grant nhẹ nhàng nói, “nếu nó làm em cảm thấy khá hơn.”

Vivien trân trân nhìn, anh mới đẹp trai làm sao trong một bộ cánh đen, quá mạnh mẽ và bất khả xâm phạm đến nỗi một cái tát sẽ chỉ làm anh thấy buồn cười. Cô siết bàn tay run rẩy ép chặt thắt lưng. Dừng tất cả ý chí để không chế những cảm xúc hỗn loạn.

“Em khó có thể làm tổn thương ai, phải không?” Grant thì thầm. “Thậm chí ngay cả khi họ đáng bị như vậy. Nhưng như thế không giống em. Trước em thường xé toạc tim người ta và giấu nó dưới chân em mà chẳng bận tâm gì hơn việc em đập một con ruồi chết tiệt. Chuyện quái gì xảy ra với em vậy?”

Đến lúc này cô thật sự cảm thấy mình là một con diêm. Cô bỗng ao ước – lần đầu tiên – rằng cô có thể lập tức thay đổi về làm Vivien đó, người phụ nữ không biết xấu hổ, không có lòng trắc ẩn, cứ thích là làm. Có lẽ nếu như vậy thì nỗi đau đớn vì bị phản bội sẽ nhạt đi. Cho tới lúc này, cô vẫn coi Grant Morgan là người bảo vệ mình, người bạn của mình. Cô đã yêu anh, dù cô sẽ không bao giờ hi vọng có kết quả gì. Nhưng anh không phải bạn cô. Anh cũng là kẻ địch của cô như bất cứ ai khác ở đây tới nay. Cô cảm thấy đơn độc quá đỗi, như một người phụ nữ sắp bị ném đá tới chết. Chắc... Chúa nguyên rửa tất cả bọn họ, cứ để tất cả bọn họ nhìn đi.

Ngẩng đầu lên, cô vững vàng nhìn Grant, sắc đỏ dịu đi trên gương mặt chỉ trừ hai gò má hồng đào. “Được rồi,” cô dịu giọng. “Tối nay tôi sẽ cho tất cả các người, kể cả anh, điều các người muốn.”

“Như thế nghĩa là sao?”

“Tạo điều kiện cho công việc của anh thôi.”

Cô đứng thẳng vai đoạn rời khỏi phòng tranh với những sải bước kiên quyết, lại lao vào phòng khách như một đấu sĩ. Grant chậm bước theo sau, ánh mắt anh dán vào dáng vẻ nhỏ bé và thanh mảnh. Mọi dấu hiệu xấu hổ hay rụt rè đã rời khỏi cô. Cô đi giữa những vị khách, lưng thật thẳng và đầu nghiêng nghiêng đầy vương giả. Có vẻ như Vivien mà anh nhớ đã quay trở lại, cũng quyến rũ và khêu gợi như bất cứ lúc nào khác.

Lộ liễu ve vãn và đùa bỡn, Vivien bắt đầu thu hút đàn ông như ruồi bay tới bình mật ngọt. Chẳng mấy chốc một vòng năm gã đã bu quanh cô. Ba trong số đó là nhân tình cũ, và trông quá sẵn sàng để kết nối lại giao ước với cô. Cầm ly rượu có chân trong những ngón tay dài thon thả, Vivien uống hết quá nhanh và nhận một ly khác.

Grant tiến tới, cảm thấy như một người sắp chết đói lại phải nhìn kẻ khác đang ăn uống no nê. Đúng lúc đó, anh cảm thấy tay Ngài Ross giữ vai anh. “Để mặc cô ta,” Cannon thì thầm lạnh lùng. “Cô ta đang làm đúng điều cần làm. Một người phụ nữ thông minh, cô bạn của anh.”

“Vivien chỉ đơn giản là quay lại như cũ thôi,” Grant nói chua chát. “Cô ta không thể nghỉ ngơi trước khi khiến bất cứ thằng đàn ông trong phòng này cũng muốn cô ta.”

“Thật à.” Giọng Cannon trở nên khô khốc và khiển trách. “Nhìn kĩ hơn đi, Morgan, và nói cho tôi biết anh thấy gì.”

“Một gái làng chơi đang quá đỗi hấp dẫn với bản thân.” Grant uống một ngụm brandy lớn.

“Ồ? Tôi lại thấy một người phụ nữ trán đỏ mồ hôi, nắm ly rượu quá chặt, tôi thấy sự căng thẳng của một người phụ nữ gạt đi nỗi xấu hổ để thực hiện một nhiệm vụ không hề dễ chịu.”

Grant khịt mũi. “Cô ta không có khả năng cảm thấy xấu hổ đâu.”

Cannon nhìn anh xét đoán. “Anh nói vậy thì tôi biết nghe vậy. Dù có lúc tôi không tin lắm vào sự khách quan của anh.”

Grant đợi tới lúc vị thẩm phán bỏ đi mới thì thầm, “Tôi cũng vậy.”

Anh tiếp tục quan sát Vivien trong khi cơn ghen tuông và tức giận cuộn thành một khối kích động trong anh. Đây là điều sẽ xảy ra với bất cứ gã đàn ông nào ngu ngốc quan tâm tới Vivien. Anh nhìn cô ve vãn và nói chuyện với đám người tình cũ, và anh không thể ngăn mình nhớ lại những chi tiết bệnh hoạn về điều cô đã làm với từng kẻ và một kẻ trong số kia. Anh muốn đập nát, đâm túi bụi, đâm xiên, dần như tử ai đó... bất cứ chuyện gì để giải phóng cơn bạo lực bùng nổ này. Anh chưa từng biết mình có thể nổi cơn thịnh nộ phi lý như thế, và anh hoảng sợ với điều ấy.

Mãi cho tới lúc này. Vivien mới biết nguy tạo cái vỏ sung sướng và vui vẻ khi đang khổ sở cùng cực. Phải đứng dậy giả vờ có hứng thú xác thịt với mỗi kẻ trong cả đám đàn ông đang bao quanh cô, trong khi tất cả những gì cô muốn là được ở một mình, là sự tra tấn khủng khiếp nhất.

Cô không nhìn thẳng vào Grant, nhưng cô thấy anh qua khoe mắt, anh chàng khổng lồ dữ dằn trông như thể vừa nuốt đầy một bụng ong vò vẽ. Cô không thể không nghĩ anh là nguồn gốc rắc rối của cô... dù như thể không công bằng cho lắm. Nếu cô không sống cuộc đời đã dẫn đến mớ rắc rối kinh khủng này, cô sẽ không cần bảo vệ. Trong chuyện này cô chỉ có thể trách mình. Nhưng anh, mả cha cái lớp vỏ ngạo mạn của anh, không cần phải đối xử với cô mâu thuẫn như thế, lúc thì tử tế và ân cần, lúc thì lại khinh bỉ và trịch thượng. Sẽ dễ dàng hơn cho cả hai nếu anh thích hoặc ghét cô, thay vì hành hạ bản thân cô với tính khí đồng bóng của mình.

Cô trông thấy Ngài Gerard phía xa xa. Hắn đang đứng gần cánh cửa khung kính dẫn ra vườn ngoài. Nghiêng đầu thò hỏi, hắn chỉ về phía cửa.

Nhận ra hắn muốn cô ra ngoài gặp hắn, Vivien nháy mắt đồng ý, dù trái tim cô thắt chặt vì sợ hãi viễn cảnh đó. Chắc chắn hắn sẽ cố quyến rũ cô... không thì tìm cách bóp cổ cô. Là người bảo trợ trước đây của cô và ghen tuông có tiếng, hắn cũng rất có khả năng là kẻ vắt cô xuống dòng Thames. Cô sợ phải ở một mình với hắn. Nhưng Grant nói cô sẽ được an toàn, và cô tin anh.

Nhận thấy cần tách khỏi đám đông đã dồn lại quanh mình. Cô liếc nhìn Grant. Ánh mắt cô thoáng chốc dừng lại trên một lão già cao cao với cái đầu bù xù màu sắt xám và gương mặt dài xương xẩu. Lão đang trừng trừng nhìn cô. Mặc dù không đẹp lão, lão rõ ràng có diện mạo nổi bật không thể phủ nhận. Điều thu hút cô nhất là sự căm thù trong mắt lão.

Không thoải mái, cô dứt mắt khỏi lão và tiếp tục tìm Grant. Tìm thấy dáng người cao lớn quen thuộc của anh trong đám đông, cô ném cho anh một cái liếc mắt đầy ý nghĩa. Chỉ cần dấu hiệu nhỏ bé đó là Grant đủ hiểu. Anh lập tức chen chúc qua bầy người cuồng dại ấy tới bên cô. Đoạn anh kéo cô ra khỏi đám đàn ông vây quanh, lờ đi sự phải đối của họ.

“Chuyện gì thế?” anh thì thầm, nghiêng đầu để nghe được tiếng thì thầm của cô.

“Hãy nhảy với tôi.”

Anh cau có trước yêu cầu này. “Tôi không giỏi khiêu vũ.”

“Ngài Gerard đã ám chỉ rằng hắn muốn gặp tôi trong vườn. Tôi hi vọng anh sẽ nhảy với tôi tới cánh cửa ở bên kia phòng, và giúp tôi kín đáo kén ra ngoài.”

“Grant do dự, ánh mắt liếc ra cửa bên ngoài. Rất có thể cuộc gặp gỡ giữa Vivien sẽ mang lại những thông tin đáng giá. Việc Vivien sẵn sàng đương đầu với người tình cũ có thể đã ra tay giết cô, và đối mặt với hắn mà không có sự trợ giúp của trí nhớ, là minh chứng cho thấy sự can đảm của cô. Tuy nhiên, anh không muốn cô làm vậy, hơn nữa, vào lúc này, trên đời không có gì anh mong muốn hơn là được ở một mình với cô.

“Cổ chân của em thì sao?” anh hỏi.

“Tôi sẽ lo liệu được,” cô nói ngay. “Tôi chỉ thỉnh thoảng cảm thấy nhói lên chút thôi.”

“Ra ngoài em phải nhớ ở trong tầm mắt của ngôi nhà,” anh khẽ nói. “Em không được đi quá cánh cửa dẫn tới bãi cỏ thấp hơn. Đồng ý chứ?”

“Vâng, dĩ nhiên.” Anh miễn cưỡng kéo cô vào giữa những đôi đang xoay tròn nhảy khi điệu van bắt đầu. Mặc dù căng thẳng siết lấy cả hai người họ, hoặc có lẽ vì nó, Vivien thêm được cười khúc khích. Grant không hề tỏ ra khiếm tốn giả tạo – anh chắc chắn không phải người khiêu vũ giỏi. Anh thành thạo nhưng khó có thể coi là thanh thoát, đối xử với cô như thể một con búp bê vải.

Họ liêu lĩnh tiếp tục cố gắng khiêu vũ, bước những bước chậm rãi vững vàng sang bên kia phòng, Grant chăm chú nhìn những lọn tóc óng đỏ trên đỉnh đầu Vivien, máy móc dẫn cô qua những người đang nhảy điệu van. Anh khiếp hãi chỉ sợ sẽ đâm phải cô. Một bước đặt sai là anh có thể khiến cô què cả đời. Còn Vivien im lặng, tựa hồ cũng không thoải mái như anh... và rồi anh nghe thấy một âm thanh nghẹn lại tựa như khóc.

Anh ngừng nhịp nhảy đủ lâu để đưa ngón tay xuống dưới cằm cô buộc cô phải ngẩng lên. Môi cô run dữ dội, và đôi mắt xanh sâu lắng lấp lánh ý cười.

“Khiếp quá đi mất,” Vivien nói, và cắn môi để ngăn trận cười bùng phát.

Grant gầm gừ cảm thấy bị xúc phạm vừa nhẹ nhõm. “Tôi đã bảo em rồi,” anh gầm gừ.

“Không phải lỗi của anh. Thật đó. Anh sẽ khiêu vũ tốt hơn nhiều với bạn nhảy cao hơn. Chúng ta không tương xứng chút nào.” Cô lắc đầu và sự dịu dàng phảng phất trong nỗi băng khuôn len vào giọng cô. “Chúng ta không hợp nhau.”

“Phải.” Nhưng Grant không đồng ý, hoặc đúng hơn, không quan tâm. Anh yêu đôi chân ngắn và vòng eo cao và đôi tay bé nhỏ... yêu cách cô ở trong tay anh... yêu từng chi tiết của cô, hoàn hảo lẫn không hoàn hảo. Nhận thức đó lan trong anh như thuốc phiện, một loại cảm giác thăng hoa tới choáng váng, để rồi đắm sẫm với tốc độ bệnh hoạn, trong tất cả những người phụ nữ mà anh biết... tại sao lại phải là cô?

Tiếng nhạc mạnh dần lên, và khi vũ phòng quay cuồng trong ánh sáng và màu sắc, Grant đẩy Vivien về phía cánh cửa dẫn ra ngoài. “Đi đi,” anh thì thầm. “Gerard đang đợi.” Và anh dùng lưng che cho cô trong khi cô lên ra ngoài gặp tình cũ.

10. Chương 10

Ngọn dốc ở phía sau biệt thự được cắt thành ba thềm liên tiếp. Một dải cầu thang rộng, hơi dốc dần xuống phía bãi cỏ thấp phía dưới mềm mượt như nhung, viền bởi những cây thông đỏ được cắt tỉa cẩn thận. Đây là một khu vườn theo phong cách cũ với những luống hoa mang hình khối và những lối đi giữa hai hàng cây cảnh xen tia vuông vức. Một cánh cổng sắt rèn mở xuống những bãi cỏ thấp hơn, hai trụ cổng cao vút có đặt đôi đỉnh đồng.

Không thấy tăm hơi Ngài Gerard, Vivien bước xuống các bậc thang, Grant đã cảnh cáo cô không được bước tới bãi cỏ thấp, nhưng có vẻ cô không có lựa chọn. Nén lại một tiếng thở dài nặng nề, cô quay một vòng. Khu vườn sột soạt, và một con cú đêm càu kính kêu.

“Vivien.” Cô nghe thấy tiếng thì thầm nặng nề của Ngài Gerard. “Lối này.” Một bàn tay luồn qua giữa những thanh sắt rèn uốn lượn của cánh cổng, và ngón tay hằn vấy vấy cô.

Vậy là ở vườn dưới. Run rẩy trong bóng tối lạnh lẽo, Vivien len qua cánh cổng bên đối diện Gerard. Trong ánh trăng sáng xanh, gương mặt hấn nhột nhật không rõ đường nét như một chiếc bánh pudding. Hấn có chiều cao và vóc người trung bình, tóc đang hói dần trên đỉnh đầu. Vivien quan sát hấn, nghĩ rằng nếu như thật sự là tình nhân của gã này, cô hẳn phải nhớ được điều gì đó, bất cứ điều gì về hấn. Tuy nhiên diện mạo hấn và giọng nói hấn không gợi lên được bóng hình nào trong kí ức trống rỗng của cô.

Hấn định ôm cô, song cô lùi lại ngay lập tức.

Gerard cười khùng khục trong cổ họng và lắc đầu thán phục. “Vivien, em thật biết trêu đùa,” hấn thì thào. “Em vẫn lộng lẫy như thế. Chúa mới biết đôi mắt tôi nhớ hình dáng em như thế nào.”

“Em sẽ không ở lại lâu đâu,” cô nói, buộc mình phải bĩu môi dễ thương. “Em không muốn bỏ lỡ câu chuyện phiếm nào ở dạ hội, vì em đã cách xa phố quá lâu rồi.”

“Em đi đâu suốt tháng qua? Thôi nào, em có thể tin vào người bạn của em.”

“Anh là bạn em sao?” cô nói thật êm ái.

“Anh còn không phải bạn em thì chẳng có ai là bạn em nữa.”

Không may điều đó rất có thể là sự thật, nghiêng đầu, Vivien làm dáng, xoắn một lọn tóc xoắn xuống quanh ngón tay thanh mảnh. “Em đi đâu không phải là việc của ngài, thưa ngài.”

Hắn đi nửa vòng quanh cô. “Anh nghĩ có vài câu anh có quyền hỏi, cưng ạ.”

“Anh có năm phút. Rồi em sẽ trở lại dạ hội.”

“Được rồi, vậy thì hãy bắt đầu chủ đề về anh bạn Morgan thân mến của chúng ta. Hắn là gì với em? Chắc hẳn em không thể chấp nhận người bảo trợ mới nhất – hay tiêu chuẩn của em đã xuống thấp tới thế sau lần cuối cùng chúng ta gặp nhau? Ồ, anh đoán hẳn có vẻ hấp dẫn nguyên thủy đối với vài ả đàn bà... nhưng hẳn chỉ là hạng thường dân. Một kẻ bắt trộm. Trời ạ. Em đang chơi trò ngớ ngẩn gì vậy?”

“Chẳng trò gì cả,” cô trả lời với sự khinh miệt được che giấu. Sao tên ẻo lả, biếng nhác này lại dám xúc phạm Morgan vì anh không có dòng máu quý tộc? Ồ, chắc hẳn Morgan cũng có khuyết điểm... nhưng anh đàn ông hơn hẳn con người Gerard hi vọng có thể trở thành hàng trăm lần. “Anh ấy hấp dẫn đấy chứ.”

“Một con khi đột ngoại cỡ,” Gerard phỉ báng.

“Anh ấy làm em vui vẻ, và anh ấy có thể chi trả cho những gì em thích. Hiện như thế là đủ.”

“Em phù hợp với tôi hơn nhiều,” Gerard khẽ nhận xét, “Và chúng ta đều biết như vậy.” Ánh mắt màu đỏ với chai lướt qua cô với sự ham muốn được che giấu tốt lắm. “Giờ thì chuyện ngăn trở chúng ta đã được giải quyết rồi đấy, anh không thấy tại sao chúng ta lại không thể tiếp tục mối quan hệ trước đây?”

Chuyện? Chuyện gì? Vivien che dấu sự tò mò sau cái ngáp thanh thoát. “Anh đã kể với Morgan về em,” cô vu vơ nói.

Ngữ điệu của hắn mang vẻ xin lỗi. “Anh cứ tưởng em chết rồi, nếu không anh sẽ không nói một từ nào với thằng con hoang đó.”

“Anh có kể cho anh ta về ‘chuyện’ của chúng ta không?”

“Dĩ nhiên là không. Anh sẽ không nói với bất kì ai về chuyện đó, với lại... khi đó em đang mất tích, anh sợ nói ra anh sẽ bị tình nghi.” Hắn dừng lại đoạn hỏi như ngưng đọng. “Thế cuối cùng thế nào?”

“Cái gì cuối cùng thế nào?”

“Đừng chậm hiểu thế, em yêu. Dĩ nhiên việc em mang thai rồi. Rõ ràng em đã sẩy thai, hay có lẽ cố ý...” Hắn ngừng lời vì không thấy dễ chịu gì khi nói nốt. “Nghĩ kĩ thì đúng là anh đã sai khi không chịu thừa nhận đứa trẻ, nhưng em biết quan hệ giữa anh và vợ anh rồi đấy. Sức khỏe cô ấy không tốt, nếu biết em có thai có lẽ cô ấy sẽ căng thẳng không chịu nổi. Hơn nữa không có bằng chứng chứng tỏ đứa bé là con anh.”

Vivien quay đi, tâm trí sôi lên. Mang thai. Cô từng mang thai trong mình một đứa bé. Tay cô chậm chậm lướt lên cái bụng phẳng, run rẩy khi nhấn vào đó. Không thể là sự thật, cô hoảng hốt nghĩ. Ôi Chúa ơi, nếu cô đã ngang thai, đứa bé ra sao rồi? Một cơn run rẩy hết nóng lại lạnh tràn qua cô khi cô suy nghĩ về các khả năng. Đứa bé hẳn đã bị sẩy rồi, bởi vì khả năng còn lại không phải là điều cô muốn nghĩ tới.

Cô nhắm chặt mắt kinh hãi. Cô không thể bỏ đứa bé... phải không?

Những câu hỏi vì sao và như thế nào bay quanh cô như lũ chim lao vào tấn công, mổ và xé cô tới khi cô chùn người.

“Anh hiểu rồi,” Gerard nói, nhìn sự khó chịu dễ thấy ở cô mà suy đoán rằng đúng là cô đã cố ý phá thai. “Chắc, không cần phải tự trách mình, em yêu. Em khó có thể làm mẹ. Tài năng của em nằm ở chỗ khác.”

Môi cô hé mở, nhưng không thể phát ra tiếng nào. Trong nỗi đau đớn và hối hận, cô chỉ có thể tập trung vào một sự thật choáng ngợp. Không được để Grant phát hiện ra chuyện này. Nếu anh biết chuyện cô có thể đã làm, sự khinh bỉ của anh đối với cô sẽ không có giới hạn. Anh sẽ ghê tởm cô mãi mãi... nhưng cũng chẳng nhiều hơn cô sẽ kinh tởm chính mình.

“Vivien.” Giọng Gerard đâm xuyên qua những suy tư đang quay cuồng trong đầu cô. Hắn tiến đến cô từ phía sau rồi nắm cánh tay đeo găng, tay trượt xuống vuốt ve. “Vivien, bỏ Morgan trở lại với anh đi. Tối nay. Hẳn chẳng qua cũng chỉ là thằng trộm cao cấp. Hẳn không thể cho em những gì tôi có thể làm. Em biết thế mà.”

Những từ giận giữ và độc địa tràn ngập miệng cô, nhưng cô kiềm chế được. Tốt nhất không nên biến hấn thành kẻ thù... Chưa biết chừng sau này hấn sẽ được việc. Cô mỉm cười bên lên với hấn. “Em sẽ cân nhắc,” cô nói. “Song đừng mong em trả lời ngay tối nay. Giờ... chúng ta quay lại phòng khách riêng từng người. Em sẽ không làm Morgan mất mặt vì em đi vào đó cùng anh.”

“Một nụ hôn trước khi chúng ta đi nào,” Gerard đòi hỏi.

Nụ cười của cô kéo dài đùa giỡn. “Nhưng em không thể bằng lòng với mỗi một nụ hôn, anh yêu. Đi đi, xin anh.”

Hấn chớp lấy tay cô và nắm chặt, hôn lên mu bàn tay đeo găng. Ngay sau khi hấn bước đi, nụ cười của Vivien biến mất. Cô vuốt lớp lông mày lạnh lẽo ướt mồ hôi bằng mu ngón tay, và ngăn mình bật khóc. Đi trên con đường tách biệt khỏi Gerard, cô trở lại biệt thự.

Chìm đắm trong hối hận và nỗi sợ hãi cay đắng, Vivien dừng lại cạnh hàng rào ken dày bao quanh một bức tượng Thần Thời gian lớn bằng đá. Một cơn gió ôn hòa thổi qua cô. Cô cảm thấy phát sốt, choáng váng, và cô biết mình cần phải bình tĩnh lại trước khi bước vào phòng khách. Cô không muốn đối mặt với đám đông bên trong, cô đặc biệt không muốn đối mặt với Grant.

“Con đi.” Một giọng đàn ông đầy hận thù phóng qua bầu không khí yên lặng khiến cô giật mình. “Tao sẽ không dừng lại chừng nào mày chưa chết.”

Sững sờ, Vivien quay ngoắt xem ai vừa cất tiếng. Những cái bóng nhảy múa quanh cô. Trái tim cô đập thình thịch với tốc độ ghê gớm. Tiếng bước chân khiến cô vọt đi như một con thỏ hoảng sợ. Tay túm váy, cô bật ra một tiếng khóc nghẹn lại trong lúc leo lên các bậc đá, bị vấp, rồi lại tiếp tục leo về hướng ánh sáng của biệt thự. Chân cô giẫm phải chỗ bậc thềm trơn ướt, hoặc có lẽ là một chiếc lá rơi lạc, thế là cô ngã mạnh, đập ống chân vào một mép bậc thềm. Kêu lên đau đớn, cô lại vùng dậy chạy, nhưng quá muộn – một đôi tay đã ôm cô.

“Không,” cô thút thít, vùng vẫy tự vệ, nhưng vẫn bị giữ chặt bởi một vòng tay cứng như sắt.

Một giọng khàn khàn bùng nổ bên vai cô, phải mất vài giây cô mới nhận ra âm thanh quen thuộc, “Vivien, yên nào. Tôi đây, nhìn tôi này, chết tiệt.”

Chớp mắt, cô trần trối nhìn anh cho tới khi cơn hoảng loạn không còn che mắt cô nữa. “Grant,” cô nói giữa những hơi thở dồn dập. Anh hấn đã thấy cô từ trong nhà, và đi ra chỗ cô ngay lúc cô hoảng loạn. Ngồi trên bậc thềm đá, anh ôm cô, gương mặt ngăm đen chỉ cách cô vài phân. Ánh trắng lấp lánh trên sống mũi dài của anh và in bóng hàng mi dày lên má.

Vivien bám lấy anh, nhẹ nhõm hấn song vẫn còn run rẩy, tay cô ôm chặt quanh cổ anh. “Ôi, ơn Chúa...”

“Có chuyện gì thế?” anh cộc lốc hỏi. “Sao em lại bỏ chạy?”

Cô liếm đôi môi khô khốc rồi cố gắng nói mạch lạc. “Ai đó nói với tôi sau bức tượng.”

“Có phải là Gerard không?”

“Không, tôi không nghĩ... nghĩ thế... nghe không giống hấn, nhưng tôi không... Ôi, nhìn kia!” Cô chỉ vào một bóng đen chạy qua bức tượng biến mất sau hàng rào.

“Đó là Flagstad,” Grant lầm bầm. “Một viên cảnh sát phố Bow. Nếu có người nào đó ở quanh đó, ông ấy sẽ tìm ra hấn.”

“Không phải anh cũng nên đuổi theo hấn sao?”

Grant nghịch một lọn tóc bị bung ra từ búi tóc trên đỉnh đầu cô. Grant nhẹ nhàng gài lại đúng chỗ. Bỗng đâu một nụ cười âu yếm hiện lên trên môi anh. “Em đang bảo tôi bỏ em lại một mình ư?”

“Không,” cô lập tức nói, tay ôm chặt cổ anh. “Không phải sau những gì hấn nói với tôi.”

Nụ cười của anh lập tức biến mất. “Hấn nói gì, Vivien?”

Cô do dự, nhận thức sâu sắc được rằng mình phải cẩn trọng, không được nhắc đến bất cứ điều gì về cái thai... ít nhất cho tới khi cô có thể tìm hiểu thêm về chuyện đó. Ngả sâu vào vòng tay anh, tận hưởng cơ thể vạm vỡ săn chắc của anh, cô trả lời thận trọng. “Rằng hẳn sẽ không dừng lại chừng nào tôi chưa chết.”

“Giọng có quen không?”

“Không, không quen chút nào.”

Grant nhẹ nhàng kéo chiếc găng bị tụt giúp cô, ngón tay cái dừng lại trên hõm trũng riêng tư mềm mại bên dưới cánh tay cô. Tay anh cũng đeo găng, vậy mà cái đụng chạm ấy vẫn đầy tin cậy khiến người ta an lòng. “Em có bị thương không?” anh hỏi.

“Chân tôi... tôi đập căng chân xuống bậc thềm, nhưng tôi nghĩ chỉ bị bầm tím thôi...” Cô the the phản đối khi anh bắt đầu kéo váy cô lên. “Không, không phải ở đây! Khoan đã...”

“Da có vẻ không bị trầy đâu.” Grant kiểm tra kỹ vết bầm sưng lên, cô giải giũa nhất định không đồng ý anh cũng lờ đi. “Yên nào.”

“Tôi yên sao được khi anh kéo... Ôi, bỏ ra đi!” Cô xấu hổ nhận ra có người bước lên bậc thang tới chỗ họ. Ngài Ross Cannon tới nơi khi Grant chưa kịp kéo váy cô xuống che đi cái chân bị thương. Vivien áp gương mặt đồ lững vào áo khoác Grant và hé mắt ngược nhìn Cannon.

“Flagstad không thể nhìn được mặt gã đó trong bóng tối,”

Cannon nói không biểu cảm. “Tuy nhiên, ông ấy có nói gã này cao, tóc màu muối tiêu, vóc người xương xẩu. Và trùng hợp thú vị là một chiếc xe ngựa thuộc về Ngài Lane, người phù hợp với miêu tả đó, đang rời khỏi dinh thự khi chúng ta đang nói chuyện lúc này.”

“Lane,” Grant lặp lại, nhú mào dò hỏi. “Ông ta không nằm trong danh sách kẻ tình nghi.”

“Ông ta có được nhắc tới trong cuốn sổ của cô Duvall không?”

“Không,” Grant và Vivien đồng thời nói.

Ngập ngừng, Vivien giật áo khoác Grant, “Có một ông già cứ chăm chú nhìn tôi trong phòng khách... Ông ta trông có vẻ căm hận tôi lắm. Ông ta có cái mũi đỏ như mỏ điều hâu. Có thể nào đó là Ngài Lane không?”

“Rất có thể,” Grant trầm ngâm trả lời. “Nhưng tôi mà biết ông ta có liên quan gì tới em thì tôi là con em. Chưa nghe thấy ai nhắc đến ông ta bao giờ.”

“Cho phép tôi điều tra xem ông ta có liên quan gì tới vụ của cô Duvall chứ?” Cannon nói. Mặc dù từ ngữ được sắp xếp như một câu hỏi, song rõ ràng không phải anh đang xin phép. “Tình cờ Lane lại đang cầm đầu bọn chống lại dự thảo mở rộng tuần tra đêm của tôi.” Anh cười đáng sợ. “Tôi rất muốn đáp lại thiện ý đó.”

“Mời cứ tự nhiên,” Grant trả lời. Anh đẩy Vivien khỏi lòng mình giúp cô đứng dậy. Cô cảm thấy biết ơn khi có bóng tối mập mờ che phủ quanh họ, nhận thức rõ tình trạng xốc xệch của mình và cách mà tay Grant lần lữa trên hông cô sau khi đỡ cô lên.

“Giờ tôi có thể về nhà chưa?” cô hỏi khẽ, và Ngài Ross trả lời.

“Tôi không hiểu vì sao lại không, tối nay cô làm tốt lắm, cô Duvall. Theo tôi chẳng mấy nữa vụ án sẽ khép lại thôi. Cô sẽ sớm được tự do trở về với cuộc sống cũ của mình.”

“Cảm ơn ngài.” Vivien nói trống rỗng. Có lẽ cô đang tỏ ra vô ơn, nhưng viễn cảnh cuộc sống trước đây khó có thể là điều cô mong đợi, và còn kìm ức đánh mất của cô thì sao? Khi nào và bao giờ nó sẽ trở lại? Liệu nó có trở lại không? Nếu như cô phải loạng choạng qua quãng đời còn lại mà không có quá khứ, không có bất kỳ một bí mật và kỷ niệm nào khiến con người ta trọn vẹn là người? Thậm chí nếu Cannon và Grant giải quyết được vụ bí ẩn về kẻ suýt giết cô và cô được an toàn khỏi những vụ tấn công trong tương lai, cô vẫn sẽ phải đối diện với tương lai của mình trong khiếp sợ. Cô không biết mình từng là ai. Một sự trừng phạt mới khi lạ làm sao, bị tước đoạt nửa đầu cuộc đời.

Có lẽ cảm nhận được tâm trạng tuyệt vọng trong cô, Grant nhẹ nhàng nắm tay cô. Anh dẫn cô tới con đường bao quanh ngôi biệt thự với hàng xe ngựa đỗ dọc lối chạy xe hình vòng cung.

“Phu nhân Lichfield và những người khác sẽ nghĩ gì nếu chúng ta biến mất mà không chào họ?” Vivien hỏi.

“Họ sẽ nghĩ chúng ta rời tiệc sớm đến có thể mang em về nhà, và lên giường.”

Cô chớp mắt trước câu nói thẳng thừng này, trong khi những đợt nóng lạnh nhói lên từng khoảng da. Tò mò về tâm trạng cả anh, cô chỉ muốn hỏi có thật là anh đó làm thế. Nhưng ngôn từ cứ đập vào nhau vón lại thành một khối cầu lớn làm cô nghẹt thở... bởi cô nhận ra mình cũng đang mong anh làm đúng điều đó. Chuyện này một phần là do liều lĩnh, vô vọng, và nhu cầu đơn giản hướng tới một vài khoảnh khắc gần gũi sung sướng. Cô trao mình anh thì cũng có chết ai? Hai người đã làm chuyện đó rồi cơ mà. Cô chỉ không nhớ mà thôi. Tại sao cô lại không nên để nó lặp lại? Đâu phải cô có danh tiếng để giữ gìn. Cô cảm thấy trống rỗng, cô đơn và sợ hãi... Cô muốn làm anh hài lòng... và chính mình.

Nhẽ ra cô không nên tiếp tục suy nghĩ theo chiều hướng đó. Song cô cảm thấy hoảng loạn và váng vất khó chịu, như thể cô đã tự buộc mình đi trên con đường mà giờ quay trở lại thì đã quá muộn.

Người hầu thấy họ tiến về xe ngựa, vội lấy bậc thang cho Vivien. Anh ta được rèn luyện kỹ năng quá kỹ nên không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy họ về sớm thế, cũng không hỏi gì ngoài hỏi ngắn gọn nơi họ sẽ tới. “Về nhà”, Grant cộc cằn nói, tự mình giúp Vivien vào xe ngựa và ra hiệu cho người hầu nói với người đánh xe.

Vivien luồn tay xuống váy để sờ vết bầm nhứt nhối trên ống chân, hơn nhẵn mặt lại.

“Em đau sao?” Về cau có lướt qua mặt Grant.

“Không hẳn, những...” Cô liếc về ngăn tủ xếp nhiều bình pha lê cổ thon. “Tôi uống một ly brandy được không? Tôi vẫn cảm thấy hơi run sau chuyện xảy ra.”

Grant không nói không rằng rót một chút rượu brandy vào chiếc ly nhỏ rồi đưa cô. Vivien nhận ly rượu, đưa lên môi uống hết một hơi. Ngọn lửa mượt mà tràn xuống cổ vào ngực, làm dâng làn hơi nước lóng lánh trên mắt cô. Cô kìm lại một cơn ho và đưa ly ra. “Thêm nữa đi,” cô khàn khàn nói.

Nhướn một bên lông mày, anh quan sát cô chăm chú, đoan lại rót đầy ly. Ly brandy thứ hai cô uống trôi hơn ly đầu, và hơi ảm đạm trải cơ thể cô. Khe khẽ thở dài, Vivien buông ly nép mình vào một góc ghế. “Ôi, khá hơn rồi đấy,” cô thì thầm.

“Em chẳng có lý do gì phải sợ, Vivien,” Grant nói, rõ ràng quyết định đó là lý do cô đòi rượu brandy. “Tôi sẽ không cho phép Lane hay bất cứ kẻ nào làm em tổn thương.”

“Vâng, tôi biết.” Cô trao anh một nụ cười tin tưởng mà ngay lập tức xóa đi bằng những lời tiếp theo.

“Em và Gerard nói gì trong vườn dưới?”

“Không có gì quan trọng,” cô nói.

“Cho tôi biết hai người nói những gì. Tôi sẽ quyết định nó quan trọng hay không.”

Vì chẳng có gì trên đời có thể xúi giục cô tiết lộ với anh bí mật việc mình mang thai, cô tìm chuyện gì đó để kể. “Chắc... Ngài Gerard hỏi tại sao tôi lại ở với anh, và hẳn nói anh chỉ là một tay trộm cao cấp.”

Lời nhận xét đó dẫn tới một nụ cười mỉa mai. Vivien suy đoán Grant trước giờ đã phải chịu đựng nhiều lời châm chọc như thế. “Phải nói là hẳn nhận xét người khác khá đấy,” Grant bình luận ráo hoảnh. “Sao nữa?”

“Rồi hẳn bảo tôi bỏ anh quay lại với hẳn.”

“Thế em trả lời sao?”

“Tôi không nói có hay không, tôi chỉ bảo tôi sẽ cân nhắc.”

“Dần dặt khéo léo đấy,” anh lạnh lùng nói. “Ổ vào vị trí của em, tốt nhất là để mở mọi lựa chọn.”

“Tôi sẽ không trở thành nhân ngãi của hẳn nữa,” cô nói, cảm thấy bị xúc phạm vì anh nghĩ cô có thể làm như vậy.

“Ai biết được.” Có vẻ như anh cố ý chống lại cô. “Khi tất cả chuyện này kết thúc...”

“Đó là điều anh muốn tôi làm phải không?” cô bực mình hỏi. “Quay trở lại với Ngài Gerard? Hay tìm gã đàn ông nào khác chăm sóc tôi?”

“Không. Đó không phải điều tôi muốn.”

“Vậy thì anh muốn...” Cô há hốc miệng khi anh với tới cô, nhanh như một con hổ vồ mồi, kéo cô vào lòng mình. Một bàn tay to lớn len vào tóc cô, làm hồng kiêu tóc đã được kỳ công búi, khiến mấy chiếc ghim rơi xuống sàn xe ngựa.

Hơi thở của Grant trở nên dồn dập, trong khi hơi nóng tràn lên mặt anh. Anh ghen tuông, bực bội, cương cứng đau đớn, tất cả chỉ vì cái kẻ khiêu khích trong vòng tay anh. Anh đã mệt mỏi việc thèm khát chứ anh không thể có, hay cứ mãi vấp phải lương tâm của chính mình. Cô là khối lụa là hoà quện cùng da thịt nằm trong lòng anh, và anh mong mỏi được đắm chìm trong hơi ấm của cô.

“Anh muốn em ở lại với anh,” anh khàn khàn nói. “Anh muốn em là của anh.”

Vivien nhìn anh với đôi mắt xanh khép hờ, dường như hiểu được nỗi dằn vặt của anh. Cô dịu dàng áp bàn tay đeo găng mát rượi lên mặt anh. “Vậy em sẽ làm thế,” cô thủ thỉ, hơi thở đượm mùi brandy dịu ngọt phả lên mặt anh. “Bởi vì em cũng muốn anh.”

Những lời đó thả lỏng con quỷ đói khát trong anh. Không thể ngăn mình, Grant với tới viền găng tay của Vivien lột găng khỏi cánh tay cô. Anh áp bàn tay trần của cô lên miệng và hàm mình, tham lam tận hưởng làn da mềm mại. Miệng anh nhấn sâu vào lòng bàn tay cô, mắt anh khép lại trong nỗi thèm thuồng xen lẫn hoan lạc.

Vivien giật tay lại, và ngay khi nó được thả ra, cô lướt những ngón tay run rẩy ra sau cái cổ căng cứng của anh. Anh không cần phải được thúc giục nữa. Cúi đầu xuống, anh ép miệng mình lên miệng cô, đòi hỏi cô đón nhận anh. Môi cô mở ra, chào mời anh vào nơi ngọt ngào của mình, lưỡi phục thù sự mơ trốn và đưa đẩy của lưỡi anh. Rên lên, anh ôm cô chặt hơn vào lòng mình, miệng vồ vập mãnh liệt hơn trên môi cô. Nụ hôn trở nên điên cuồng khi anh tìm kiếm cảm nhận sâu hơn về cô, nhưng thay vì thoả mãn, anh chỉ càng khao khát hơn nữa.

Anh dứt miệng ra với một tiếng hừ, ánh mắt quét trên gương mặt đỏ bừng của cô. “Với em, bao nhiêu anh vẫn thấy không đủ,” anh khàn khàn thốt lên. “Em đẹp quá, ngọt ngào quá... Vivien, hãy cho anh..” Tay sờ soạn phía sau váy cô, giật và giằng co với móc áo treo trên cùng. Lốp vải màu đồng chịu thua phải rách toạc, những chiếc móc bật ra và thân váy rơi khỏi làn da trắng ngần. “Cho anh,” anh lại lí nhí, một tay khoá sau tấm lưng mảnh dẻ để cô không chùn người lại. Tay anh nâng bầu ngực đầy đặn, ngón tay cái mân mê nhũ hoa hồng mềm mại cho tới khi nó thu lại sẫm lên thành nụ hồng rực rỡ. Vivien cắn môi quằn quại khi mái đầu đen của anh ngã trên ngực cô. Hơi ấm ẩm ướt của miệng anh bao quanh đầu ngực, và anh đưa đẩy nhũ hoa ấy bằng đầu lưỡi.

Chìm đắm trong sương mù của rượu brandy và xúc cảm, Vivien vòng cả hai tay ôm đầu anh. Anh khẽ nhay nhay nhũ hoa của cô, dịu dàng khéo léo, thân thể cao lớn run lên vì ham muốn dữ dội. Vivien khép mắt lại để bay theo nhục cảm thuần khiết. Chỉ một thoáng xấu hổ xâm nhập vào ý nghĩ của cô khi cô nhận thức tuyệt vọng rằng chỉ một ả đàn bà không biết xấu hổ, một gái làng chơi, mới cho phép đàn ông làm điều này với mình trong xe ngựa. Nhưng cô không quan tâm. Anh ôm ấp cô như thế nào, bao giờ, và ở đâu không quan trọng. Cô muốn anh cũng mãnh liệt như anh có vẻ muốn cô, và không có gì trên đời có thể chia tách họ lúc này.

Anh chuyển tới bầu ngực bên kia, răng nhấp nhô lên nhũ hoa mềm mại, lưỡi vờn quanh rồi lại thúc vào cho tới khi cô uốn người lên với một tiếng rên. Mỗi lần anh vuốt ve như thế, cô lại thấy nhói lên cảm giác hoan lạc sâu trong bụng và thấp dưới đùi. Bối rối, cô khép hai chân lại co lên, theo bản năng tìm cách làm dịu đi cơn nhức nhối đang tụ lại.

Grant giật găng tay túm lấy cổ chân cô, nhưng vết chai của anh chạm lên bít tất lụa. Xoè rộng những ngón tay, anh lướt lên đầu gối và xa hơn, tới nơi nịt bít tất giữ lẫn tất lụa không bị tụt xuống. Anh khám phá làn da mềm mại bên trên nịt tất rồi trượt tay vào bên dưới quần lót lạnh nhàu nhĩ. Đưa lên cao và cao hơn nữa, anh tìm thấy đám lông quăn giữa hai đùi cô.

Vivien kháng cự vì e lệ theo phản xạ, run rẩy trong lòng anh và thở hắt ra một tiếng phản đối ghen ngào. Lập tức miệng anh chiếm lấy cô trong một nụ hôn trào dâng. Cô rên rỉ choàng tay qua bờ vai rộng của anh, tất cả mọi ý định từ chối tan đi như băng dưới ánh mặt trời. Tay anh tìm kiếm phía trước quần lót. Tìm thấy khe hở viền ruy băng liền luồn thẳng vào trong. Những ngón tay dịu dàng trượt giữa đám lông quăn, một đầu ngón tay trơn xoa dọc theo cái rãnh mỏng manh bảo vệ nơi tư mật của cô. Cơ thể cô run lên vì bối rối, sợ hãi, phấn khích, và đầu cô yếu ớt ngã xuống vai anh.

Trò khám phá tình ranh tiếp tục, đầu ngón tay anh trêu chọc lặp đi lặp lại kiểu mơn trớn chậm chậm và nhẹ nhàng cho tới khi cặp môi nữ tính mọng lên nhạy cảm không chịu nổi. Anh chạm vào trung tâm khao khát nhỏ bé đang nhúc nhích của cô, xoa vòng, làm cô sốc vì một luồng khoái lạc ào qua khắp lục phủ ngũ tạng khiến cô chỉ muốn hét lên.

Vivien quăn quại trong vòng tay, sát với thứ phồng lên áp vào giữa hai mông cô. Một tiếng cười run rẩy sục lên khỏi cổ họng khi cô nhận ra anh đã sẵn sàng để có cô ngay ở đó, trong xe ngựa.

Những ngón tay anh tìm thấy nơi suối nguồn ẩm ướt đầy bối rối thăm dò hố sâu mềm mại. Không cảnh báo trước, anh trượt ngón tay giữa vào trong cô. Đầu tiên cô phản kháng lại sự xâm phạm dịu dàng đó, một thoáng chảy bỏng khiến cô giật lên và cong người muốn đẩy anh đi. Nhưng da thịt bên trong siết chặt lấy đùi anh, anh liền phủ những lời nói và nụ hôn an ủi lên hõm nhỏ bé sau dải tai cô.

“Em chặt quá,” anh khó khăn nói. “Sao vậy? Em sợ ư?”

“Vâng,” cô thì thầm, các giác quan quay cuồng.

“Em không việc gì phải sợ.”

“Em... em không nhớ phải làm chuyện này thế nào,” cô bật ra. Giờ ngón tay anh đã trượt đi dễ dàng hơn, một đợt ẩm ướt bất chợt thông mở lối cho anh. Một lần tiến vào chậm rãi, rồi một lần nữa, nhịp nhàng cảm dỗ khiến hông cô uốn lên háo hức. Một cơn đau dễ chịu trở nên mạnh mẽ, sắc cạnh hơn, làm cô phải run rẩy bám vào lưng áo anh.

Thế giới vắng khỏi trực, xoay tít không thể kiểm soát. Cô cắn mạnh vào da anh, nhưng những lớp quần áo rồi vải hồ rồi khuy cúc ngăn cản cô. Ngã cô xuống ghế xe ngựa, anh cúi mình trên cô, một chân chống lên sàn. Anh nâng đầu cô trên cánh tay mình và hôn cô. Miệng anh rấp, nóng, kích động, và họ cùng rên lên trong nụ hôn đắm đuối cảm làm tim hai kẻ say tình dồn dập đập.

Xe ngựa trở thành một cái kén trồng tránh lắc lư làm từ bóng tối và da, không gian tràn ngập mùi hương từ làn da thơm mùi vani của cô. Vivien với tay lên khoá quanh bờ vai rộng của anh và rúc sâu vào cổ của anh.

“Anh yêu em,” anh thì thầm, ghì sát cô xuống ghế, chăm chú nhìn gương mặt cô.

“Anh không phải nói như vậy,” cô run rẩy nói, dù những lời ấy làm một đợt khoái cảm dữ dội trào qua cô.

“Anh yêu em”, anh lặp lại, đôi mắt xanh sáng lên như hai mắt mèo trong bóng tối.

Tự hỏi liệu anh có thực sự nhận thức được mình đang nói gì không, liệu có phải anh là loại đàn ông không phân biệt nổi giữa tình yêu và ham muốn không, cô lặng lẽ nhìn anh.

Xe ngựa dừng lại và cô nhận ra họ đang ở phố King. Mái đầu đen của Grant cúi xuống, và giọng anh là một âm thanh sột soạt khe khẽ trong tai cô. “Hãy yêu anh tối nay, Vivien.”

Thời gian đã muộn và người hầu về nghỉ ngơi buổi tối hết chỉ còn duy nhất một người ra mở cửa xe. Sau khi chớp mắt ngạc nhiên, người hầu rời mắt khỏi hình dáng nhỏ bé và luộm thuộm trong tay Grant.

11. Chương 11

Mang gánh nặng quý giá của mình lên cầu thang, áo khoác bọc thoải mái cô, Grant liếc nhìn gương mặt bán diện của Vivien. Cô đỏ mặt yên lặng, biểu cảm của cô thể hiện sự không chắc chắn, nhưng không phải là không sẵn lòng. Nhớ lại lời yêu của anh nói với cô trong xe ngựa, anh cảm thấy sắc diện mình cũng đỏ lên, mặc dù anh không, sẽ không, hối tiếc vì đã nói điều đó. Đây là lần đầu tiên trong cuộc sống trưởng thành anh nói với một người phụ nữ rằng anh yêu nàng. Anh phát hiện ra một mặt của con người mà anh chưa bao giờ biết có tồn tại cho tới nay, và anh muốn cho Vivien thấy tất cả sự dịu dàng và đam mê mà anh có thể.

Họ tới phòng anh, và anh đặt Vivien tới bên giường. Lùa tay qua mái tóc rối bời của cô, anh hôn cô, ngấu nghiến đôi môi cô. Anh gỡ ghim ra khỏi những lọn tóc cháy rục và tháo bím tóc cô, để tóc cô chảy tràn mượt mà và ấm áp trên tay anh.

“Nói em biết em phải làm gì đi,” cô thì thầm, tay trượt bên trong áo khoác anh, khám phá những đường nét rắn rỏi trên eo và thắt lưng anh. “Em không biết phải làm gì để thoả mãn anh. Em không nhớ phải làm chuyện này thế nào.”

“Em không cần phải nhớ,” anh nói, giọng êm ái mà mãnh liệt. Anh ôm cô sát cơ thể đang quá đổi hưng phấn của mình, hơi thở thu lấy làn hương ngon ngọt của cô. Áp miệng lên cổ cô, anh hôn và cảm nhận làn da mỏng manh, lướt môi xuống dưới cho tới khi chạm khe ngực thơm mùi va ni. Vivien run rẩy dựa vào sự chống đỡ của cánh tay anh, trong khi tim đập nhanh dưới áp lực của đôi môi khám phá.

Anh chậm chậm cởi đồ cô, giật hết dây áo ra thả rơi khỏi người cô. Làn da trắng sáng ngằn lên, cơ thể mềm mại đầy những đường cong... Anh thoáng nhắm mắt, gắng làm dịu đi niềm ham mê bỏng cháy. Khi anh mở mắt ra, Vivien đã rời khỏi anh để vội vã trèo lên giường, kéo chăn lên che cơ thể loà lổ. Sự e lệ thật chân thực, thật... trinh trắng, khiến anh tự hỏi liệu đây có phải là con người của cô cách đây rất lâu, trước khi cô lao vào làm gái làng chơi.

“Đừng che chắn như thế chứ,” anh thì thầm. “Thân thể em đẹp như thế sao lại đi che lại!”

Tầm chán không hạ xuống một phân nào. “Em lạnh lắm,” cô thì thào má đỏ bừng.

“Anh sẽ làm em ấm lên,” anh hứa với nụ cười thoáng ngoác miệng rồi cởi áo khoác.

Vivien nhìn quần áo anh bị vứt xuống, để lộ làn da thô ráp và ngăm đen hơn cô nhiều, bao phủ lớp lông khoẻ mạnh ở một số nơi, vài vết sẹo ở những nơi khác. Cô kinh ngạc trước sức mạnh và sự hoàn mỹ của cơ thể anh, cơ thể đã được rèn giũa, ngược đãi và luyện tập cho tới khi không còn dấu vết của nét mềm mại, “Anh nói đúng,” cô run run nói. “Anh trông thật ấn tượng khi không mặc quần áo.”

Anh cười và tiến tới, đặt hai tay lên hai bên hông cô khi cúi xuống cô. Cô cảm thấy miệng anh chạm nhẹ lên tóc mình. “Có nghĩ lại không?” anh hỏi. “Nói với anh lúc này đi, trước khi anh lên giường cùng em.”

Vivien vòng tay qua cổ anh để trả lời, và kéo anh xuống cô. Cả thân thể anh áp lên cô, vậy là đột nhiên cô hầu như chẳng nghe thấy gì nữa ngoài tiếng mạch đập ầm ầm bên tai. Lý trí rải khắp nơi rồi cũng biến mất, và tất cả những gì còn lại là xúc cảm... hơi ấm đến sừng sốt của da anh, nạm lông thô trên ngực anh, cái miệng lướt đi thật tuyệt vời trên cổ, vai và ngực cô. Tay anh ở khắp nơi, mơn trớn và khám phá, trượt vào giữa tay chân cô mà không hề bẽn lẽn.

Nếu có nghi ngờ nào đó còn lại trong tâm trí cô, nó đã lập tức tan đi. Lúc trước cô không dám tin một người đàn ông đã quá quen thuộc với những khắc nghiệt của cuộc đời lại có thể nhẹ nhàng đến thế, tay anh dịu dàng không tưởng tượng nổi khi tìm kiếm những vùng đất ẩn dật trên thân thể cô. Anh thở rất nhanh, như thể rất nỗ lực, mỗi hơi thở mạnh mẽ thiêu đốt cô như hơi nước nóng. Ghì cô xuống đệm, anh hôn và hít hà bầu ngực cô, nhẹ nhàng nhay đôi nhũ hoa đã cứng lại.

Cô thở hổn hển, vòng tay qua mái đầu đen, trong khi khoái cảm và sự căng thẳng lạ thường khiến cô oằn người bên dưới anh. Bất chợt một ý nghĩ lạc lõng xuất hiện trong tâm trí cô. Làm sao cô có thể làm chuyện này với nhiều người đàn ông khác nhau? Chuyện này đòi hỏi nhiều tin tưởng và thân mật hơn cô tưởng. Không thể nào như vậy... Mọi người hẳn phải nhầm lẫn về cô như thế nào đó... Nhưng có chưa kịp nghĩ ngợi gì thêm thì ý nghĩ này đã bị cuốn đi.

Cô cảm thấy anh nắm cổ tay cô, kéo tay cô xuống cho tới khi cô chạm vào một nơi da thịt nóng ẩm mịn màng. Grant vừa thì thầm cổ vũ vừa áp tay cô vào háng mình. Tò mò, kích thích, cô khum bàn tay quanh vật đàn ông cương cứng, rút rờ vuốt và nắm lấy nó. Sự đụng chạm của cô dường như kích thích anh đến không chịu nổi. anh hôn cô sâu, lưỡi đảo trong miệng cô khi anh mở đùi cô ra hạ hông mình xuống giữa chúng.

Áp lực đẩy vào cửa mình mềm mại của cô, làm cô gợn lên cảm giác không thoải mái. Cứng người lại theo phản xạ, Vivien cảm thấy sức nặng của anh đè mạnh lên cơ thể cô, và áp lực lý lợm kia lớn dần. Trước khi cô có thể phản ứng hay vận vẹo thoát ra, anh kêu khe khẽ trong cổ họng và thúc mạnh. Hơi thở của Vivien ngừng lại khi cô trải nghiệm sự đau đớn chưa bao giờ có trước đây – cô chắc chắn như vậy. Không người phụ nữ nào có thể cảm nhận nó mà không nhớ nó. Tay cô bám chặt trên ngực anh, và cô cố đẩy anh đi, nhưng anh lại thúc vào lần nữa. Và anh đã ở trong cô, vật đàn ông to lớn chôn sâu và chặt.

Qua màn nước mắt hoang mang, cô thoáng thấy gương mặt sững sốt của anh. “Vivien, yên nào,” anh gắt, nhưng cô vùng vẫy và vận vẹo, bắt lực khi bị đè dưới anh.

Ngạc nhiên bởi cơ thể cô thắt chặt lấy anh, sự đau đớn rõ ràng của cô và cái kết luận hiển nhiên mà anh nghĩ tới, Grant tự động di chuyển để làm cô dịu đi khỏi phải cảm thấy khó chịu nữa.

“Anh làm em đau,” cô thở hắt ra.

Ôm chặt cô, anh thì thầm vào tai cô những lời an ủi, rằng anh yêu cô, anh sẽ chăm sóc cho cô, anh sẽ xoa dịu cơn đau của cô nếu cô cho phép anh. Dần dần, cơ thể cô thả lỏng và bám vào anh, móng tay bám vào cơ bắp cứng cáp của tấm lưng anh. Vẫn hoà vào làm một với cô, anh lướt tay xuống cơ thể cô. Ngón tay cái xuyên qua đám lông đỏ ẩm ướt, dừng lại nhẹ nhàng trên điểm nhạy cảm chôn dấu bên trong những đám xoắn lông đỏ. Anh chậm chậm miết tròn, khơi lên một phản ứng từ cơ thể run rẩy của cô.

Cô rên rỉ, nâng hông lên đón nhận ve vuốt của anh, và anh biết sự khó chịu của cô đang tan đi. Anh tiếp tục đùa giỡn và mơn trớn cô, và cùng lúc ấy, anh chuyển động trong cô, nhấn sâu và nhẹ nhàng. Vivien kêu lên, cơ thể theo bản năng nghiêng đi đón nhận anh, tay mơn man không nghỉ sau lưng anh. Anh bắt đầu đưa đẩy chậm chậm, điều chỉnh mình để làm cô thoải mái, tất cả con người anh đều tập trung vào khoái cảm bên trong cô. Cô đạt cực khoái rất nhanh, cơ thể siết lại quanh anh, chân tay run lên trong sự ngỡ ngàng. Cả khi chôn mình trong cô, Grant trải nghiệm sự giải phóng mãnh liệt hơn bất kỳ những gì mình từng cảm nhận trong đời. Anh rên lên và vùi mặt vào hõm vai cô, háng run run, mạch đập loạn, cơ thể tràn ngập mê mê.

Trong sự im lặng nặng nề sau đó, Grant cẩn thận rút khỏi Vivien, và tìm thấy một dấu hiệu “biết nói” chống lại mọi logic. Lúng túng, hối hận, tức giận với chính mình, Grant đối mặt với một sự thật mạnh mẽ mà anh sẽ không bao giờ tin nếu không tận mắt chứng kiến.

Cô là – hoặc đã từng là cho tới thời điểm này – một trinh nữ.

Chăm chăm nhìn vào gương mặt đỏ ửng của Vivien, Grant lắc đầu không tin nổi. Cô sở soạn tìm cách che mình, đáp trả anh bằng ánh mắt vừa hối hận vừa hồi hộp. Anh đặt tay lên hông cô, còn cô, mặc dù chùn người song không đẩy anh ra.

“Tại sao lại đau như vậy?” cô khàn khàn hỏi.

Anh không trả lời ngay, tâm trí loạn trong một mớ câu hỏi, “Vì em vẫn còn trinh,” cuối cùng anh nói.

“Nhưng... Em không thể nào. Em... Em là Vivien Duvall... không phải sao? Anh bảo em...” Cô ngừng lời, kinh ngạc ngược nhìn anh.

“Chúa ơi,” anh lẩm bẩm với chính mình, cố hiểu làm thế nào anh lại phạm phải một sai lầm trầm trọng tới mức đó. “Em không thể là Vivien.”

“Nếu em đúng như vậy thì sao? Nếu anh và mọi người đều nhầm lẫn về em thì sao? Nếu...?”

“Tuyệt đối không có khả năng Vivien Duvall là trinh nữ,” anh nói, trần trối nhìn cô như thể anh chưa bao giờ trông thấy cô. “Không thể nào. Diện mạo em hoàn toàn giống.. nhưng em không phải là Vivien.”

“Nhưng làm sao em có thể giống cô ấy hoàn toàn trừ phi cô ấy và em là thân thích... hoặc thậm chí...” Cô im lặng khi một ý nghĩ nữa ào tới.

“Sinh đôi?” anh kết thúc thay cho cô, gương mặt nghiêm túc. “Dựa vào bề ngoài của hai người, hoàn toàn có thể như vậy. Dù không ai thậm chí ám chỉ về khả năng Vivien có chị em gái, đừng nói tới là chị em sinh đôi.”

“Anh chắc chắn rằng em không phải là Vivien chứ?” cô thì thầm nói, giọng lạc đi. “Những điều anh nói về em... những gã đàn ông em từng ngủ cùng... những chuyện trong quyển nhật ký đó... Không phải là em?”

“Không phải là em,” anh lặng lẽ đáp.

Cô khiến anh sốc khi oà lên, tay đập vào mặt, những dòng nước mắt lấp lánh tràn khỏi kẽ ngón tay.

Grant kéo cô vào vòng tay mình, ôm chặt cô vào bộ ngực trần. Cảm giác nước mắt cô trên da anh khiến anh nhói lên hồi hận đau đớn. Anh chửi thề và cố hết sức để an ủi cô.

“Anh xin lỗi về chuyện lộn xộn chết tiệt này,” anh lẩm bẩm. “Anh không thể trả lại em sự trong trắng. Anh đã làm em tổn thương không thể tha thứ được rồi.”

“Không, không,” cô khóc trên vai anh. “Em... em không k...khóc vì chuyện đó. Em chỉ là qu...quá nhẹ nhõm vì mình không phải là Vivien, thế mà...” Cô cố kìm lại một tiếng khóc nữa, nhưng nó bật ra còn mạnh hơn. “Em tưởng em biết mình là ai, v...và được an ủi đôi chút, ngay cả khi em không thể nhớ được gì. Và giờ...” Cô sụt sịt nghẹn ngào khi một đợt nước mắt nữa lại trào ra. “Em là ai? Em không thể chịu nổi khi không biết điều đó nữa. Em cảm thấy quá...” Cơn nức nở khiến cô không nói thêm được.

Grant ôm cô trong khi cô khóc, cảm thấy càng tội lỗi và tự trách bản thân hơn với mỗi giây trôi qua. “Anh sẽ tìm ra,” anh khàn giọng nói. “Anh thề anh sẽ tìm được. Chết tiệt... đừng khóc nữa. Xin em...”

Vuốt mái tóc rối tung của cô, anh tự hỏi là ai, và vì sao cô lại rơi vào chỗ của Vivien. Và tại sao không ai đi tìm cô. Ở đâu đó hẳn phải có gia đình, bạn bè, ai đó lo lắng khi cô biến mất. Cô thậm chí có thể đã đính hôn. Người trẻ trung và xinh đẹp như cô hẳn không thiếu người dạm lời. Ý nghĩ ấy khiến anh càng bối rối.

Cô có cả một cuộc đời mà không ai trong họ biết được chút gì.

Và Vivien thật thì đang ở nơi quái quỷ nào? Kẻ muốn giết cô ta liệu đã tìm thấy cô ta và kết thúc công việc hẳn đã bỏ dở chưa?

Hoang mang vì tình thế đảo chiều, Grant đợi cho tới khi Vivien – anh không thể nghĩ tới cô bằng tên khác – bình tĩnh lại đôi chút, và anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống giường. Tìm được một chiếc áo khoác sọc đỏ tía, anh buộc đai áo quanh eo đoạn bước tới dây chuông. Anh rung chuông gọi Kellow. Chưa tới năm phút anh ta đã có mặt. Người đầy tớ riêng đã phải vội vàng vàng mặc đồ, tóc tai bù xù và mắt díp lại vì buồn ngủ. Grant gặp anh ta ở cửa, giữ cửa khép hờ để anh ta không thấy Vivien. “Một bình nước nóng và ít khăn tắm”, Grant ngắn gọn nói.

“Vâng, thưa ông.” Người đầy tớ riêng biến mất, còn Grant quay đầu lại giường ngủ. Vivien vẫn chưa nhúc nhích. Đầu tiên anh nghĩ có lẽ cô đã ngủ, nhưng khi đến bên cô, anh thấy mắt cô đang mở. Ánh mắt vô định như nhìn vào trong chính mình, tâm trí lẩn quẩn với những ý nghĩ cô không thể, hoặc không muốn chia sẻ với anh.

“Anh sẽ bù đắp cho em vì những gì anh đã gây ra.” Anh lặng lẽ nói.

Cô cự mình, rồi quay đầu lại trao anh một nụ cười rụt rè. “Anh không phải làm vậy,” cô thì thầm, mắt lấp lánh nước. “Không phải lỗi của anh khi anh nhầm em với Vivien... Ai cũng nhầm cả. Không ai nghi ngờ về danh tính của em. Em không thể trách anh vì đã chấp nhận một điều dường như là hiển nhiên.” Cô thở dài run rẩy. “Và liên quan tới chuyện này...” cô xấu hổ chỉ tay thật nhanh xuống ga giường nhàu nhĩ, rồi hạ mắt. “Em tự nguyện cũng không ít đâu,” cô thì thầm e lệ. “Với lại anh không thể biết được em vẫn còn trinh.”

“Điều đó không giảm trách nhiệm cho anh được.” Ngồi một chân dưới giường, một chân dưới đất, anh nhón lấy một lọn tóc cô, ngón tay vờ về những sợi tóc mượt mà. “Vivien...” anh nói, và dừng lại ngay khi cái tên ấy vừa rời khỏi môi mình. “Chết tiệt. Anh nên gọi em thế nào đây?”

Môi cô cong lên thành một nụ cười nhạt nhòa. “Anh có thể tiếp tục gọi em là Vivien. Em đã quen với nó rồi, hơn nữa... em không muốn phải chọn thêm một cái tên sai nữa. Em chỉ muốn tìm ra tên thật của mình thôi.”

“Anh mừng là em không phải Vivien thật,” anh thì thầm, vẫn nghịch lọn tóc khi nhìn cô. “Anh vui mừng vì ngoài anh ra chưa người đàn ông nào từng ái ân với em.”

Cô ngáp ngừng đôi chút mới trả lời, đôi mắt xanh dò hỏi khi nhìn lên anh. “Em cũng vậy.”

Họ nhìn nhau trong một phút giây tựa như vĩnh cửu, chìm trong những ý nghĩ không được nói ra về chuyện vừa xảy ra giữa họ, và chuyện đó đã thay đổi mọi thứ như thế nào.

Ngẫm lại cách anh đã đối xử với cô, Grant cảm thấy phiền muộn sâu sắc. Anh đang ở trong một tình huống không tưởng. Anh đã kiểm soát cuộc đời của mình hiệu quả biết bao, cẩn thận biết bao. Giờ thì anh đã yêu bất chấp lý trí của mình, chỉ để phát hiện ra cô không phải người phụ nữ anh từng nghĩ, và anh đã vô ý đoạt đi sự trong trắng của cô. Anh phải đối mặt với con ác quỷ trả giá vào sáng hôm sau. Lựa chọn duy nhất là nói với cô sự thật và tiết lộ những lời dối trá của mình, hy vọng cô có thể tha thứ cho anh và lại tin tưởng anh lần nữa. Và thậm chí dù cô có như vậy, vẫn có mọi khả năng rằng anh sẽ đánh mất cô khi cô lấy lại trí nhớ của mình.

Grant chưa bao giờ nghĩ mình sẽ cảm thấy có trách nhiệm nhường ấy với một người phụ nữ, cảm thấy sự kết nối tinh thần và thể xác mạnh mẽ như thế như với cô. Cuộc hoan ái gần như mới mẻ, cứ như thể khi chiếm lấy sự ngây thơ của cô, bằng cách nào đó anh đã lấy lại được một chút ít ngây thơ của chính mình.

Anh lại muốn ái ân với cô lần nữa, vừa dạy vừa khám phá và chia sẻ với cô. Mặc dù lúc trước anh đã miễn cưỡng thừa nhận tình yêu đang lớn dần mà anh dành cho cô, giờ cảm xúc đó bỗng có thêm những điều hứa hẹn và kỳ diệu, còn mọi mảnh vụn chưa chất đều biến mất. Anh cảm thấy nhỏ bé, gần như là lóng ngóng, một sinh vật vô cùng gần gũi mà từng niềm hi vọng về hạnh phúc đều mong manh đến ngỡ ngàng.

Grant sốt ruột không biết Kellow đang ở đâu, và vì sao làm có mỗi một việc đơn giản mà anh ta lại mất thời gian đến vậy. Anh mở cửa nhìn xuống hành lang tối om. Bàn chân anh chạm vào cạnh của một vật trên sàn. Liếc xuống, anh thấy một chiếc khay có nước nóng, khăn tắm – và rượu brandy với một chiếc ly. Kellow đã tể nhị để chiếc khay lại ngay ngoài cửa.

Grant bưng khay lên và dùng chân đóng cửa lại. Quay về bên giường, anh đặt khay lên bàn đầu giường. “Đây,” anh nói, trao một chiếc khăn lạnh cho Vivien. Cô lau đôi mắt đầm lệ và hỉ mũi mạnh như trẻ nhỏ, khiến anh suýt mỉm cười. Anh rót đầy nước nóng vào chiếc bát gốm trắng men màu kem, nhúng một chiếc khăn khác vào nước rồi vắt. Vivien e dè quay gương mặt ửng hồng với đôi mắt sưng húp híp ra khi anh bắt đầu lau giúp cô. Vải ẩm lướt qua làn da mỏng manh của cô. Lau đi những giọt nước mắt mặn mặn bên dưới mắt và trên má.

Anh khẽ bảo cô nằm xuống gối, và cô làm theo. Anh lại đắp ướt khăn rồi bắt đầu lau cô như thể cô là một đứa trẻ. Anh lau bên dưới cánh tay cô, trên ngực, bụng, chân. Thái độ bình thần của anh đã xoa dịu cô, và cô dần dần thả lỏng, không chống lại ngay cả khi anh lau giữa hai đùi cô. Dùng thêm một chiếc khăn sạch và ấm nữa, anh lau đi mọi dấu vết của máu và tinh dịch. Anh nhẹ nhàng hết sức có thể, nhưng dù có như thế, cô vẫn nhắm mắt khi anh chăm sóc nơi tư mật.

Khi anh lau xong, anh đắp chăn cho cô rồi cởi đồ ra tự lau người, mệt mỏi nhưng vẫn tỉnh táo, Vivien bắt động khi sức nặng của anh làm đệm lún xuống. “Anh làm gì vậy?” cô thì thầm.

“Ôm em.” Anh hôn lên thái dương cô, viền tai cong, bên cổ cô, không gấp gáp, miệng anh lướt qua cô nhẹ nhàng và ấm áp. Vivien chớp mắt thờ hồn hên, đoạn đẩy ngực anh. “Không lại nữa đâu,” cô run run nói. “Em mệt lắm.” Anh cảm thấy hơn là nhìn thấy cô đỏ mặt khi cô thêm vào, “Cả đau nữa.”

“Anh sẽ không làm em đau. Anh hứa.” Anh phủ miệng lên trên nhũ hoa, lưỡi mơn trớn cho tới khi anh cảm nhận được nó đã nhú lên như một nụ mầm gợi cảm. Khum hai tay trên cả hai bầu ngực, đầu tiên anh chơi đùa ở một bên, rồi bên kia cho tới khi Vivien thở dài run rẩy và đặt tay lên đầu anh. Đầu tiên anh nghĩ cô định đẩy anh ra, nhưng những ngón tay cô ôm đầu anh kéo lại gần hơn. Anh ghì hông cô hôn một đường xuống tới rốn. Đưa đầu lưỡi ra, anh thọc nhẹ vào lỗ nhỏ đó, hết lần này đến lần khác. Khi miệng anh nóng

bỗng trượt xuống tam giác những lọn râu đỏ giữa đùi cô, cô hổn hển thở và phủ tay lên bảo vệ nơi đó. “Đợi đã,” cô nói, thoáng van vãn len vào ngữ điệu.

“Bỏ tay em ra,” anh giục.

“Không được đâu.” Cô thẳng thốt khi anh hôn quanh thành lưỡi của bản tay cô, tìm kiếm giữa những kẽ tay cô. Miệng anh chạm lên mu bàn tay cô, và vẽ những vòng ướt át bằng đầu lưỡi, cho tới khi cả cơ thể cô râm ran vì hưng phấn đến ngớ ngàng.

“Bỏ tay em ra,” anh khàn khàn nói, giật nhẹ cổ tay cô. Cô vẫn không chịu, vậy là anh liếm từng ngón tay căng thẳng từ gốc tới đầu. Lưỡi anh nhanh nhẹn, không lúc nào chịu ngồi nghỉ, cứ chơi đùa trên cổ tay, bàn tay và những ngón tay cô cho tới khi cô rên lên rằng cô không thể chịu được thêm nữa.

“Vậy hãy để anh làm điều anh muốn, chết tiệt,” anh ngon ngọt thủ thỉ. “Bỏ tay ra đi, em yêu.”

Cô nghe lời anh để hé lộ nơi mình che giấu, thế là Grant gầm lên thỏa mãn. Anh rúc vào lớp lông đỏ rậm tì mà êm mềm, dùng ngón tay để mở rộng cô. Liếm sâu vào trong vùng mẫn mồi mọc, anh cảm thấy cả cơ thể cô run lên. Thêm một lần nữa, rồi anh nán lại khám phá, đùa giỡn, nếm trải, các giác quan bị cuốn vào một vòng xoáy tròn ốc trong cơn khoái cảm.

Grant cảm thấy cô đẩy đầu anh, nhưng anh lơ đi cử chỉ yếu ớt đó và tập trung vào khoảng da thịt mịn màng dưới lưỡi mình. Những ngón tay cô run rẩy trên đầu anh, và hông cô vòng lên thiết tha mời gọi. Giờ cô không thể hờ hững nữa, cơ thể khát khao và căng thẳng trong nhịp run không nhằm lẫn được. Anh biết giờ anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn với cô. Và trong một thoáng anh thêm nhòm người lên để rồi xuyên mình vào vùng âm khê co bóp của cô. Nhưng cũng cảm dỗ không kém là mong muốn đưa cô lên đỉnh bằng miệng mình, vì vậy anh vẫn giữ nguyên tư thế, lưỡi chuyển động nhanh cho tới khi cô phải kìm nén một tiếng thét để rồi buông ra một tiếng kêu run rẩy thật dài và thật dịu dàng.

“Ôi...” cô thì thầm giữa những tiếng thở không đều. “Em không biết là... em chưa bao giờ từng nghĩ...” cơ thể cô run lên bần bật khi anh rướn người lên ôm cô để cô trú ẩn trong ngực mình.

Grant áp miệng mình vào tóc cô, hôn má đầu ằm. “Đây chỉ là khởi đầu thôi,” anh hứa hẹn. “Bên anh em sẽ còn trải qua những điều tuyệt vời hơn thế.”

Cô đã tự nguyện buông mình vào ngọn lửa. Cô chỉ có thể tự trách mình nếu bị bỏng. Đó là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Vivien khi cô thức giấc, người nằm chéo trên chiếc giường lớn. Một tia hi vọng bùng lên trong cô, rằng cô đã nằm mơ một giấc mơ sống động đến bất thường. Nhưng cái gối bên dưới đầu phả lên một mùi đàn ông dịu nhẹ, và cô trần trụi bên dưới chăn và khăn phủ giường. Đôi mắt buồn ngủ hé ra. Khi gạt chăn ra, cô thấy dấu hiệu của những vết bầm trên chân và hông trần, như thể ai đó đã ghì cô quá chặt.

Cô đau ở những nơi cô chưa bao giờ từng đau. Vùng giữa hai đùi đau nhói và căng cơ suốt từ má trong đùi tới đầu gối. Vai và cổ cô cũng nhức nhối. Đúng lúc cô đang mong ước được tắm nước nóng thì có người vào phòng.

Lập tức Vivien giật chân lên tới cảm khi Grant bước tới giường. Anh đã tắm và mặc đồ rồi. Râu anh đã cạo và tóc ằm được chải gọn ghê. Có vẻ anh đã bỏ công chăm chút kỹ lưỡng cho dung mạo mình sáng nay, cả vạt lụa đen thắt chính xác từng ly, áo sơ mi hồ cứng và trắng như tuyết đối lập với áo khoác xám không vết bẩn và áo ghi lê màu xám đậm. Quần màu ngọc trai trùm gọn gàng lên ủng đen được đánh bóng lộn.

Nhìn vào đôi mắt xanh lục lạnh lợi của anh, Vivien tràn ngập những xúc cảm đối lập. Cô không thể, sẽ không trách anh vì lấy đi sự trinh bạch của cô. Cô đã tự nguyện trao mình cho anh. Họ đã chia sẻ trải nghiệm thân mật nhất mà một người đàn ông và một người đàn bà có thể chia sẻ, và một phần trong cô thực sự hạnh diện về điều đó. Tuy nhiên, cô sẽ không nói ra cô yêu anh. Vẫn còn nhiều vấn đề bức thiết hơn cần phải quan tâm... cũng như một vài nghi ngờ luẩn quẩn sâu trong tâm trí cô.

Grant lập tức tới bên cô, ôm mặt cô trong ray anh, chiếm hữu miệng cô với một nụ hôn dài say đắm. “Chào buổi sáng, anh thì thầm với một nụ cười nhẹ. Cách anh nhìn cô, ánh mắt ám áp triu mến, khiến cô đỏ mặt.

“A... không phải anh nên đến phố Bow sao?” cô hỏi giọng vẫn ngái ngủ. Cường độ ánh sáng tràn vào phòng cho hay trời đã sáng bánh mắt. Grant thường đi trước khi mặt trời lên hết.

“Sáng nay anh không tới phố Bow,” anh trả lời, dựa hông xuống bên cạnh cô, sức nặng khiến một bên đệm nhún xuống.

Cô cân nhắc câu nói đó, bàn tay nhỏ nhắn vặn vẹo trong chăn. “Bởi vì tối qua?” cô hỏi.

“Chúng ta sẽ tới gặp Linley.”

“Em không cần bác sỹ,” cô nói, rướn vào gần hơn để hít hà mùi nam tính đậm đà của anh. “Đa số phụ nữ đều sống sót qua lần đầu tiên mà không cần phải khám khiếc gì sau đó cả.”

“Có lẽ anh là người cần chuyện đó,” anh trả lời với vẻ châm biếm, dụi má vào lớp tóc mượt mà của cô. “Có trời đất quỷ thần biết tối qua anh cũng sốc không kém gì em.” Lùi người lại, anh nhìn vào gương mặt bối rối của cô bổ sung, “Em nên có mặt trong khi anh nói chuyện với Linley, em yêu. Anh chàng bác sỹ tử tế đó nợ cả hai chúng ta vài câu trả lời.”

Anh với đồng lụa màu đỏ tía trên giường rũ ra, giơ kên cho cô. Nhận ra đó là áo choàng của anh, Vivien cố xỏ vào ống tay áo mà không để lộ ngực mình.

“Anh đã thấy hàng nghìn dấu hiệu về sự trong trắng của em rồi,” anh nhận xét, cẩn thận kéo mái tóc của cô ra để nó chảy tràn xuống lưng áo choàng. Giọng anh phủ bóng hối tiếc, sắc tối kéo lên gò má và sống mũi anh. “Tối qua anh vẫn nghĩ tất cả những dấu hiệu đó không thật. Anh nghĩ em chỉ có thể Vivien Duvall.” Cầm một bàn tay cô, anh đưa nó lên miệng và áp lòng bàn tay mềm mại vào má mình. Miệng anh chạm lên nếp gấp thanh nhâ trên cổ tay cô. “Hãy tha thứ cho anh,” anh thì thầm, với nỗ lực rõ ràng cho thấy nói ra những điều này khó khăn như thế nào với anh.

“Chẳng có chuyện gì cần phải tha thứ hết,” Vivien nói, tay cô râm ran hơi ẩm gò mà được cạo râu trơn nhẵn. “Anh không làm hại em. Anh cho em nơi ẩn náu, bảo vệ em, và... em sẽ tiếp tục dựa vào anh. Có điều...” Cô dừng lại, tìm kiếm những từ phù hợp mà không ra.

Grant hạ tay cô xuống và nhìn cô thận trọng. “Có điều gì sao?” anh hỏi, đôi lông mày sẫm màu nhíu lại.

“Em không cho là hai ta nên thân mật thêm nữa,” cô buộc mình nói. “Ít nhất trong một thời gian.”

Mặc dù gương mặt anh đột nhiên vô cảm, cô cảm nhận được anh đang chuẩn bị một đợt lý lẽ phản bác. “Tại sao không?” anh hỏi.

Kéo chặt áo choàng quanh người, cô cố sao cho mình có vẻ đường hoàng nhất có thể. “Giờ em chưa muốn giải thích.”

Cô thấy nhẹ người khi anh không theo đuổi vấn đề đó... mặc dù rõ ràng anh còn lâu mới đồng ý hay chấp nhận tuyên bố của cô. Thay vì thế, anh trao cô một nụ cười đầy mê hoặc. “Em sẽ không trốn được khỏi anh, em biết đó,” anh nhẹ nhàng nói.

Vivien kìm lại một tiếng cười hối tiếc, không biết vì sao vừa cảm động lại vừa lo lắng khi nhận ra rằng anh quyết tâm làm cô xiêu lòng. Cô để anh đưa mình tới phòng tắm, nơi một hàng khăn tắm đã được đặt sẵn trên một hộp ủ ấm đặt cạnh lò sưởi, và bồn tắm tráng men đã được đổ nước nóng. Chiếc áo choàng màu đỏ tía quét lê dưới đất vì quá dài so với cô, và cô phải túm vạt trước lên để không dẫm phải.

“Anh sẽ giúp em tắm,” Grant đề nghị.

“Không, cảm ơn,” cô nói kiên quyết. “Em muốn có vài phút riêng tư. Xin anh.”

“Anh sẽ đợi ở phòng bên.”

Khi ngâm mình trong bồn tắm để làn nước nóng xoa dịu những chỗ đau nhức nhẹ trên người, cô ao ước được nghỉ ngơi một lát khỏi những nỗi lo lắng đang quấy rầy mình. Vậy mà không gì có thể kìm chúng lại. Những câu hỏi không ngừng hành hạ cô, cô luôn tự hỏi thực ra mình là ai – thân phận ra sao. Rõ ràng cô không phải là con nhà danh gia vọng tộc... cô không cảm thấy mình là người của giới thượng lưu. Nhưng cô cũng không phải gái làng chơi. Cô không có tên, không có gia đình, không có tiền bạc. Cô lại như chìm đắm xuống sông sâu một lần nữa khi thấy mình là thứ vô tích sự phải nhờ cậy vào người khác mà không biết bầu vùi vào đâu. Nếu cô không bao giờ tìm ra mình thực sự là ai thì sao? Liệu có thể nào tạo ra một

cuộc đời mới cho mình, không bao giờ biết ai và điều gì cô đã bỏ lại sau lưng – bạn bè, gia đình, có lẽ một người đàn ông cô đã từng yêu.

Một người hầu gái đến giúp cô tắm, mang theo bộ váy cashmere màu lục đậm. Bộ đồ đơn giản ôm sát những đường nét cơ thể và được gài lại ở bên trái bằng một chiếc móc vàng. Ống tay hẹp viền ruy băng màu lục, chiếc cổ rộng cũng vậy. Cổ váy trũng sâu được điểm đăng ten trắng tuyết tương phản mạnh với làn vải cashmere màu ngọc lục bảo nhạt. Cô hầu tét mái tóc vẫn còn ẩm của Vivien lại ghim thành búi lớn trên đỉnh đầu.

Sau khi cảm ơn cô hầu. Vivien tới cửa phòng ngủ nơi Grant đang đợi. Cô tần ngần chưa vào ngay, cổ gom can đảm để hỏi anh câu hỏi dai dẳng vẫn trôi nổi trong tâm trí cô.

Cô gần như biết câu trả lời. Tuy nhiên sẽ chẳng ai được lợi, đặc biệt là cô, khi hành xử một cách hèn nhát. Phải trực tiếp đối diện với sự thật, cho dù nó khó chịu tới mức nào. Cô đứng ngay người lên rồi bước vào phòng.

Grant đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ. anh đứng ngay dậy, ánh mắt lướt qua cô.

“Em cảm thấy thế nào?” anh lạnh lẽo hỏi.

Cô cố cười, nhưng môi cô quá cứng. “Em nghĩ...” cô bắt đầu nuốt mạnh. “Em nghĩ có chuyện anh chưa nói với em, phải không?”

Biểu cảm của anh không để lộ điều gì. “Ví dụ như?”

“Em muốn biết mối quan hệ của anh với Vivien thật.”

12. Chương 12

Sau khi giúp Vivien ngồi lên chiếc ghế bọc vải Damask. Grant ngồi xuống cạnh cô. Anh cúi người, chống hai tay lên đùi, trầm ngâm nhìn than trong lò sưởi trong khoảng thời gian dường như lâu quá mức. Và khi cuối cùng anh cũng lên tiếng, Vivien không thích cách anh thận trọng như thể cân nhắc từng từng, giống như anh đang chuẩn bị tiết lộ một tình huống xấu xí bằng góc nhìn sáng sủa nhất có thể.

“Được rồi,” cuối cùng Grant nói, đôi mắt nheo nheo liếc cô. Anh thở dài đặt hai nắm đấm siết chặt trên đùi. “Em có mọi quyền được viết về hành vi của anh liên quan đến Vivien Duvall... nhưng trước tiên anh muốn nói...” Anh ngừng lời như thể đó là một điều thật khó nói, rồi một lời lẩm bẩm chửi thề thoát khỏi môi anh. “Chết tiệt. Anh đã làm những chuyện xấu xa trong đời – anh có thể viết cả một danh sách tội lỗi dài cả dặm. Nhưng một số tội lỗi là để sống sót, một số chỉ đơn thuần vì tham lam ích kỷ. Anh cũng hối hận chứ. Nhưng trong tất cả mọi tội lỗi mà anh phạm phải, anh không hối tiếc điều gì bằng việc đã lừa dối em. Và anh lấy tính mạng ra để thề - không, anh nên thề trên mộ của em trai mình – rằng anh sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

“Anh lừa dối em chuyện gì?” Vivien khẽ hỏi, run lên khi một cục băng kính hải hình thành trong bụng cô.

Mắt anh hướng tới lò sưởi, và anh không trả lời.

Khi anh quan sát bán diện cứng như granit của anh, cô lơ mơ hiểu ra.

“Là về Vivien Duvall?” cô đoán. “Cô ấy chưa bao giờ là người tình của anh... phải vậy không? Anh chưa bao giờ ngủ với cô ấy như mình nói. Nhưng tại sao?” Cô vô cùng hoang mang nhìn anh. “Tại sao chuyện như vậy mà anh cũng dám nói dối chứ?”

Grant phải vận tới tất cả khả năng làm chủ bản thân để ngồi lại đó trước ánh mắt sắc sảo đang đăm đăm nhìn anh. Anh chưa bao giờ thấy khó khăn đến thế khi thừa nhận những hành vi sai trái của mình. Trước nay anh luôn luôn vui vẻ hợp lý hoá những lỗi lầm của mình và chỉ cho bản thân anh cũng như mọi người khác rằng anh cũng chỉ là con người. Tuy nhiên, đây không phải là điều anh có thể vô tình bỏ qua và quên

đi. Anh đã tìm cách lợi dụng người ta – một phụ nữ - và tôi tệ hơn, sự trả thù nhỏ mọn của anh đã hướng tới nhầm người. Cảm giác tội lỗi lên đầy giọng anh khi anh trả lời.

“Anh muốn trả thù vì một lời dối trá mà Vivien tung ra về anh giữa những kẻ ngồi lê đôi mách ở Luân Đôn. Vào đêm anh tìm thấy em và mang em lại đây, anh quyết định rằng anh sẽ ngủ với em – cô ta để xoa dịu lòng tự tôn của anh.”

“Và rồi anh sẽ làm gì? Sử dụng cô ấy rồi vứt bỏ cô ấy? Làm tổn thương cô ấy đến đáp trả sự xấu hổ mà cô ấy đã gây ra cho anh?”

Anh chỉ còn biết im lặng gật đầu xấu hổ.

Vivien hít thở sâu. Có lẽ cô phải cảm thấy tốt đẹp hơn khi người phụ nữ khác chứ không phải cô là mục tiêu chủ đích của Grant. Nhưng cô không tài nào thấy như vậy được. Cô không muốn nghĩ anh lại có thể làm chuyện nhỏ nhen, đáng hổ thẹn như thế. Và cô đau đớn quá đôi khi nhận ra điều mà với cô là hành động hiển dăng thì với anh chỉ là một hành động trả thù. “Em hiểu rồi.”

“Không, em không hiểu.”

“Chuyện em bị thương và phải dựa dẫm vào người khác không quan trọng với anh,” cô lí nhí. “Thực ra như thế anh càng dễ lợi dụng em.”

Mắt anh ánh lên khổ sở, và cô cảm nhận được những cảm xúc của anh đột ngột sôi sục đằng sau vẻ bề ngoài được kiềm chế. “Tất cả đã sai lầm ngay từ đầu. Em không hành xử như người phụ nữ mà anh tưởng.”

Sự bình tĩnh của Vivien bốc hơi khi cảm giác bị phản bội tột cùng tràn ngập trong cô. “Anh là thứ duy nhất mà em chắc chắn trên đời này, người duy nhất em có thể tin tưởng... vậy mà anh đã dối trá với em ngay từ đầu.”

“Anh chỉ nói dối chuyện chúng ta có giao ước thôi”

“Chỉ?” cô lặp lại, giận dữ vì anh tìm cách làm nhẹ đi mức độ hành vi anh đã làm. “Nếu như em đúng là Vivien, và em là đứa con gái lẳng lơ, ích kỷ và không ưa nổi như anh nghĩ thì sao? Điều đó không biện hộ được cho hành vi của anh.”

“Nếu lúc đầu anh biết được em thực sự là ai – hay không phải là anh – anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương.”

“Nhưng anh đã làm rồi đấy,” cô chua chát nói.

“Phải, cái gì đã làm cũng đã làm rồi.” Giọng anh đều đều không cảm xúc. “Và tất cả những gì giờ đây anh có thể làm là cố gắng bù đắp và cầu xin em tha thứ.”

“Không phải sự tha thứ của em,” cô chỉnh lại. “Của Vivien.”

Grant trân trối nhìn cô như thể đột nhiên hoá rồ. “Chúa nguyên rửa anh nếu anh khúm núm trước ả đàn bà đó.”

“Đó là sự bù đắp duy nhất em sẽ chấp nhận.” cô nhìn anh không chớp mắt. “Em muốn anh xin lỗi Vivien khi anh tìm thấy cô ấy, vì ý định độc ác của anh đối với cô ấy, và em sẽ tha thứ cho anh nếu cô ấy tha thứ.”

“Xin lỗi Vivien,” anh lặp lại, giọng cao lên nghe âm âm như sấm. “Nhưng anh đâu có ngủ với cô ta. Anh ngủ với em.”

“Nhưng nếu anh đúng là đã ngủ với cô ấy như kế hoạch của anh thì sao? Liệu lúc đó anh có cảm thấy hối hận không?”

“Không,” anh buông ra đúng một từ.

“Vậy là anh sẽ không hối hận vì đã thao túng và lừa gạt khác nếu anh nghĩ người đó đáng bị như vậy hả?” Gương mặt cô căng lên với vẻ thất vọng và trách móc. “Em không nghĩ anh lại có thể nhẫn tâm và tiểu nhân như thế!”

“Anh đã nói là anh không hối hận rồi còn gì, chết tiệt!”

“Nhưng anh không như vậy,” cô mềm mỏng trả lời. “Anh không hối hận vì đã lập ra kế hoạch kinh khủng đó... anh chỉ hối hận vì đã không làm tổn thương người mà anh nhắm tới. Và em không bao giờ có thể yêu một người cư xử kiểu đó.” Cô gần như cảm thấy thoải mái khi nhìn anh vật lộn kiểm soát cơn tức giận phun trào. Nhắm mắt lại, anh làm thế nào đó ngăn được mình bùng nổ, mặc dù sắc diện anh đỏ hơn và hàm anh rung lên thấy rõ.

“Đã đến lúc đi rồi,” cuối cùng anh nói. “Anh đã báo trước với Linley.”

Mặc dù căn hộ thời thượng của bác sỹ Linley chỉ cách đó một đoạn và có thể đi bộ, Grant vẫn yêu cầu chuẩn bị xe ngựa. Chuyến đi yên lặng và không thoải mái, may mà cũng chỉ ngắn thôi. Vivien chốc chốc lại liếc sang người đàn ông cao lớn bức bối ngồi đối diện. Grant dường như đang ở trong trạng thái căng thẳng trực chiến và sẵn sàng chiến đấu – có điều chẳng có ai để đánh nhau với anh.

Có lẽ là anh đang suy ngẫm lại cuộc tranh luận của họ và yên lặng cân nhắc những luận điểm của cô. Cô những muốn nói chuyện gì đó khác, để làm dịu anh bằng mấy lời năn nỉ... có thể cả cố gắng dụ dỗ anh đồng ý với cô nữa, song cô vẫn mím chặt môi. Anh phải tự giải quyết vấn đề này. Cô biết anh không thích Vivien Duvall thật sự, nhưng điều đó không biện hộ được cho hành động của anh. Làm người quân tử thì không được phép dối trá hay lợi dụng người khác chỉ vì không tôn trọng người ta.

Họ tới nhà Linley, nằm trong dãy căn hộ có mặt tiền mang phong cách Hy Lạp với những cột trụ và tường quét thạch cao trắng không tì vết. Grant giúp cô ra khỏi xe ngựa và đưa cô lên những bậc thang nhỏ, họ lập tức được người quản gia mời vào nhà. Bác sỹ Linley đang đợi họ trong thư viện, một căn phòng nhỏ nhưng gọn gàng với các tủ sách gỗ sồi, ghế kiểu Hepplewhite và bàn đồng bộ.

Linley chào khách hàng bằng thái độ thoải mái và mời Vivien ngồi xuống chiếc ghế bành bên lò sưởi. Anh vừa cười vừa vuốt lọn tóc vàng rủ xuống trán sau. “Cô Duvall,” anh nhỏ nhẹ, “tôi hi vọng cô không cảm thấy khó chịu trong người?”

Vivien mở miệng toan trả lời, rồi lại ngậm lại. Cô nhìn anh, vẻ mặt ửng lên khi nhận ra mục đích chính của chuyến viếng thăm này để bàn về phát hiện đột ngột chuyện cô là trinh nữ, và ý nghĩa của chuyện đó đối với vụ việc của cô. Làm sao cô lại rơi vào tình huống đáng xấu hổ này cơ chứ?

Quan sát cô với thoáng lúng túng, Linley chuyển sự chú ý sang Grant đang mang bộ mặt lạnh lùng. Một tia tò mò sáng lên trong đôi mắt xám của vị bác sỹ. “Tôi phải huỷ hai cuộc hẹn bởi tin anh gửi sáng nay đây, Morgan,” anh nói. “Vậy anh có thể giải thích sự khẩn cấp của chuyến viếng thăm này được không?”

“Có một diễn biến mới trong vụ của cô Duvall.” Grant nửa ngồi, nửa dựa vào cạnh của chiếc bàn thư viện nặng nề. “Tôi đoán anh có giữ bệnh án của từng bệnh nhân anh khám. Tôi muốn xem bệnh án của cô Duvall, không có chi tiết nào được che đi.”

“Bệnh án đó chỉ dành cho tôi và cô Duvall xem,” Linley điềm đạm trả lời.

“Nó có liên quan đến cuộc điều tra của tôi.” Grant dừng lại, rõ ràng không thoải mái lắm, mũi anh nở ra. “Nói cho tôi biết, Linley, khi anh khám cho cô Duvall... cô ta có phải trinh nữ không?”

Ánh mắt bối rối của vị bác sỹ chuyển từ gương mặt cúi xuống của Vivien sang Grant. “Chắc chắn là không,” anh trả lời, hất lọn tóc mái vàng lại rút xuống lông mày.

“Chắc, cô ấy là – hoặc đã từng là trinh nữ cho tới tối qua.”

Im lặng buông xuống căn phòng. Vị bác sỹ cân trọng trong gương mặt điềm tĩnh. “Anh chắc chắn thế chứ?” anh hỏi, quan sát cả hai người họ.

Vivien đỏ mặt không chịu gặp ánh mắt của anh.

“Tôi không phải trai tơ, Linley,” Grant cầu nhàu.

Linley nói với giọng hiển nhiên. “Thế thì đây không phải là người phụ nữ tôi đã khám. Vivien Duvall đang ở trong thời kỳ đầu của thai kỳ. Khi gặp cô ấy ở nhà anh, tôi đoán cô ta hoặc đã sẩy thai hoặc đã bỏ đứa bé. Tôi quan sát thấy bụng cô ấy không còn lớn và không có hiện tượng chảy máu. Tôi không có quyền bình phẩm về quyết định của cô ấy, và tôi hơi đầu đi tìm dấu hiệu trinh tiết làm gì.”

“Chúa ơi.” Đón nhận thông tin đó, Grant liếc nhìn Vivien. Biểu hiện thiếu ngạc nhiên dễ thấy của cô khi biết tin khiến đôi mắt xanh của anh nheo lại nghi ngờ. “Em đã biết,” anh nói. “Không rõ vì sao nhưng em đã biết chuyện mang thai.”

“Có lẽ đó là con của Ngài Gerard,” cô nói. Hẳn nói với em khi bọn em nói chuyện trong vườn tối qua.”

“Vì cái quái gì mà em không nói với anh?”

“Vì em biết anh sẽ phản ứng thế nào nếu anh nghĩ em đã cố tình phá thai,” cô nói. “Anh sẽ ghê tởm em. Vì vậy em quyết định giữ kín chuyện trong một thời gian.”

Grant phản ứng bằng một tràng chửi thề gay gắt và nhìn vị bác sĩ bằng ánh mắt đe dọa. “Hồ sơ, Linley. Tôi muốn biết còn chi tiết nhỏ nào anh không nói cho tôi biết không.”

Trong khi nhiều người đàn ông hẳn đã sợ sệt trước gã khổng lồ đang tức điên trước mặt mình, Linley vẫn không tỏ ra lo lắng. “Được rồi, Morgan, anh có thể xem cái hồ sơ chết tiệt đó. Nhưng chỉ sau khi tôi nói chuyện với cô Duvall... ờ, ý là cô gái trẻ này... nói chuyện riêng.”

“Tại sao phải nói chuyện riêng?” Grant hỏi.

“Bởi vì sức khỏe của cô ấy là mối quan tâm đầu tiên của tôi. Tôi đã khám cho những người phụ nữ mới cưới quá kích động sau đêm tân hôn. Tôi muốn tự chắc rằng cô ấy ổn, và sẽ chẳng tốt đẹp gì cho thần kinh của cô ấy – hay của tôi – nếu anh lờn lộn như một con heo rừng nổi điên.”

“Thần kinh!” Grant phun ra chế nhạo. “Thần kinh của cô ấy ổn cả.” Anh liếc nhìn gương mặt đang quay đi của Vivien mà bỗng nhiên thấy thoáng lo lắng. “Đúng vậy phải không?” anh hỏi cô.

Cô không trả lời, chỉ ngồi đó với hai bàn tay vịn vịn trong lòng.

“Ra đi,” Linley đồng dục ra lệnh, có vẻ thích thú với đặc quyền hiếm hoi được bảo Grant phải làm gì. “Anh đã quen với ngôi nhà này rồi, anh bạn cũ. Tự tìm thú vui trong phòng bida đi. Uống rượu hay hút thuốc gì đó. Mấy phút nữa tôi sẽ gọi.”

Một tiếng cầu nhàu đáng sợ thoát khỏi cổ họng Grant, và anh miễn cưỡng bỏ đi.

Vivien thận trọng ngược lên khi Linley tiến tới cô. Cô chuẩn bị tinh thần đợi phê bình, nhưng chỉ thấy sự tử tế trong đôi mắt xám. Xin phép ngồi xuống ghế bên cạnh, Linley thoáng cười với cô. “Đằng sau tất cả những lời cầu nhàu và hăm dọa đó là người đàn ông tốt nhất tôi từng biết,” anh nhận xét. “Morgan tài giỏi ở nhiều mặt, nhưng không phải mặt liên quan đến phụ nữ. Tôi muốn nói cậu ta không hay quấy rầy gái ngoan đâu.”

“Anh ấy muốn trả miếng chuyện vật vãnh mà Vivien thật gây ra cho anh ấy,” cô đều đều trả lời. “Anh ấy định ngủ với cô ta, xong vứt bỏ cô ta.”

Linley lắc đầu. “Không giống cậu ta lắm,” anh trầm ngâm nói.

“Giờ anh ấy định sửa chữa sai lầm, dĩ nhiên,” Vivien nói. “Tôi tin anh ấy thậm chí còn cố thuyết phục bản thân mình rằng anh ấy yêu tôi.”

“Sau chuyện kia thì cô đáng được nhận bất cứ sự bù đắp nào mà Morgan có thể làm.”

“Không,” cô lí nhí. “Tôi chẳng cần bù đắp gì hết – tôi chỉ muốn biết mình là ai thôi.”

“Dĩ nhiên.” Vị bác sĩ nhìn cô với sự cảm thông chân thành. “E là tôi không thể làm gì nhiều để giúp cô. Song ít nhất xin cô cứ anh tâm là sự không thoải mái mà chắc chắn cô đang cảm thấy chỉ là tạm thời thôi. Những lần sau nó sẽ trở nên dễ dàng hơn.”

Thay vì nói với anh rằng không có lần sau, Vivien chỉ gật đầu cái rụp, “Tôi hiểu,” cô vội nói. “Không cần nói gì nữa, bác sĩ Linley.”

Anh cười an ủi. “Chịu đựng tôi thêm một lát nữa thôi. Tôi chỉ mong cô hãy hiểu rằng trong hành động giữa một người đàn ông và một người phụ nữ này, nên có sự trung thực, yêu thương và tin tưởng, đừng trao mình cho một người đàn ông trừ khi cô tin rằng giữa hai người có những điều ấy. Và rồi đó sẽ là một trải nghiệm kỳ diệu, một điều không thể bỏ lỡ.”

Vivien nghĩ về người đàn ông đang rảo bước quanh nhà khi họ nói chuyện, và bên trong cô lại nhói lên ao ước. Cô tự hỏi liệu cô có tìm được can đảm để tin anh không, hoặc anh có xứng đáng với sự tin tưởng đó không.

“Morgan là một anh chàng tốt,” Linley cam đoan, như thể đọc được suy nghĩ của cô. “Kiêu ngạo, bướng bỉnh... nhưng cũng đầy lòng trắc ẩn và can đảm. Tôi mong cô sẽ không từ bỏ cậu ta quá dễ dàng. Đặc biệt nếu nghĩ tới tình cảm cậu ta dành cho cô.”

“Cho tôi?” Vivien hỏi, giật mình. “Tôi không biết anh có ý gì.”

Vị bác sĩ cười khô khốc. “Năm năm trời quen biết Grant Morgan, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy như thế vì một người đàn bà. Cảm giác tội lỗi là điều ít tác động đến cậu ta nhất.”

“Nếu anh đang cố bóng gió rằng anh ấy yêu tôi...” Vivien lên tiếng cảnh giác.

“Tôi bóng gió gì không quan trọng. Sự thật là cậu ta yêu cô.” Linley đứng dậy bước ra cửa. Trước khi mở cửa, anh nói thêm những lời thật giản dị, “Nó sẽ dẫn tới chuyện gì là phụ thuộc vào cô.”

Linley tìm thấy Grant trong phòng bida, ngồi trên một chiếc ghế cạnh bàn phủ vải len xanh, cánh tay và cẳng dựa trên cạnh bàn. Anh chọc những quả bóng ngà, từng quả từng quả một, theo những hướng khác nhau qua bàn, bắn chúng tới một góc nơi chiếc túi xanh tét lự đang đợi nhận. anh vừa quan sát những quả cầu rơi lách cách vừa lên tiếng. “Cô ấy thế nào rồi?”

“Xét trên toàn bộ những chuyện cô ấy trải qua từ sau đem được vớt lên dưới sông thì... rất tốt. Đó là một cô gái kiên cường.”

Grant cảm thấy dễ chịu trong cổ họng. Anh tin Linley. Và với kinh nghiệm trị liệu vô số những ca đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần của phụ nữ Luân Đôn, vị bác sĩ hẳn phải là một chuyện gia. Grant nắm quả bóng ngà cuối cùng rồi chọc nó lặn nhẹ nhàng vào túi ở góc. “Tôi có một vấn đề phải giải quyết với anh, Linley,” anh lẩm bẩm. “Sự im lặng của anh về việc Vivien thật mang thai...”

“Tôi buộc phải giữ im lặng,” Linley nói với giọng thản nhiên. “Vào ngày đầu tiên tới khám, cô Duvall đã thể hiện rõ ràng tương lai của đứa bé, có thể cả sinh mạng của nó, phụ thuộc vào việc tôi có giữ bí mật không. Và mặc dù cô ta nói nghe có vẻ kịch tính, tôi vẫn sẵn sàng tin cô ta. Cô ta không vui vẻ lắm khi tôi xác nhận cái thai, và tôi cô ta bỏ đi nhanh chóng đến đáng ngờ. Như thể cô ta sợ cái gì đó... hoặc ai đó.”

“Nhẽ ra lúc ấy anh phải nói với tôi chứ!” Grant đứng dậy cào những ngón tay sao nhãng qua mái tóc ngắn. “Chúa ạ, có kẻ định giết cô ta. Chuyện cô ta có thai có thể là manh mối quan trọng nhất để biết chuyện gì đã xảy ra với cô ta và vì sao nó xảy ra.”

“Morgan,” vị bác sĩ bình tĩnh nói, “Anh có biết chuyện gì sẽ xảy ra với việc hành nghề của tôi nếu người ta biết được rằng tôi tiết lộ những thông tin riêng tư của phụ nữ mà không được đồng ý? Anh có biết có bao nhiêu bệnh nhân của tôi phải giữ bí mật chuyện mình mang thai không vì lý do này thì vì lý do khác không?”

“Tôi chỉ đoán thế thôi,” Grant nói mĩa mai. Những quý bà Luân Đôn đáng kính thuộc tầng lớp thượng lưu thường trốn tránh khỏi những cuộc hôn nhân sắp xếp không có tình yêu bằng cách ngoại tình. Đôi khi họ lên lút gán những đứa con ngoài giá thú thành con chồng. Không nghi ngờ gì vị bác sĩ nổi tiếng Linley là kẻ nắm giữ nhiều bí mật.

“Tôi hiểu khái niệm về bí mật.” Grant tiếp tục ngắn gọn. “Có điều Vivien thật có thể vẫn sống và đang trốn ở nơi nào đó. Cô ta rất có thể đang mang thai và chắc chắn đang gặp nguy hiểm... và cô gái anh gặp ngày hôm nay cũng gặp nguy hiểm. Vì vậy nếu nhớ được gì về những điều Vivien nói với anh ngày hơn đó, tốt nhất anh nên nói với tôi.”

“Được rồi. Nhưng trước khi chúng ta trở về thư viện xem bệnh án của tôi, tôi muốn cho anh một lời khuyên. Liên quan đến Vivien... ý là cô gái trẻ đang đợi chúng ta. Cô ấy không muốn bàn luận về... à... trải nghiệm gần đây với anh, chuyện có thể hiểu được, nhưng có vẻ cô ấy là người nhạy cảm, nên tôi không nghĩ rằng cô ấy đã phải chịu đựng quá mức đâu.”

“Anh nghĩ rằng ngủ với tôi là đủ làm cô ấy hoảng loạn sao?” Grant hỏi gay gắt.

Nụ cười không mấy vui vẻ kéo khoé miệng Linley lên. “Anh sẽ ngạc nhiên với những chuyện một bác sĩ phát hiện ra về phụ nữ, Morgan. Tôi đã chăm sóc những người tao nhã tới mức họ không thể nói ra từ ‘mông’ hay ‘vú’. Có những người phụ nữ không thể buộc mình kể cho tôi chuyện đang làm họ phiền não, vì vậy tôi có con búp bê nhồi bông trong ngăn kéo, và tôi để họ chỉ vào bộ phận cơ thể khiến họ đau. Những người phụ nữ hoàn toàn trưởng thành, đã lập gia đình hẳn hoi. Thỉnh thoảng tôi tin rằng họ chỉ làm bộ thanh cao, nhưng không thể nghi ngờ có những người vô cùng không thoải mái đối với tất cả những gì liên quan đến tình dục và thể xác.”

“Vivien không thanh cao đến thế, cảm ơn Chúa.”

“Anh nói đúng,” vị bác sĩ điềm đạm nói, “Nhưng ngay cả như vậy, cô ấy vẫn có thể có một vài nỗi sợ hãi hay lo lắng riêng mà chỉ anh – hay người tình tiếp theo của cô ấy – có thể làm dịu bớt.”

“Sẽ không có ‘người tình tiếp theo’ nào hết,” Grant nói bột phát, tức giận vì ý nghĩ đó. “Tôi là người đàn ông duy nhất cô ấy sẽ có.”

“Chà, với hầu hết phụ nữ, trải nghiệm hoan ái lần thứ hai thậm chí còn quan trọng hơn lần thứ nhất. Nó hoặc là xác nhận, hoặc là loại bỏ những nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của họ. Theo ý kiến chuyên môn của tôi, hầu hết những người phụ nữ tự nhận mình lãnh cảm mà tôi gặp trên thực tế đã bị chồng hoặc người tình bạc đãi.”

Grant trừng mắt nhìn anh sôi máu. “Tôi biết cách làm một người phụ nữ thoải mái, Linley. Hay anh định dẫn giải chi tiết về trải nghiệm bao la của anh đối với phụ nữ đấy?”

Vị bác sĩ đột nhiên cười phá lên. “Không, tôi sẽ để vấn đề đó lại trong lòng bàn tay thành thạo của anh.”

Họ quay lại thư viện thì thấy Vivien đứng cạnh tủ sách đầy những quyển sách y và khoa học cỡ bự. Ánh mắt cô rời khỏi hàng sách to dày với tác tít Latin và Hy Lạp, chuyển tới gương mặt Grant. Họ trao nhau cái nhìn thận trọng, trong khi Vivien tự hỏi Grant và Linley đã bàn chuyện gì. Grant có biểu cảm bất mãn, đôi lông mày đờn nhú xuống trên mắt.

Bác sĩ Linley lúi húi lục hết ngăn tủ này tới ngăn kéo khác để tìm một tập hồ sơ mỏng được cột lại bằng dây. “A, đây rồi,” anh thốt lên, trải mấy tờ giấy ra bàn thư viện. Grant ngay lập tức đến bên cạnh. “Anh thấy rồi chứ?” Linley tiếp tục, trở một ngón tay dọc qua một trang ghi chép. “Không có gì không hay, chỉ trừ...” Anh hơi lóng ngóng với những trang giấy, và đột nhiên một mẫu giấy vuông tuột ra rơi xuống sàn. Vivien vội tới nhặt. Đó là một bức thư niêm phong bằng sáp ong nâu gửi tới. “v.Devane, Nhà Tranh Hoa Hồng Trắng, làng Forest Cres ở Surey.”

“Cái gì thế?” Grant hỏi.

Vivien im lặng, chăm chú nhìn phong thư. Có gì đó trong cách sắp xếp các từ, cụm từ “Nhà Tranh Hoa Hồng Trắng,” dường như chạm tới những ký ức ngủ quên của cô và đánh thức chúng. Môi cô hé mở, cô đọc địa chỉ trong cảm lặng, hết lần này đến lần khác.

“Sao, Linley?” Grant gặng hỏi, làm đứt đoạn sự tập trung của Vivien.

Vị bác sĩ nhún vai, rõ ràng vẻ ngượng ngập. “Ôi trời. Tôi quên mất nó đấy.”

“Nó ở đâu ra?” Grant nôn nóng hỏi.

“Cô Duvall đã để nó lại đây vào ngày tôi xác nhận cô ta mang thai. Tôi đã bảo anh rồi, cô ta khá căng thẳng. Trong khi vội vã bỏ đi, cô ta đánh rơi túi xách. Đồ trong túi rơi ra, và cô ta nhặt lại vào. Cô ta về rồi tôi mới phát hiện ra cô ta bỏ quên bức thư này, rõ ràng định gửi cho ai đó. Tôi định trả lại nó trong lần tiếp theo cô ta tới khám. Tôi để nó trong hồ sơ cho anh toàn.”

“Anh không nghĩ rằng bức thư này có thể quan trọng sao?”

“Tôi bận lắm, Morgan,” vị bác sĩ chống chế, khoanh đôi tay gầy gò trước ngực. “Tôi có những chuyện quan trọng cần làm hơn là giám sát thư từ của bệnh nhân. Giờ anh có thể tiếp tục nhieć móc tôi vì một sơ suất nhỏ, hoặc anh có thể mở cái thứ chết tiệt đó ra mà đọc.”

Vivien đã bóc giấy niêm phong ra rồi mở tờ giấy được gấp lại cẩn thận, cô thấy một vài dòng được viết bằng kiểu chữ viết tay hoa mỹ, một vài từ bị gạch vội đi, một vài từ không viết hết.

Thân,

Không, không được lên phố. Rắc rối đang chồng chất ở đây, nhưng không có gì là em thông thể xử lý. Em phải giải quyết vài vấn đề nhỏ, và rồi em sẽ về Surey. Sẽ sớm gặp lại nhau, thân...

Vivien.

Hầu như không nhận ra Grant đọc qua vai cô, Vivien tiếp tục nhìn bức thư. “Có phải cô ấy định gửi nó cho người tình không?” cô lẩm bẩm.

“Có lẽ.”

“Anh nghi ngờ giờ cô ấy có thể ở đó không? Ở Nhà Tranh Hoa Hồng Trắng này?”

“Chúng ta sẽ tìm ra. Hôm nay anh sẽ tới đó.” Grant nói. “Ngay sau khi chúng ta báo cáo với Cannon tại phố Bow.”

“Em muốn đi cùng anh.”

“Chúng ta không biết ai sẽ ở đó, hay chuyện gì sẽ xảy ra. Ở đây em được an toàn hơn.”

“Nhưng như thế không công bằng!” Vivien kêu lên, “Nếu Vivien thật ở Surey, em cũng muốn gặp cô ấy. Có lẽ cô ấy có thể giải thích tại sao em lại thế chỗ cô ấy. Cô ấy thậm chí có thể còn biết em là ai. Em phải đi với anh!”

“Không,” Grant nói. “Em sẽ ở lại Luân Đôn để ngôi nhà có thể bảo vệ em. Anh sẽ sắp xếp để một cảnh sát bảo vệ em tối nay, phòng trường hợp anh phải đi lâu hơn dự kiến.”

Thấy biểu cảm không vui của cô, anh vòng tay qua thắt lưng cô và cúi đầu xuống nói nhẹ nhàng. “Anh sẽ không mạo hiểm một sợi tóc quý giá trên đầu em. Anh không biết mình có thể gặp chuyện gì ở Surey – và anh muốn em ở lại đây, muốn em an toàn và thoải mái. Để một mình anh lo chuyện này.”

Vivien gật đầu, cảm thấy được an ủi bởi sự lo lắng của anh dành cho cô. “Anh sẽ quay lại ngay khi có thể chứ?” cô hỏi.

Môi anh áp lên trán cô, và cô cảm thấy anh cười trên da mình. “Tin anh đi... nơi duy nhất mà anh muốn trên thế gian này là bất cứ nơi nào có em.”

Nhìn vào bức thư trong suốt chuyến đi ngắn về nhà, Vivien lướt đầu ngón tay theo những dòng chữ nữ tính. V. Devane... cái tên khiến cô phiền lòng, cứ lôi kéo cô. Giống như nhiều điều khác, cô cảm thấy nó quen thuộc nhưng không gợi lên kí ức thực sự nào. V. Devane...

“Anh có nhớ bức tranh nhỏ trong phòng ngủ của Vivien, cạnh bàn trang điểm của cô ấy không?” cô hỏi. “Một mái nhà tranh đầy hoa hồng trắng... và nó được kí tên Devane. Người đàn ông này hẳn rất quan trọng đối với cô ấy, nếu cô ấy treo tranh anh ta vẽ trong phòng ngủ và tìm đến anh ta khi gặp rắc rối.” Cô cứ vờ vờ bức thư khiến Grant rút cuộc phải đưa tay ra đòi.

“Đưa anh thứ đó trước khi em xé vụn ra mất,” anh nói.

Vivien đưa bức thư mà không phản đối. “Anh có thực sự tin rằng Vivien vẫn còn sống không? Cô khê khàng hỏi.

Tay anh trượt lên đầu gối cô, và siết lại trán anh. “Anh tin rằng cô ta sẽ tiếp đất bằng chân mình như một con mèo.”

Cô cảm thấy nhẹ nhõm trước câu trả lời này. “Em cảm thấy rất muốn che chở cho cô ấy. Em tự hỏi liệu em có thật sự là thân thích của cô ấy không. Anh có nghĩ cô ấy và em có thể là hai chị em không?”

“Hai người trông giống nhau thế nên khó mà nói là không phải chị em.”

Nhắm mắt lại, cô thở dài căng thẳng. “Em muốn biết về gia đình... bạn bè.. em muốn biết tại sao có vẻ không ai đi tìm em. Một người không thể biến mất mà không ai để ý đến... Chẳng lẽ không ai nhớ em sao?” Giọng cô nhỏ đi, gần như một tiếng thì thầm. “Không ai yêu em sao?”

“Có chứ.”

Giật mình, Vivien ngược lên nhìn gương mặt quả quyết của anh, trong khi trái tim đập mạnh. Anh hẳn đang nhắc tới mình, cô ngạc nhiên nghĩ.

“Nếu hôm nay anh tìm thấy Vivien,” Grant nói, đôi mắt xanh tràn ngập ảm áp. “nó sẽ không thay đổi chuyện gì giữa anh và em. Và khi em khôi phục trí nhớ, anh đểch quan tâm em nhớ lại ai hay cái gì. Anh không có mặt trong quá khứ của em... nhưng anh dự định sẽ là tương lai của em.”

“Em... nếu anh đang nói về việc bù đắp gì đó ch... cho tôi qua,” cô nói lắp, “Em đã nói với anh là không cần phải như thế...”

“Không, anh không nói tới điều đó, anh đang nói tới tình cảm mà anh dành cho em.”

Những lời anh nói vừa khiến cô vui sướng, vừa khiến cô hoảng sợ. Vivien không thể tưởng tượng ra niềm vui sướng nào lớn lao hơn việc được một người đàn ông như Grant Morgan yêu. Tuy nhiên cô sợ rằng anh vẫn còn cảm thấy tội lỗi vì đã đoạt đi trinh tiết của cô, và cô không muốn anh cầu hôn chỉ bởi vì cô đã “bị huỷ hoại”. Trên hết, cô không thể trở thành một nghĩa vụ bị ép vào tay anh. Và cô vẫn chưa quên điều mà anh từng nói về chủ đề hôn nhân. Anh không cần vợ, anh từng nói với cô thế. Anh không muốn chung thủy với một người phụ nữ cả đời. Giá như anh có vẻ ít chắc chắn hơn, ít cực đoan hơn.... Nhưng anh không để lại khoảng trống nào cho sự nghi ngờ. Và vì thế, nếu anh phải đeo bông một cô dâu mà anh chưa bao giờ thật sự muốn, cuối cùng anh có thể sẽ cảm ghét cô.

“Đừng hứa hẹn với em,” cô van vãn, tay che miệng anh để anh yên lặng khi bắt đầu nói gì đó, “Chưa phải lúc này.”

Nắm tay cô, anh hôn ngón tay, lòng bàn tay và những mạch máu mỏng manh trên cổ tay cô. “Chúng ta sẽ nói chuyện khi anh trở về.”

Xe ngựa dừng lại, và Vivien nhận ra họ đã về nhà. “Đi an toàn nhé,” cô nói, những ngón tay cô siết chặt anh

“Đừng lo,” anh nói. “Anh định tìm kiếm Vivien Duvall và giải quyết đồng lộn xộn ghê gớm này. Và sau đó...” Anh dừng lại và nhăn mặt. “Anh sẽ xin lỗi cô ta, chết tiệt.”

“Anh sẽ làm vậy ư?” cô nhìn anh ngạc nhiên ra mặt, đôi môi hơi hé mở.

“Thậm chí ngay cả khi làm thế thì anh toi mất.” Một nụ cười tự giễu xoắn vặn trên môi anh. “Dám lắm,” anh bổ sung với một tiếng cười ngắn, rướn người lên trước trộm một nụ hôn trước khi giúp cô xuống xe.

13. Chương 13

Ngôi làng nhỏ Forest Crest nằm ở vùng Surey, xứ sở của thạch nam. Vẫn còn giữ những nét ban sơ vốn có, nằm lấp ló sau những sườn kim tước và thạch nam, Forest Crest có hai phố chính, một nhà thờ và một bãi đất trống toàn keo. Xem ra chuồn chuồn là biểu tượng của ngôi làng, nó được khắc trên vài biển hiệu và mặt tiền của nhà trọ trong làng. Quả thực là vô số chuồn chuồn bay vo ve trong không gian quanh bãi keo. Dừng chiếc xe song mã ở một bên con phố chính, Grant bước vào hiệu bánh trong làng. Không gian nóng ẩm mà ngọt ngào, anh thích thú mà hít hà khi bước sâu hơn vào cửa hàng.

Một phụ nữ đầy đặn với cánh tay khá cơ bắp đang lôi ra một mẻ lớn bánh sữa từ sâu trong lò nướng. “Ông dùng chút bánh nướng chứ, thưa ông?”

Grant lắc đầu. “Cảm ơn bà, nhưng tôi đang tìm Nhà Tranh Hoa hồng Trắng... Bà có thể cho tôi biết nó ở đâu không?”

“Được chứ. Hàng năm trời thầy giáo làng và con gái ông sống ở đó, nhà Devane. Hai cha con nhà ấy dễ thương lắm, họ luôn ngập đầu trong sách vở còn bọn trẻ con thì cứ quần lấy họ.

Nhưng năm kia ông Devane tội nghiệp mất vì bệnh tim. Cô con gái vẫn sống ở đó. Theo phố Cottage tới đường cái quan đi qua Nhà thờ Chư Thiên thần. Trong vùng cây thạch nam ngoài kia ông sẽ tìm thấy ngôi nhà. Nhưng đừng làm cô gái hoảng sợ, cô bé rụt rè lắm. Mấy tuần nay chúng tôi chưa thấy cô bé rồi. Chỉ gặp người hầu gái thôi.” Bà dừng lại và hơi nhíu mày hỏi, “Tôi có thể hỏi ông có việc gì cần gặp cô ấy không, thưa ông?”

Anh cười. “Bà có thể hỏi, nhưng tôi sẽ không nói.”

Bà vợ của người thợ làm bánh cười tủm tỉm. “Phải nói cô ấy đúng là một cô bé may mắn, được một anh chàng điển trai to cao tới đợi ở bậc cửa. Tạm biệt anh!”

Quay trở lại xe ngựa, Grant giục ngựa đi tiếp bằng cú giạt cương nôn nóng. Chiếc xe song mã xóc nảy trên con đường gồ ghề, cho tới khi Grant đến một ngôi nhà làm từ gỗ lợp mái tranh. Ngôi nhà nhỏ đứng cuối đường cái quan được bao quanh bởi cơ man những bụi hồng. Không gian tịch mịch quá đỗi khiến Grant nghe thấy cả tiếng chuồn chuồn đập cánh, tiếng ong bướm vo ve vờn trên những khóm hồng. Hương hoa hồng thơm ngát quyện trong phấn hoa ôm ấp lấy anh khi anh tới cánh cổng hình vòm với hàng cọc gỗ dày. Ngôi nhà tranh trông như bức tranh minh họa cho một câu chuyện cổ tích, với nhà kho bằng đá cất đồ làm vườn ở bên cạnh cùng một con suối róc rách giữa lùm cây liễu và thông đỏ.

Grant vô thức nín thở khi gõ cửa bằng hai khớp đốt ngón tay. Anh cảm nhận được chuyển động bên trong ngôi nhà, có tiếng sột soạt, thì thầm, rồi chủ nhân bỗng nhận ra có người lạ mặt tới. Sau một hồi chờ đợi lâu vô tận, anh lại gõ cửa, lần này dùng nắm tay. Một cô hầu bếp xuất hiện ở cửa, mái tóc đen vén lại dưới chiếc mũ vải xanh, vẻ mặt lúng túng. “Xin chào ông,” cô lí nhí.

“Tôi muốn nói chuyện với quý cô sống ở đây.”

“Cô ấy không ở nhà, thưa ông.” Cô gái nói dối không khéo lắm. “Không có ai ở nhà cả.”

Grant thăm nghĩ một cách mỉa mai rằng chẳng bao giờ có ai thêm “Ở nhà” khi cảnh sát tới gặp. “Đi gọi cô ta đi,” anh nhẹ nhàng khuyên. “Tôi không có nhiều thời gian, và càng ít kiên nhẫn.”

Cô bếp đỏ bừng mặt, trông khổ sở thấy rõ. “Xin ông, ông đi đi có được không?”

Anh chưa kịp trả lời thì nghe một giọng nói lạnh lùng êm như nhung vang lên từ bên trong ngôi nhà tranh. “Tôi sẽ nói chuyện với ông ta, Jane. Có lẽ cái này sẽ đủ thuyết phục ông ta đi.”

Grant đẩy mở rộng cửa. Một phụ nữ đang đứng giữa phòng chính của ngôi nhà tranh. Cô ta mặc bộ váy vải muslin thêu hình cây lá, thứ vải thanh nhã đó phủ qua cái bụng phồng lớn của cô ta. Ánh mắt Grant nhanh chóng lướt qua dáng vẻ của thai phụ, rồi dừng lại trên khẩu súng lục giữ trong một bàn tay nhỏ nhắn mà vững vàng.

Món vũ khí hơi run khi cô thấy mặt anh. “Chúa ơi,” cô ta thảng thốt. “Là anh. Morgan.”

“Vivien?” Anh xác nhận cô bằng một ngữ điệu ngập sự mỉa mai đen tối. “Hay có nhiều hơn hai người như cô chạy loanh quanh nước Anh?”

14. Chương 14

Victoria. Cuối cùng anh đã biết được tên người yêu dấu của mình. Grant lặp đi lặp lại cái tên đó cho mình nghe trong suốt quãng đường trở lại Luân Đôn.

Victoria và Vivien đúng là chị em sinh đôi. Vivien đã thay họ mình thành Duvall khi cô ta bắt đầu hành nghề gái làng chơi. Victoria ở lại làng Forest Crest với cha.

Nhà Tranh Hoa hồng Trắng cho người ta cảm giác ấm cúng và thoải mái, mặc dù rõ ràng nhà Devane sống trong cảnh bần hàn. Nơi đó có hàng chồng sách trong mọi góc ngách có thể đặt đồ, những cuốn sách cổ với bìa tả tơi. Các bức tranh nhỏ vẽ cảnh làng quê treo trên tường, được vẽ theo phong cách nghiệp dư nhưng tươi vui. Tất cả đều được ký tên một người. Victoria Devane.

Sau khi nói chuyện với Vivien chiều hôm đó, Grant vẫn cảm thấy không thể tin được hai người phụ nữ bề ngoài giống nhau như thế lại có thể hoàn toàn đối lập trên mọi phương diện bên trong. Victoria là một thôn nữ ngây thơ, thường bỏ thời gian để đọc sách, dạy trẻ con trong làng, vẽ tranh, kiếm thạch nam ngoài bãi. Vivien thì khác một trời một vực, yêu lạc thú và vị kỷ... với la bàn đạo đức chắc chắn đã lệch lạc. Một mẫu đối thoại giữa họ luẩn quẩn trong tâm trí Grant, thời điểm mà anh buộc tội Vivien có ý dụ dỗ cô chị ngây thơ của mình tới Luân Đôn hồng làm chệch hướng nguy hiểm khỏi mình.

“Cô ném cô ấy ra giữa bầy sói để cứu mình,” Grant nói thẳng thừng không nể nang gì. “Cô muốn chúng tưởng cô ấy là cô, và chúng tưởng như thế thật. Rồi sau khi xử lý cô ấy xong xuôi, cô quyết định sống ở đây giả vờ làm cô ấy.”

Lời buộc tội chối tai đó khiến cơ mặt Vivien thất lại tức giận. Cô ta như một con mèo rít lên khi trả lời. “Tôi chọn ở lại đây bởi tôi không có cách nào đi tìm chị tôi. Tôi đã lo lắng phát ốm khi không biết chị ấy ở đâu, và chuyện gì có thể xảy ra với chị ấy. Tôi cứ đinh ninh rằng tới Luân Đôn mà không thấy tôi ở đó thì thể nào chị ấy cũng sẽ về nhà. Mà tôi nói cho anh biết là tôi đã gửi thư cảnh báo chị ấy không được tới thành phố!”

“Cái này hả?” anh miệt thị, rút bức thư ra khỏi túi áo ngực.

Cầm lấy tờ giấy được gấp lại, Vivien nhanh chóng đọc. “Làm sao anh có nó?”

“Cô đánh rơi ở phòng khám của bác sĩ Linley.”

“Làm gì có chuyện!” cô ta nóng nảy nói. “Tôi gửi thư ngay khi...” Cô ta đột ngột dừng lại, những ngón tay bật lên môi, và nhỏ giọng dần. “Tôi hẳn đã gửi rồi mà,” cuối cùng cô ta thì thầm. “Tôi gần như chắc chắn mình đã gửi, nhưng... có quá nhiều việc phải lo lắng... Ôi, Chúa ơi!” Cô ta thả rơi bức thư như thể nó là một con rắn độc, và ủ rũ nhìn nó trên trời. “Tôi không bao giờ muốn Victoria lên thành phố. Đó là lỗi của chị ấy khi đến chỗ không nên đến. Tôi không việc gì phải cảm thấy tội lỗi vì những gì xảy ra với chị ấy, lẽ ra chị ấy phải biết đường mà ở lại đây chứ.”

“Chẳng ai đòi cô phải cảm thấy tội lỗi,” Grant bình tĩnh trả lời. “Tất cả những gì tôi yêu cầu cô làm là giúp tôi – và chị cô – bằng việc trả lời một vài câu hỏi.”

Vivien chấp thuận ngay, tỏ rõ rằng cô ta rất mong muốn xua đi mối đe dọa treo trên đầu mình. “Tôi sẽ nói với anh mọi điều anh muốn biết,” cô ta nói. “Tuy nhiên, sau khi chúng ta nói xong, sẽ có người nữa anh muốn nói chuyện đấy. Ngài Lane.”

Không may Ngài Lane không ở dinh thự của mình tại Luân Đôn chiều hôm đó. Sau khi moi được nơi lão tới từ người quản gia, Grant phát hiện ra rằng Lane dành hầu hết thời gian rảnh rỗi tại câu lạc bộ của mình, Boodle, nơi bù khú của những quý tộc nhà quê, những người thích bàn về săn bắn hơn là chính trị.

Khi bầu trời ảm đạm và bóng tối phủ xuống cảnh vật, Grant đánh xe tới phố St. James. Anh đã mất hết kiên nhẫn và mệt mỏi vì cả ngày phải đi đi lại lại, và trên hết, anh muốn trở về với Victoria.

Trong anh tràn ngập háo hức khi nghĩ tới giây phút cuối cùng mình cũng về được bên cô và giải thích tất cả... tên cô, nhân thân của cô, những câu hỏi tại sao và làm thế nào mà mọi chuyện xảy đến với cô. Anh muốn làm cho cô cảm thấy bình yên và an toàn. Cô đã phải trải qua quá nhiều chuyện không hay, và anh muốn cô hiểu rằng chuyện tồi tệ nhất đã trôi qua. Từ lúc này, anh sẽ biến cuộc đời cô trở thành những chuỗi ngày vui vẻ thanh thoi, chỉ cần cô chấp thuận cho anh làm điều đó.

Grant chưa bao giờ cảm thấy như vậy, đầu anh đầy những kế hoạch tương lai, tâm trạng tiến gần tới sự lạc quan. Anh sẽ kết thúc vụ rắc rối liên quan tới Vivien Duvall, và rồi đi thu xếp để mình được sống hạnh phúc với Victoria. Sau những năm tháng phụng sự trong ngành cảnh sát, anh đã quá mệt mỏi với những

cuộc đánh nhau trong hẻm và trấn áp nổi loạn, cả những lần truy bắt tội phạm qua các xóm ổ chuột và nương rãnh. Đã đến lúc để cho một thằng khốn tội nghiệp nào đó khác làm công việc tay chân... đã đến lúc anh tìm cho mình lạc thú và niềm vui trong cuộc sống.

Câu lạc bộ Boodle, được đặt tên theo người bồi bàn chính đầu tiên, là một địa điểm buồn tẻ cổ ý, nơi các quý ông tìm kiếm sự thanh bình và thư giãn. Họ ngồi trên những chiếc ghế đệm nặng nề, hút xì gà và uống rượu brandy, ngắm các bức tranh vẽ cảnh săn bắn và các thú vui thôn dã khác. Âm thanh duy nhất trong bầu không khí ôn hòa là tiếng một tờ báo thỉnh thoảng sột soạt vang lên và tiếng thì thầm của một người hầu phục vụ các quý ông trong phòng cà phê. Đó là loại địa điểm không bao giờ tình nguyện chấp nhận Grant. Anh có thể có đủ tiền, nhưng anh không có cái họ danh giá mà cũng chẳng có nông trang, và thú đi săn của anh thường giới hạn ở việc săn người.

Bước vào câu lạc bộ, Grant dừng lại nhìn về ô cửa sổ hình cung nổi tiếng nơi các quý ông ngồi hút thuốc. Một người quản gia lập tức tiến lại, tỏ ra không vui vẻ lắm khi thấy anh.

“Thưa ông?” Gương mặt ông ta có tất cả mọi biểu cảm của một con cá vược ngoài biển. “Xin cho tôi hỏi ông cần gì?”

“Tôi được biết có thể tìm Ngài Lane ở đây. Tôi là Morgan, từ sở cảnh sát phố Bow.”

Một tia ngạc nhiên nhỏ hiện lên trong mắt người quản gia. Rõ ràng không thể tưởng nổi một thành viên của Boodle lại có liên quan kiểu gì đó tới các công chuyện của phố Bow. “Ngài Lane có đợi ông không, thưa ông Morgan?”

“Không.”

“Vậy ông sẽ phải tìm ông ấy vào lúc khác, thưa ông. Và ở chỗ khác.” Người quản gia hách dịch với tới mép cửa, định đuổi Grant đi.

Một bàn chân đi ủng lớn chặn cánh cửa thật chắc chắn, và Grant cười xắc xược với ông quản gia. “Xin lỗi, có vẻ tôi đã khiến ông hiểu nhầm rồi. Ông có vẻ nghĩ tôi đang xin phép. Vấn đề là, tôi nhất định gặp Ngài Lane. Tối nay. Ở đây. Nào... ông sẽ nói cho tôi biết ông ta ở phòng nào chứ, hay tôi phải tự lục soát chỗ này? Xin báo trước là tôi không phải lúc nào cũng gọn gàng khi lục soát đâu. Đôi khi tôi làm đổ vỡ đồ đạc đấy.”

Gương mặt người quản gia cứng lại hoảng hốt khi ông ta mừng rỡ tưởng điều mà một cảnh sát phố Bow cao lớn và giận dữ có thể gây ra trong câu lạc bộ yên ả này. “Như thế này thật vô lối quá thể,” ông ta kêu lên. “Ông không được làm phiền khách ở đây. Thật kinh khủng. Tôi nghĩ Ngài Lane đang trong phòng cà phê. Nếu ông có thể hành sự kín đáo một chút, tôi xin ông...”

“Tôi là người kín đáo nhất mà tôi biết,” Grant trấn an ông ta bằng nụ cười lóe lên rồi tắt ngấm. “Bớt xì lông đi – tôi sẽ nói chuyện với Lane rồi đi thậm chí trước cả khi khách của ông để ý tới tôi.”

“Tôi nghi ngờ điều đó.” Người quản gia nói, hoảng sợ quan sát kẻ xâm phạm xông vào khu vực linh thiêng.

Các quý ông yên lặng ngồi quanh những chiếc bàn tròn, dựa người vào ghế Hepplewhite bọc vải lông ngựa. Một chiếc đèn treo với các hạt pha lê rủ xuống từ trần nhà hình vòm ốp ván trắng. Một bức tranh màu tối vẽ một cuộc săn hươu treo trên lò sưởi, mang lại hơi hướm nam tính mạnh mẽ cho căn phòng. Những cái đầu quay lại khi Grant bước vào phòng cà phê, một loạt ánh mắt đánh giá lướt qua bộ quần áo bám bụi đường và mái tóc ngắn rối bời của anh. Không chịu tỏ ra lúng túng một cách lịch thiệp về vẻ bên ngoài của chính mình, Grant nhìn sẫm soi từng bàn tới khi thấy một người ngồi một mình cạnh lò sưởi.

Đó là một quý ông gầy gò, tay chân dài ngẵng, tóc hoa râm xỉn màu và gương mặt xương xẩu hốc hác. Lão nhìn xuống dọc sống mũi như mũi điều hầu để đọc báo. Một chiếc đĩa đặt trước lão đựng bánh quy, một thìa pho mát Stilton chín, và một ít mứt đỏ.

Grant tiến tới bàn bằng một bước sải được tính kỹ. “Ngài Lane,” anh lặng lẽ nói. Người đàn ông không ngược lên khỏi tờ báo, dù chắc chắn lão đã nghe thấy. “Tôi là Morgan, từ sở cảnh sát phố B...”

“Tôi biết anh là ai,” Lane lẩm bẩm, có vẻ đang đọc nốt khổ cuối cùng trước khi bỏ tờ báo sang bên. Giọng lão lịch thiệp, nhưng đặc biệt khô khốc và giòn, nghe như tiếng những chiếc xương khô cọ vào nhau.

“Tôi muốn nói chuyện với ngài.”

Đôi mắt nhạt màu một cách lạ lùng của Lane quan sát anh lạnh lẽo. “Sao anh dám đến gặp tôi trong câu lạc bộ của tôi!”

“Chúng ta có thể đi nơi khác nếu ngài muốn,” Grant đề nghị, vẻ lịch sự quá mức trở thành thái độ chế giễu không thể nhầm lẫn.

“Điều tôi muốn, Morgan, là anh đi đi.”

“Tôi rất tiếc không thể nghe theo, thưa ngài. Điều tôi cần bàn luận không thể để sau được. Nào... chúng ta sẽ nói chuyện ở đây trước bạn bè ngài, hay trong phòng riêng?”

Lane liếc nhìn anh hầu gần đó đang lo lắng quan sát họ từ bên kia phòng. Anh hầu rõ ràng không biết phải làm thế nào để xử lý hành vi xâm nhập không mong muốn này. “Tôi tin tôi có thể bảo người quản lý câu lạc bộ sắp xếp để đuổi anh ra khỏi nơi này,” Lane nói, bật ngón tay gọi người hầu và anh này liền chạy bỏ tới chỗ họ.

Grant đưa một bàn tay lên làm động tác ngăn chặn và vẫy tay đuổi người hầu quay trở lại chỗ của mình ở cạnh tường. Anh cười với Lane bằng một nụ cười không có chút gì ảm áp. “Tôi không có tâm trạng chơi đùa đâu thưa ngài. Thực tình, chỉ còn cách từng này” – anh giơ ngón cái và ngón trỏ cách nhau chừng nửa phân – “là tôi lôi ngài ra khỏi đây đưa tới phòng thẩm tra phố Bow để tra hỏi.”

Tức giận trào lên làm đỏ bừng hai gò má cao của Ngài Lane. “Còn lâu anh mới dám.”

“Ồ, tôi dám chứ,” Grant đảm bảo với lão. “Cứ nghĩ đến việc bắt một thành viên của Boodle ngay trong phòng cà phê – chỉ để cho các thành viên khác của câu lạc bộ biết chuyện đó có thể xảy ra – là tôi thấy khoái vô cùng. Nhưng tôi sẽ kiểm chế mình, thưa ngài, nếu ngài cố gắng thích nghi và cho tôi câu trả lời tôi tìm kiếm.”

Mắt Lane rục lên trong cơn thịnh nộ bất lực. “Thằng rác rưởi bẩn thỉu...”

“Tôi biết, tôi biết.” Grant ra hiệu cho người hầu, anh ta bước tới không mấy thoải mái. “Cho tôi một bình cà phê. Cà phê đen.” Anh dừng lại nhướn mày với Lane chờ đợi. “Chúng ta sẽ nói chuyện ở đâu, thưa ngài?”

“Phòng số bốn trống không?” Lane lầu bầu với người hầu.

“Tôi tin vậy, thưa ngài.”

“Vậy thì phòng số bốn.” Grant nói. “Tôi sẽ uống cà phê ở đó.”

“Vâng, thưa ông.”

Trong sự chú ý của cả căn phòng, hai người đi qua những chiếc bàn rồi qua ngưỡng cửa. Họ đi xuống hành lang tới một dãy phòng riêng.

“Anh không biết ảnh hưởng của tôi lớn tới thế nào đâu,” Lane khinh khỉnh. “Tôi có thể cho thay thế tay thẩm phán của anh ngay trong ngày, nếu tôi muốn. Tôi có thể bắt xích anh vì sự xúc phạm này, thằng chó lai ngu dốt.”

“Hãy nói về Vivien Duvall,” Grant khê đề nghị.

Sắc diện của Ngài Lane, vốn đã chẳng tươi tắn là bao, nhợt đi tới mức giống như một tờ giấy cũ bạc màu. “Anh đang nói chuyện quái quỷ gì vậy?”

Người hầu bước vào phòng với một khay cà phê và bánh bích quy, rót một cốc cho Grant rồi rảo bước ra ngoài. Khi cửa đã đóng chặt, Grant uống một ngụm hết nửa cốc cà phê đoạn ngược ánh mắt kiên định lên nhìn gương mặt đề phòng của Lane. “Một tháng trước có kẻ đã tìm cách giết cô ta,” anh nói. “Tôi đồ là ngài có thể giúp làm rõ vụ này.”

Cái tên khiến lão già nghiêng răng tức giận. “Tôi từ chối nói bất cứ thứ gì liên quan tới con đĩ hiểm độc đó.”

“Cô ta cũng không ở trong danh sách yêu thích của tôi,” Grant trả lời. “Nhưng ông có nhiều lý do nhất để căm ghét cô ta, phải không? Ông trách cô ta vì đã khiến con trai ông tự tử.”

“Nó phải chịu trách nhiệm về cái chết của Harry,” Lane thừa nhận. “Tôi cũng nói như vậy với nhiều người khác.”

“Chịu trách nhiệm theo nghĩa nào?”

Mặc dù Ngài Lane cố gắng che giấu cảm xúc, giọng lão vẫn run run vì đau khổ và tức giận. “Con trai tôi mắc chứng u uất trong nhiều năm trời. Chuyện đó khiến nó quay sang làm đủ mọi loại hành vi thái quá. Nó là con mồi dễ dàng của bọn đánh bạc và trộm cắp... và bọn đàn bà như ả Duvall. Nó gian díu với Harry, và rồi nó chấm dứt mối quan hệ, thế là con trai tôi tự bắn chết mình.”

“Đó không phải là tất cả những điều khiến ngài hận cô ta,” Grant nói. “Sau khi Harry chết, Vivien lại quyến rũ con anh ta, Thomas – cháu độc tôn của ngài – và mưu mô định kết hôn với cậu ấy.”

Trong khoảng lặng kéo dài, Lane cố gắng che giấu cảm xúc. “Tôi không biết âm mưu nào liên quan tới cháu nội tôi,” lão nói, giọng lạnh lùng và khô khốc.

Lane là một kẻ nói dối khá tốt, Grant nghĩ – nhưng chuyện quá hệ trọng đối với lão, và cơn thịnh nộ của lão quá lớn khó có thể giấu sự thật được lâu.

“Ngài dùng tiền mua cho Thomas một chức sĩ quan và gửi cậu ấy đi trên con tàu đầu tiên tới Ấn Độ khi ngài phát hiện ra Vivien đeo bám cậu ấy,” Grant tiếp tục. “Tôi đoán ngài nghĩ cậu ấy sẽ an toàn khi đương đầu với bọn man di mọi rợ, dã thú và những căn bệnh ở nước ngoài hơn là chịu ảnh hưởng của Vivien. Biết đâu ngài đúng. Nhưng lẽ ra ngài nên dừng lại ở đó, thưa ngài. Ngài đã đi quá xa khi thuê người giết Vivien.”

“Vớ vẩn,” Lane xẵng giọng. “Nếu tôi muốn con đi đó chết, hẳn tôi sẽ tự tay làm điều đó.”

“Người ở vị trí của ngài chẳng bao giờ tự làm điều đó. Nhưng tôi ngạc nhiên vì hình như ngài đã thuê một thằng ngốc lo liệu chuyện bắn thủ của ngài. Hẳn không hoàn thành nhiệm vụ. Thằng vụng về đó không giết nổi một người phụ nữ nhỏ bé không thể bảo vệ mình – ngài phát hiện ra chuyện đó vào đêm vũ hội Lichfield, khi thấy Vivien vẫn còn sống. Và ngài phản ứng dễ hiểu, ngài giục thằng khốn đó hoàn thành nốt nhiệm vụ hẳn đã được trả tiền để thực hiện.”

Cơn tức giận khó kiềm chế trên gương mặt Lane được bồi thêm bằng sự xảo quyệt và tự mãn. “Anh có bằng chứng gì về chuyện này?”

“Tôi sẽ có đủ bằng chứng khi cuộc điều tra của tôi kết thúc và tôi sẽ bắt được kẻ giết mướn của ngài.”

Và rồi có điều lạ lùng xảy ra... một điều chưa bao giờ xuất hiện trong những năm tháng điều tra trước đây của Grant. Lớp rào bảo vệ đột nhiên đổ vỡ, và Lane trừng mắt nhìn anh với ánh mắt sáng lên vẻ tàn ác đặc trưng. Và lão thú tội bằng sáu chữ.

“Mày không thể bắt được hẳn.”

Lời nhận tội hoàn toàn bất ngờ. Nếu Grant ở vào vị trí của Lane, hẳn anh sẽ nước đôi mặt mờ và ẩn mình đằng sau tấm khiên của tuổi tác, sự trọng vọng và ảnh hưởng chính trị. Không có lý do để Lane thú nhận bất cứ điều gì. Tuy nhiên sau này khi nghĩ lại, Grant nhận ra rằng điều đó có thể hiểu được khi xét đến ý nghĩ mình bất khả xâm phạm của Lane. Lane hẳn chắc chắn rằng một người ở vào địa vị của lão – một huan tước của vương quốc – sẽ không bao giờ bị xét xử vì cái chết của một con điếm. Và không chỉ vậy, Lane quá tức giận vì vụ tự tử của con trai đến nỗi sâu trong lòng lão muốn người ta biết rằng cái chết của Harry đã được trả thù đúng mức. Lão là một kẻ già nua không còn sống được bao lâu nữa, và lão đã bị cướp đi đứa con trai duy nhất.

Bất động, Grant trừng trừng nhìn Lane trong khi lão già tiếp tục nói với sự chắc chắn âm thầm khiến anh sởn gai ốc. “Vivien Duvall rồi sẽ sớm nằm sâu dưới mộ, kẻ giết nó sẽ biến mất khỏi nước Anh – và mày không thể làm gì để ngăn chặn điều đó.”

Trong lòng mất bình tĩnh, Grant phải tự nhắc mình rằng Victoria đang được an toàn trong chính nhà anh, được một cảnh sát bảo vệ.

“Thằng đàn ngài thuê sẽ không tới gần Vivien được,” Grant nói khề. “Cho tới lúc này hấn chưa hề chạm được một ngón tay vào cô ta. Ngay từ đầu cuộc giao dịch đáng nguyên rửa của ngài, hấn đã đuổi theo nhằm người. Nhằm người, ngài hiểu chứ? Người phụ nữ hấn tấn công và vớt xuống dòng Thames – cũng là người phụ nữ tôi đi cùng tới vũ hội Lichfield – không phải Vivien Duvall. Đó là chị của cô ta. Vivien vẫn trốn suốt thời gian này, và kẻ ngài thuê đã tìm cách giết người chị vô tội của cô ta.”

“Không đúng!” Lane đứng bật dậy nhanh tới mức ghế của lão đổ ngược ra sau. Rõ ràng lời tuyên bố rằng Vivien Duvall khỏe mạnh và không nằm trong vùng nguy hiểm đủ làm lão phát điên. Thậm chí ngay cả đuôi tóc bạc cứng của lão cũng có vẻ nổ lách tách tức giận. “Thằng vô lại! Chỉ thằng ngốc mới tin vào chuyện bịa đặt đó...”

“Chị của Vivien đã phải trải qua địa ngục bởi sự ngu ngốc của ông,” Grant nói, cơn tức giận của chính anh cũng đang dâng lên như nước lũ không thể kiểm soát. “Và cơn ác mộng của cô ấy sẽ kết thúc tối nay.” Trước khi nhận thức được rõ ràng mình đang làm gì, anh cảm thấy tay mình siết quanh họng lão như hai gọng kìm đáng sợ. “Tôi có nên bắt ông chịu điều ông đã bắt cô ấy phải chịu không?” anh hỏi bằng giọng nghèn nghẹn. “Để xem ông sẽ cảm thấy thế nào sau khi bị bóp cổ ra trò và đi bơi vui vẻ trong dòng Thames...”

“Bỏ... tay... ra...” lão già khò khề.

“Cho tôi biết tên kẻ ông thuê, để tôi có thể chấm dứt chuyện vợ vắn chết tiết này,” Grant nói đầy nghiêm túc. “Nói đi, đồ khốn.”

Mặt Ngài Lane tím tái đi, mắt thì trời ra vì giận cay giận đắng. “Nếu đúng thế,” lão nghẹn thở, “nếu bọn chúng có hai đứa... tao sẽ tiêu diệt cả hai, chỉ để chắc chắn...”

“Không bao giờ. Kết thúc rồi, hiểu chứ?” Anh cố tình siết chặt những ngón tay quanh khí quản Lane. “Tên hấn,” anh lặp lại dứt khoát, trừng trừng nhìn vào cặp mắt ướt đầm của lão già như một thiên thần phục hận.

Lane nhổ ra cái tên mạnh tới mức phun cả những chấm nước bọt lên mặt Grant.

Đột nhiên tay Grant thả lỏng, và anh trần trối nhìn lão già hỗn hển nghẹn thở trước mặt mình. “Ông nói gì?” anh vẫn hỏi lại, cố gắng nghe qua âm thanh ong ong bực bội đột ngột vang lên trong tai mình.

Loạng choạng lùi về sau, Ngài Lane lặp lại cái tên như thể nó là một lời tục tĩu. “Keyes,” lão phỉ nhổ. “Neil Henry Keyes... một tên đồng nghiệp chết tiết của mày. Một tên cảnh sát.” Lão cười cay nghiệt. “Hấn cần tiền. Hấn đảm bảo với tao rằng việc đó dễ như trở bàn tay. Lẽ ra tao nên biết một kẻ cùng giuộc với mày sẽ chẳng thể làm được việc đó. Nhưng tao sẽ thuê kẻ khác, mày nghe rõ chứ? Vivien Duvall sẽ không bao giờ được an toàn!”

Lắc đầu, Grant đi ra cửa, cảm thấy như thể mình đang lội qua cát lún. Anh đang chết ngạt, phải cố thở...

“Chúa ơi,” anh há hốc miệng trong khi nỗi khiếp sợ trộm mất mọi tư duy mạch lạc. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh trải nghiệm nỗi kinh hoàng dữ dội tới mức nó khiến anh không thể hành động trong chốc lát. Keyes là cảnh sát được cử tới trông Victoria tối nay. Victoria đã được giao vào tay kẻ muốn giết mình, với sự đồng ý của Grant. “Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy,” anh khàn khàn găm gừ với Lane, “đời ông sẽ chấm hết.”

Và đời anh cũng vậy. Anh nháo nháo chạy ra khỏi bầu không khí như trong hầm mộ của câu lạc bộ lao vào màn mưa lạnh buốt bên ngoài.

“Đời tao chấm hết khi Harry qua đời,” Lane hét lên, chạy theo Grant, giọng lão vang vọng trong sự im lặng sừng sốt đã bao trùm lên Boodle. Một cơn đau khủng khiếp dồn lên trong ngực, bóp chặt, chèn ép, nhưng lão lờ nó đi trong cơn thịnh nộ bốc cao. “Lý do duy nhất tao còn sống là để thấy con đi đó chết! Chừng nào nó còn chưa chết thì tao còn chưa thôi, mày hiểu chứ? Nếu tao phải bóp chết đến mảnh sinh mạng cuối cùng của nó... bằng chính tay tao...”

Lane dừng lại giữa phòng khách lớn, trong khi người hầu và khách của câu lạc bộ đổ dồn tới lão. Một màn mờ tối tắm bao trùm lấy lão, và lão hét lên vào đám sương mù càng lúc càng dày đặc, trong khi cơn đau thắt trong ngực lão tăng lên và lan ra. Mọi người xung quanh đặt tay lên lão, nói gì đó cố làm lão bình tĩnh, nhưng điều đó chỉ càng khiến lão tức sôi lên. Những tiếng hét của lão dần trở thành tiếng hỗn hển không đều đòi báo thù, và mặt sàn đang cao lên không ngừng khi lão bắt đầu ngã... Lão cảm thấy mình tan

đi trong biển thù hận mà lão sẽ không, không bao giờ có thể từ bỏ được.

15. Chương 15

“Ông cảnh sát đến rồi,” bà Buttons đứng ở cửa thư viện. Ông ấy là ông Keyes, đó là một quý ông tốt bụng và tử tế - người giàu kinh nghiệm nhất mà ngài Cannon có thể cho chúng ta. Ông Morgan đánh giá cao ông ấy. Chúng ta đã được người đáng tin cậy giúp đỡ, chắc chắn vậy.”

“Bà giúp tôi chuyển lời cảm ơn tới ông Keyes vì đã giúp đỡ trong khi anh Morgan vắng mặt nhé,” Vivien nhỏ nhẹ. Cô dừng lại trước cửa sổ thư viện với một cuốn sách trong tay, nhìn ra ngoài trời đang kéo cơn mưa. Màn mây đen khiến buổi chiều tối như đêm, gió từng cơn tạt qua cây cối và vườn tược. Lác đác vài giọt mưa bắt đầu rơi, những giọt mưa nặng hạt báo hiệu thời tiết sẽ còn tồi tệ.

“Cô có tự mình cảm ơn ông ấy không, thưa cô?” bà quản gia hỏi. “Ông ấy đang đợi ngoài sảnh vào, và ông ấy có vẻ muốn nói chuyện luôn với cô.”

“Dĩ nhiên,” Vivien miễn cưỡng nói. “Bà dẫn ông ấy vào đây được không?”

“Vâng, thưa cô.”

Ôm quyển thơ vào người, Vivien xòe những ngón tay trên bìa da dập chữ và thở dài thườn thượt. Cô không muốn nói chuyện với ông Keyes, cô muốn Grant về nhà ngay lập tức. Biết anh tạm thời ở ngoài tầm, cô cảm thấy bất an kỳ lạ. Cô đã dựa dẫm vào anh nhiều đến mức cô ghét ý nghĩ phải tách khỏi anh, thậm chí dù chỉ một ngày đêm.

Nhưng cô không thể để mình đầu hàng những cảm xúc như thế. Mỗi quan hệ của họ sẽ sớm kết thúc, vốn phải là như vậy, và cô phải giữ lại chút ít lòng tự trọng khi họ chia tay. Để lộ việc cô khát khao sự chú ý của anh, nụ cười của anh, sự có mặt của anh, sẽ chỉ khiến cả hai xấu hổ. Cô đối mặt với sự thật là cả đời không có được Grant Morgan, và tốt hơn là cô nên quen với việc thiếu anh.

Hít thở sâu và yên lặng, Vivien thả lỏng bàn tay bồng chồn nắm trên cuốn sách và quay lại ngay khi bà Buttons đưa viên cảnh sát vào phòng. Keyes người tầm thước, mặc áo khoác màu hồng cam rõ ràng đắt tiền. Một tay cầm chiếc mũ xám vành rộng. Ông ta lôi cuốn và khá chưng diện, mái tóc bạc mềm mại rồi bù vì gió. Vivien không thể liếc mắt đi. Bộ dáng bảnh bao đối lập với hình dung của cô về vẻ ngoài của một cảnh sát phổ Bow. Nặng nề một nụ cười lịch sự, Vivien nhún chào khi ông ta tiến tới cô. Bà Buttons lí nhí xin phép cáo lui.

Keyes khẽ chạm vào bà để giữ bà lại. “Đợi đã, nếu bà không phiền, bà Buttons,” ông nói. “Bà cũng nên nghe điều tôi phải nói với cô Duvall.”

“Vâng, thưa ông.” Nắm hai tay vào nhau, bà quản gia đứng lại như ý khách, đôi lông mày nhíu lại bối rối.

“Đầu tiên, chẳng giấu gì cô Duvall,” viên cảnh sát mở đầu bằng lối lịch sự cổ lỗ, “Thực tình tôi rất lấy làm vinh hạnh được giao nhiệm vụ bảo vệ cô.”

“Cảm ơn ông,” Vivien nói, để ý thấy cơn mưa bên ngoài đã bắt đầu kéo đến chậm hơn, bầu trời nặng nề ở mãi trên cao. “Bà Buttons trấn an tôi rằng ông là người mà anh Morgan nhà tôi...” Cô dừng lại trong cơn bối rối đột ngột, sắc ửng hồng tràn qua mặt và cổ cô. “Anh Morgan đáng kính,” cô cố bật ra. Còn từ nào cô nói hớ mà không biết? Nhà tôi... Cô không có quyền dùng từ đó cho Grant, bởi nó thể hiện sự sở hữu và ràng buộc. Anh không phải của cô về bất cứ phương diện nào. Sao cô có thể dễ dàng quên như thế?

Bỏ qua câu nói hớ, Keyes dường như tìm cách che đậy cho sự bối rối của cô. Gương mặt lôi cuốn và phong trần mỉm cười. “Tôi sẽ làm mọi thứ trong khả năng để xứng đáng với sự tin tưởng mà anh Morgan dành cho tôi.”

“Cảm ơn, ông Keyes.”

“Bởi thế,” ông ta tiếp tục cẩn thận. “Tôi phải thông báo với cô rằng có thay đổi nhỏ trong kế hoạch. Chuyện là thế này, đừng lo lắng – cô không gặp nguy hiểm gì đâu – trước khi tới đây, tôi có nhận được lệnh Ngài Ross là phải đưa cô tới phố Bow ngay lập tức.”

“Tôi muốn ở đây hơn,” Vivien ngạc nhiên nói, tay đưa lên cổ họng.

Keyes lắc đầu. “Tôi hiểu, cô Duvall. Tuy nhiên Ngài Ross đã nhận được thông tin mới khi Morgan không có mặt, vậy nên ngài ấy yêu cầu phải đưa cô tới văn phòng của ngài.”

“Có thể là thông tin gì, thưa ông?” bà Buttons hỏi, bước tới đứng cạnh Vivien.

“Tôi không được phép nói,” Keyes trả lời, khẽ cười hai người phụ nữ đang lo lắng. “Nhưng tôi đảm bảo với cô, anh Morgan sẽ muốn cô làm theo. Và chắc chắn ở Luân Đôn không có nơi nào an toàn hơn số 4 phố Bow.”

“Tôi phải ở đó bao lâu?” Vivien hỏi. “Cho tới khi anh Morgan trở về?”

“Có thể.” Đột nhiên môi ông ta khẽ giật vì mất kiên nhẫn. “Đi thôi, cô Duvall, chúng ta đang lãng phí thời gian. Ngài Ross yêu cầu tôi phải mang cô tới chỗ ngài ấy ngay lập tức.”

“Được rồi.” Vivien lo âu trước sự thay đổi kế hoạch bất ngờ. Cảm giác bất an trào lên trong cô. Keyes xem ra là người tử tế, nhưng có gì đó ở ông ta khiến cô không thích, một thứ khó xác định được. Đường như gương mặt tử tế của ông ta che giấu thứ gì đó lạnh lùng và không thân thiện. Theo bản năng cô muốn tránh ông ta. Tim cô đập nhanh hơn, những nhịp đập không đều mang đầy lo lắng. Phản ứng của cơ thể cô thật đáng ngạc nhiên, khi mà trí não cô không thể tìm ra lý do nào hợp lý để giải thích.

Mong muốn trốn thoát khỏi ông ta dâng cao trong cô, khiến cô khó khăn lắm mới có thể ngăn mình bỏ chạy. “Ông Keyes,” cô cố nói, “Tôi có thể mang theo một người hầu gái không? Tôi muốn có phụ nữ đi cùng.”

“Mary sẽ đi với cô,” bà Buttons nói, rõ ràng tán đồng ý tưởng đó.

Keyes lắc đầu ngay. “Không cần phải như vậy. Đây không phải một cuộc gặp gỡ xã giao, cô Duvall, mà là công chuyện nghiêm túc. Tôi muốn đi ngay lập tức, nếu cô không phiền. Trước khi mưa to.”

Vivien nhìn bà quản gia bằng cái nhìn dò hỏi hồi lâu. Ông ta đáng tin không? ánh mắt cô hỏi, trong khi bà Buttons im lặng trả lời, tôi tin là vậy.

Bà Buttons rõ ràng lo lắng, nhưng mái đầu bạc nghiêng đi trong tư thế đành bắt lực chấp thuận. “Cô Duvall,” bà khẽ nói, “Nếu ông Keyes nói cô phải đi, tôi nghĩ không cần phải nói gì nhiều nữa.” Bà nhún mày phiền não. “Và ông ấy nói đúng – không có nơi nào an toàn hơn cho cô bằng phố Bow.”

Vivien liếc nhìn bầu trời đang ngả tối thấy rõ qua khung cửa sổ. “Được thôi,” cô bình tĩnh nói. “Nếu ông không phiền, ông Keyes, tôi muốn thay giày và mặc áo choàng có mũ chùm đầu.”

“Dĩ nhiên, cô Duvall.”

Vivien lùi lại một bước, trừng trừng nhìn ông ta. Một ký ức sôi lên lồng lộng trong não cô, xô đẩy bức tường của sự lãng quên. “Thưa ông... chúng ta từng gặp nhau phải không?”

“Tôi không tin là thế, thưa cô.” Ánh mắt ông ta cuộn cuộn hận thù khiến bụng cô đột nhiên thấy nhói lên sợ hãi. Ông ta không thích cô, cô nhận ra. Ông ta hẳn đã nghe những tin đồn kinh khủng về cô – hay Vivien thật sự – và tin vào từng lời một.

Một tràng sấm rền vang qua im lặng, và Keyes quay đầu nhìn bóng tối đang dần buông xuống. Có điều gì đó trong bán diện gương mặt ông ta, cái sống mũi gồ lên, đường chân tóc, kiểu cầm nhô ra gấp cái cổ nhăn nheo, khiến thần kinh cô rít lên hoảng loạn.

Keyes quay lại, bắt gặp sự căng thẳng bùng lên trên gương mặt cô. “Không có nhiều thời gian đâu, cô Duvall.”

Cô quay người rời khỏi phòng, buộc mình phải đi bình thường dù nỗi hoảng sợ bắt đầu rỉ ra tràn trong lòng. Thở những nhịp sâu, cô liếc nhanh qua vai. Keyes đứng ở chân cầu thang, nhìn cô trân trân. Ông ta trông giống như một con quỷ ác độc đang tìm cách kéo cô xuống địa ngục.

Tất cả những gì cô muốn là căn phòng an toàn của mình, được đóng cửa, khóa lại và trốn trong đó. Cầu thang sừng sững như sườn núi trước cô, và cô hơi vấp khi đi tới leo lên cầu thang. Sau một quãng thời gian tựa vĩnh hằng, cô thấy mình đứng trước cửa phòng. Cô vụng về đóng cửa nhốt mình bên trong và rồi đứng đó run rẩy. Cô chìm đắm trong cảm giác chết đuối, hỗn hển thở, tứ chi cứng còng trong cái lạnh lẽo buốt giá bao lấy mình. “Grant.” Cô cố gọi tên anh trong lời van vỉ cầu xin giúp đỡ, nhưng cô thậm chí mất cả khả năng gọi thầm. “Grant...”

Và cô sụp xuống đầu gối khi ký ức ập tới. Cái đêm cô bị tấn công... người đàn ông tóc bạc có gương mặt tàn nhẫn... hai bàn tay cứng cáp bóp cổ cô, ngón cái bấm vào cổ họng cho tới khi khí quản bị siết nghẹt... Cô thua trong cuộc vật lộn tìm hơi thở và bóng tối nuốt lấy cô... rồi cái lạnh thô bạo của con sông, làn nước đen kéo cô xuống dưới.

Keyes đã làm điều này với cô. Cô biết điều đó từ tận đáy linh hồn. Hắn đã tìm cách giết cô, và thất bại một lần thì hắn sẽ thử lại.

Cảm giác bị phản bội thoáng qua cắt ngang nỗi kinh hoàng.

Grant... sao anh có thể đưa hắn tới đây? Sao anh có thể bỏ em lại đây với hắn?

Nhưng đó không phải lỗi của anh, trái tim cô khẳng khẳng bướng bỉnh. Anh sẽ không bao giờ cố ý làm chuyện này với cô.

Cô đang gặp nguy hiểm, tại nơi vẫn là chỗ trú ẩn cho tới bây giờ. Run rẩy, hỗn hển, cô lê bước tới chỗ chậu tiểu tiện cất trong tủ đầu giường và rờ rẫm cánh cửa tủ. Nhưng trong thoáng chốc cơn sóng buồn nôn dội đi, và cô lại hít đầy phổi những ngụm không khí lớn.

Nhắm mắt lại, cô dựa vào cạnh tủ gỗ gụ bóng loáng, thưởng thức cảm giác mát lạnh của gỗ trên gương mặt nóng ẩm của mình. Lần đầu tiên sau hàng tuần nay cô biết tên mình. “Victoria Devane,” cô nói to. “Mình là Victoria.” Môi cô mấp máy trong vô số lần lặp lại âm thanh đó... tên cô, tên thật của cô. Nó giống như chiếc chìa mở ra tất cả những nơi bị khóa trong tâm trí cô. Hình ảnh về quá khứ diễu hành trước cô... ngôi nhà tranh thôn quê hằng ngày cô vẫn ngồi đọc sách và dạy trẻ... một chuyến đi biển đã lâu lắm rồi... tang lễ của cha cô.

Cô nhắm chặt mắt, mừng tượng gương mặt hiền từ và nhẫn nại của cha mình. Ông là một người có học thức, một triết gia, ưa thích những cuốn sách của mình hơn thực tế khắc nghiệt của thế giới bên ngoài. Victoria đã rất kính yêu ông, ngày ngày bỏ hàng giờ đọc sách bên cạnh ông.

Cô chưa từng nảy sinh tình cảm với người đàn ông nào, chưa bao giờ mong muốn. Kể từ sau khi mẹ cô rời khỏi làng Forest Crest, Victoria chỉ quan tâm tới cha và cô em út khi thấy mặt của mình... Không có chỗ dành cho bất cứ ai khác. Tình yêu quá nguy hiểm; tốt hơn nên ở một mình và yên phận. Trong nơi ẩn náu yên tĩnh của ngôi làng, cô hầu như không có trách nhiệm gì khác ngoài tự chăm sóc mình. Cô sẽ không bao giờ rời khỏi làng nếu như cô em út trách nhiệm không vướng phải rắc rối ngoài khả năng giải quyết của nó.

Tâm trạng nhẹ nhõm khi tìm lại được chính mình, ký ức mình, danh tính của mình khiến cô choáng ngợp. Tuy nhiên, sẽ không thể thuyết phục được gã đàn ông dưới nhà rằng cô không phải Vivien.

“Ôi Vivien,” cô thì thầm run rẩy. “Nếu chị sống qua vụ này, em sẽ phải trả lời nhiều điều đấy.”

Cô lau dòng mồ hôi chảy xuống má tới cạnh cằm. Cô cảm thấy mình như một con chuột bị mắc kẹt trong thùng với con mèo. Ý nghĩ bốc đồng đầu tiên là leo lên giường trùm chăn kín đầu, và ước Keyes sẽ để cô một mình. Nhưng hắn sẽ không tha, dĩ nhiên. Hắn sẽ lôi cô ra khỏi đây bằng được, và người hầu sẽ không làm gì để ngăn hắn. Họ sẽ tin hắn hơn cô... họ sẽ cho rằng việc mất trí nhớ đã khiến cô mất tinh táo. Cô có đi buộc tội viên cảnh sát phố Bow đáng kính là một kẻ sát nhân dử dằn thì cũng chẳng ai tin.

Keyes muốn đưa cô đi đâu thì chắc chắn cũng không phải phố Bow. Cô gắng hết sức để có thể quyết định mình nên làm gì. Grant đi xa rồi, người duy nhất mà cô còn tin tưởng có thể bảo vệ mình là Ngài Ross. Cô phải tìm tới anh ngay tức khắc. Một tiếng thở dài run rẩy thoát khỏi môi, và cô đưa tay áo chấm mồ hôi trên trán. Cô không biết chính xác trụ sở phố Bow ở đâu, chỉ biết rằng nó nằm đâu đó bên kia Covent Garden. Nhưng đó là một nơi rất nổi tiếng, chắc chắn tìm không quá khó.

Cô lao vào hành động ngay kéo lại thay đổi quyết định. Cuồng cuồng lao tới túm đứng, cô tìm thấy chiếc áo choàng dài tay màu xanh thẫm có mũ trùm đầu kiểu của các thầy tu dòng Fran-xít có thể trùm mái tóc và gương mặt cô. Sau khi mặc bộ áo và thay giày sang ủng cao tới cổ chân, cô mở cửa phòng ngủ và liếc ra hành lang trống.

Cô nắm chặt cạnh khung cửa bằng những ngón tay run rẩy. Thật khó mà thận trọng hành động khi mà mọi phần bản năng đều hét lên bảo cô phải lao đi như một con thỏ hoảng sợ. Mạch máu cô đập trong nỗi lo lắng khó kìm nén được. Cô bước một bước thận trọng vào hành lang, rồi một bước nữa, rồi vội vàng đi về hướng cầu thang – không phải cầu thang chính, mà là cái nhỏ hơn, cầu thang xoáy ốc mà người hầu vẫn đi ở phía sau nhà. Ánh sáng xám từ những khung cửa sổ nhỏ chỉ cho chút ánh sáng ít ỏi nhất khi cô bắt đầu nhào nhào xuống những vòng xoáy cầu thang hẹp. Tay cô đều đều bám lấy tay vịn sắt để giữ thăng bằng trong khi chân lao vội xuống bậc thang.

Một cái bóng hiện lên khi cô tới chiếu nghỉ tầng một, Victoria liền dừng lại, tiếng hét dâng lên trong cổ. Keyes, lúc đầu cô tưởng vậy... nhưng ngay lập tức cô nhận ra cái bóng đó là của một phụ nữ nhỏ con. Đó là Mary, người hầu gái, mang theo một rổ đồ lạnh gấp lại gọn gàng.

Cô hầu dừng lại nhìn cô vừa ngạc nhiên vừa bối rối. “Cô Duvall à?” cô hỏi mà không chắc chắn lắm. “Cô đang làm gì ở đây, trên cầu thang dành cho người hầu? Tôi có lấy gì được cho cô không? Tôi có thể làm...”

“Dừng bảo ai là cô đã thấy tôi,” Victoria khấn khoản nói thấp giọng. “Làm ơn, làm ơn đi, Mary. Tôi muốn mọi người nghĩ tôi vẫn trong phòng.”

Ánh mắt của cô hầu có vẻ nghi ngờ sự minh mẫn của cô. “Nhưng cô có thể đi đâu, ngoài kia sắp mưa to rồi đấy?”

“Hứa với tôi cô sẽ không nói với ai đi.”

“Khi nào cô quay lại?” cô hầu lo lắng hỏi. “Thưa cô, nếu có chuyện gì xảy ra với cô, và tôi không nói với ai rằng tôi thấy cô bỏ đi, tôi có thể mất việc. Tôi có thể bị đẩy ra đường! Ôi thưa cô, làm ơn đi, đừng đi đâu cả...”

“Mary,” Victoria khấn thiết nói. “Tôi không có thời gian đứng đây nữa đâu. Lúc nào anh Morgan về tôi sẽ về. Nhưng trước lúc đó, đừng nói chuyện này cho ai biết. Hoặc nếu cô phải nói, ít nhất cũng chờ vài phút đã. Đây là chuyện sinh tử đối với tôi.”

Victoria len qua người hầu tiếp tục đi xuống tầng trệt. Xuống tới chiếu nghỉ cuối cùng, cô đi qua cánh cửa tới hầm than, rồi tới khu bếp. May thay cô không va phải người hầu nào nữa trước khi tới cánh cửa dẫn ra ngoài và đẩy cửa ra.

Không khí nặng nề mang đầy dấu hiệu của cơn mưa. Hít thở sâu, Victoria đi qua lối nhỏ dành cho người chạy việc rồi hối hả đi theo con đường rải sỏi dẫn tới khu vườn đóng kín. Hàng rào cây dương vươn lên quá bức tường gạch phủ đầy dây trường xuân. Cô đi qua mái vòm có trần tường rồi chạy hết khu vườn dài mười lăm mét, tránh chiếc bàn đá bao quanh bởi những chiếc ghế kiểu Windsore và các chậu đá trồng xuân đào đang nở hoa.

Trái tim cô đập thình thịch, nhưng nhịp đi không chậm lại khi cô ra khỏi cửa cuối vườn. Mỗi bước rời xa nhà thì cảm giác nhẹ nhõm và hy vọng lại càng trào lên trong cô. Cô vòng qua tàu ngựa và nhà để xe ngựa, rồi rảo bước qua khu trại nuôi ngựa viên sau dãy nhà quay mặt ra phố King.

Cô không hề nghi ngờ rằng rời khỏi nhà là lựa chọn đúng đắn cần làm. Để Keyes ở lại đó và tưởng rằng đã dồn được cô vào góc. Tối lúc hần nhận ra cô biến mất thì cô đã đi xa rồi. Victoria tưởng tượng hần sẽ bực bội thế nào khi phát hiện ra cô đã bỏ đi, và một tiếng cười căng thẳng, gần như choáng váng thoát ra khỏi miệng cô. Cô bước nhanh hơn, hướng về phía Covent Garden đang huyền ảo thú vị.

Những phiến đá lớn và nhẵn của đường xe ngựa trở nên ráp và lổn nhổn hơn trên đoạn vào quảng trường Garden. Victoria đi theo đường đi bộ lát đá, kéo mũ trùm đầu sụp xuống mặt. Cô len qua các xe lau dọn làm nhiệm vụ rửa bùn đất từ đường đi bộ tới những ngôi nhà trang nhã, qua những người thấp đèn đường đang treo lên thấp những chiếc đèn dầu bóng tròn treo trên móc sắt, và những nhạc công đi động chơi đàn

violon và trống lục lạc. Con phố rùng rùng tiếng xe đẩy, xe bò, xe ngựa, và gia súc gia cầm, một mớ âm thanh hỗn độn đập vào tai cô.

Thêm vài giọt mưa nữa rơi xuống, hứa hẹn sự giải thoát khỏi mùi khói và mùi phân thoảng qua trong không gian mù mịt. Tuy nhiên cơn mưa đang ngừng lại, tựa hồ như đợi ám hiệu để bắt đầu. Các quý bà quý cô đeo vòng kim loại quanh cổ chân gõ thanh lách cách trên vỉa hè, còn các quý ông kẹp chặt ô vào nách và ngấm ngấm liếc lên thăm mây dày trên đầu. Bóng đêm đến sớm bao trùm lên cảnh vật cảm giác đáng ngại, và Victoria run lên bên trong lần vải áo.

Phố Bow chỉ còn cách một quãng ngắn thôi, cô tự nói với mình. Cô sẽ đi qua Covent Garden, vẫn phải kín đáo nhất có thể, và rồi cô sẽ tới được nơi an toàn trong văn phòng của Cannon.

Theo lời yêu cầu của Keyes, bà Buttons mang rượu tới trong khi họ đợi Vivien xuống nhà. Cầm chân đế ly rượu Charles I màu bạc hiếm có giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ, Keyes chăm chú quan sát. Hình dáng chiếc ly đơn giản mà tao nhã, miệng hơi loe ra, lòng ly trơn được đánh bóng láng. “Morgan sống khá khăm lắm,” ý nghĩ của hắn buột ra miệng, giọng không hẳn thần phục. “Giàu có hơn bất cứ cảnh sát nào tôi từng biết. Có tài moi xu xúng xểng của thiên hạ đấy chứ nhỉ?”

“Ông Morgan rất chịu khó làm việc, thưa ông.” Bà quản gia trả lời, hồ như đang bênh vực ông chủ. Morgan là một người thông minh, can đảm và nổi tiếng – hoàn toàn hợp lý khi anh được thưởng công hào phóng cho những thành tựu của mình.

“Chẳng chịu khó hơn gì chúng tôi,” Keyes nhận xét, miệng nhếch lên thành nụ cười, ánh mắt vẫn lạnh lùng. “Thế nhưng anh ta sống như một ông vua, trong khi tôi...” Giọng hắn nhạt đi, và biểu cảm trở nên trống rỗng, như thể hắn hồi hận đã thốt lên những lời đó.

“Chà,” bà Buttons lên tiếng, che giấu cảm giác khó chịu của chính mình, “Tôi muốn thay mặt những người làm cho ông Morgan cảm ơn ông vì đã nhận bảo vệ cô Duvall. Chúng tôi tin tưởng rằng được ông bảo vệ thì cô ấy cũng sẽ an toàn như được chính ông Morgan bảo vệ vậy.”

“Phải,” hắn lầm bầm, “Tôi sẽ bảo vệ con thú cưng quý giá của hắn.”

Bà Buttons nghiêng đầu, không chắc chắn mình đã nghe chính xác. “Thưa ông sao cơ ạ?”

Trước khi có ai kịp trả lời, họ bị cắt ngang bởi một người hầu gái tóc đen nhỏ nhắn, gương mặt căng thẳng đầm nước mắt. Cô cực kỳ bối rối, tay siết lại thành nắm run rẩy. “Bà Buttons, thưa bà,” cô lí nhí, đứng khuất nửa người sau khung cửa. “Bà Buttons, tôi nghĩ tôi phải đến gặp bà ngay, cho dù cô ấy bảo đừng làm vậy... Ôi, tôi không biết phải làm gì nữa, nhưng tôi sẽ không làm hại cô ấy vì bất cứ điều gì đâu, thật đó!”

“Mary,” bà quản gia lo lắng nói và chạy ngay đến bên cô, trong khi Keyes ngồi thẳng dậy trên ghế.

“Có chuyện gì vậy?” hắn hỏi gắt. “Cô đang nhắc tới ai? Có phải là cô Duvall?”

Cô hầu vội gạt đầu. “Cô ấy đi rồi, thưa ông.”

“Đi rồi?” bà Buttons lặp lại ngạc nhiên, trong khi Keyes đứng bật dậy khỏi ghế.

“Đi rồi là như thế nào?” giọng hắn trở nên đáng sợ khiến hai người phụ nữ phải nhìn hắn ngạc nhiên.

Cô hầu trả lời lộn xộn không mạch lạc. “Ch... chưa đầy năm phút trước... tôi gặp cô ấy trên cầu thang dành cho người hầu, và cô ấy b... bảo tôi không được... Ôi, tôi lẽ ra không nên nói, nhưng mà... cô ấy đang gặp nguy hiểm ngoài đó, không phải vậy sao?” Cô nhìn bà quản gia đau đớn khổ. “Bà Buttons, tôi có làm sai không?”

“Không, Mary,” bà quản gia an ủi, vỗ cánh tay cô. “Cô đã làm đúng như ông Morgan hẳn sẽ muốn cô làm.”

“Con chó cái chết tiệt,” Keyes bùng nổ, ném chiếc ly xuống sàn, không quan tâm việc rượu tung tóe ra tẩm thảm dệt tay tinh xảo. Một vết bắn màu máu xấu xí nhanh chóng thấm vào tẩm thảm họa tiết vàng và lam. “Nó sẽ không thoát được tay tao đâu,” hắn thề, sải bước ra khỏi phòng và rống lên đòi mũ áo.

Bà Buttons bóp trán khi thấy đầu vầng vất đau. Những phỏng đoán bất an khắc sâu nếp nhăn lên gương mặt bà. “Ông ấy hành xử thật lạ lùng,” bà nói với chính mình hơn là nói với cô gái bên cạnh. “Rõ ràng ông ấy không ưa cô Duvall nhà chúng ta lắm.”

“Mong là ông ta tìm thấy cô ấy,” Mary nói giọng lí nhí, “Như thế cô ấy sẽ được an toàn, đúng không?”

Bà quản gia không trả lời mà lẳng lặng đi ra tiền sảnh và nhả mặt khi cánh cửa nặng nề đóng sầm lại sau lưng viên cảnh sát.

Mặc dù ban đầu Covent Garden là một đôi quảng trường quý tộc với những biệt thự rộng lớn và một nhà thờ nhỏ do Inigo Jones thiết kế, nó đã trải qua nhiều lần hóa thân trong mấy thế kỷ qua. Hiện thời nó là khu của những rạp hát nổi tiếng nhất thế giới, chưa kể các quán cà phê là chốn giới văn nghệ sĩ thường lui tới. Một khu chợ rộng lớn từ quảng trường vươn những xúc tu dài tới các con phố và hẻm nhỏ xung quanh. Nó rộng ít nhất một mẫu Anh, mỗi năm dường như lại càng thêm ồn ào huyền ảo. Giới quý tộc đã rời các biệt thự đẹp đẽ của mình đi từ lâu, dĩ nhiên, và giờ các tòa nhà cổ kính thâm nghiêm với những cầu thang tráng lệ ấy trở thành cửa hàng, quán trọ và nơi trú ngụ của những nhân vật thuộc thế giới ngầm ở Luân Đôn.

Victoria thận trọng bước dưới hàng hiên mái vòm, nơi người ta lang thang giữa những quầy và sạp hàng. Cô lập tức hòa vào đám đông, để dòng người đẩy mình đi qua cơ man những giỏ hoa và các bà già bó hoa theo yêu cầu. Hàng tá bàn tay sờ soạng qua các đồng rau, chộp lấy loại cần mua. Nhưng dây treo lơ lửng mắc qua các quầy cá, nơi cánh đàn ông khéo léo rửa sạch và moi ruột đám cá tươi rồi gói lại. Một anh bán chim giơ con vẹt the the lên bằng bàn tay đeo găng, trong khi các lồng hoàng yến, chiến chiến và cú khàn khàn tự rao bán mình.

Victoria đi qua cửa một hàng rẽ cây và thảo mộc, nơi những bình thủy tinh đựng đĩa được xếp dọc các giá gỗ, rồi một hàng nước hoa với ô cửa sổ đầy thuốc mỡ, kem và dầu thơm nồng đọng trong các lọ thủy tinh nhiều màu.

“Tới đây, cô em,” một tiếng gọi nghe như gà mái đau đẻ cất lên, và Victoria giật mình quay lại khi bàn tay như móng vuốt giật tay áo cô. Một bà già nhỏ bé, ăn mặc lòe loẹt với vòng tay vòng chân liềng xiềng, quần khắn và vận váy đỏ bám chặt cánh tay cô. “Để tôi bói cho cô, cô em... một silinh là biết những bí mật của tương lai! Chỉ một silinh... với một cô nàng có gương mặt như cô em, tương lai sẽ tốt đẹp biết mấy!”

“Cảm ơn, nhưng tôi không có tiền,” Victoria nói nhỏ giọng, giật tay ra bước đi. Song bà bói không chịu buông, bước nhanh theo tóm lấy cổ tay cô.

“Tôi sẽ bói miễn phí, cô em!” Giọng bà ta rít lên mời mọc không khác gì những con vẹt ở hàng bán chim. “Mọi người đến đây nào... Ai muốn nghe vận mệnh của cô em xinh đẹp này?”

Nhận ra người phụ nữ định dùng cô như một loại quảng cáo, Victoria giật mạnh tay khỏi bàn tay nắm chặt của bà ta. “Không,” cô gắt. “Để tôi đi.”

Cuộc xung đột nhỏ thu hút vài ánh mắt, và Victoria thận trọng liếc về đám đông khi giật ra khỏi tay bà bói. Đột nhiên cô bắt gặp cái mũ màu xám nhạt của một quý ông nào đó, và ngực cô siết lại đau nhói vì lo sợ. Nó trông giống hệt như chiếc mũ Keyes đội. Nhưng hẳn không thể bám theo cô nhanh như vậy được, phải không?

Cô nháo nhác tìm kiếm lại hình ảnh chiếc mũ, nhưng nó đã biến mất. Có lẽ cô chỉ tưởng tượng ra, cô lo lắng nghĩ, và vội vã đi theo hướng Đông về mái cửa khổng lồ có cột trụ của nhà hát opera. Chiều cao sừng sững của bốn chiếc cột có đường rãnh ở phía trước tòa nhà khiến đám đông tập nập trông giống như bầy kiến. Một đám người la hét phản đối trước những cánh cửa đóng chặt. Trong đám hỗn loạn, các quý ông cũng có mà đám ăn mày cũng có, tất cả đều la hét inh tai về việc tăng giá vào cửa gần đây.

“Giá cũ!” Nhiều vị khách bắt đầu gào lên. “Chúng tôi muốn giá cũ!”

“Quá cao, quá cao!” những kẻ khác hét.

Xuyên qua đám đông âm ỉ, Victoria tìm đường len lỏi sâu vào trong cho tới khi cô tới phía tránh gió của một cây cột trụ kiểu Doric. Dựa lưng vào mặt đá lạnh, cô đứng bất động, mạch đập liên hồi, trong khi đám đông nhao nhao la ó và đi lại quanh cô. Cô trần trụi nhìn những bức phù điêu phía trước, hình Shakespeare, những nữ thần nghệ thuật, và trong hốc phía trên là bức tượng nữ thần Hải kịch.

Keyes đang theo cô, cô có thể cảm nhận được điều đó.

Keyes nghĩ cô là Vivien, và hắn sẽ giết cô để trả thù, hoặc bởi hắn được thuê để làm điều đó. Nếu hắn biết cô đã rời nhà, hắn sẽ đoán ý nghĩ đầu tiên của cô về nơi trú ẩn hắn là số 4 phố Bow. Hắn sẽ làm mọi việc trong khả năng để ngăn cô đến được chỗ Ngài Ross.

Đột nhiên Victoria cảm thấy giận dữ bừng bực vì tình huống bất công này. Cô đang gặp nguy hiểm không phải vì lỗi của mình. Cô đã tới Luân Đôn vì lo lắng cho em gái, và rồi những sự kiện kỳ lạ nối đuôi nhau đã dẫn tới chuyện này.

Dường như bầu trời đang mở ra, những dòng nước đột ngột rơi qua không gian, khiến đám đông tan đi nhanh chóng để tìm kiếm chỗ trú ẩn. Cơn mưa nặng hạt thấm đẫm cảnh vật, xối xả qua những chiếc ô và mũ đội đầu, làm ướt sũng giày và quần áo.

Hít thở sâu, Victoria lại nhìn qua cột về phía đám đông. Cô lại bắt gặp cái mũ xám, và nỗi kinh hoàng lướt qua cô khi cô nhận ra Keyes. Hắn đang đứng cách cô có lẽ khoảng năm mươi thước và đang tra hỏi ai đó, gương mặt nghiêm nghị và lạnh lùng, cử chỉ điệu bộ để lộ sự căng thẳng tột cùng. “Ồi Chúa ơi,” cô thì thầm.

Như thể cảm nhận được ánh mắt của cô, Keyes quay sang nhìn thẳng vào cô. Gương mặt vô cảm của hắn đột nhiên vặn vẹo tức giận. Hắn đẩy người đàn ông đang tra hỏi ra và đuổi tới chỗ Victoria với ánh mắt đầy sát khí. Victoria lập tức lao đi, len qua đám đông đang tản ra và chạy dọc theo nhà hát. Cô thấy góc phố Russel và vấp trên đường xe ngựa rải đá cuội. Cô cố gắng lấy lại thăng bằng, nhận ra Keyes đang rút ngắn khoảng cách giữa họ. Đứng hồng bất được ta, cô nghĩ với quyết tâm sắt đá. Cô sẽ tới được phố Bow, mà cha hắn... Cô giờ đã đi quá xa rồi, không thể để thất bại được.

Grant húc mở cánh cửa của chính nhà mình, mặt anh trắng bệch khi thấy cảnh tụ tập bất thường của người hầu ở tiền sảnh, đám đầy tớ và hầu nữ xúm quanh bà Buttons.

“Ông Morgan!” bà quản gia kêu lên, không giữ được thái độ chừng chạc điềm tĩnh bình thường mà chạy về phía anh. Bà có vẻ lo lắng, bối rối, mấy lọn tóc bạc rơi tung rơi khỏi búi tóc vốn thường hoàn hảo trên đầu bà. Grant chưa bao giờ thấy bà rối tinh lên như thế.

“Cô ấy đâu rồi?” anh tức giận hỏi, mặc dù lòng anh thét lên không chấp nhận được câu trả lời đã hiển nhiên.

“Tạ ơn Chúa ông đã về,” bà Buttons căng thẳng thốt lên. “Tôi đang định tự mình chuyển lời tới phố Bow, vì chúng tôi không biết bao giờ ông về, với lại tôi nghĩ cần phải xác nhận yêu cầu của Ngài Ross...”

“Bà đang nói chuyện quái quỷ gì vậy?” Anh liếc nhìn những người hầu mang bộ mặt đưa đám đang tụ tập lại. “Victoria đâu?” anh gắt.

Câu hỏi khiến tất cả những gương mặt trong sảnh vào nhẩn lại vì không hiểu anh đang hỏi gì. “Victoria?” bà quản gia hoang mang lặp lại.

Grant lắc đầu thiếu kiên nhẫn. “Vivien. Cô Duvall. Cô gái đã sống ở đây mấy tuần qua, chết tiệt. Cô ấy đâu? Keyes đâu?”

Một khoảng lặng nặng nề trôi qua, khiến nỗi hoảng sợ và tức giận lập tức đè nặng lên thần kinh anh. Anh nhận ra không ai muốn trả lời anh, và trong nỗi khiếp đảm, anh quát lên câu hỏi với âm lượng làm tất cả nhẩy dựng.

“Ai nói cho tôi biết chuyện quái gì đã xảy ra đi, chết tiệt!”

Mary bước lên trước, vai sụp xuống và đầu hơi cúi, như thể cô sợ anh sẽ muốn đánh cô. “Đó là lỗi của tôi, thưa ông,” cô lí nhí. “Tôi thấy cô Duvall rời khỏi nhà. Bằng cầu thang dành cho người hầu, hướng tới cửa ra gần bếp. Cô ấy bảo tôi không được nói cho ai biết. Cô ấy bảo đó là chuyện sinh tử đối với cô ấy. Nhưng tôi nghĩ tốt nhất tôi nên nói với bà Buttons, vì vậy tôi đã làm thế.”

Máu Grant chảy rần rạt trong huyết quản, khiến tai anh ù đi. “Chuyện sinh tử,” anh lặp lại nặng nề. Victoria làm sao đó đã nhận ra nguy hiểm hướng tới mình và chạy trốn.

Tay bà Buttons cứ chùi đi chùi lại vào tạp dề, như thể bà không thể lau sạch tay kỹ như mong muốn. “Thưa ông, ngay khi tới đây, ông Keyes nói rằng Ngài Ross bảo ông ta đưa cô Duvall tới phố Bow. Phong thái của ông ta khá lạnh lùng và kỳ lạ. Trong suốt những năm biết ông ta, tôi chưa bao giờ thấy ông ta như vậy. Rõ

ràng là cô Duvall không muốn đi cùng ông ta, nhưng cô ấy lại bảo muốn đi thay giày. Và trong lúc chúng tôi đợi cô ấy trong thư viện, cô ấy lên khỏi nhà. Tôi đoán bất cứ người phụ nữ nào ở vào vị trí của cô ấy cũng sẽ hơi sợ người lạ.”

“Tôi quan sát cô ấy từ cửa sổ khi cô ấy đi,” Mary xen vào. “Có vẻ cô ấy đi về hướng chợ. Ông Keyes ngay lập tức đi theo cô ấy.”

“Cô ấy muốn tới phố Bow,” Grant lẩm bẩm. Đối với Victoria, đó là nơi an toàn duy nhất mà cô ấy biết ngoài ngôi nhà này. Anh gắt gỏng ra lệnh cho một người đầy tớ lấy ngựa và lao hết tốc lực về phố Bow. “Bảo Cannon tung ra tất cả người có thể. Bảo ngài ấy cho cảnh sát quận, cảnh sát phố Bow và lính gác sục sạo từng góc ngách của Covent Garden và các phố xung quanh cho tới khi nào tìm ra cả cô Duvall và Keyes mới thôi. Giở nhanh lên – tôi muốn anh đặt móng vào văn phòng của Cannon trong vòng năm phút nữa.”

“Vâng, thưa ông,” người đầy tớ sắp ngựa chạy ra sau nhà, tìm đường ngắn nhất tới chuồng ngựa.

Grant lao ra ngoài, hầu như không để ý tới cơn mưa làm ướt sũng tóc và quần áo anh. Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm anh, nỗi sợ hãi mà anh chưa từng trải nghiệm. Anh chưa bao giờ suy nghĩ về an nguy của chính mình, luôn biết mình đủ trí thông minh và sức mạnh thể lực để qua được bất cứ mối nguy hiểm nào mình rơi vào. Nhưng nỗi sợ vì người khác này, pha trộn giữa yêu thương, kinh hoàng và tức giận, là loại thống khổ tồi tệ nhất.

Anh chạy về hướng Covent Garden với tốc độ chóng mặt, trong khi ngựa, xe bì bõm đi qua những con phố ướt sũng bắn tóe, còn khách bộ hành tản ra tìm chỗ trú mưa. Nếu có chuyện gì xảy ra cho Victoria... Ý nghĩ khiến ngực anh đau buốt, khiến phổi anh cảm thấy như ngập trong lửa chứ không phải không khí.

Anh đi qua sân nhà thờ Thánh Paul, khu đất linh thiêng phủ hài cốt của con người suốt hai thế kỷ. Mùi xương chông chất chào đón anh khi anh rẽ qua mái cửa phía Đông của nhà thờ. Covent Garden trải rộng trước anh, là chốn lăm người qua kẻ lại và cũng không ít cảnh bần hàn. Những kẻ móc túi, ma cô, trộm cắp, bọn khát máu và du côn lang thang tự do ở nơi này... và tất cả bọn chúng sẽ rất quan tâm tới một phụ nữ tóc đỏ xinh đẹp không có ai đi cùng. Nỗi hoảng hốt dâng lên trong anh khi anh cân nhắc liệu Victoria có thể đi men quanh khu Garden và xuyên qua những hẻm tối đầy tội phạm và kẻ lang thang không, hay có thể sẽ đi thẳng qua khu chợ. Anh phải tìm thấy cô trước Keyes.

“Victoria, em ở đâu?” anh lẩm bẩm, bức bối tăng lên theo từng phút. Anh phải dùng hết khả năng tự kiểm soát để không găm to câu hỏi.

Chớp mạnh mắt vì nước mưa xối xuống, dùng cả hai tay lau nước chảy tràn trên mặt mình, Victoria mò mẫm dọc con phố nhỏ rẽ nhánh từ Russell, và tuyệt vọng nhận ra mình đang đi sai hướng. Giờ này lẽ ra cô phải tới phố Bow rồi. Giá như cô biết đường. Giá Keyes phát hiện cô biến mất muộn vài phút nữa.

Gấu vấy sũng nước mưa rối quanh cổ chân khi cô chạy sâu hơn vào một dãy nhà cũ nát. Cũng như ở bất cứ đâu khác tại Luân Đôn, luôn có mớ bong bóng những nhà chứa, hang ổ kẻ cắp và khu ổ chuột khuất sau những con phố nhà cao cửa rộng sạch sẽ. Không dừng lại để liếc ra sau, Victoria lao tới nơi trú ẩn gần nhất. Cô vội vã xuống các bậc tầng hầm của một ngôi nhà hai tầng, biến bên ngoài cho thấy đây là một nhà cá độ.

Cố gắng điều hòa lại hơi thở, cô mở một cánh cửa gỗ và lao vào tầng hầm mù mịt ánh đèn. Ít nhất là nửa tá đàn ông trong đó, tất cả đều quá mê mải với cuộc chơi nên không nhận ra có cô ngay. Các quý ông cũng như những kẻ cục mịch đều túm tụm lại trước một quầy dài bày các bình thuốc lá và gói xì gà, nghiên cứu danh sách kèo trên tường. Một gã nhà cái đeo mấy cái túi da nặng hai bên hông nghênh ngang đằng sau quầy nhao nháy thực hiện các giao dịch. “...cá cược với tất cả mọi người...” gã tuyên bố, vẫy vẫy đuôi tóc mai quăn quăn, rồi ghi nhanh cá cược bằng một mẫu bút chì ngắn.

Mùi hôi đàn ông quanh quẩn trong không khí, sự pha trộn của mồ hôi, thuốc lá, vải dạ và len ướt nước mưa. Rút vào một góc, Victoria kéo mũ trùm đầu thấp xuống qua mặt và chờ đợi, tay ôm chặt quanh mình. Cô thầm cầu nguyện Keyes sẽ bỏ qua nhà cá độ và tiếp tục tìm cô ở nơi khác. Song cô cũng sợ rằng hy vọng đó là vô ích. Khu vực này của Luân Đôn quá quen thuộc với Keyes, vì tất cả các cảnh sát phố Bow đều

được định kỳ phân đi truy quét những khu ổ chuột để bắt tội phạm. Đây là điều mà các cảnh sát phố Bow thành thạo – sẵn và tóm cổ con mồi.

“Ái chà.” Giọng có học thức của một quý ông cắt ngang dòng suy nghĩ của Victoria, và một đôi ủng Hessia đen tiến tới chỗ cô. “Có vẻ như một con chim nhỏ xinh xắn đã tìm được chỗ khô để đậu trong cơn mưa đây.”

Cuộc cá cược tạm thời dừng lại khi người ta chú ý tới sự hiện diện của Victoria. Cẩn môi dưới, cô cố gắng không chùn người lại khi gã đàn ông kéo mũ trùm đầu của cô xuống. Cô nghe thấy hắt hít sau, và một bàn tay nhung nhúc thịch nhón lấy một lọn tóc đỏ rực ẩm ướt. “Một món hàng đáng yêu,” hắt nặng nề nói, đoạn phá lên cười khi ánh mắt lướt qua cô. “Em làm gì ở đây, con chim nhỏ? Tìm kiếm người cùng qua đêm? Thế thì em tìm thấy người đàn ông của em rồi. Anh có nhiều tiền trong túi quần cho em lắm đấy.”

“Đó không phải là tất cả những gì anh ta có trong túi quần, tôi cá là thế,” kẻ khác nói, kéo theo một tràng cười của bọn đàn ông.

Khổ sở nhận ra mình đang trở thành trung tâm của mọi sự chú ý, Victoria trừng trừng nhìn vào mặt người đàn ông. Hắt có bộ dạng của một quý ông, thậm chí có lẽ là một quý tộc hàng thấp, gương mặt tròn được cạo râu sạch sẽ, thân hình chắc nịch, mặc quần ống túm màu nâu cà phê, áo khoác vải len đen cổ cao, và thắt cà vạt một cách kỳ cục.

“Có người làm phiền tôi trong chợ,” cô lí nhí. “Tôi muốn trốn ở đây vài phút để tránh hắt.”

Hắt tắc lưỡi giả bộ thông cảm rồi vòng tay qua lưng cô tự nhiên một cách sỗ sàng. “Con bồ câu tội nghiệp. Anh sẽ bảo vệ em đúng như em cần.” Hắt đặt tay lên thân váy cô và bắt đầu kéo những dây buộc, lờ đi tiếng kêu tức giận của cô. “Không cần phản đối – anh chỉ muốn nhìn hàng thôi mà.”

Giờ thì toàn bộ sự chú ý của căn phòng đều tập trung vào họ. Ngay cả nhà cái cũng dừng lại xem có chuyện gì xảy ra, cùng la hét cổ vũ khi bọn đàn ông ầm ĩ muốn xem thứ gì được che giấu bên trong bộ váy.

“Tôi tới đây để tránh bị một gã đàn ông quấy nhiễu,” Victoria nói, đẩy tay hắt đi và lùi sâu hơn vào trong góc, “Chứ không phải để tìm kẻ khác.”

Gã đàn ông chỉ nhần răng cười khi nghe thấy câu đó, rõ ràng nghĩ cô đang giỡn với hắt. “Anh cho em một đêm với một con ngựa đực bất kham, và thưởng đậm cho sự phục vụ của em,” hắt nói. “Một người đàn bà còn mong gì hơn chứ?”

“Tôi sẽ thưởng cho anh nếu anh giúp tôi tới phố Bow,” cô đập lại. “Hắt anh đã nghe nói tới ông Grant Morgan, cảnh sát phố Bow. Tôi biết ông ấy sẽ mang ơn anh nếu anh đưa tôi tới đó anh toàn.”

Nét mặt hắt có vẻ nhật bết ham muốn, và hắt nhìn cô với hứng thú mới. “Phải, tôi đã nghe về Morgan. Em là thế nào với ông ta?”

Cảm giác nhẹ nhõm len vào tâm trạng lo âu của cô. Cái tên Grant rõ ràng đã khiến hắt chú ý. Nếu có thể thuyết phục gã này đưa mình tới phố Bow, cô sẽ được an toàn khỏi Keyes. Háo hức muốn thuyết phục hắt giúp mình, cô nắm chặt tay áo hắt. Song cô chưa kịp nói gì thì có người bước vào nhà cá độ.

Vừa liếc mắt thấy chiếc mũ xám của hắt, Victoria kêu lên nghẹn ngào sợ hãi. “Là hắt,” cô run rẩy nói.

“Thằng quấy nhiễu em ấy hả?” kẻ tự phong là người bảo vệ cho cô hỏi.

Victoria gật đầu, cổ họng thắt lại khi cô trân trân nhìn Keyes. Hắt thở hổn hển vì phải bám đuổi cô không ngừng, mặt nghiêm trọng và tức giận. Trông thấy cô mất hắt liền ánh lên vẻ đắc thắng ác độc.

“Tao là cảnh sát phố Bow đang truy đuổi kẻ tình nghi,” hắt nói bằng giọng đồng dục và lạnh lùng. “Giao cô ta cho tao.”

Lời tuyên bố của một cảnh sát trong ngôi nhà gây ra sự huyền ảo khiếp đảm trong đám đông nhỏ. Gã nhà cái bước ra từ đằng sau quầy bắt đầu quát mắng giận dữ. “Tao làm ăn chính đáng, nhớ! Phải làm thế nào thì bọn lợn chúng mày mới không chõ mũi vào địa bàn của tao đây?” Ai cũng biết đám nhà cái và cảnh sát thù ghét nhau, bởi nhà cầm quyền thường quen sục sạo qua các nhà cá độ để truy tìm tội phạm. Cảnh sát coi dân tổ chức cá độ chỉ cách tội phạm thật sự một bước nhỏ, và thường đối xử với họ như tội phạm.

“Tao đến vì vấn đề liên quan tới hoàng gia,” Keyes gay gắt nói, tiến về phía Victoria. “Tao sẽ cảm ơn mày vì giao ả điểm này cho tao, bởi tao cần tra hỏi nó.”

“Hắn nói dối,” Victoria kêu lên, túm lấy quý ông cạnh cô, bầy vúi lấy mọi sự bảo vệ ít ỏi mà cô tìm được. “Tôi không làm gì sai cả!”

“Cô ấy bị buộc tội gì?” gã hỏi, một tay ôm quanh Victoria.

“Tao không có thời gian để liệt kê tội ả phạm phải,” Keyes trả lời. “Giờ thì buông ả đàn bà này ra rồi đi làm chuyện của mình đi.”

“Làm như hắn nói đi,” nhà cái ra lệnh dứt khoát. “Giao món hàng để hắn cuốn xéo đi đi. Một gã cảnh sát lãng vãng quanh chỗ này thì chả làm ăn gì được đâu.”

Người đàn ông kia thở dài và nhẹ nhàng đẩy Victoria lên trước. “Chắc, em muốn tới phố Bow mà, bỏ câu. Có vẻ em có người thấp tùng rồi.”

“Hắn sẽ không đưa tôi tới đó,” cô kêu lên, bám chặt anh ta. “Hắn sẽ giết tôi. Đừng để tôi đi!”

“Giết em?” Anh ta lặp lại, cười giòn trước điều anh ta rõ ràng nghĩ là thổi phồng quá mức. “Thôi nào, bỏ câu, cho dù em đã làm chuyện gì, không thể tệ tới mức đó được. Khi em ra trước tòa, cứ dành cho thẩm phán nụ cười xinh xắn nhất, và tôi tin ông ta sẽ dễ dàng thả em thôi.”

“Làm ơn đi,” cô khẩn khoản van xin, “Giúp tôi tới chỗ Ngài Ross Cannon. Hoặc ông Morgan. Tôi... tôi van xin ông hãy cứu tôi.”

Vẻ dao động thoáng qua gương mặt người đàn ông khi anh ta nhìn xuống cô. Có vẻ điều gì đó anh ta đọc được trong mắt cô đã thuyết phục anh ta. Cánh tay quanh cô vững chắc hơn. “Được rồi,” gã ta nói. “Chắc chắn việc cứu giúp cô gái gặp nạn trong buổi tối ẩm ướt này là việc hay ho đây.” Anh ta ngược lên Keyes với nụ cười chiếu cố hòa nhã. “Chắc chắn sẽ không phiền gì nếu tôi đi cùng cô gái đến phố Bow,” anh ta nói. “Đó là nơi anh muốn đưa cô ấy tới, phải không? Tôi đưa cô ấy tới đó giúp anh thì có gì khác biệt đâu?”

Victoria căng thẳng khi Keyes tiến tới họ, đôi mắt tối sầm đăm đăm sát khí trên gương mặt điềm tĩnh. Hắn tỏ ra đang cân nhắc phản ứng, phong thái giống như một người đang thảo luận một cách biết điều. “Tao sẽ cho mày biết khác biệt thế nào,” hắn khẽ nói. Vừa nói hắn vừa rút một vật từ trong áo khoác ra vung lên. Trong một khoảnh khắc thoáng qua, Victoria thấy đó là một chiếc dùi cui nhỏ và nặng mà cảnh sát dùng để trấn áp bọn tội phạm ngang bướng. Cô kêu lên thất thanh và quay đi ngay khi Keyes đánh túi bụi vào đầu và vai người đàn ông ba lần liên tiếp. Cô cảm thấy sự khùng khiếp của những cú đánh vang lên qua thân hình nặng nề của anh ta, và anh ta sụp xuống thành một đồng rên rĩ trên sàn, cánh tay trượt khỏi cô.

Keyes tóm lấy cô, siết một tay vặn ra sau, khiến cô đau khắp lưng và vai. Victoria rên lên qua hàm răng nghiến chặt và cúi ra trước để làm dịu cơn đau buốt. Cả phòng kêu lên phần nộ buộc Keyes phải lên tiếng át tràng âm thanh chói tai kia. “Ai còn muốn lộn xộn với tao thì sẽ bị khệp vào tội cản trở người thi hành công vụ. Có muốn một buổi tối trong nhà giam Newgate không?” Hắn phá lên cười khinh bỉ trước đám đông đột ngột im bật. “Tao nghĩ là không,” hắn nhạo báng. “Cứ tiếp tục việc của mình đi, các quý ông, và vút miếng thịt cừu bé tí tẹo này ra khỏi đầu đi.”

“Xéo ra khỏi địa bàn của tao!” gã nhà cái gắt, bước tới chỗ nhóm người đang xúm quanh người đàn ông bị thương trên sàn.

“Sẵn lòng,” Keyes nói, vừa lúi vừa đẩy Victoria lên các bậc thang, quay trở lại cơn mưa tầm tã.

“Giờ ông không thể giết tôi,” cô kêu lên, chớp mắt trong màn mưa xối xả lên mặt. “Có nhân chứng... tất cả bọn họ đều sẽ nói ông là người đưa tôi đi. Ông sẽ bị xét xử... bị treo cổ...”

“Chờ đến lúc điều tra thì tao đã ở tận đầu đầu rồi,” Keyes nhạo báng, tiếp tục vặn tay cô trong khi đẩy cô đi dọc theo con phố, vòng qua vũng nước giữa phố.

Victoria điên cuồng nhìn khắp con phố hy vọng tìm được ai giúp mình. Những ánh mắt vô vọng nhìn ra từ sâu trong những tầng hầm chật ních. Mùi hôi thối của lò mổ dưới tầng hầm bao lấy họ khi họ đi qua cửa, nơi mà cơn mưa như trút nước không rửa trôi các lớp mỡ và máu khô đi được mấy. Cô cảm thấy mắt mình vừa đau vừa ngứa, nước mắt chảy tràn hòa vào những dòng nước mưa trôi xuống má.

“Tại sao ông lại làm điều này với tôi?” cô hét lên.

Ngạc nhiên thay, Keyes nghe thấy cô qua cơn mưa hỗn loạn. “Tao quá già để làm cảnh sát, nghỉ hưu thì chỉ được vài bảng còm. Tao chẳng ngu gì mà chịu sống như chó trong những ngày còn lại.”

“A... ai đã trả tiền để ông giết tôi..” Cô ngừng lời với một tiếng kêu đau đớn khi hấn đẩy tay cô lên thêm hai, ba phân nữa.

“Sửa đủ rồi,” hấn nói. Tới góc phố hai người rẽ vào một khu nhà tồi tàn. Họ nhanh chóng đi tới một nhà máy bỏ hoang. Tường nhà máy xuống cấp và dễ đổ tới mức không ai dám sống ở trong, thậm chí ngay cả những kẻ nghèo hèn chen chúc trong khu ổ chuột cạnh đó như đàn thỏ trong hang cũng không thêm tới trú ngụ. Victoria hét lên ghìm gót giày lại trong khi Keyes cố buộc cô đi qua cửa.

Một cơn đau dữ dội nổ tung bên đầu, và cô lơ mơ nhận ra hấn vừa đánh mình, đủ mạnh để chế ngự sự chống cự của cô. Sụp vào hấn, đầu cô ong ong, cô cố gắng mình miễn lại. Hấn dễ dàng dùng cào vạt bịt miệng cô lại, khiến cô giật nảy người trước vị hồ bột và mồ hôi. Kéo hai tay cô ra sau lưng, Keyes khóa chiếc còng kim loại lạnh lẽo quanh cổ tay cô.

Bất lực, Victoria loạng choạng về phía trước khi gã cảnh sát đẩy cô đi tới một chiếc cầu thang gãy. Phần bậc thang còn lại rên xiết và sụt ra từng mảnh khi họ đi lên. Hấn ở trong tòa nhà phải tối mò, nhưng phần lớn nóc nhà đã mục nát còn tường dày lỗ và khe nứt lớn. Mùi hôi hám ứ đọng trong không khí, mọi bề mặt thấy được đều phủ dưới một lớp bụi nhờn nhờn chỉ khẽ rung lên khi từng đợt gió mang theo nước mưa thổi vào trong.

Giờ thì sẽ không còn ai tìm ra cô, Victoria chờ đợi nghỉ, thở dốc trong khi Keyes đẩy cô lên tầng hai của nhà máy. Sàn nhà sần sùi phân chuột, các bức tường rạn nứt bao phủ trong bụi bẩn, mạng nhện và tổ chim. Có tiếng kêu the thé và tiếng vỗ cánh khi những cư dân hiện tại của nhà máy chạy trốn khỏi nơi đang đậu. Nước mưa dột qua trần nhà hư hại đọng lại thành vũng giữa sàn. Kéo cô vào một góc, Keyes ấn cô xuống khiến cô ngã dúm dui, gấu vấy trượt lên đùi.

Và rồi hấn đứng như tượng nhìn chăm chú đôi mắt ướt của cô. Mặt hấn căng ra theo cái cách khiến cô muốn bệnh. “Tao vốn đã định nhanh chóng kết liễu mày,” hấn nói. “Song giờ thì tao lại muốn có thêm gì đó bù vào phí tổn của tao, con chó cái rắc rối ẹ. Tao sẽ không chê dù chỉ là một phần những gì mà Morgan có.”

Đột nhiên chẳng có gì giống thật. Victoria chờ đợi nghỉ cô hấn đang gặp ác mộng, và ngay khi cô thức giấc, Grant sẽ ở đó, nói với cô rằng mọi chuyện đều ổn. Không quan tâm tới chuyện gì đang diễn ra nữa, cô tập trung cao độ vào ý nghĩ rằng mọi thứ chỉ là một giấc mơ khủng khiếp. Cô thậm chí không co rúm lại khi Keyes cúi mình trên cô và bắt đầu giật khuy quần ra. “Không có mày trên đời này thì cũng chẳng chết ai,” hấn lẩm bẩm. “Tao đã thấy hàng nghìn đứa như mày. Tao sẽ khen mày một điều – mày là con chó cái có gan đấy. Không ả đàn bà nào sống qua được những gì mày đã trải qua.” Giọng hấn đột nhiên đầy ghen tị. “Morgan bao giờ cũng được xoi hạng tốt nhất... Ái chà, mày đúng là một miếng thịt cừu chọn lọc.” Tiếp tục lẩm bẩm giận dữ, hấn túm váy cô kéo lên, trong khi Victoria bắt đầu ước mình đã chết.

16. Chương 16

Như Grant yêu cầu, Covent Garden và những khu vực quanh đó nhanh chóng đầy tuần bộ, đội trưởng, cảnh sát phố Bow và lính canh. Nhóm mã tuần tập hợp từ lính kỵ binh nghỉ hưu chia khu vực thành từng phần và bay vây chúng với sự chính xác của quân đội. Cannon, dĩ nhiên, ở lại phố Bow sau khi ra lệnh mọi diễn biến mới phải được báo cáo lại cho anh ngay lập tức.

Grant biết việc Cannon muốn tìm thấy Victoria và Keyes không phải chỉ là lo lắng cá nhân. Công chúng đa nghi luôn luôn tìm dấu hiệu mục ruỗng trong lực lượng phố Bow. Nếu Keyes làm gì sai trái, họ sẽ vịn vào đó để chống lại Cannon – chống lại tất cả bọn họ - nhằm cản trở kế hoạch cải tổ và mở rộng hệ thống cảnh sát của anh. Rất có thể sự lo lắng này đè nặng lên tâm trí tất cả các cảnh sát phố Bow, thúc họ càng đổ công tìm kiếm hơn.

“Morgan,” Flagstad lo lắng lên tiếng, chỉnh lại vành mũ để che màn mưa, “Nghĩ nát óc tôi cũng không thể tìm ra lý do hợp lý vì sao cô Duvall lại chạy trốn Keyes như thế. Cô ấy hẳn phát cuồng, hoảng loạn... nhưng tại sao? Chúng ta ai cũng biết chắc Keyes là người tốt mà.”

Grant lắc đầu, đi hướng về phía nhà hát. Anh cảm thấy khó buộc mình trả lời qua hàm răng nghiến chặt. “Tôi chẳng biết cái đêch gì chắc chắn sất,” anh thô lỗ nói.

“Dĩ nhiên anh phải biết chứ,” Flagstad khẳng khái, tất tả bước để bắt kịp anh. “Keyes có làm gì bất thường đâu nào – anh ấy chỉ tìm cô Duvall như chúng ta, để đưa cô ta quay lại nơi an toàn!”

Việc Flagstad biện minh cho người bạn lâu năm của mình hẳn phải làm Grant cảm động. Gương mặt sương gió của người đàn ông đầy căng thẳng vì những sự việc không thể giải thích được tới nay. Flagstad quen biết Keyes đã hàng năm trời, nên ông ta sẽ vô cùng đau lòng nếu có ai bảo Keyes đã làm điều sai trái.

Grant biết lẽ ra anh phải tỏ ra thông cảm, và có thể là đôi ba lời xoa dịu nỗi lo lắng ra mặt của Flagstad. Vậy mà anh lại thấy mình dừng lại rồi túm phía trước áo khoác của ông ta. “Vậy thì hẳn đang ở chỗ chết tiệt nào?” Con giận anh đã cố kìm nén giờ đây bùng nổ. “Khỏi cần nói với tôi Keyes là người thế nào – chỉ cần giúp tôi tìm thằng khốn đó!”

“Rồi... rồi...” Flagstad đưa tay lên cạy tay anh ra khỏi áo mình. Ông ta nhìn Grant hoang mang lo sợ. “Bình tĩnh lại đi, Morgan. Trời ạ, tôi chưa bao giờ thấy anh như thế này cả... Chắc, anh vốn luôn giữ được cái đầu lạnh, kể cả khi có nỗi loạn cơ mà!”

Grant thả ông ta ra với một tiếng gầm gừ của cơn giận bị kìm nén. Phải, anh vốn luôn bình tĩnh trong những cuộc nổi loạn, bạo động, đánh nhau và ẩu đả đủ mọi dạng. Chuyện này khác hẳn. Thời gian cho Victoria đang hết dần. Cô đang gặp nguy hiểm đe dọa tới tính mạng, và việc không thể đến được bên cô khiến một thứ phi nhân tính tản ra trong anh và trào ra ngoài. Anh bỗng nhận ra mình phải tự kiềm chế nếu không có thể anh sẽ gây án mạng. Giống như máy, anh buộc mình tiếp tục đi tới nhà hát, nơi đội trưởng nhóm tuần bộ đã tập hợp lại hai người.

“Anh không nghĩ họ trốn đi cùng nhau đấy chứ?” Flagstad buột ra suy ngẫm trong bụng. “Ý tôi là, các quý cô xem ra đều thích Keyes, và cô Duvall có tiếng là...”

“Tránh xa tôi ra,” Giọng Grant trầm khàn chết chóc. “Trước khi tôi giết ông.”

Flagstad dường như hiểu được đó không phải là lời đe dọa suông. Mặt tái bệch, ông ta dừng lại và vội lùi ra. “Tôi nghĩ tôi sẽ đi xem đội trưởng Brogdon báo cáo gì về kết quả của đội tuần bộ.”

“Morgan! Morgan!” Tiếng gọi thất thanh khiến Grant quay ra nhìn với dự cảm bất an. Một cảnh sát quận sắp ngửa chạy dọc theo nhà hát, từ những con phố phía Bắc chợ tới. “Ông Morgan... họ cử tôi tới báo với ông...”

Grant tới chỗ cậu cảnh sát trong ba bước sải, chút nữa thì xô ngã cậu ta. “Chuyện gì?”

“Nhà cá cược trong con hẻm ở phố Russell... có chuyện ông sẽ muốn biết...” Thở hổn hển, cậu cảnh sát ngừng lời gục đầu xuống cố hít vào thêm không khí.

“Nói mau, chết tiệt!” Grant gắt. “Cậu có thể thở sau.”

“Vâng, thưa ông.” Viên cảnh sát gật đầu đánh rụp và buộc mình tiếp tục. “Nhà cái với mấy người khác nói – anh ta dừng lại hít thêm một ngụm không khí – ‘Tối nay có một cô gái và nhà cá cược, nhờ ai đó đưa tới phố Bow. Họ nói một cảnh sát phố Bow vào bắt cô ấy đi theo.’”

“Cảm ơn Chúa,” Flagstad kêu lên, ông ta đã nấn ná lại để nghe báo cáo. Gương mặt nhẹ nhõm hẳn đi. “Đó là Keyes và cô Duvall, chắc chắn rồi. Anh ta đã tìm thấy cô ấy! Mọi chuyện giờ đã ổn.”

Grant lơ đi niềm phấn khích của viên cảnh sát phố Bow và hung hãn hỏi cậu cảnh sát quận. “Chuyện diễn ra bao lâu rồi?”

“Có vẻ chưa tới mười phút trước, thưa ông.”

Flagstad hớn hở xen ngang. “Tôi sẽ đi thẳng tới phố Bow đợi họ. Chắc chắn Keyes sẽ đưa cô ta tới đó ngay thôi.”

“Cứ thế đi,” Grant nói rồi vội lao về phía phố Russell.

Tìm nhà cá cược không khó gì. Một đám cảnh sát quận đã tụ tập bên ngoài cầu thang xuống tầng hầm, trong khi một tay mập lùn, hồng hách đứng bên dưới sự che chắn đáng ngờ của một cái ô rách nát đang kêu than với tất cả mọi người. Gã nhà cái đeo kính mờ bao da nặng trĩu nên có thể nhận ra hắn ngay lập tức.

Đám cảnh sát quận đứng ngay người và lùi lại một bước khi Grant tới chỗ họ. Họ nhìn anh lạ lùng – chắc chắn bộ dạng của anh khá kỳ quặc, tóc bết trên đầu, mặt hầm hầm tái nhợt dưới màn mưa, và mắt môi mồm lợi thành điệu bộ hầm hè lạnh tanh mà anh không bỏ nổi.

Gã nhà cái liếc nhìn anh tính toán. “Mày đúng là một gã khôn to xác,” hắn nhận xét. “Mày hẳn là Morgan. Con kia đòi đi gặp mày, con điểm bước vào chỗ tao rồi gây ra vụ om sòm chết tiệt ấy.”

“Nói cho ông Morgan chuyện gì đã xảy ra đi,” một cảnh sát quận giục.

“Tên cảnh sát phố Bow vào quán tao tìm con đấy, nhưng nó không chịu đi cùng hắn. Con nhỏ quần trí đó nói hắn sẽ giết nó.”

“Và rồi có xô xát,” viên cảnh sát quận nhắc.

“Phải,” gã nhà cái chưa chút nói. “Một khách hàng của tao cố chiếm lấy con điểm, thế là thằng cảnh sát đánh ông ta vài đái.” Gã nhỏ nước bọt khinh bỉ khi nhớ lại viên cảnh sát phố Bow đã rời đi. “Thằng chó chết tiệt, chỉ nhằm nhe hủy hoại công việc làm ăn lương thiện của người khác!”

Nỗi hoảng hốt xen lẫn đau đớn giày vò Grant, càng lúc càng dữ dội hơn tới độ anh cảm thấy hơi nóng phùng phùng dồn lên đầu.

“Họ đi về hướng nào?” anh khàn khàn hỏi.

Câu hỏi khiến gã nhà cái bất giác nở một nụ cười quỷ quyệt ngoác tới tận mang tai. “Có thể tao biết,” gã nhà cái thận trọng nói, “mà cũng có thể không.”

Một viên cảnh sát quận sốt ruột túm phát lấy gã khiến gã oai oái tức giận. “Bọn mày mà còn thô bạo với tao nữa,” gã nhà cái đe dọa, “Thì đừng hòng tao cho bọn mày biết chúng đi đâu! Hay bọn mày thích đi lượm xác con đó về mà đào hố chôn?”

“Mày muốn cái của nợ gì?” Grant hỏi khê, nhìn gã nhà cái trừng trừng hung hãn khiến gã có vẻ bủn rủn tay chân.

Gã nhà cái chớp mắt lo lắng. “Tao muốn từ giờ bọn cho tha chúng mày tránh xa khỏi địa bàn của tao!”

“Được.”

“Nhưng, ông Morgan...” Viên cảnh sát quận nói, phản đối cuộc giao dịch vội vàng. Giọng anh ta lụi đi khi ánh mắt đờ đờ sát khí của Grant chuyển hướng sang anh ta trong một khoảnh khắc buốt giá.

Gã nhà cái nhìn Grant nghi ngờ. “Làm sao tao biết mày sẽ giữ lời?”

“Mày biết làm sao được,” Grant trả lời, giọng rền vang như sấm làm át cả tiếng mưa bên ngoài. “Nhưng mày biết chắc rằng tao sẽ giết mày trong mười giây tới nếu mày không cho tao biết họ đi đường nào!”

“Được rồi,” gã nhà cái nói, và bắt đầu gọi một tay Willie nào đó. Ngay lập tức một cậu nhóc gầy gò nhỏ thó khoảng mười một, mười hai tuổi xuất hiện, mặc quần áo rách rưới quá khổ so với người mình, đội một chiếc mũ gần như nuốt chửng cả cái đầu vừa ngắn vừa nhỏ. “Thằng chạy việc cho nhà cái của tao,” gã nhà cái tự hào nói. “Tao cử nó bám theo thằng khôn khi hắn mang ả điểm đi.”

“Họ tới một tòa nhà cũ không cách xa đây,” cậu nhóc hỏn hển nói. “Cháu sẽ chỉ cho ông, ông Morgan.” Cậu lập tức rảo bước dọc con phố, ngoái lại nhìn xem Grant có theo mình không. Grant cũng lập tức chạy theo. “Cháu biết chính xác nó ở đâu, thưa ông,” cậu nhóc kêu lên và không còn rảo bước nữa mà co cẳng chạy.

Ngôi nhà, hay đúng hơn là cái xác của một ngôi nhà, sừng sững như một tay lính canh xơ xác ở góc phố. Tường nhà đầy lỗ thủng toác ngoác và những mảnh kính lổm chổm. “Ồ đây,” Willie kêu lên, dừng lại trước

cửa nhà, nhìn nó không tin tưởng. “Họ vào trong đấy đấy. Nhưng cháu sẽ không vào đâu ông ạ... Chẳng có mẫu gỗ nào còn lành lặn trong cái nhà cũ nát này.”

Grant hầu như không nghe thấy cậu nhóc khi anh bước qua ngưỡng cửa. Nhà máy rên rỉ cọt két quanh anh, như thể cả tòa nhà sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào. Mưa chảy thành dòng qua những khe hở trên tường và trần, mùi sạch sẽ của nó không làm bầu không khí hôi hám tươi mát hơn được bao nhiêu. Không có tiếng người, không có dấu vết vật lộn, và dường như không thể xảy ra khả năng Victoria ở đây. Grant thoáng tự hỏi có phải cậu nhóc đã đưa nhằm mình tới đây không, hay liệu có phải gã nhà cái đã ra lệnh cho cậu nhóc lừa anh. Nếu đây không phải nơi cần đến, anh đã lãng phí mất thời gian quý báu. Tuy nhiên, anh để ý thấy có dấu vết như vết cào và những vết hình vòng cung, ánh mắt anh liền đổ tới cầu thang. Có những mảnh gỗ mới gãy trên bậc thứ ba và thứ tư, và cao hơn nữa. Ai đó vừa lên đây.

Cảnh đó khiến Grant chột dạ. Ngay lập tức anh lao lên cầu thang, mặc cho những bậc thang gỗ cọt két dưới sức nặng của mình, trèo lên bằng cả chân lẫn tay. Tới lúc này anh mới biết thế nào là tuyệt vọng thực sự, cảm thấy nó lao đi như dầu sôi qua những mạch máu đến độ mọi mảnh da anh đều bỏng rát. Anh phải tới được chỗ Victoria trước khi quá muộn... và nếu đã quá muộn... anh biết anh sẽ không thể sống được trong một thế giới không có cô.

Nửa chạy, nửa bò lên các bậc thang cũ nát, anh lên tới tầng hai. Qua tấm màn mờ đỏ của cơn thịnh nộ không thể kiềm chế, anh thấy hai người ngay phía kia sàn... Keyes, chồm người qua thân hình sóng soài của Victoria, sờ soạng trên váy cô trong khi một tia sét chói lóa đánh xoẹt qua mái nhà đổ vỡ. Màu sắc duy nhất trong phòng là màu tóc đỏ của Victoria, đỏ như hồng ngọc, rực rỡ tràn bên dưới đầu cô. Cô bị bịt miệng. Mắt nhắm, bất động, cô nằm sóng soài bên dưới gã cảnh sát, không có dấu hiệu cử động.

Một âm thanh hung hãn thoát ra khỏi cổ Grant, tiếng thét ác quỷ xuất phát từ trong sâu thẳm linh hồn anh. Không còn nhận thức được hành động của mình, anh lao tới Keyes, cả hồn vía bị thao túng bởi mong muốn tấn công và giết chóc. Đối phương chỉ kịp ngược lên một giây trước khi Grant lao tới hấn. Một tiếng chửi thề bật lên từ Keyes khi hấn bị ném ra giữa phòng. Hấn lăn người, sờ soạng tìm cặp súng lục, nhưng ngay khi hấn chạm được tới băng súng, Grant tóm tay hấn đập bụm xuống sàn với lực đập có thể làm gãy cả xương. Hết lên đau đớn, Keyes tấn công bằng nắm tay kia, giáng một cú đấm vào hàm Grant. Grant chỉ thoáng cảm thấy cú đánh bởi anh đang quá tập trung vào mục tiêu giết người.

“Nó chẳng là cái cóc khô gì, đồ súc vật!” Keyes gào lên, trừng mắt nhìn vào gương mặt dữ dằn và tàn nhẫn của Grant. “Anh sẽ không giết tôi vì một con đĩ!”

Grant không nói không rằng, chỉ nện túi bụi cho tới khi không còn từ nào lọt ra khỏi miệng gã cảnh sát phổ Bow được nữa. Keyes ngừng dần, ngừng dần không đánh trả để đưa tay lên bảo vệ mặt và đầu. Khi gã cảnh sát đã bị đánh bại thành một đồng rên rỉ, Grant lấy dao trong ủng ra, tận hưởng cảm giác có nó trong tay. Anh sẽ chỉ thỏa mãn khi hấn chết, và giờ không gì có thể ngăn anh lại. Tất cả những gì anh tin tưởng, sự trừng phạt của luật pháp, sự công bằng, công lý, đều biến mất như hạt bụi bị gió cuốn đi. Gần như phát điên vì khát máu, anh giờ con dao lên.

Nhưng một âm thanh nghèn nghẹn khiến anh dừng lại. Thở hổn hển lúc nhanh lúc chậm, anh nhìn về hướng âm thanh. Victoria nằm nghiêng, cổ họng yên lặng phập phồng. Mắt cô mở to nhìn anh chăm chăm trong khi miệng bị nhét giấy. Grant cứng người cho tới khi anh run lên vì kiềm chế lực. Anh không thể rời mắt khỏi gương mặt cô. Đôi mắt xanh của Victoria như thể cầm tù anh, ngăn anh cử động. Sự tỉnh táo thấm thía vào những lớp đầu tiên của cơn giận dữ hiếu chiến, nhưng anh mạnh mẽ cưỡng lại nó.

“Quay mặt đi,” anh nói bằng một giọng dường như không thuộc về mình.

Victoria ngay lập tức lắc đầu, hiểu rằng anh không thể xuống tay giết người trong khi cô đang nhìn.

“Chết tiệt, nhìn ra chỗ khác ngay,” Grant gầm gừ.

Cô không làm theo. Ánh mắt họ không rời nhau, con ác quỷ trong anh, sự kiên quyết của cô, cho tới khi cuối cùng cô đánh bại anh. Anh chấp nhận bằng một tiếng rên trầm rồi nhét lại con dao vào ủng. Đoạn anh đấm Keyes một cú cuối cùng làm hấn ngất lịm rồi cuống cuống lục túi hấn. Tìm thấy chìa khóa chiếc còng cùm tay Victoria, anh liền mang tới chỗ cô, khụy gối xuống cạnh bên. Cô run lên khi chìa khóa xoay trong ổ, và chiếc còng rơi xuống khỏi cổ tay bầm tím của cô.

Vừa rút giẻ khỏi gương mặt đầm nước mắt của Vivien, Grant liền kéo cô vào lòng ôm siết. Trong vòng tay anh, cô mềm mại, nhỏ bé và vẫn còn sống, cảm nhận ấy khiến anh rên vì nhẹ nhõm sau những nỗi sợ hãi mà anh phải chịu đựng. Tay anh quờ quạng khắp người cô, môi ngấu nghiến lướt qua tóc cô, da cô và quần áo, như thể anh sẽ nuốt trọn cô vậy.

“Grant,” cô thỏn thức, chùn người vì những nụ hôn.

Anh gầm gừ sung sướng và khát khao, ép mạnh môi lên môi cô.

Anh cảm thấy tay cô ôm cổ anh, và hơi thở phả lên tai anh khi cô nói. “Em cứ tưởng em sẽ chết ở đây. Em tưởng... mặt hân sẽ là thứ cuối cùng em thấy trong cuộc đời này.”

“Mặt anh sẽ là thứ cuối cùng em thấy trong cuộc đời này,” anh nói bằng giọng khô khan.

“Em nhớ mọi chuyện rồi... gã đó, Keyes... lúc trước hân đã tìm cách giết em.”

Grant biết anh đang ôm cô quá chặt, nhưng anh dường như không thể thả lỏng tay. “Anh xin lỗi,” cuối cùng anh cũng thốt lên được. “Anh rất xin lỗi. Tại anh...”

“Không, không. Xin đừng nói vậy.” Tay cô ôm chặt cái gáy cứng cáp của anh. “Làm sao anh tìm thấy em? Làm sao anh biết?”

“Ngài Lane cho anh biết về Keyes. Suốt nửa tiếng qua anh đã phát điên, cứ sợ anh sẽ không kịp tìm thấy em.” Anh vùi mặt vào ngực cô rên rỉ. “Ôi, Chúa ơi.”

Anh cảm thấy những ngón tay cô nhẹ nhàng len vào mái tóc ướt sũng của mình, và cô dịu dàng thì thầm điều gì đó mà anh không nghe rõ.

“Anh sẽ không bao giờ để em ra khỏi tầm mắt nữa,” anh nói, giọng nghèn nghẹn trên ngực cô, làm cô phải cười khúc khích.

“Đ... được. Như thế ổn với em hoàn toàn.”

Mưa gió vẫn lồng lộn bên ngoài, khiến nhà máy cốt kết run rẩy. Những âm thanh kích thích Grant hành động. Anh đành buông Victoria ra kéo cô cùng đứng dậy. “Anh phải đưa em ra khỏi đây,” anh lẩm bẩm.

“Vâng.” Cô cảm ghét liếc nhìn quang cảnh đổ nát, ánh mắt dừng lại trên thân người nằm úp mặt xuống sàn của Keyes. “Còn hân thì sao?”

“Chúng ta sẽ để hân cho người khác lo,” Grant nói, không quan tâm dù cả tòa nhà đổ sập lên thẳng khôn... miễn là họ an toàn ra ngoài trước. Anh vòng tay qua lưng cô để đỡ cô. “Em đi được không, Victoria?”

Cô gật đầu, và anh ngạc nhiên thấy một nụ cười hiện lên trên đôi môi nứt nẻ của cô. “Sao vậy?” anh hỏi, không biết chắc có phải sự kinh hoàng những phút vừa qua là thủ phạm khiến cô tạm thời mất thăng bằng.

“Anh gọi tên em,” cô nói, giọng ào ào căng thẳng, môi vẫn mỉm cười. “Làm sao anh...”

“Anh sẽ giải thích sau.” Không thể kiềm chế, anh cúi xuống chiếm lấy môi cô bằng một nụ hôn cuồng bạo và say mê. “Đi thôi.”

Họ cẩn thận đi xuống chiếc cầu thang cũ nát, Grant dẫn đường. Anh kiểm tra từng bậc, giẫm xuống trước rồi mới cho Victoria bước theo. Cô ngạc nhiên vì sự vô lực của chân mình. Mặc dù biết mình đã an toàn, cô không thể thôi run rẩy. Nhưng cơn run và ớn lạnh lướt qua da làm cô cố gắng người lại.

“Em có bị thương không?” Grant hỏi, mặc dù giọng anh điềm tĩnh, cô vẫn nghe được nỗi lo lắng khổ sở ẩn trong đó.

“Không,” cô nói, nghiêng rặng vào nhau để ngăn mình không nói huyền thuyên. “Hân không... anh tìm được em trước khi hân...” Cô im lặng khi Grant nâng cô nhẹ nhàng qua một bậc thang vỡ. “Em hoàn toàn ổn,” cô nói, cố giữ giọng mạnh mẽ để trấn an anh. Song anh khó lòng an tâm được. Cô nhắm mắt khi thấy nét mặt nhìn nghiêng cứng đờ của anh, biết rằng anh đang âm thầm tự mắng mình vì những chuyện đã xảy ra.

Dường như sau một thời gian dài vô tận họ mới xuống được tầng trệt. Ngay khi xuống tới mặt sàn vững chãi, Grant bế bổng cô lên. Victoria đẩy vai anh khi nhận ra họ đang ở giữa một đám cảnh sát quận, cảnh

sát phố Bow và những tò mò tới xem. “Em tự đi được mà,” cô thì thầm giữa những lời tán dương và thở phào lan giữa đám người tụ tập.

Lờ những lời đó đi, Grant vẫn bế cô. Một đội trưởng đội mã tuần tiến tới, xuống ngựa cung kính cúi chào Grant. “Thưa ông,” anh ta nói, “Tôi mừng thấy cô Duvall đã được đưa xuống an toàn.” Anh ta ngừng lời liếc về phía nhà máy đổ nát. “Ông Keyes còn ở trong đó không? Chúng tôi nên...”

“Hắn còn sống,” Grant trả lời, nghe không hài lòng lắm về sự thật đó. “Nhưng hắn sẽ cần hỗ trợ để xuống được dưới này.”

Người đội trưởng nhúu mày lo lắng. “Nơi này không an toàn chút nào, thưa ông. Tôi không thể đảm bảo an toàn cho bất cứ ai mạo hiểm vào đó.”

“Vậy thì đánh sập cả chỗ này đi rồi bởi đồng đổ nát mà tìm Keyes.” Grant thẳng thừng nói. “Tôi đểch quan tâm các anh đưa hắn ra như thế nào.”

Người đội trưởng chớp mắt lúng túng trước sự nhấn tâm của Grant với người đồng đội cũ. “Thưa ông, tôi có thể mời ông dùng ngựa của tôi không?” Anh ta ra hiệu cho một người trong đội mã tuần dẫn một con ngựa lớn màu hạt dẻ tới.

Grant nâng Victoria lên yên rồi lập tức nhảy lên ngồi phía sau cô. Anh lạnh lùng liếc về phía tòa nhà xiêu vẹo. “Khi nào mang được Keyes xuống tầng trệt,” anh nói với người đội trưởng, “Hãy bắt hắn đưa về phòng giam phố Bow. Tôi còn chưa xong chuyện với thằng khốn đó... và sau khi Cannon xong việc với hắn, hắn là của tôi.”

“Vâng, ông Morgan,” người đội trưởng nói, nhìn anh vừa kính sợ vừa lúng túng. Rõ ràng Grant không phải người mà anh ta dám làm phật lòng.

Quá mệt để giữ ý giữ tứ, Victoria ngồi giạng chân trên con ngựa màu hạt dẻ, vấy nâng lên tới đùi. Cô dựa vào Grant trong khi cánh tay vững vàng của anh vòng ra trước. Những ngón tay dài của anh ôm quanh sườn cô, và anh kéo cô vào mình khi cho ngựa cất bước kiệu. Cô hơi bị xóc vì cơ thể cứng đờ và mệt mỏi nên không thể chuyển động nhịp nhàng theo ngựa. Nhưng cô chào đón làn nước mưa lạnh leo tấp vào mặt, vào tứ chi đau mỗi, những dấu hiệu thân thể cho biết cô vẫn còn sống.

Grant đã tới tìm cô, cô ngạc nhiên nghĩ. Anh đã ngăn Keyes giết cô. Đó là một điều kỳ diệu tới mức khó mà hiểu được. Cô tràn ngập lòng biết ơn, và không chỉ vậy, còn có cảm giác triu mến vượt qua tất cả những cảm xúc trước đây mà cô dành cho anh. Giờ cô biết anh sẽ mạo hiểm tất cả, làm tất cả vì cô, anh quan tâm tới cô nhiều hơn bất cứ ai từng quan tâm. Cô cũng biết anh hẳn sẽ giết Keyes, nhưng thay vì thế lại để hắn sống vì cô muốn như vậy. Ý nghĩ khiến cô sung sướng trong lòng. Grant là người đàn ông tuyệt diệu, và chắc chắn tự làm chủ được mình... nhưng cô có sức mạnh ảnh hưởng lên anh. Bởi vì anh yêu cô.

Tận hưởng cảm giác đó, Victoria ngả hẳn vào anh, không hề thấy khó chịu vì cái lạnh và sự bất tiện khi ngồi trên lưng ngựa. Bóng tối ướt nước mưa chỉ lờ mờ sáng dưới ánh đèn đường khi họ tới số 4 phố Bow. Grant xuống ngựa trước rồi cẩn thận đỡ Victoria xuống. Anh ôm quanh thắt lưng cô để giữ cô thăng bằng. Cô cười với anh, cảm nhận được sự lo lắng ẩn sau gương mặt không biểu cảm.

“Em không sao,” cô nói.

Hàm anh cứng lại. “Anh cứ nghĩ mãi về hình ảnh em nằm trên sàn nhà máy đó. Và Keyes ở trên em...”

“Nhưng anh đã ngăn hắn lại.” Cô với lên vuốt ve má anh, làn da lởm chởm râu ẩm áp đến giập mình dưới những ngón tay buốt lạnh của cô. Cơn xúc động mạnh run run tràn qua anh, và cô cảm thấy sự run rẩy dưới lòng bàn tay mình.

“Nếu anh quá muộn thì sao?” anh khàn khàn hỏi, mắt tối như thể mang màu đen chứ không phải màu lục.

Victoria nhìn anh thương cảm, nhận ra anh cũng cần an ủi chẳng kém gì cô, có lẽ còn hơn. Từ sau cái chết của em trai mình, Grant chưa bao giờ đối diện lại với nguy cơ mất đi một người mình quan tâm. Anh đã không cho phép mình thật lòng yêu ai, bởi anh sợ mình lại phải trải qua nỗi đau như thế nữa.

“Nếu vậy thì cũng không phải lỗi của anh,” cô thận trọng nói. “Có những điều vượt qua sự kiểm soát của anh.”

Nhưng đó không phải là điều anh muốn nghe, cô chợt thoáng buồn cười khi nhận ra điều đó. Anh không phải típ người sẽ thừa nhận rằng có bất cứ điều gì vượt ra khỏi sự kiểm soát của mình.

“An ủi lạnh lùng lắm,” anh thì thầm, một bên lông mày đen nhướn lên châm biếm. “Em không thể làm tốt hơn thế sao?”

Cô cố cười khi nhận ra anh đang dần trở về con người cũ của mình. “Chắc, anh không tới muộn,” cô nói. “Anh đến kịp lúc để cứu em. Sao lại còn lo lắng về chuyện có thể đã xảy ra làm gì?”

“Bởi vì anh...” Grant ngừng lại và ậm à ậm ừ. “Bởi vì không phải ngày nào người ta cũng nhận được ra rằng một người phụ nữ nhỏ bé, mỏng manh, hay gặp tai ương là trung tâm sự tồn tại của mình.”

“Hay gặp tai ương?” cô lặp lại, giả như phật ý, trong khi trái tim xốn xang vui sướng trước những từ còn lại của anh.

Cậu bé sai vặt của Ngài Ross, Ernest, xuất hiện từ tòa nhà để dắt ngựa tới tàu ngựa ở phía sau. Victoria ngạc nhiên khi thấy Grant không dẫn cô tới cửa trụ sở trong cái sân nhỏ tí xíu hướng xuống phía Nam, mà vào vào thẳng nhà. Tòa nhà chính nối với khu văn phòng ở phía sau, nơi này lại dẫn tới khi tòa án, nơi thẩm tra và tuyên án.

“Tất cả những người này là ai?” Victoria hỏi, theo bản năng bám sát vào Grant trong khi cô trân trối nhìn vô số kẻ chen chúc vào từng góc có thể chứa người của tòa nhà.

“Người cung cấp thông tin, tội phạm, các bồi thẩm đoàn có tiềm năng, luật sư... em cứ chọn đi.”

“Lúc nào cũng bận rộn thế này à?”

“Chưa là gì đâu. Có lúc ở đây người ta chen chúc đông đến nứt cả tường ấy chứ.” Nhìn qua đám đông, Grant gạt đầu với một bà quản gia mập mạp tóc bạc đang cổ hướng dòng người đổ về đúng phòng. Bất gặp ánh mắt anh, bà vội vã tới chỗ anh. Bỗng bà đứng khựng lại, miệng há hốc lo lắng. “Ôi trời,” bà thì thầm, ánh mắt chuyển từ bộ dạng ướt sũng, bẩn thỉu và luộm thuộm của anh sang Victoria. “Hai người trông đúng là ra trò, ông Morgan.”

Miệng anh cong lên thành một nụ cười nhạt, nhưng rõ ràng anh không có tâm trạng nói chuyện. “Tôi cần gặp Cannon ngay,” anh nói ngắn gọn. “Chúng tôi chỉ có vài phút. Cô Duvall... đúng hơn là cô Devane... đã trải qua một cuộc thử thách và cần nghỉ ngơi.”

“Vâng, dĩ nhiên.” Bà quản gia nhìn Victoria với vẻ quan tâm đầy nhân từ. “Mời theo lối này ngay.” Bà giục họ đi qua đám đông ồn ào và đưa họ tới văn phòng của Ngài Ross, một phòng nhỏ với các ô cửa sổ chữ nhật trông ra phố. Văn phòng có bàn, tủ đều bằng gỗ sồi, những giá sách nặng trĩu và một quả địa cầu.

Ngài Ross đang nói chuyện với hai người đàn ông có vẻ là thư ký hay trợ lý gì đó, ngừng lời khi thấy Grant đưa Victoria vào phòng. “Morgan,” anh nói, đôi mắt xám sáng quắc khi chăm chú nhìn họ. “Keyes đâu?”

“Hắn sẽ sớm được đưa đến đây,” Grant lạnh nhạt.

Cannon dường như hiểu chính xác chuyện đã xảy ra chỉ bằng cách đọc về mặt Grant. Anh nhắm mắt lại, vai chùng xuống một chút. Anh day thái dương bằng ngón tay trỏ và ngón giữa, như thể một cơn đau đầu khủng khiếp đã ập tới. “Bà Dobson,” anh nói với bà quản gia. “Mang khăn và nước nóng vào đây.”

“Vâng, thưa ngài.” Bà lui bước ngay lập tức.

Cannon đẩy được hai người đàn ông ra khỏi phòng rồi đóng chặt cửa. âm thanh và sự hỗn loạn bên ngoài văn phòng lắng đi nhưng vẫn nghe thấy được. Quay sang Grant và Victoria, Cannon mời họ ngồi xuống.

Victoria run nhẹ, biết ơn cánh tay bảo vệ Grant quàng sau lưng cô khi cô thu mình lại trong chiếc ghế gỗ sồi. Quần áo cô ướt lạnh, cô không thoải mái với cảm giác bùn đất bẩn bám vào váy và tóc mình. Cô chưa bao giờ thêm tắm như bây giờ. Cô muốn được sạch sẽ, khô ráo và tìm một cái giường ấm áp để ngủ.

“Sẽ không lâu đâu,” Grant thì thầm, nhận ra sự mệt mỏi của cô.

Cannon nghe thấy câu nói khê khàng đó. “Đúng vậy,” anh nói, kéo ghế ra trước Victoria. Anh làm cô giật mình khi cầm tay cô trong bàn tay to lớn mát rượi của anh và chăm chú nhìn cô. Đôi mắt mở to của cô chạm đôi mắt xám nghiêm túc của anh. “Cô...” anh nói, và ngập ngừng.

“Devane,” cô nổi lời với nụ cười bên lên.

“Devane,” anh nhẹ nhàng lặp lại. “Cô hẳn cảm thấy như mình vừa ra biển trên một cái sàng.”

Dù mệt mỏi, Victoria cũng phải bật cười trước sự so sánh ấy. “Kiểu kiểu như thế.”

“Biết rằng chuyện đó là do một cảnh sát của tôi gây ra, tôi đau khổ nhiều hơn tôi có thể nói nên lời. Tôi không thể đền bù đủ cho những gì cô đã phải chịu đựng... nhưng tôi hứa với cô rằng nếu có khi nào có thể giúp cô, tôi sẽ dùng tới mọi khả năng của mình. Cô chỉ cần yêu cầu mà thôi.”

“Cảm ơn ngài,” Victoria khê trả lời, cảm thấy hơi mất bình tĩnh khi được một trong những người đàn ông quyền lực nhất Luân Đôn xin lỗi.

Có vẻ đã vừa lòng, Cannon thả tay cô ra đợi bà Dobson mang chăn đến. Sau khi Victoria đã được quần trong một lớp bông ấm áp với một cốc trà bốc khói trong những ngón tay giá lạnh, ánh mắt cương nghị của vị thẩm phán quay lại phía cô. “Cô Devane... hãy nói cho tôi tất cả những gì cô có thể nói về chuyện xảy ra tối nay.”

Thỉnh thoảng lại lúng túng tìm từ, Victoria thuật lại những sự kiện diễn ra từ sau khi Grant rời cô buổi sớm ngày hôm đó. Đôi lúc Grant xen vào, cung cấp những lời giải thích cần thiết. Chỉ một lần duy nhất họ bị cắt ngang là khi cánh cửa văn phòng dội lên tiếng cào kỳ lạ. Victoria ngừng lại nhìn quanh thắc mắc trước âm thanh lạnh lùng đó.

Mở trường mắt, Cannon đứng dậy mở cửa. Ngay lập tức một con mèo vằn lớn không đuôi đứng đỉnh đi vào văn phòng quan sát các vị khách với ánh mắt đầy mưu mô. “Nàng Cụt,” Cannon nói bằng giọng dữ dằn hẳn sẽ khiến những con vật khác lẩn vào góc gần nhất.

Đằng này Nàng Cụt chỉ ném cho anh một cái nhìn nhâng nháo đoạn nhảy phốc lên lòng Victoria. Victoria phải trao tách trà còn một nửa sang cho Grant khi con mèo cuộn lại thành một đồng lông lớn trên đùi cô.

Làu bàu xin lỗi, Cannon định lòi nó ra, nhưng Victoria lắc đầu cười. “Không sao,” cô nói. “Tôi thích động vật.”

Mắt Cannon ánh lên ánh cười hồi đáp. “Chắc, giờ thì cô đã gặp lãnh đạo thực sự của phố Bow rồi đấy,” anh nhận xét, chỉ con mèo tự mãn và trở lại ghế.

Với con mèo khe khẽ gừ gừ trong lòng, Victoria kể lại nốt những gì đã xảy ra, và chớp mắt mệt mỏi. Văn phòng thật ấm, và việc nhận ra rằng cuối cùng mình cũng an toàn khiến cô cảm thấy thanh bình lần đầu tiên sau nhiều tuần. Cô cảm thấy tay Grant đặt lên gáy mình, bên dưới mái tóc ướt bấn, và sự đụng chạm nhẹ nhàng của anh xoa dịu cô.

Một khoảng im lặng suy tư dài kéo đến khi Cannon lơ đãng nhìn phong cảnh trên tường. Bức tranh vẽ một con suối nhỏ rục rờ tràn qua các vách đá, nền phía sau là những ngọn đồi xanh bóng cây.

Victoria đoán rằng vào những lúc như thế này, vị thẩm phán hẳn ước mình cũng được ở một nơi bình yên như quang cảnh trong tranh.

“Keyes,” vị thẩm phán khê nói, như thể anh đang lục qua những ký ức trong đầu mình. Những tia sáng lạnh lẽo rục lên trong đôi mắt xám, chứa đựng sự giận dữ và một thoáng đau khổ. Đó là bi kịch cá nhân của Cannon, và cũng là bi kịch trong công việc của anh.

“Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện đã xảy ra,” Victoria chân thành nói, ánh mắt lo lắng chuyển sang Grant. “Điều này có khiến ngài và các cảnh sát phố Bow gặp khó khăn hơn không?”

Đôi mắt xanh của Grant vuốt ve cô khi anh nhìn cô cười khê. “Không cần lo lắng, em yêu. Phố Bow đã trải qua nhiều chuyện tồi tệ hơn thế này rồi.” Anh khéo léo đẩy con mèo khỏi lòng cô, lời đi tiếng ngao phàn đối của Nàng Cụt và giục cô đứng dậy. “Đã tới lúc cô Devane về nhà rồi,” anh nói với Cannon. “Mai chúng tôi sẽ xử lý những thủ tục chính thức.”

“Xe ngựa của tôi sẽ chở hai người về phố King.” Cannon mở cửa, gọi cậu bé chạy việc lại để dặn dò. Cùng lúc ấy, người quản gia xuất hiện, hỏi xem bà có cần mang gì khác tới cho Victoria không.

“Chúng tôi xong việc rồi,” Cannon nói. “Cảm ơn, cô Devane. Tôi hy vọng cô sẽ không phải chịu ảnh hưởng nào kéo dài sau cái ngày tồi tệ này.”

“Tôi sẽ ổn sau khi được nghỉ ngơi đầy đủ,” cô trấn an anh.

Lời Cannon nói làm Grant nhúm mày lo lắng. “Anh phải mời Linley tới thôi,” anh nói. “Anh ta sẽ khám cho em, sau chuyện em đã trải qua.”

“Lại nữa?” Victoria lập tức lắc đầu. “Em chắc chắn không cần gặp bác sĩ tới hai lần trong một ngày. Anh có thể tới bác sĩ Linley nếu anh thích gặp anh ta đến thế. Em muốn về nhà.”

“Vậy thì về nhà,” anh dịu dàng nói, dẫn cô rời khỏi văn phòng.

Bà Dobson bước ra hành lang để quan sát hai người rời đi. Khi liếc lại nhìn Ross, người quản gia tỏ vẻ hài lòng và hơi bối rối. “Chà,” bà nhận xét, “Xem ra ông Morgan của chúng ta cuối cùng cũng đã biết yêu.”

“Và yêu say đắm,” Ross thêm vào với vẻ hài hước châm biếm. “Tội nghiệp anh chàng.”

Một nụ cười trêu mếu làm gương mặt phúng phính của bà Dobson sáng lên. “Rồi có ngày, thưa ngài, một chút chuyện xảy ra có thể khiến ngài rơi vào tình cảnh tội nghiệp của ông Morgan bây giờ đấy ạ.”

“Tôi thà cắt cổ mình còn hơn,” anh điềm tĩnh trả lời. “Còn giờ, tôi muốn một bình cả phê.”

Bà quản gia tức tối trước lời yêu cầu đó. “Vào giờ này? Tôi không tán đồng. Điều ngài cần là nghỉ ngơi, nghỉ ngơi thật nhiều, không phải thứ đồ uống sẽ khiến thần kinh ngài tan nát...”

Thở dài, Cannon quay lại bàn chịu đựng bài lên lớp.

17. Chương 17

Khi trở lại phố King, Victoria được bà Buttons lo lắng và cô hầu Mary dầm nước mắt ra chào đón, cả hai người đều ngạc nhiên khi biết Keyes đã định làm hại cô.

“Lẽ ra cô nên nói với tôi!” bà quản gia kêu lên. “Nếu cô nói với tôi, tôi hẳn đã làm mọi điều cần thiết để giúp cô.”

“Tôi xin lỗi,” Victoria trả lời với nụ cười uể oải. “Đột nhiên bị sốc khi lấy lại được trí nhớ, lại sợ ông Keyes nữa, tôi chỉ e mình đã hóa điên.” Bởi không muốn làm ai phật lòng, cô không nói thực rằng lúc đó cô không chắc có thể tin tưởng những người hầu sẽ đứng về phía cô chống lại cảnh sát phố Bow. “Dù sao,” cô bổ sung, “Nhờ anh Morgan mà mọi thứ đều tốt đẹp rồi.”

“Tôi đoán chúng ta sẽ có một cuốn tiểu thuyết nửa xu nửa về chuyện này,” bà Buttons nói. “Thêm nhiều cuộc phiêu lưu về huyền thoại phố Bow, ông Morgan.”

“Về kẻ vô tích sự phố Bow thì đúng hơn,” Grant lầu bầu. “Toàn bộ chuyện này là lỗi của tôi. Ban đầu tôi muốn Flagstad bảo vệ Victoria kia, lẽ ra tôi không bao giờ được tin tưởng Keyes trong chuyện đó.”

“Làm sao anh biết được chuyện lại ra như thế chứ,” Victoria phản đối. “Không ai nghi ngờ hẳn – thậm chí cả Ngài Ross.”

Grant cau kính ừ hừ, rõ ràng không chấp nhận lời cô biện hộ thay anh. Anh nhẹ nhàng đưa tay lên trán cô vuốt lại một lọn tóc rủ. “Bà Buttons,” anh nói, vẫn nhìn Victoria, “Tôi tin là cô Devane cần tắm. Và có lẽ thêm một ít sữa ấm pha brandy.”

“Ồ, phải,” Victoria nói, run lên sung sướng khi nghĩ tới việc tắm mình trong nước ấm sủi bọt xà phòng.

“Chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy hết sức chu đáo, ông Morgan,” bà quản gia đảm bảo với anh, và ra hiệu cho cô hầu đứng cạnh đó. “Mary, cô và các chị em khác đổ nước vào bồn tắm cho cô Devane đi, và rồi đổ thêm cho ông Morgan một bồn trong phòng dành cho khách.”

“Vâng, thưa bà,” Mary hăm hở nói rồi nhanh chân đi làm việc.

Giọng Grant nhẹ nhàng khi anh nói với Victoria. “Anh bế em lên tầng nhé?”

Victoria lắc đầu cười. Cô mắc kẹt trong hơi ấm dịu êm của ánh mắt anh tới nỗi hầu như không nhận thấy bà quản gia lui bước. “Tắm xong anh sẽ đến với em chứ?” cô hỏi.

Gương mặt anh không biểu cảm, nhưng môi anh dịu dàng khi anh cúi xuống hôn lên thái dương cô. “Không,” anh thì thầm khẽ tới nỗi cô chỉ vừa vặn nghe thấy anh.

Ngạc nhiên, cô lùi lại một chút. “Anh không đến ư?”

“Em đã chịu đựng đủ cho một ngày rồi – em không cần một kẻ cục súc phát dục trên giường em tối nay nữa.”

Không thể ngăn mình, Victoria rướn người ôm anh, áp sát vào lồng ngực rắn rỏi. “Nếu em muốn anh ấy ở đó thì sao?”

“Em cần ngủ,” anh kiên quyết nói.

“Ngủ chỉ tốn thời gian thôi.”

Cô làm anh bật cười khùng khục, và cánh tay anh chậm rãi ôm cô. Cô cảm thấy anh thả vào những lọn tóc phía trên tai mình. “Điều đó chứng tỏ em mệt như thế nào. Em không biết mình nói gì nữa.”

“Em biết chứ,” Victoria khẳng định, không để anh đẩy cô ra.

“Em yêu...” Giọng Grant hơi căng thẳng. “Ngày hôm nay cũng quá tệ hại với anh. Anh sợ nếu anh đến với em tối nay...” Anh dừng lại tìm từ phù hợp. “Anh không nghĩ anh sẽ có...”

“Sức lực?” cô nói lời.

“Sự kiềm chế.”

“Ồ,” Victoria nuốt mạnh khi cô nhìn vào gương mặt không thể dò được của anh. “Nhưng nếu anh...”

“Đi đi,” anh thì thầm, dễ dàng buộc cô buông tay ra và quay người cô đối diện với cầu thang. Anh đẩy mạnh cô. “Anh đã trải qua quá nhiều chuyện, Victoria. Anh không tin bản thân khi ở với em tối nay. Nghỉ ngơi đi. Sáng mai anh sẽ gặp em.”

Nhiều lắm, Victoria lên cầu thang, chốc chốc lại dừng lại nhìn về phía anh. Grant đợi cho tới khi cô đã lên hết rồi mới quay đi tới thư viện tìm một ly brandy rất cần cho anh lúc này.

Với sự giúp đỡ của người hầu, Victoria tắm và gội đầu hai lần, thả phào sung sướng khi nước nóng rửa trôi mọi dấu vết bụi bẩn. Nước gột hết những đau nhức trong các thớ cơ căng thẳng, và làm ấm cơn lạnh sâu trong xương cốt. Điều đó kết hợp với sữa pha brandy khiến cô vô cùng thư giãn. Cô mặc áo lót sạch bằng vải muslin và váy ngủ có hàng khuy ngọc trai. Cô uể oải ngồi trước lò sưởi trong khi những người hầu cẩn thận chải mái tóc ướt và để hơi ấm từ lò sưởi hong khô những lọn tóc đỏ. “Uống thêm sữa chứ?” bà Buttons hỏi. “Hay cô ăn gì không? Một đĩa bánh mì nướng, hoặc một bát xúp... hay ăn quả trứng...”

“Cảm ơn bà, nhưng thôi.” Victoria dụi mắt ngáp.

Hiểu được sự mệt mỏi và mong muốn được ở một mình của cô, bà quản gia gật đầu với Mary, và họ chuẩn bị rời khỏi phòng. “Rung chuông gọi tôi nếu cô cần gì nhé, cô Devane,” bà Buttons nhẹ nhàng dặn.

Mắt trĩu xuống, Victoria vươn bàn chân trần ra phía lò sưởi và ngắm ánh lửa vàng rực chơi đùa trên những ngón chân mình. Cô tự hỏi Grant đã tắm xong chưa, hay anh đã đi ngủ trong phòng dành cho khách rồi. Cô biết anh sẽ giữ lời hứa không tới với cô tối nay sau khi quyết định giấc ngủ sẽ là tốt nhất với cô. Không nghĩ ngợi gì, anh đúng. Nhưng cô cần ở bên anh, để được ôm ấp và vỗ về, và vỗ về lại anh.

Tối nay cô suýt mất mạng, chỉ một tháng sau khi có kẻ định giết mình, và nhận thức được điều đó khiến cô khao khát muốn hưởng thụ từng giây phút trong những ngày còn lại của mình. Ngủ thực sự phí thời gian... đặc biệt khi mà người cô yêu chỉ cách có một phòng.

Trước khi quyết định một cách có ý thức, cô đã ở trước cửa phòng dành cho khách. Với những ngón tay chỉ hơi run rẩy, cô xoay nắm cửa bước vào phòng chờ nhỏ dẫn tới phòng ngủ. Cũng như trong phòng chủ nhà, một ngọn lửa trong lò sưởi trải ánh sáng bập bùng rực rỡ lên căn phòng, để bóng đồ vật nhảy múa trong các góc.

Và trên giường... Điều cô thấy khiến cô ngừng bước, chệnh choáng, trái tim đập thành thịch nặng nề trong lồng ngực. Grant đang nằm dài trên giường, một bàn chân thò ra khỏi mép giường, một chân hơi chống lên. Anh cầm một cuốn sách trong tay, vừa đọc vừa khẽ nhú mày và miệng mang vẻ ủ rũ. Không có một mảnh vải nào trong tầm mắt.

Ánh lửa nhuộm sắc hổ phách nhạt lên làn da anh và tạt những đốm sáng vàng qua mái tóc đen bóng. Từng đường nét trên cơ thể vạm vỡ cao ráo đều hiển hiện, từ hốc tam giác ở hõm, cho tới lớp lông quăn đen trên chân anh. Giữa cơn phấn khích và bối rối, Victoria tự hỏi tại sao anh trông lại to lớn hơn nhiều đến thế khi không mặc quần áo. Cô chưa bao giờ thấy chừng ấy khoảng da trần lồ lộ.

Victoria biết cô hẳn đã gây tiếng động nhỏ, bởi ánh mắt đang nheo lại của anh chuyển sang cô, và anh tự động che lòng mình bằng cuốn sách mở. Hành động phòng vệ ấy khiến cô thấy buồn cười, và vẻ cau có không thiện chí của anh chỉ càng tạo hiệu ứng hài hước. Mím chặt môi, cô ngăn mình phì cười và đi sâu hơn vào phòng. “Anh không nên đọc trong ánh sáng kém đến thế,” cô nói, giọng hơi cao hơn bình thường. Cô bối rối hơn cô nghĩ. “Anh sẽ làm mất căng thẳng đấy.”

Anh nhú mày dữ hơn. “Đó không phải là thứ duy nhất anh sẽ bị căng thẳng nếu em không quay lại phòng em.”

Lờ câu ra lệnh, cô đóng cửa tiến tới giường với những bước thận trọng. “Em không buồn ngủ.”

Grant ngồi dậy thả một chân qua mép giường, cơ bụng anh rung rung trong khi anh giữ cuốn sách phía trên phần kín. “Em sẽ bất tỉnh chưa đầy một phút sau khi em lên giường và nhắm mắt lại.” Nhưng ánh mắt anh quét qua bộ váy muslin trắng của cô, nấn ná trên hàng khuy nhỏ, và cô nghe thấy hơi thở anh thay đổi. Được thể, cô bước lại gần anh. “Anh nghiêm chỉnh đấy, Victoria,” anh cảnh cáo. “Không phải tối nay.”

“Anh không muốn ở cùng em sao?”

“Anh muốn điều tốt nhất cho em.”

“Anh là điều tốt nhất cho em.” Nhìn vào đôi mắt xanh chăm chú của anh, cô với tới khuy trên cùng của bộ váy lông ngóng cởi ra. Sự căng thẳng càng khiến cô vụng về, và khó có thể cởi hàng khuy ngọc trai ra khỏi những khuyết áo tí xíu thừa bằng lụa. Grant im lặng, tiếp tục nhìn cô không chớp. Đột ngột đỏ mặt xấu hổ, cô giật mạnh khuy áo, và cái khuy bé nhỏ bật ra, nảy trên thảm trải sàn. Càng lúc càng bức bối, Victoria nhận ra còn hơn một tá cúc nữa. Cứ đà này sẽ mất cả đêm chỉ để cô cởi váy ra. Bỏ cuộc với nhiệm vụ vô vọng, cô quay lại nhìn mặt anh. “Em không thành công lắm khi đi quấy rầy, phải không?”

Đột nhiên cuốn sách văng ra giữa phòng, rơi bịch xuống đất. Victoria há hốc miệng khi anh bất thành linh bẻ bóng cô lên đặt xuống giường. Grant ở trên cô, đôi vai rộng che khuất ngọn lửa khỏi tầm nhìn. “Anh cứ như ngọn giáo sắt thế này,” anh khàn khàn nói, “thì phải nói là em làm đúng cách rồi.”

Cô bị siết vào thân thể đàn ông hơn mét tám rắn rỏi đang bị kích thích, bộ phận nam tính thúc lên bụng cô, một bên đùi rắn chắc len giữa đùi cô. Cô ngáp ngừng vòng tay quanh người anh, bàn tay đặt lên tấm lưng cứng cáp. Hơi nóng của cơ thể anh, rực lên như đang sốt, khiến cô giật mình. “Da anh nóng quá,” cô thì thầm, những ngón tay mát rượi lang thang qua đoạn lưng cong.

Hơi thở của anh lọt qua răng như thể anh đang đau, và cô cứng người lại vì hoang mang. “Em làm gì sai à?”

“Không, không...” Grant vùi mặt vào những lọn tóc buông lơi của cô, dụi má vào lớp lụa đỏ rực. “Khi em chạm vào anh, anh không chắc mình đang ở thiên đường hay địa ngục.”

“Như thế có tốt không?”

“Tốt lắm,” anh nói, giọng nghen đi trong tóc cô.

Cô cười bên tai anh và ôm quanh lưng anh, bám lấy anh bằng tất cả sức lực của mình. Grant thì thầm những lời yêu thương trên cổ cô, má cô, áp những nụ hôn không vội vã lên da cô trong khi những ngón tay cởi hàng khuy trên bộ váy của cô. Anh không vội, cứ thư thả cởi từng chiếc khuy ngọc trai ra khỏi khuyết.

“Hôn em đi,” Victoria hổn hển nói, muốn thứ gì đó nhiều hơn là sự đụng chạm nhẹ nhàng, khiêu khích của miệng anh. Mỗi anh chạm qua môi cô, đùa giỡn cô với sự kiềm chế của mình, còn cô vòng tay qua cổ anh kéo đầu anh xuống sát hơn. Cô không thể kiềm chế một tiếng rên khi anh cho cô nụ hôn nhẹ mà cô muốn, lưỡi khám phá khoang miệng cô với những đợt mơn trớn nhẹ nhàng và ngọt ngào.

Nhận ra váy ngủ đã được mở rộng, Victoria vật lộn thoát mình ra khỏi lớp vải. Anh làm cô dịu xuống bằng nhiều nụ hôn hơn, đoạn luồn cánh tay rắn chắc vào cổ áo cô giúp cô cởi váy ra. Giờ tất cả những gì chia rẽ làn da họ là một lớp vải áo lót mỏng manh. Anh vuốt ve cô qua vải muslin mỏng, tìm kiếm bầu ngực cô và trườn bàn tay ấm áp của mình lên, bóp nhẹ cho tới khi nụ hoa cứng lại dưới lòng bàn tay anh.

Run lên hưng phấn, Victoria ve vuốt anh càng lúc càng táo bạo, những ngón tay cô chạm lên vòng xương sống anh, vòng cung cứng cáp với cơ bắp dày hai bên. Và thấp hơn, tới khoảng mông nhiều da thịt hơn, tay cô hân hoan trên khối cong rắn chắc đầy nam tính ấy. Cơ thể anh chuyển động khi cô chạm anh nơi đó, hông anh đẩy gấp gấp vào cô, bộ phận nam tính với dáng vẻ đầy sung sức của anh đẩy vào lần vải muslin trên đùi cô. Cô nhìn xuống thứ bị kích thích đến cương cứng của anh, nhớ lại khi anh chiếm lấy cô lần đầu tiên, cơ thể cô mở ra để hòa hợp với anh, và cô đã bị đau đớn.

Cảm nhận rõ sự không thoải mái của cô, Grant bất động phía trên, chống người trên khuỷu tay để tránh đè bẹp cô. “Đừng sợ,” anh khàn khàn nói.

“Em không sợ,” cô nói dối, buộc nắm tay mình mở ra. Cô xòe bàn tay phía sau vai anh. “Anh bảo sẽ không đau nếu em sẵn sàng cho chuyện đó đẩy thôi.”

“Đúng vậy.” Anh hôn cô, miệng ngọt ngào không thể tả khi nhẹ nhàng nhấn trên môi cô. Cô mở tròn miệng đón nhận nụ hôn của anh, cơ thể thả lỏng và tin tưởng dưới anh. Cô không còn căng thẳng nữa, thậm chí ngay cả khi anh dừng lại cởi hần áo lót ra. Anh bóp và nâng ngực cô bằng cả hai tay, hôn một đầu nhũ hoa hồng hồng và rồi bên kia. Môi anh hé mở trên nụ hoa nhạy cảm, và cô cảm thấy lưỡi anh mơn trớn. Sự đụng chạm buồn buồn nhẹ nhàng đó khiến cô cong người cao hơn tìm kiếm miệng anh. Tay anh siết lên đầu gối cô, và rồi lướt lên trên, không dừng lại cho tới khi anh đến bụi lông bảo vệ da thịt phụ nữ mềm mại của cô. Ngón tay anh chơi đùa nhẹ nhàng giữa những lọn lông đỏ rực, vân vê và vuốt ve cho tới khi cô rên lên và đẩy gò nhỏ thẳng vào tay anh.

Grant run lên với nỗ lực không chiếm lấy cô ngay lúc đó. Anh biết cô đã sẵn sàng tiếp nhận anh, anh cảm thấy hơi ẩm tràn qua lớp lông nâu đỏ mượt như lụa... nhưng chưa đến lúc. Chừng nào cô còn chưa cầu xin anh điều đó. Thì thầm rằng anh yêu cô, anh âu yếm vuốt ve cô, ngón tay miết qua vùng thịt da mềm mại cho tới khi tìm thấy lối vào trong cô. Anh tận hưởng hơi thở của cô, sự run rẩy của cô khi anh trượt ngón tay lên, miết nhẹ phía bên trong trơn trượt nóng bỏng. Cô bám lấy vai anh như thể không quyết định được nên ôm anh lại gần hay đẩy anh ra xa. Anh nhắm gương mặt cô trong khi đẩy ngón tay đi xa nhất có thể, khiến mắt cô nhắm lại, hàng lông mày đỏ nhạt nhứ vào nhau. Cúi xuống ngực cô, anh ngậm một núm vú hồng hào và nhịp nhàng giật.

“Xin anh,” cuối cùng cô hổn hển nói, vô thức kéo đầu gối lên mở rộng đùi. “Xin anh... như thế là quá nhiều rồi, em...”

“Em muốn anh làm gì?” anh hỏi.

“Xin anh,” cô lại khấn khoản, mặt đỏ bừng ẩm ướt.

Trái tim anh đập hồi hã vì khao khát khi anh trèo lên cô, sắp xếp tư thế rồi thúc nhịp nhàng vào cửa mình mong manh của cô. Đột nhiên mắt cô bật mở, và cô đưa tay lên giữa họ. Lòng bàn tay đẩy cơ ngực cứng cáp của anh, cơ thể quặn quại gắng sức đón nhận anh. “Ôi, em không thể...” cô run rẩy nói.

“Hãy đón nhận nó vì anh,” anh thì thầm. “Hãy đón nhận đi, Victoria. Để anh vào trong em.” Anh thúc mạnh hơn và cảm thấy cơ thể cô thả lỏng, trở nên trơn ướt và chào đón khi anh vào trong. Rên lên nhẹ nhõm, anh từ từ xuyên vào cô, không dừng lại cho tới khi anh chôn sâu mình vào hơi ấm mọng nước của cơ thể cô. Cô rên rỉ vòng tay quanh anh, ôm anh trong vòng ôm đầm thắm. Cảm giác và cảm xúc cuộn lại trong anh, làm ngập anh trong khoái cảm.

Một phần trí óc trở nên tăm tối và tĩnh lặng, như thể mọi ý nghĩ đều bị dập tắt khi nhận thức thể xác thống trị hoàn toàn. Anh dần vào với những cú đẩy sâu, để mình áp lên đỉnh phần kín của cô. Cô vụng về đẩy người lên đón anh tiến vào, cố gắng gần sát với anh hơn. Anh lâu bầu thỏa mãn, và bàn tay to lớn trượt xuống hông cô, dẫn dắt chuyển động của cô hợp theo anh.

Victoria vòng tay ông lưng anh, trong khi hông đẩy lên với lực đẩy gần như nâng hẳn sức nặng của anh. Dường như toàn bộ sự tồn tại của cô đã cô đọng lại thành cuộc tìm kiếm lạc thú đầy run rẩy này. Cô nhìn lên gương mặt ngăm đen phía trên mình, những đường nét rắn rỏi mướt mồ hôi, và rồi mọi thứ mờ đi khi cô cảm thấy sự co thắt tuyệt vời nơi háng. Grant thở hổn hển tiến mạnh hơn, cắn xuống làn da mỏng manh nơi cổ tiếp giáp vai cô. Cong người, vặn vẹo, Victoria cảm thấy những vòng khoái cảm tràn ra cho tới khi cả cơ thể ngập trong khoái cảm.

Đầu đó giữa cơn hồng thủy, cô cảm thấy Grant cũng tuôn trào, nhịp đều đặn bị phá vỡ với vài đưa đẩy cuối cùng, một tiếng rên mãnh liệt tràn ngập cổ họng anh. Anh nấn ná trong cô một hai phút, rồi nâng sức nặng khỏi cơ thể cô và nghỉ ngơi bên cô. Cô rúc vào cánh tay anh, nóng mướt và thỏa mãn, cảm thấy miệng anh chạm lên thái dương và vành tai mình.

“Em yêu anh,” cô thì thầm, và nghe thấy anh cũng nói điều đó cùng lúc. Cười ngái ngủ, cô để đợt lũ mệt mỏi trào qua mình và rơi vào một giấc ngủ không mộng mị trong khi mùi anh và cảm giác về anh bao quanh cô.

18. Chương 18

Victoria tỉnh dậy khi cảm thấy Grant rời giường, và cô phản đối bằng một âm thanh ngái ngủ. Cô nghe thấy tiếng anh cười khê, và anh quay trở lại vòng tay cô một lúc, nhẹ nhàng hôn cổ cô. Râu lởm chồm mồi mọc trên hàm anh cọ vào da cô, khiến cô run lên sung sướng.

“Quay lại ngủ đi,” anh thì thầm khê. “Anh phải tới phố Bow.”

Cô vòng tay quanh cổ anh. “Đã sáng rồi ư?”

“Anh sợ là vậy.” Anh rúc vào mái tóc xỏ ra lung tung của cô.

Victoria vuốt ve tấm lưng vạm vỡ. Cảm nhận về anh là chất nam tính tuyệt vời, sức nặng cơ thể anh, cái ram ráp của gò má chưa cạo... và cái chân dài lông lá tiến vào giữa hai chân cô.

“Ở lại với em,” cô khấn khoản, run lên sung sướng khi bàn tay ấm áp của anh trùm lên ngực cô.

Grant phản ứng lại bằng một tiếng cười rên rỉ, thấy thật khó cưỡng lại cám dỗ. “Anh không thể, em yêu. Cannon đang đợi anh, và ngày hôm nay có nhiều chuyện phải làm. Nhưng anh sẽ về sớm thôi.” Anh hôn làn da ngực trắng mềm mại.

“Anh sẽ không bao giờ rời khỏi vòng tay em quá vài tiếng đồng hồ.”

Victoria vuốt ve mái tóc đen ngắn và ngẩng nhìn trong gương mặt anh với sự khao khát không che giấu. “Mong rằng điều đó có thể là sự thực.”

Đôi mắt xanh nhìn cô đắm đuối, và tay anh lướt trên cô mơn trớn chậm rãi, khiến cô run lên. “Sao lại không chứ, tình yêu của anh?”

“Em đoán là bởi vì...” Cô cảm thấy khó mà nghĩ được rõ ràng khi tay anh ngừng lại dưới bụng cô, ngón tay cái chà chà vành rốn tí xíu. “Chà, có những giấc mơ,” cô cố nói, “Và rồi còn có hiện thực nữa.”

“Anh có đủ hiện thực cho cả mười kiếp rồi,” Grant thông báo với cô. “Anh muốn thử mơ một hai lần xem sao.”

“Như là?”

“Bắt đầu với việc cưới em.”

Câu nói thẳng thắn khiến Victoria dờ ra. Trong tất cả những gì cô chờ đợi nhận được khi thức dậy vào sáng nay, không có lời cầu hôn của anh. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô do dự trả lời. “Em... em biết bất kỳ người phụ nữ nào trên thế giới này cũng sẽ cảm thấy vinh dự trước lời đề nghị đó.”

“Còn em?” anh dịu dàng hỏi.

“Em sợ rằng anh...” Victoria ngừng lời nhìn anh hoang mang, đoạn tách khỏi cơ thể ấm áp của anh. Khoác chăn quanh người, cô nhìn Grant với một lời van xin thầm lặng khiến anh nhũn mảy.

“Victoria,” anh nói, vươn tay ra thu tóc cô thành dòng sông đỏ rực chảy tràn qua vai cô. Anh hết sức chú ý khi chạm vào cô, những đầu ngón tay chỉ hơi lướt qua làn da mỏng manh. “Nhẽ ra anh không nên bàn chuyện này bây giờ. Em vẫn mệt mà anh thì đang bận. Nhưng không đời nào anh đi trước khi em nói với anh điều gì khiến em sợ hãi.”

Victoria chăm chăm nhìn vào tấm khăn phủ giường bằng lụa xanh bóng khi cô trả lời. “Em nghĩ có thể anh muốn em chỉ vì em giống em gái em.” Không có âm thanh nào từ Grant, và sau khi dừng lại vài giây, cô buộc mình khó lòng tiếp tục. “Ban đầu Vivien là người anh muốn... và em không bao giờ có thể trách anh về điều đó. Nó khôn ngoan và thú vị, và tất cả đàn ông đều muốn nó. Em sẽ không bao giờ bằng được nó ở khía cạnh ấy. Và em sẽ không thể chịu nổi khi cuối cùng lại nhìn thấy sự thất vọng hiện lên trong mắt anh khi anh tỉnh giấc bên cạnh em vào một buổi sáng.”

Sửng sốt, Grant tự hỏi sự thiếu tự tin đột ngột này từ đâu mà ra. Sao Victoria lại có thể cảm thấy bị khuất đi sau bóng em gái mình như thế? Chúa ạ, một vài ngón nghề trong phòng ngủ mà Vivien biết sẽ không bao giờ khiến cô ta có được một phần quyền rũ của Victoria đối với anh. Đối với tất cả đám đàn ông. Victoria dịu dàng, thông minh, là... một người bạn đồng hành lý tưởng trên giường, và cả ngoài giường.

“Cô gái ngọt ngào... xinh đẹp... điên rồ,” anh nghe thấy mình lẩm bẩm. “Thế quái nào em có thể nghĩ anh thích cô ta hơn em? Thế quái nào em có thể nghi ngờ tình cảm của anh? Tin anh đi, anh hiểu sự khác biệt giữa hai người, và anh thừa sức quyết định đúng mình muốn gì.”

Bực bội vì sự nghi ngờ của cô về giá trị của chính mình, anh giật chăn ra khỏi cô, mặc cô giật mình kêu lên. Anh dễ dàng tóm cô tay cô kéo xuống dưới gối giữa đùi anh. Ngay khi cảm thấy bàn tay nhỏ bé mát rượi áp lên mình, anh thấy nhói lên ham muốn, da thịt anh nhanh chóng cương cứng và dựng lên sẵn sàng. “Cảm nhận nó đi,” anh khàn khàn nói, ngả người lên trên cô, chăm chú nhìn vào gương mặt cô khi hai má cô đỏ ửng lên. “Cảm nhận anh, nhìn vào mắt anh, và nói xem em có nhìn thấy sự thất vọng không.”

“Anh chỉ cầu hôn em vì em là trinh nữ,” cô nói, “Và anh đang cố tỏ ra là một người đàn ông tử tế làm chuyện có đạo đức...”

Grant phủ lên miệng cô một nụ hôn nồng cháy, chỉ dừng lại khi anh nghe thấy tiếng rên khao khát trong cổ cô. “Anh lấy đâu ra mà được tử tế đến thế,” anh khàn khàn nói.

Ánh mắt nghi ngờ của Victoria bắt gặp mắt anh. “Anh từng nói với em anh không phải tí người thích hôn nhân.”

“Khi người anh cưới là em thì anh lại thích.”

“Anh không phải thế,” cô thật lòng nói, rút tay ra giữ sát người. “Em muốn anh hiểu... anh không phải chịu trách nhiệm gì về chuyện đã xảy ra đâu. Chúng ta có thể chia tay như bạn bè, bạn bè rất thân...”

“Anh không muốn bạn bè. Anh muốn em. Từng ngày từng đêm. Từng phút cho đến hết cuộc đời anh.” Grant ôm chặt cô và nhìn vào gương mặt nhỏ bé, ửng hồng. Điều anh thấy khiến anh khàn khàn hỏi, “Không phải đó là điều em muốn sao?”

Má cô thậm chí còn đỏ ửng hơn, cô cố gắng khẽ gạt đầu và im lặng đồng ý.

“Cảm ơn Chúa,” anh nói, vuốt tóc khỏi mặt cô. “Bởi vì anh không thể sống thiếu em. Giờ còn điều gì cản đường chúng ta không?”

Vòng tay anh siết chặt quanh cô. “Anh đã quyết định rời khỏi lực lượng phố Bow,” anh nói. “Anh đã sống quá nhiều năm tháng cuộc đời trên đường phố. Giờ có những lựa chọn khác mở ra cho anh... Anh sẽ tìm việc gì khác để làm.”

“Đó có phải là điều anh muốn làm không?” cô hỏi nghiêm túc. Anh gật đầu áp miệng mình lên trán cô.

“Làm vợ anh nhé, Victoria.”

Victoria không thể trả lời khi nhìn sâu vào đôi mắt xanh cương nghị của anh. Cô yêu anh nhiều hơn cô nghĩ người ta có thể yêu. Nhưng có điều gì đó trong cô, bất an nào đó phải giải quyết. Cô cố gắng nhổ rở nó lên, đặt nó ra trước mặt xem xét nó để tìm câu trả lời mình cần. Tuy nhiên cô không thể làm thế lúc này. Cô cần ở một mình để có thời gian suy ngẫm.

“Cho em vài ngày,” cô xin anh. “Chuyện như thế này không thể quyết định vội vã được. Em muốn về nhà, gặp em gái em, và... tìm lại bản thân em.”

Grant nhú mày và hơi lắc lắc đầu. “Tìm lại bản thân em? Em nói em đã hoàn toàn lấy lại trí nhớ rồi cơ mà.”

“Phải, nhưng em vẫn chưa cảm thấy mình đã quay lại con người bình thường của mình. Và em chưa sẵn sàng bắt đầu những thay đổi trong cuộc đời mình khi chưa về lại nhà để có mấy ngày bình yên và riêng tư.”

“Anh chỉ muốn hỏi đơn giản thế này thôi, Victoria,” anh nói không vòng vo. “Em có yêu anh không?”

“Có, em yêu anh.” Cô nhẹ nhàng chạm vào bên má anh, mắt bỗng đâu có sương mù che phủ trong nỗi xúc động. “Em thật sự yêu anh,” cô lại nói, giọng trầm tha thiết.

“Vậy hãy chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

“Chưa được,” cô nói, bướng bỉnh chẳng thua gì anh.

Một tiếng cười bật bội thoát ra từ anh, và anh nhìn như thể muốn túm người cô mà lắc. “Chết tiệt, tại sao em không nói vâng đi? Em đang trì hoãn điều đáng nào cũng xảy ra đây.”

“Em sẽ cho anh câu trả lời khi em có thể,” cô nói. “Nhưng giờ quá sớm. Nếu anh kiên nhẫn một chút thôi...”

“Anh không thể kiên nhẫn. Anh khao khát em muốn chết đây.” Miệng anh áp lên môi cô, và anh hôn cô theo cách xóa đi mọi thứ, chỉ còn lại cảm xúc thuần khiết. Lưỡi anh giỡn và mơn trớn trong miệng cô, sức cảm dỗ của sự xâm phạm nho nhỏ đó khiến cô căng người vào sát anh thềm muốn. Vẫn còn một chút vải lạnh kệt giữa họ... Cô tìm cách lôi nó ra khi đột nhiên thềm muốn cảm giác da anh trên da cô. Không chần chừ, anh giúp cô cởi đồ rồi áp cơ thể cô vào sát thân thể cao lớn hơn của mình, dụi cô bằng những cơ bắp gân guốc, vật cứng hưng phấn dẻo dai giữa đùi cô. Cô mở ra cho anh, một âm thanh chào đón trong cơn mê thoát ra khỏi cổ họng, làm cho anh cười trước sự háo hức của cô.

“Victoria,” Grant thì thầm, chạm xuống chòm lông đó giữa hai cơ thể, những ngón tay khéo léo vờn quanh đùa giỡn. “Em biết em thuộc về anh, phải không?” Anh quết chặt ẩm lên vùng mềm mại căng mọng của cô, để cô sẵn sàng cho anh chiếm hữu. Miệng anh áp lên cổ cô, và anh ngưng lại hít hà mùi hương va ní cô xúc tối qua sau khi tắm vẫn còn phảng phất. Đầu vật cứng nóng bỏng vừa vịn áp vào cô, và cô cảm thấy anh tiến vào trong cô dịu dàng đến ngây dại.

“Nữa,” cô thở hắt ra, muốn anh dẫn vào sâu hơn, mạnh hơn, nhưng anh tự chủ một cách tuyệt vời, di chuyển với nhịp độ nhàn nhã khiến cô quẫn quại.

Grant thì thầm bảo cô kiên nhẫn, bảo cô thư giãn dưới anh, nhưng cô còn quá thiếu kinh nghiệm để có thể kiểm soát phản ứng của chính mình. Run rẩy, mướt mồ hôi, cô liên tục ưỡn người lên, kéo và bám lấy anh cho tới khi cuối cùng anh đầu hàng với một tiếng cười không ra hơi. Tuân theo lời đòi hỏi thâm lặng của cô, anh áp hông họ vào nhau trong chuyển động xoay gây hưng phấn sâu, khiến khoái cảm bắn xuyên qua cô như một tia chớp. Cô bao quanh anh, và rên rỉ khi sự giải phóng ngọt ngào ập tới tràn trong cô, cho tới khi mọi phần trên cơ thể đều bùng lên hoan lạc.

“Chà,” Grant nói vài phút sau, giọng anh nghèn nghẹn giữa bộ ngực mềm mại của cô, “Thế sẽ có cái để em ngắm nghĩ.”

Không thể nén cười, Victoria vòng tay quanh đầu anh áp một nụ hôn giữa những lọn tóc đen. “Nhanh lên,” cô thì thầm. “Anh muộn làm bây giờ... mà em ghét phải nghĩ tới việc anh giải thích lý do.”

“Họ không cần hỏi,” anh đáp, không chịu nhúc nhích. “Anh có người đàn bà đẹp nhất nước Anh trên giường mình... Anh không đến muộn thì mới là có vấn đề.”

Grant tới văn phòng của Cannon chỉ muộn hơn thường lệ vài phút. Anh cẩn thận không để lộ dấu hiệu tâm trạng tốt đẹp của mình khi thấy tia gắt gỏng trong đôi mắt xám của Cannon. Như thường lệ, vị thẩm phán mang biểu cảm điềm tĩnh, nhưng Grant có thể cảm nhận mở suy nghĩ và lo lắng hỗn độn sôi sục bên dưới vẻ ngoài của anh. Không nghi ngờ gì, phó Bow đang phải chịu sự tấn công từ báo chí, dư luận và chính quyền.

Grant biết chính anh hẳn cũng sẽ trông tiều tụy chẳng kém gì Cannon nếu không có một đêm lạc thú trong vòng tay của Victoria. Anh suýt chút nữa là khuyên vị thẩm phán tìm lấy một người đàn bà cho mình. Tuy nhiên Grant không muốn nhúng mũi vào chuyện của người khác... đặc biệt là một người khét tiếng bảo vệ sự riêng tư của mình.

Sau khi hỏi thăm Victoria, Cannon thông báo với Grant rằng Keyes đang ở trong phòng tạm giam, hẳn đã thú nhận toàn bộ khi có mặt Cannon và một thư ký. Grant không ngạc nhiên khi biết tin này vì anh biết Cannon có thể moi lời khai ra từ cả viên đá lát lò sưởi. Keyes sẽ bị khép tội và xét xử, tất cả những gì Cannon sẽ yêu cầu Victoria Devane là có mặt trong phòng thẩm phán trước phiên xét xử thứ hai ngày hôm đó để thư ký ghi lại lời khai của cô. Vấn đề sẽ được giải quyết hiệu quả và yên lặng nhất có thể, cố gắng không làm công chúng thêm kích động.

“Vậy thì Victoria sẽ không phải đối diện với Keyes ở tòa nữa,” Grant nói, đã chuẩn bị sẵn một lập luận trước khi tới đây. Anh thà xuống địa ngục cũng không cho phép Victoria ở trong cùng một phòng với Keyes.

“Không, không cần phải để cô Devane trải qua thêm một thử thách nữa,” Cannon trả lời. “Lời khai của cô ấy trong phòng thẩm phán, cùng với lời thú tội của chính Keyes, sẽ đủ để truy tố và trói ông ta tới buổi xét xử ở tòa án Hoàng đế.”

“Còn Ngài Lane thì sao?” Grant hỏi. “Sáng nay có bắt ông ta không? Nếu có, tôi sẵn lòng làm nhiệm vụ đó.”

Vị thẩm phán khựng lại khi đang nâng cốc cà phê lên môi và nhìn anh với một thoáng ngạc nhiên. “Vậy là anh chưa nghe chuyện. Ngài Lane chết rồi.”

Grant lắc đầu nhẹ, không chắc mình nghe đúng. “Ngài nói sao?”

“Có vẻ ông ta bị tai biến mạch máu não tối qua, chỉ ngay sau khi anh rời khỏi Boodle.”

Grant vượt cái cảm được cạo sạch sẽ một lúc, vật lộn với những cảm xúc pha trộn. Một mặt, anh mừng là lão khốn đó cuối cùng đã đi gặp Thượng đế. Mặt khác, anh rõ ràng tiếc rằng Ngài Lane đã thoát được sự khó chịu và nhục nhã khi bị truy tố, xét xử và chịu tội. “Tốt,” cuối cùng anh cũng dứt khoát nói. “Giá tôi có thể nán lại Boodle đến lúc được thưởng thức cảnh ấy.”

Vị thẩm phán cau mày trước lời nói nhảm tâm đó. “Anh không phải là người vô tình đến thế, Morgan, dù tôi hiểu nguồn cơn sự việc.”

Grant không phản ứng lại lời quở trách khê khàng đó. Anh không mấy may hoi tiếc vì những gì mình đã nói. Theo quan điểm của anh, Ngài Lane chết như thế là quá sướng, tốt hơn nhiều thứ mà lẽ ra lão phải chịu. Tuy nhiên, có chuyện khác làm anh phiền lòng, và phải giải quyết chuyện này trước khi bàn về kế hoạch nào cho tương lai của mình. “Bản tính tôi không bình thản như ngài... song Chúa biết tôi mong được như thế lắm.”

“Chà... bình thản hay không chưa biết, song tôi có lời đề nghị với anh đây. Một lời đề nghị tôi hy vọng anh sẽ cân nhắc cẩn thận.”

“Lời đề nghị kiểu gì?”

“Chà... nó liên quan tới vấn đề là tôi vừa chấp nhận trở thành thẩm phán cho hạt Essex, Kent, Herfordshire và Surrey, bổ sung thêm vào những hạt tôi đã chịu trách nhiệm.”

Grant nhìn anh ngạc nhiên và huyết sáo khe khẽ tán thưởng. Sự bổ nhiệm mới này sẽ mở rộng đáng kể tầm với của Cannon. Cho tới giờ, anh ta đã làm công việc của hai người. Giờ thì anh ta sẽ làm công việc của sáu người. Theo những gì Grant biết, chưa thẩm phán cảnh sát nào được trao cho từng đầy quyền lực.

“Sự om sòm của dư luận mới chỉ bắt đầu thôi,” Cannon tiếp tục nói khô khốc. “Tất cả sẽ nghĩ là tôi phát điên vì quyền lực và vươn tay ra quá thẩm quyền của mình. Và có lẽ đúng như vậy. Chỉ là tôi không thấy có cách nào khác để đối phó với tội ác, ngoài coi nó như một cuộc chiến tranh cần phải chiến đấu ở cả trong lẫn ngoài Luân Đôn.”

“Vậy thì bọn chỉ trích ngài đi mà tự treo cổ,” Grant nhận xét.

“Giá mà họ làm như vậy,” Cannon rầu rĩ nói.

Grant cười và chìa tay ra bắt tay vị thẩm phán. “Chúc mừng,” anh vui vẻ nói. “Ngài có cả núi công việc phía trước rồi. Tôi chỉ mong ở vào vị trí của ngài, nhưng tôi biết chắc chắn ngài sẽ tìm được cách xoay xở.”

“Cảm ơn,” Cannon lẩm bẩm, mặt không biểu cảm gì ngoài tia vui vẻ đột ngột trong đôi mắt dữ tợn của anh. “Bởi thế tôi muốn hỏi ý kiến anh. Tôi muốn đề cử anh làm trợ lý thẩm phán cảnh sát, để phụng sự bên cạnh tôi.”

Grant nhìn anh không giấu nổi sự sốt. Ý tưởng đó lập tức bắt rễ vào lòng anh. Trở thành thẩm phán cảnh sát sẽ cho phép anh gần với công việc mà anh yêu thích, cùng lúc đó, tách anh ra khỏi hiểm nguy trên đường phố. Anh sẽ phải học hỏi nhiều về luật pháp – một thử thách được chào đón – và anh sẽ vẫn phải điều tra những vụ khó. Tuy nhiên anh không thể giấu lại những gì anh biết về cuộc sống độc thân, gần gũi, tận tụy của vị thẩm phán, và so sánh với cuộc sống của mình. Một nụ cười nghi ngờ, tự giấu anh lên trên môi.

“Nhận vị trí đó, anh nghiêm nhiên được trao tước vị hiệp sĩ danh dự,” Cannon nói, “Nếu điều đó có sức hấp dẫn đối với anh.”

“Ngài Grant kia à,” anh nói với một tiếng cười khi, và lắc đầu trước âm điệu lạ lùng của nó. “Chết tiệt. Tôi nên chớp lấy cơ hội đó, nhưng... tôi không nghĩ mình phù hợp.”

Cannon nhìn anh chăm chú. “Tại sao lại không?”

Grant do dự liếc nhìn xuống tay. Da trên đầu ngón tay và lòng bàn tay trầy xước sau trải nghiệm của anh hôm trước. “Ngài đã thấy tôi làm gì với Keyes rồi đấy,” anh lẩm bẩm.

“Phải,” một lúc sau Cannon nói. “Anh ra tay với ông ta khá là tàn bạo. Song cũng là do ông ta đẩy anh tới nước phải làm thế thôi.”

“Tôi suýt giết hắn. Tôi đã lấy dao ra, và... tôi đã giết hắn nếu không phải lúc đó Victoria đang nhìn tôi.”

“Trong lúc bốc hỏa...”

“Không, chẳng có hỏa hiếp nào cả,” Grant cắt ngang luôn, bóc trần linh hồn mình. “Lúc đó, suy nghĩ của tôi tỉnh táo và cực kỳ rõ ràng. Tôi trở thành quan tòa, bồi thẩm đoàn và đao phủ. Tôi cho tôi quyền kết liễu đời hắn, và tôi sẽ vui vẻ làm điều đó. Chỉ là tôi không muốn cô ấy thấy tôi làm thế để rồi luôn phải mang ký ức ấy trong đầu.” Anh cười nghiêm túc với Cannon. “Giờ ngài còn muốn tôi làm thẩm phán không, sau khi biết rằng tôi cũng có những lúc sai lầm như thế?”

Vị thẩm phán nhìn anh ngẫm nghĩ, cân nhắc câu trả lời. “Nghe đây Morgan... Bản chất của tôi không phải là bình thần, dù có thể bề ngoài của tôi khiến anh tưởng thế. Nếu chứng kiến phụ nữ tôi yêu bị tấn công như thế, tôi hẳn cũng sẽ làm giống anh, không khéo còn tệ hơn. Ai chả có những lúc sai lầm đáng tiếc. Như tôi đã nói với anh, tôi không phải là người hoàn hảo. Và tôi khó mà đòi hỏi ở anh hơn mức tôi có thể đòi hỏi ở chính mình.”

Grant nghe thế thì cười tươi, nhẹ nhõm khi thấy vị thẩm phán không coi hành động của anh là không thể tha thứ. “Vậy thì được. Tôi chấp nhận vị trí đó. Có uy một chút sẽ hữu dụng cho tôi. Tôi đã quá mệt mỏi

với việc cả ngày chạy bộ đuổi theo bọn trộm cắp giết người. Với lại nếu may mắn một chút thì tôi sẽ sớm có một cô vợ và gia đình để bận tâm.”

“À. Vậy là anh muốn kết hôn với cô Devane.”

Nghĩ tới cảnh Victoria đợi mình ở nhà, Grant cảm thấy một nụ cười... âm ập, không cay độc... giật giật trên khóe miệng. “Xưa nay tôi vẫn nghĩ hôn nhân chỉ là sợi dây thòng lọng tròng vào cổ,” anh nói. “Tôi từng thề rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra với tôi. Song giờ nó chẳng có vẻ gì là tồi tệ đến thế.” Những lời suông sã đó che đậy niềm mơ ước nhứt nhối bỗng đâu cuộn lên trong anh. Anh cần Victoria... Cuộc đời anh sẽ không hoàn thiện nếu thiếu cô. Anh đột nhiên thấy lòng mình thôi thúc trở về bên cô và thuyết phục cô chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Anh dám thề rằng Cannon suýt mỉm cười trước câu nói đó. “Không tệ đến thế đâu,” vị thẩm phán trấn an anh. “Và nếu lấy được đúng người, rất có thể...” Cannon ngừng lời để tìm kiếm ngôn từ, và rồi có vẻ ngần ngại chìm vào một ký ức ngọt ngào đã lãng quên từ lâu. Anh lấy lại điềm tĩnh sau một vài giây im lặng. Đôi mắt xám trở nên âm ập hơn bất cứ lúc nào Grant đã từng thấy. “Chúc may mắn, Morgan,” anh nói.

Victoria bỏ phần lớn thời gian buổi sáng ở khu vườn của ngôi nhà. Ngày hôm đó mát mẻ và ẩm ướt, bầu trời đầy mây, không gian khẽ rung rinh trong những cơn gió nhẹ. Cô ngồi ở bàn đá đọc một lát, rồi vẩn vơ trên những lối đi rải sỏi được viền bằng các chậu tử đinh hương, lài và kim ngân Nga hai bên. Khu vườn được chăm sóc cẩn thận này được bao quanh bằng những gậu dương và tường phủ thường xuân. Những luống trồng đầy hoa và cây ăn quả sắp dọc theo lối đi, khiến không gian tràn ngập hương thơm.

Ở trong thế giới nhỏ bé và biệt lập này, dường như thành phố ở cách xa hàng trăm dặm. Thật khó mà không hài lòng với quang cảnh đẹp đến thế.

Nhưng càng lúc cô càng muốn trở lại nhà Tranh Hoa hồng Trắng. Cô cần gặp Vivien để xem em gái có ổn không. Hơn nữa, Vivien cảm thấy thôi thúc muốn trở lại môi trường thân thuộc để tìm lại mình trong không gian thoải mái ở nhà của chính mình. Mặc dù ký ức đã trở lại, cô biết cô sẽ chưa cảm thấy bình yên trong tâm trí và trái tim nếu chưa được về lại Nhà Tranh Hoa hồng Trắng ít ngày. Ngồi xuống bên bàn đá ngoài vườn, cô dựa đầu lên cánh tay khoanh lại.

“Em đang làm gì ở đây thế?”

Một giọng nam xuyên qua những ý nghĩ mông lung của cô. Ngẩng đầu lên, Victoria cười khi thấy Grant đứng đó. Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đối diện cô và nắm tay cô trong tay mình. Tay kia vuốt ve bầu má mát rượi của cô, ngón cái nhẹ nhàng chạm vào quầng thâm dưới mắt cô.

“Em nên ngủ một chút,” anh thủ thỉ. “Chiều nay anh sẽ lại đưa em tới phố Bow để lấy lời khai, giờ anh muốn em nghỉ ngơi đi cho khỏe đã.”

Victoria áp mặt vào tay anh. “Em không ngủ được. Em không thể ngừng nghĩ ngợi.”

“Về chuyện gì, tình yêu của anh?”

“Em muốn gặp em gái em. Em muốn về làng Forest Crest ngủ trên giường em.”

Grant cởi áo khoác đặt lên vai cô, phủ lên cô lớp vải len đen dày. Lớp áo mang theo hơi ấm và mùi cơ thể anh. Cô liền giữ chặt nó quanh mình. Giọng anh mượt như nhung khi anh nói trên đầu cô. “Anh sẽ đưa em tới đó sau vụ lời khai. Chúng ta sẽ ở lại đó bao nhiêu lâu tùy em.”

“Cảm ơn anh, nhưng... tốt nhất em nên đi một mình. Em muốn suy nghĩ rõ ràng, và em không thể làm điều đó khi có mặt anh.”

Grant im lặng, và cô biết anh đang vật lộn để giữ kiên nhẫn. Khi anh lại lên tiếng, giọng anh khẽ khàng và điềm đạm. “Chính xác thì em định suy nghĩ về chuyện gì?”

Victoria nhún vai. “Em là ai... quá khứ của em... tương lai của em...”

Những ngón tay dài trượt xuống dưới cằm cô, và anh nâng nó lên để cô phải nhìn vào gương mặt vô cảm của anh. “Ý em là tương lai của em và anh,” anh nói.

“Em chỉ muốn về nhà ngẫm lại mọi chuyện đã xảy ra với em. Cuộc đời em thay đổi quá nhanh, anh không thấy sao?”

Tiếng thở phào của anh truyền đạt sự bức bối sâu sắc. Anh đưa tay ôm cô vào lòng rồi lướt tay bên trong tấm áo khoác anh choàng lên người cô. Hơi ấm lòng bàn tay anh thấm qua váy vào bên ngực cô. “Anh hiểu,” anh miễn cưỡng nói. “Nhưng anh không thích em đi một mình và ở lại làng Forest Crest mà không có sự bảo vệ của anh.”

Sự chiếm hữu trong giọng anh khiến cô phải mỉm cười. “Grant... hồi chưa gặp anh, em sống mãi mà có cần ai bảo vệ đâu.”

“Chuyện sắp khác rồi,” anh lầm bầm.

“Cho em về làng Forest Crest một mình đi mà,” cô ngon ngọt, dù họ đều biết không phải cô thực sự hỏi xin.

Grant không thể đáp trả nụ cười của cô. Tất cả những gì anh có thể chú ý lúc này là nỗi sợ hãi của riêng mình rằng nếu anh không để cô rời khỏi tầm mắt, cô có thể quyết định sẽ không bao giờ lấy anh. Rốt cuộc thì thực tế anh không bao giờ có thể cho cô cuộc sống thôn quê yên bình mà cô vốn quen thuộc. Anh không phải là một quý ông – cô đã chứng kiến sự thô lỗ và bạo lực của anh, cô đã thấy nhiều khuyết điểm của anh. Anh là loại người mà hẳn cô đã thấy khinh bỉ và sợ hãi trong cuộc đời được che chắn trước đây của mình.

“Được rồi,” anh khó khăn nói. “Anh sẽ cho người đưa em về làng Forest Crest sau khi cung cấp lời khai. Em sẽ đi xe ngựa của anh, với người đánh xe của anh và thêm một người hầu để bảo vệ em. Và anh sẽ tới đón em sau một tuần.”

“Một tuần? Nhưng như thế khó mà đủ...” Victoria ngừng giữa câu khi cô nhận ra lời phản đối của mình không lọt vào tai anh. Môi cô cong lên thành nụ cười gượng gạo. “Được thôi.”

Một ý nghĩ nảy ra trong đầu Grant, và anh cau có. “Em sẽ không gặp mấy gã ngày trước từng hôn em chứ?”

Một tia tình quái hiện lên trong mắt cô. “Không, anh Morgan, chưa có chàng trai làng nào ve vãn em đâu.”

“Tại sao lại chưa? Chúa ạ, có chuyện gì xảy ra với tất cả bọn họ vậy?”

“Em chưa bao giờ để xảy ra khả năng ấy,” Victoria nói, cựa mình để thoải mái hơn trong lòng anh. “Em luôn bị cuốn vào việc chăm sóc cha, đọc sách báo, và...” Cô dịu dàng dựa đầu lên vai anh. “Em đoán em đã chờ anh,” cô nói, và cảm thấy tay anh ôm cô chặt đến nỗi suýt thì bóp nát cô.

19. Chương 19

Sau khi trả tiền cho người đánh xe ngựa để xuống ở cuối con đường không được lát đá, Victoria đi bộ tới Nhà Tranh Hoa hồng Trắng. Cảnh quen thuộc của ngôi nhà lợp mái tranh an ủi cô, và ánh mắt cô khát khao thu lấy quang cảnh thanh bình. Thế giới nhỏ bé, riêng tư của cô không được chăm sóc tốt như khi cô rời đi. Những bụi hồng màu ngà và kem đã đến lúc phải cắt tỉa, còn những luống thạch thung dung, cúc vạn thọ và đậu ngọt mọc đầy cỏ dại. Nhưng đây là tổ ấm của cô. Cô rảo bước khi tiến tới cánh cổng mái vòm nhỏ, cảm thấy như cô đã đi xa cả năm trời chứ không phải chỉ một tháng.

Chỉ có một điều duy nhất khiến hạnh phúc của cô có tí vết, hình ảnh Grant khi cô rời khỏi anh ở Luân Đôn. Anh không chịu hôn từ biệt cô, cứ đứng nhìn với biểu cảm rầu rĩ khi cô vẫy chào anh qua cửa sổ xe ngựa. Buồn cười, cảm động và thấy thương anh, Victoria suýt đã ra hiệu cho người đánh ngựa dừng xe quay lại. Chuyện cô vẫn chưa chịu chấp nhận lời cầu hôn của Grant rõ ràng đã khiến anh thất vọng chán nản không kể xiết.

Cô vô cùng muốn lấy Grant Morgan, nhưng liệu sự gắn kết giữa họ thích hợp không... hay sẽ lại kết thúc trong đổ vỡ? Cô sợ một ngày nào đó anh sẽ chán cô và rồi hối hận đã cưới cô... và đó là điều cô sẽ không chịu nổi.

Cô rất muốn nói chuyện với em gái, người thân duy nhất trong gia đình cô còn lại trên đời này. Dù Vivien đôi lúc có những trò đồng đánh, là người thực dụng đến tàn nhẫn song cô bé vô cùng thông hiểu đàn ông. Victoria biết rằng em cô đủ yêu quý cô theo cách riêng của mình để lắng nghe những rắc rối của cô và cho cô những lời khuyên tốt nhất mà mình biết.

Với trái tim đang đập háo hức vì cảm giác được về nhà, Victoria gõ cửa rồi vào luôn mà không đợi có người trả lời.

“Jane à?” một giọng nói vang lên từ trong nhà. “Tôi không nghĩ cô vào làng mà lại về sớm...” Giọng nói nhỏ dần khi Vivien xuất hiện trong phòng chính và chân chối nhìn người mới tới.

Victoria nhìn em gái mình với nụ cười rạng rỡ. Cô luôn luôn ngạc nhiên bởi cảm giác Vivien vừa thân thuộc vừa xa lạ. Sao có thể yêu thương một người mà không bao giờ hiểu được người đó? Vivien thuộc về một thế giới quá cách xa thế giới của cô tới mức họ gần như không thể xuất thân từ cùng một gia đình, chứ đừng nói là hai chị em sinh đôi.

Vivien là người đầu tiên phá vỡ im lặng. “Xem ra chị đúng khi từ chối tất cả những lời mời lên phố của em. Luân Đôn rõ ràng không phải là nơi dành cho chị, con chuột đồng ạ.”

Victoria bật cười tiến tới cô với cánh tay mở rộng. “Vivien... chị không tin nổi mắt mình nữa!” Cô em sinh đôi của cô rõ ràng đang mang thai, bụng tròn to, làn da trắng ngần hồng lên từ bên trong. Tình trạng Vivien tạo cho cô vẻ yếu đuối làm cô đáng yêu hơn bao giờ hết.

“Em béo rồi đây này,” Vivien nói.

“Không, em xinh lắm. Thật đấy.” Victoria ôm em gái thật cẩn thận, cảm thấy Vivien thả lỏng và thở dài nhẹ nhõm.

“Victoria thân yêu,” em cô thì thầm và ôm lại cô. “Em cứ nghĩ biết đâu chị sẽ cảm ghét em vì những rắc rối em gây ra cho chị. Em rất sợ phải đối mặt với chị.”

“Không bao giờ chị có thể cảm ghét em gái ruột của mình. Em là tất cả những gì chị còn lại.” Thả lỏng tay ra, Victoria lùi lại mỉm cười. “Nhưng Vivien à... chị mới ghét là em làm sao!”

Vivien trông có vẻ vừa khống chế vừa buồn cười, rồi cười khúc khích. “Em thừa biết chị không thoải mái gì khi cứ phải tỏ vẻ mình là gái giang hồ. Nhưng em hứa với chị chuyện đó còn tốt hơn bị chôn sống ở cái làng Forest Crest này nhiều.”

“Chị suýt nữa thì bị chôn thật còn gì,” Victoria nói tỉnh bơ. Vivien gật đầu hối lỗi. “Xin lỗi, chị thân yêu. Chị biết em sẽ không bao giờ cố ý khiến chị bị tổn thương. Giá mà chị ở lại đây chứ đừng tới Luân Đôn...”

“Nhưng chị lo cho em.”

“Sau này chị phải nhớ rằng em giỏi tự chăm sóc mình hơn chị nhiều.” Vivien áp tay lên eo lưng mình đoạn bước tới chiếc trường kỷ bọc nhung cũ. “Em phải ngồi xuống đây – chân em nhức lắm.”

“Chị có thể làm gì?” Victoria lập tức quan tâm.

Vivien vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình. “Ngồi xuống đây nói chuyện đi chị. Em đồ là chị về đây rồi có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc?”

“Phải. Kể cổ giết chị đang bị giam trong nhà tù thành phố Bow. Hóa ra Ngài Lane thuê một cảnh sát phố Bow giết chị... hay là em, như lão nghĩ.”

“Trời ạ. Gã cảnh sát nào vậy?”

Câu chuyện tuôn ra, khiến Vivien dăm ba lần kêu lên khe khẽ cất ngang. Victoria nhẹ lòng khi nhận ra em gái cô vẫn tể nhị không tỏ ra hả hê trước tin Ngài Lane qua đời.

“Em đoán giờ ông ta đang được ở bên con trai mình, Harry,” Vivien nhận xét, vuốt chân váy cẩn thận quá mức. “Mong họ yên nghỉ.” Cô ngước lên với vẻ mặt không yên. “Cả hai người họ đều quá bất hạnh, Harry là khổ nhất. Đó là lý do vì sao em quan hệ với anh ta... em nghĩ một vài ngày khoái lạc chính là điều anh

ta cần. Nhưng anh ta không chịu chấp nhận rằng em sẽ không ở lại với anh ta mãi mãi. Có lẽ Ngài Lane nói đúng... nếu em không ngủ với Harry, có lẽ anh ta vẫn còn sống.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng có thể là không chứ,” Victoria trả lời, ngạc nhiên và thậm chí hơi mừng rằng Vivien đang bị lương tâm quở trách. Nhận ra em gái cô vẫn biết ăn năn là một phát hiện thú vị. “Đừng buồn phiền vì những chuyện giả như, Vivien. Chỉ cần hứa với chị là em sẽ không bao giờ đeo bám con trai của Harry nữa – cậu nhóc tội nghiệp đó đã phải chịu đựng đủ rồi.”

“Không đâu,” Vivien tự động nói. “Nếu làm thế, em ngờ rằng Ngài Lane dưới mồ sẽ ám em mất. Có điều em cũng quan tâm tới cậu nhóc đó, Victoria. Cậu ta ngọt ngào, đứng đắn và đáng mến. Em không nghĩ có người đàn ông nào yêu em mà chính trực như vậy. Em biết em đã thật ngu ngốc và quá đáng khi còn đi can nhắc lời đề nghị của cậu ấy. Nhưng nhất thời em không khỏi bị cậu ấy rung động.”

Victoria đưa tay ra nắm tay em gái. “Giờ em sẽ làm gì? Chị hy vọng em sẽ ở lại với chị để chị chăm sóc em tới khi đứa trẻ ra đời.”

Vivien trả lời bằng một cái lắc đầu kiên quyết. “Em nghĩ mình sẽ tới Ý. Em có nhiều bạn bè ở đó, và em cần chút vui vẻ sau một tháng qua. Hơn nữa, có quý ông này... thật ra là một bá tước... đã theo đuổi em hàng năm trời rồi. Và ông ta giàu như ông hoàng Croesus vậy.” Cô cười háo hức, mọi dấu vết buồn bã đều biến mất. “Em nghĩ có lẽ đã đến lúc để ông ta có được em.”

“Nhưng em không thể cứ tiếp tục sống như thế được,” Victoria đau lòng nói. “Không thể như thế được sau khi đứa trẻ chào đời.”

“Dĩ nhiên em có thể. Đừng lo, em sẽ không để đứa bé phải khổ đâu. Thằng nhóc, hay con bé, sẽ được hưởng mọi thứ tốt nhất; chị cứ yên tâm. Ngay sau khi sinh và lấy lại vóc dáng, em sẽ tìm một người bảo trợ mới và nghĩ cách thu xếp chuyện của đứa trẻ. Chúa biết em có đầy người hầu giúp em chăm sóc nó.”

Victoria cảm thấy thất vọng nặng nề trước những lời em gái mình nói. “Nhưng chẳng lẽ em không mệt mỏi với cái trò làm tình nhân của gã đàn ông nào đó à? Chị sẽ làm tất cả mọi chuyện chị có thể, và anh Morgan cũng vậy, để giúp em tìm một công việc mới.”

“Em không muốn công việc mới,” Vivien thẳng thừng nói. “Em thích làm gái làng chơi. Thoải mái, dễ dàng và kiếm được nhiều tiền. Tại sao em không thể tiếp tục làm nghề mà em làm rất giỏi? Và làm ơn hãy miễn cho em mấy lời về đoan trang và danh dự đi... em nghĩ cũng có một loại danh dự khi làm việc gì tận dụng nhất khả năng của mình.”

Victoria lắc đầu buồn bã. “Ôi, Vivien...”

“Đủ rồi,” em gái cô nói bằng giọng nhẹ nhàng. “Em không muốn bàn về chuyện đó thêm nữa. Em sẽ đi Ý, cứ quyết định thế đi.”

“Em phải hứa với chị một chuyện,” Victoria vẫn chưa chịu thôi. “Nếu có bao giờ em quyết định không muốn có đứa bé nữa, đừng để người hầu hay người lạ nuôi dưỡng nó. Làm ơn. Chị không thể chịu nổi ý nghĩ người nhà mình có thể... chặc, cứ gửi nó cho chị.”

Vivien trần trối nhìn cô với một cái nhú mày đầy ngờ vực. “Lạ quá. Sao chị lại muốn dính dáng tới đứa con hoang của Ngài Gerard?”

“Bởi vì nó cũng là con của em... và cháu gái chị. Hoặc cháu trai. Hứa với chị đi, Vivien.” Thấy em gái vẫn do dự, Victoria nói thêm, “Em phải hứa với chị.”

“Thôi, được rồi... em hứa.” Duỗi bàn chân đi dếp lên ra, Vivien ra hiệu cho cô mang tới một cái ghế đệm hoa nhí. Khi Victoria bỏ dếp ra cho em gái và nâng chân em lên ghế, cô cảm nhận được ánh mắt dò xét của Vivien. “Chưa thấy chị nói một từ nào về mối quan hệ của chị với ông Morgan nhỉ,” Vivien giả vờ nói vu vơ.

Victoria liếc lên đôi mắt xanh sắc sảo của người em sinh đôi. “Anh ấy đã nói gì với em hôm tới đây?”

Vivien cười phá lên và xoắn một lọn tóc bóng đổ quanh ngón tay. “Anh ta không nói gì thì em cũng đoán được. Giờ thì thú nhận đi, Victoria... Anh ta đã nghĩ gì chưa?”

Victoria đỏ mặt khê gật đầu. “Rồi, anh ấy đã cầu hôn chị.”

“Và chị đã chấp nhận?”

Victoria miễn cưỡng lắc đầu. “Chị vẫn chưa dám chắc anh ấy và chị hợp nhau.”

“Ôi, trời ạ.” Vivien thì thầm, nhìn cô với thoáng bức tức trù mến. “Chị lại nghĩ ngợi quá nhiều rồi. Nào, nói cho em nghe những lo lắng của chị xem nào.”

Với Victoria, thật sung sướng khi được trút bỏ gánh nặng của mình với người duy nhất trên đời thực sự hiểu cách cô sống từ bấy lâu nay. “Chị không biết liệu đây có phải là điều cha muốn không,” cô nói. “Chị không biết người như chị có phù hợp với cuộc sống đó không. Ôi, Vivien, anh Morgan là một người đàn ông tuyệt vời – chị không khỏi sợ rằng anh ấy sẽ cần nhiều hơn những gì chị có thể đem tới cho anh ấy. Bọn chị không tương đồng về tính cách, xuất thân hay khí chất... chắc chẳng ai lại nghĩ bọn chị hợp nhau cả...”

“Vậy tại sao chị không từ chối anh ta?”

“Bởi chị yêu anh ấy. Chỉ là chị sợ bọn chị không thật sự dành cho nhau.”

Vivien bật lên một âm thanh chế giễu. “Đừng nói linh tinh thế, Victoria. Hợp hay không hợp đâu có thành vấn đề. Chị hoàn toàn có khả năng thích ứng với những hoàn cảnh mới... và lấy một người đàn ông giàu sang, dù không có danh hiệu, thì có gì là khổ nào.” Vivien mở to mắt thở dài. “Chị cứ hay có kiểu phân tích sự việc để làm nó phức tạp hơn cả chục lần mới thôi! Y như cha hồi trước vậy.”

“Cha là một người đàn ông tuyệt vời,” Victoria nói, chờ người ra.

“Phải... một kẻ tử vì đạo tuyệt vời, đạo đức và cô độc. Sau khi mẹ bỏ cha, cha rút lui vào vỏ bọc của mình trốn tránh thế giới. Chị đã ở lại với ông ấy và cố gắng chuộc lỗi cho mọi chuyện xảy ra bằng cách trở thành giống hệt ông. Chị cũng sống ở trong ngôi nhà tranh chết tiệt này, cũng mê mải với đồng sách điền rồ kia. Không lành mạnh đâu, em phải bảo chị như thế đấy.”

“Em không hiểu à...” Victoria giận dữ nói.

“Không à?” Vivien cắt ngang. “Em hiểu những nỗi sợ hãi của chị còn hơn cả chị đấy. Chị thấy an toàn hơn khi trốn ở đây một mình để không phải yêu ai đó rồi lại bị hấn bỏ rơi. Đó là điều chị thực sự sợ. Mẹ bỏ rơi chị, nên giờ chị nghĩ người nào đó mà chị yêu thương rồi cũng sẽ đối xử như thế với chị.”

Tiếng lanh lảnh của sự thật trong những lời nói đó khiến Victoria sửng sốt. Cô trân trân nhìn em gái trong khi mắt cay xè. “Chị nghĩ là...” cô cất lời, rồi cổ họng bỗng nghẹn lại không nói được gì nữa. Vivien nói đúng – cô không bao giờ còn như trước được nữa sau ngày mẹ cô bỏ cô đi. Cô không còn có thể mời lòng với tình yêu, không còn có thể tin tưởng trao cả trái tim cho ai đó, bởi thế cô phải xây dựng lên hàng lớp rào tự bảo vệ mà không ai có thể bước qua. Cho tới khi Grant xuất hiện.

Anh xứng đáng với sự tin tưởng của cô. Anh xứng đáng được yêu thương mà không phải dè dặt sợ hãi, hay không gì cần phải giữ lại. Tất cả những gì cô cần làm là tìm nguồn sức mạnh bên trong mình.

“Hồi cha còn sống, mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều,” Victoria nói. “Chị thuyết phục mình rằng ông là tất cả những gì chị cần. Cha và chị giúp nhau không cảm thấy cô đơn. Nhưng giờ cha đi rồi...” Cô dừng lại, cảm môi khi nước mắt trào ra.

Vivien thở dài và khó nhọc đứng dậy, lấy trong ngăn kéo bàn bé xíu ra một chiếc khăn mùi xoa. Cô thả tấm vải lanh vuông vắn vào lòng Victoria. “Đó là chuyện hai năm trước,” cô nói. “Đã đến lúc chị sống tiếp rồi.”

Lau mặt bằng chiếc khăn vải lanh mềm mại, Victoria gật rục đầu. “Phải, chị biết,” cô nói bằng giọng nghẹn ngào. “Chị đã mệt mỗi khi cứ sống mãi trong thương tiếc. Chị mệt mỏi với sự cô độc. Và chị yêu Grant Morgan nhiều tới mức chị không thể chịu nổi ý nghĩ sẽ mất anh ấy.”

“Cảm ơn Chúa,” cô em sinh đôi nói bằng ngữ điệu chân thành. “Em dám chắc ngay cả cha cũng sẽ bảo chị tiếc thương như thế là đủ rồi. Và nhân tiện đang nói về chuyện này, em sẽ nói với chị một điều lúc nào em cũng muốn nói... Yêu một người đàn ông không khiến chị trở thành ‘gái hư’, như chị vẫn luôn nghĩ về mẹ và em.”

“Không, chị chưa bao giờ nghĩ...”

“Có đấy. Em biết khá rõ những gì mà cha nói sau lưng em và mẹ. Và một vài điều kể ra cha nói cũng đúng.” Giọng cô trở nên tự giễu. “Em thừa nhận em có thể hơi bừa bãi trong chuyện phòng the. Nhưng em biết chắc chắn một điều – trao mình cho người đàn ông chị yêu, như chị đã làm với Morgan, không phải chuyện sai trái. Ngược lại, thói rửa ra ở làng Forest Crest này là tội ác. Bởi thế, em mới rời khỏi ngôi làng khi ho cò gáy này ngay khi có thể, và em cũng khuyên chị như vậy. Cách nào cũng được, lấy Grant Morgan đi – em dám chắc chị có thể làm nhiều điều tồi tệ hơn thế đấy.”

“Không biết vì sao,” Victoria nói với giọng châm chọc. “Trước chị cứ có cảm tưởng em và anh ấy không thích nhau. Chuyện gì đã làm điều đó thay đổi?”

“Đâu, em vẫn không ưa anh ta mà,” Vivien đảm bảo với cô bằng một tiếng cười hì. “Không hẳn. Chỉ trừ việc... chà, rõ ràng là anh ta yêu chị, nếu không anh ta sẽ không đi thực hiện lời xin lỗi ngớ ngẩn mà chị bắt anh ta.”

“Anh ấy làm vậy sao?” Victoria hỏi, ngạc nhiên vui sướng. “Anh ấy đến nói xin lỗi em thật á?”

“Anh ấy làm vậy sao?” Victoria hỏi, ngạc nhiên vui sướng. “Anh ấy đến nói xin lỗi em thật á?”

“Phải, anh ta thú nhận tất cả và xin em thứ lỗi.” Một nụ cười như mèo xuất hiện trên gương mặt Vivien. “Phải nói là có gì đó thật ngọt ngào khi nhìn anh ta lúng la lúng búng xin lỗi em, chỉ vì chị bắt anh ta phải làm thế. Vì vậy em mà là chị, em sẽ lấy anh chàng đó, nếu không muốn trái tim anh ta tan nát. Hay...” Cô dừng lại khi một ý tưởng khác xem chừng làm cô hứng thú. “Hay là chị đi với em! Chúng ta có thể tới Venice hay Paris... Chị có thể hình dung được hai chị em gái với vẻ ngoài như chúng ta sẽ làm thiên hạ chú ý đến thế nào không? Em sẽ dạy chị mọi thứ em biết về đàn ông, à... Chúa ạ, tiền chúng ta kiếm được cũng phải ngang ngửa tiền chuộc một ông hoàng!”

Victoria nhìn gương mặt sinh động của em gái và lắc đầu quả quyết. “Eo ơi.”

“Đó là ý tưởng hay mà,” Vivien chống chế. “Thật tiếc là chị không có thêm trí tưởng tượng và bớt đắn đo đi.”

Món hầm khoai, đậu đỏ, rau và hành sôi sục trên bếp gang nhỏ. Mùi vị thơm ngon tràn ngập ngôi nhà tranh tỏa ra ngoài qua những ô cửa sổ để mở. Nhớ lại nhiều lần nấu ăn cho cha, Victoria băng khuâng cười. Cha cô chưa bao giờ là người yêu thích ẩm thực, coi đó chỉ là nhu cầu của cơ thể chứ không phải một thú vui. Năm thì mười họa Victoria có làm bánh pudding mặn, hay mua bánh nhân nho từ cửa hàng bánh, nhưng ông chỉ nhăm nháp tí chút rồi chán ngay. Chỉ duy có khi nào làm món rau hầm cô mới thấy ông ăn ngon miệng và thích thú thấy rõ.

“Cha ơi,” cô thì thầm triu mến, ngừng tay khi đang gấp quần áo cho vào một va li cũ. “Con hi vọng cha không thấy phiền lòng vì con muốn kết hôn với một người khác cha đến thế.” Grant là người thiên về vật chất với niềm đam mê hưởng thụ cuộc đời. Anh sẽ không bao giờ chọn chạy trốn khỏi thế giới như cô và cha cô đã làm. Thay vì thế, anh đấu tranh với những rắc rối nguy hiểm, phức tạp, thường là bản thủ. Anh đã thấy những thứ xấu xa nhất của con người, trong khi nhà Devane chỉ ưa thưởng ngoạn những điều tốt đẹp nhất. Dù vậy... cô nghĩ biết đâu cha cô sẽ thích Grant, cho dù chỉ là thán phục sự dũng cảm tuyệt đối của anh khi đối mặt với hiện thực cuộc sống.

Khe khẽ ngậm nga không thành bài, Victoria khuấy món hầm rồi thêm chút muối vào nồi. Quay trở lại đóng gói đồ, cô bắt đầu gấp chiếc khăn đan tay cũ thì nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp. Cả ngôi nhà tranh dường như rung lên dưới lực đập.

Bối rối và có phần bất an, cô ra mở cửa. Cô bước lùi về sau với một tiếng ngạc nhiên khe khẽ khi thấy Grant đứng đó. Anh đẹp trai ngời ngàng, mặc áo khoác đen bắt mắt, tất đen, áo chèn xám bạc và quần ống túm màu xám đậm. Bộ quần áo đơn giản như được may vừa vặn bờ vai rộng và thân mình rắn rỏi của anh. Sức sống mạnh mẽ trong con người anh khiến cô một lần nữa lại bị cuốn hút... Anh trông cao to, nguy hiểm, và thậm chí hơn giận dữ. Vậy mà khi Victoria nhìn vào đôi mắt xanh khói, cô không cảm thấy sợ hãi, chỉ có ham muốn bản năng được hôn lên đôi môi cứng nhắc để nó dịu đi kẻ môi cô.

“Chào anh,” cô nói, ngược ngáp vuốt lại bím tóc rối buông xuống lưng. Về ngoài bánh bao của anh khiến cô ý thức được mình đang mặc một bộ váy cũ sờn, vải muslin hoa đã nhạt màu chỉ phù hợp để mặc khi làm

vườn hay làm việc nhà. Cô cười nhìn gương mặt ngăm đen, kéo dài giây phút để chịu trước khi lao vào vòng tay anh. “Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Em đi lâu quá,” anh cau có thì thầm.

Câu nói đó khiến cô bật cười ngạc nhiên. “Chúng ta đã thống nhất rằng em sẽ ở đây một tuần cơ mà.”

“Đã một tuần rồi đấy thôi.”

“Chính xác thì mới hai ngày rưỡi thôi,” cô thông báo.

“Chẳng khác gì một năm.”

Victoria run lên sung sướng khi cảm thấy anh chạm tới thắt lưng cô kéo cô sát vào người mình. “Em cũng nhớ anh nữa,” cô thú nhận với một nụ cười. Tay anh nhẹ nhàng áp lên má cô, lòng bàn tay nóng ấm trên da cô.

“Vivien đâu?” anh hỏi.

“Nó đi Luân Đôn. Nó sống cuộc sống thôn quê đủ rồi. Và em cũng vậy.” Victoria chỉ sang va li đầy một nửa và đóng quần áo gấp gọn ghề cạnh đó. “Em định trở về sớm,” cô thừa nhận. “Hóa ra em không phải thu xếp nhiều như em tưởng.”

“Còn việc hứa hôn của chúng ta thì sao?” anh nghiêm túc hỏi. “Em đã có câu trả lời cho anh chưa?”

“Rồi,” cô nói, giọng bỗng ngập tràn cảm xúc. “Vâng, em sẽ lấy anh... nếu anh vẫn muốn em.”

“Chỉ cho cả đời thôi,” Grant xúc động nói, nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn, rạng rỡ của cô.

Mắt cô nhắm lại khi anh cúi xuống áp miệng lên miệng cô, không có sự vội vã mà cô chờ đợi, mà với sự dịu dàng chậm rãi thiêu đốt khơi lên một luồng hơi ngậy ngất từ ngực cô. Môi anh mơn trớn môi cô nhẹ nhàng, đùa giỡn, truyền hơi ấm và độ ẩm thân mật cao tới mức khiến cô rướn lên tìm kiếm điều gì đó sâu hơn. Và anh cho cô điều đó, phủ miệng anh lên cô, lùa lưỡi vào sâu trong khoang miệng cô. Cô rên lên háo hức đáp lại, thấy chưa ép mình được đủ sát vào cơ thể đàn ông rắn rỏi, chưa ôm anh được đủ chặt.

Đột nhiên Grant giật miệng ra cười không ra hơi, đôi mắt xanh tràn ngập hơi ấm dịu dàng. “Một ngày nào đó anh sẽ phải dạy em kiên nhẫn thôi,” anh thì thầm, bàn tay ấm áp trượt lên rồi lại xuống hai bên sườn cô.

“Tại sao?”

Không biết vì sao câu hỏi đó lại khiến anh bật cười. “Vẫn tốt hơn khi em không lao vào hết tốc lực.”

“Nhưng em thích như thế,” cô nói bằng giọng khiêu khích.

Grant cười và lại hôn cô, lên môi, cằm và cổ, và thì thầm những lời yêu thương trong khi tay anh xử lý những nút cài đằng sau bộ váy muslin sần cũ. Một ống tay lơ rơi khỏi vai cô, rồi bên kia, và miệng anh chuyển tới vùng da vừa để lộ.

“Nếu biết anh đến,” Victoria nói, “Em đã mặc bộ váy thật đẹp và cột tóc bằng ruy băng...”

“Anh thích em không mặc gì hơn.”

Điều đó chuẩn bị thành sự thực, cô nhận ra, khi anh đẩy váy xuống qua hông cô, và để nó rớt xuống sàn. Áo lót của cô đi theo khi anh kéo hai bên đai áo xuống tay cô và kéo tiếp chiếc áo xuống tới khi nó cũng nằm trên sàn. Cô đứng trước anh chỉ mặc quần lót ống rộng, tất và giày, bộ ngực trần rung rinh khi cô run lên trong cơn gió nhẹ tràn vào từ cửa sổ. Hơi ấm của bàn tay anh thật đáng sửng sốt khi anh nhẹ nhàng khum lên đôi gò bồng đảo nhợt nhạt, đôi núm hoa co lại trong lòng bàn tay anh. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, và cô dựa vào mặt tường trắng vừa mát mẻ đằng sau. Anh hôn lên đôi môi cô hé mở, với những nụ hôn sâu và mơn trớn vừa dỗ dành lại vừa kích thích. Cô rên rĩ khi cảm thấy anh nhón lấy núm hoa mình, giật và véo khẽ. Trượt những ngón tay xuống dưới ngực cô, anh nâng bầu ngực ấm áp và vuốt mà lên đoạn phủ miệng trên núm hoa nhức nhối. Anh ngậm cô vào sâu trong miệng mình, mút nếm vú căng lên, mơn trớn nó bằng lưỡi và cô quặn quại khi bên dưới bắt đầu râm ran.

“Chạm vào em đi,” cô van xin, miệng hồng hén khi anh chuyển sự chú ý tới bầu ngực bên kia, và hông theo bản năng giật lên trước.

“Ở đâu?” anh dịu dàng hỏi, và khi cảm thấy anh cười trên ngực mình, cô biết anh đang đùa giỡn.

Cô lóng ngóng cởi dây cột quần lót một cách thiếu kiên nhẫn, chỉ muốn bỏ phắt nó đi. Nhưng hai sợi dây không hiểu sao đã thắt vào nhau khiến cô bực mình, và càng ra sức gỡ thì chúng càng thêm rối.

Grant đẩy tay cô ra khỏi, những nút thắt chặt và hôn vùng ngực trần. “Đừng ngộ nguậy,” anh thì thầm.

“Tại sao? Anh định làm...” Cô ngừng lời và kêu lên lạnh lạnh khi thấy anh chớp lóe lên của một con dao dài mũi nhọn. Cô chưa kịp ngộ nguậy thì lưỡi dao đã cắt đứt dây quần bị thắt nút và hai ống quần, thế là lớp vải lạnh mỏng tan thành từng mảnh rơi xuống chân cô.

“Grant,” cô nói, giọng hơi cao hơn thường lệ, “Thứ đ... đó khiến em căng thẳng.”

Anh cười toe và dứt lại dao vào ủng. “Nó cũng có lúc được việc đấy chứ.”

“Vâng, nhưng em không...”

“Nào, nhắc chân lên.” Khụy gối xuống trước cô, anh cởi một giày, rồi một giày nữa, và bắt đầu lên viền tất. Song anh dừng, trượt tay tới hai bên hông cô. “Anh nghĩ chúng ta nên để chúng lại,” anh thì thầm “Anh thích cách chúng ôm lấy...”

“Grant,” Victoria phản đối, đỏ lựng lên khi anh tiếp tục ngắm cô. Đứng trước anh gần như lóa thể trong khi anh vẫn mặc đầy đủ quần áo, cô chưa bao giờ cảm thấy mắc cỡ nhường ấy.

Mặt ngón cái của anh lướt nhẹ qua làn da mềm mại, gần như trong suốt phía trên đùi cô, nơi có thể nhìn thấy những mạch máu màu oải hương nhạt. “Anh sẽ mua cho em tất bằng ren và lụa,” anh âu yếm nói. “Màu đen. Và nịt bít tất đính đá điểm duy bằng.”

Victoria hầu như không thể thốt ra lời. “Phòng ngủ thôi anh,” cô khê khàng.

“Chưa đâu,” những ngón tay anh nhẹ nhàng chải qua đám lông làm anh bị kích thích, rẽ những sợi quần lấp lánh. “Em mới đáng yêu làm sao.”

Victoria run rẩy, mừng vì có thể dựa vào tường phía sau lưng khi cô đứng giữa hai đầu gối Grant. Anh rướn người về phía trước, hôn lên bụng cô, khám phá miệng rốn thanh nhã của cô bằng đầu lưỡi. Hơi thở của anh nhanh và mạnh, nhịp nhàng phả trên da cô những luồng hơi ẩm ướt. Cô hẳn đã kêu lên khe khẽ, bởi anh ngược lên cô với đôi mắt xanh nóng bỏng.

“Em có muốn anh hôn em không, Victoria?”

Cô gật đầu, gương mặt đỏ lựng lại càng đỏ hơn.

Mặc dù gương mặt anh căng lên vì ham muốn, cô vẫn thấy được nụ cười phảng phất trên môi anh. “Ở đâu?”

Em sao có thể nói chứ, cô nghĩ trong niềm phấn khích pha lẫn ngỡ ngàng, siết chặt nắm tay hai bên. Grant bất động, chăm chú nhìn cô với vẻ trên chọc trộn lẫn giữa buồn cười và khao khát, rõ ràng chờ đợi cô có hành động tiếp theo. Căng thẳng tăng lên tới khi không gian dường như nóng bừng, và Victoria đỏ chín cả mặt. Không thể ngăn mình lại, cô luồn bàn tay run rẩy dưới những lọn tóc đen dày của anh, và hướng đầu anh vào nơi cô muốn nhất. Cô cảm thấy hơi nóng mãnh liệt từ miệng anh phả lên cô, lưỡi tìm kiếm trên khoảng da thịt mềm mại, tập kích điểm nhạy cảm là trung tâm ham muốn của cô. Đầu gối cô trở nên yếu ớt, và cô hẳn đã sụp xuống nếu cánh tay anh không ôm chặt hông cô để đỡ cô đứng vững. Rên rỉ, cô căng lên trước sự dè mê mà đầu lưỡi trơn trượt và sự hành hạ của anh mang tới, cho tới khi bắt đầu ngáy dại đi trước khoái cảm cực độ đang tới.

Đột ngột đến độ làm cô sững sốt, anh lùi đầu về rồi đứng lên đối diện cô, ánh mắt nóng bỏng lướt qua cơ thể ửng hồng của cô.

“Xin anh, Grant...”

Anh phản hồi bằng một tiếng khê khàng, sờ soạng cởi mấy chiếc khuy quần ra. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh không đặt cô nằm xuống sàn mà bế cô lên để chân cô ôm quanh hông anh. Anh dễ dàng bế cô, dựa cô vào tường để giữ thăng bằng, một cánh tay bảo vệ cô khỏi lớp vữa ram ráp. Mắt cô mở ra khi cô cảm thấy vật cứng lì lợm của anh đẩy nhẹ, nhấn nhá, trượt dễ dàng trong cô. Cô được lấp đầy, xuyên qua, cơ thể mở ra bất lực trước sự xâm nhập mạnh mẽ. Thở hổn hển trong hoan lạc, cô bầu vào sau vai anh, những ngón tay đâm vào lớp da mềm mại của chiếc áo khoác anh mặc. Có gì đó gọi tình đến kì lạ khi bị siết chặt vào cơ thể vẫn mặc nguyên quần áo của anh, làn da trần râm ran khi cọ xát vào lớp vải dạ. Thêm muốn vị da anh, cô vạch cổ chiếc áo đen ra để áp miệng lên bên cổ vuốt mồ hôi.

“Em yêu anh không?” anh thì thầm, cố ý để cơ thể cô hạ xuống, ấn càng chặt hơn vào vật cứng của anh.

“Có... ời, Grant...” Cô cong người nói trong cơn khoái cảm dâng trào, tràn ra những đợt sóng lớn cuộn cuộn.

“Nói cho anh nghe,” anh mạnh mẽ nói, những lần nhấn sâu hơn, chậm hơn thẳng tới trung tâm cơ thể cô. Cô quần quai, chân quặp lại khi cơn lạc khoái như thủy triều lại ập tới.

“Em yêu anh,” cô bật ra. “Yêu anh... yêu anh...”

Những lời đó đưa anh qua đỉnh cao ngất của khoái cảm tốt cùng, và anh nhấn vào cô với một tiếng rên, tất cả tri giác tan đi, trong sự giải phóng sung sướng. Anh đứng chôn chân ở đó, ôm chặt cô, không muốn để khối da thịt phụ nữ như nhung lụa trong tay xuống. “Victoria,” anh thì thào, áp một nụ hôn nồng nàn lên môi cô, trong khi cô cổ thro.

“Giờ chúng ta sẽ cởi quần áo anh ra,” cô nói, hì hụi tháo chiếc cà vạt đen khỏi cổ anh.

Grant phá lên cười và buông lỏng tay, để chân cô chạm vào đất. “Và rồi?”

Victoria thả cà vạt xuống đất và áp mặt vào cổ anh, hít hà mùi hương nam tính mặn măn. “Và rồi em sẽ cho anh thấy em yêu anh như thế nào.” Lùi lại, cô nhìn anh với một nụ cười chờ đợi. “Nếu anh có thể.”

Anh cười và áp một nụ hôn ấm áp lên môi cô. “Anh không phải là kẻ sẽ lùi bước trước thử thách.”

“Vâng, em biết.” Và cô hân hoan cười khi anh bế cô vào phòng ngủ.

Hồi kết

Victoria từng nghĩ mình biết rõ chồng, song trong sáu tháng đầu của cuộc hôn nhân cô đã phát hiện nhiều điều mới về anh. Đồng ý với ý kiến chung rằng Grant không phải là loại đàn ông dễ dàng thích ứng với cuộc sống gia đình, cô tự nhủ sẽ để anh tự do như anh muốn. Cô quyết định sẽ không có ý kiến gì về bạn bè anh. Nếu anh có đi giao du chè chén cả đêm thì cứ tùy anh. Và nếu anh để mình rơi vào những tình huống nguy hiểm, cô sẽ cố không chỉ trích. Dù sao anh cũng là một người đàn ông rất độc lập cho tới khi gặp cô, nên anh sẽ không thích nếu cô cố kìm chân anh. Mà Victoria thì không muốn cuối cùng bị coi như hòn đá ngáng đường anh.

Cô, và cũng như tất cả những ai biết Grant, đều ngạc nhiên khi thấy anh bước vào cuộc sống gia đình như thể anh chưa bao giờ biết đến một cuộc sống nào khác. Anh thực hiện vai trò người chồng một cách dễ dàng và thích thú, với lòng tận tâm mà tất cả các bà vợ đều mơ tới. Thay vì la cà quán xá ở Luân Đôn với bạn bè, buổi tối Grant thích ở nhà với Victoria để đọc sách, uống rượu, cùng tranh luận và rồi làm tình đến tận đêm khuya.

Grant đưa cô tới mọi nơi, tham gia vũ hội, đi ăn tối, nghe nhạc, cũng như xem đấu quyền anh, đua ngựa và thậm chí tới cả những nơi đánh cờ bạc. Anh bảo vệ chứ không bao bọc cô, để cô thấy cả những mặt tồi tệ lẫn những mặt tươi đẹp của Luân Đôn. Anh coi Victoria là tri kỷ, là bạn đời, là người tình, nhờ có anh, cuộc sống của cô tràn đầy nhiệt huyết và sinh lực mà cô chưa bao giờ mơ thấy ở làng Forest Crest.

Vào những buổi tối họ ở nhà, Victoria giúp Grant và phân tích hàng núi sách về luật và lý luận mà Ngài Ross cho mượn. Grant phát hiện ra rằng thẩm phán cảnh sát là một nghề yêu cầu cao nhưng lại thú vị, và cho anh nhiều thử thách hơn công việc của một cảnh sát đơn thuần. Anh thích thú khi có nhiều quyền lực hơn để giải quyết những tranh chấp pháp lý và tổ chức điều tra, và đã bắt đầu thu được một chút ảnh hưởng chính trị. Điều đó và việc được phong hiệp sĩ danh dự cho anh địa vị xã hội vượt xa danh tiếng trước đây của anh.

Về phần mình, Victoria cố gắng hết sức để tìm được chỗ cho mình trong xã hội Luân Đôn, thận trọng lựa chọn và chấp nhận trong đồng lời mời tuần nào cũng có. Cô tham khảo ý kiến các nhà kiến trúc sư và nhà thiết kế về ngôi biệt thự mà Grant định xây ở Mayfair, và xin lời khuyên từ những người bạn mới của cô ở Luân Đôn. Không bao lâu, cô cũng đã gia nhập những ban hội phụ nữ gây quỹ từ thiện dành cho gái mai dâm hoàn lương và trẻ em thiệt thòi, dù có vẻ như nỗ lực của những ban hội này quá nhỏ bé so với những vấn đề mà họ tìm cách giải quyết.

“Số phụ nữ và trẻ em cần giúp đỡ quá nhiều,” một chiều Victoria nói với Grant, cảm thấy nản lòng hơi là tràn trề hy vọng trước một sự kiện từ thiện đã được lên kế hoạch. “Những nỗ lực của hội có thành công đi nữa thì bọn em cũng sẽ chỉ giúp đỡ được một phần những người cần giúp. Nên em cứ tự hỏi nếu thế thì còn cố gắng làm gì nữa.”

Ôm cô trong tay, Grant vén một lọn tóc xòa của cô lên và hôn trán cô. “Cố gắng vẫn hơn chứ em,” anh thủ thỉ, mỉm cười trước gương mặt lo lắng của cô. “Trước anh cũng từng cảm thấy lo lắng như thế, tự hỏi sao mình lại mạo hiểm tính mạng để cố bắt một thằng trộm chết tiệt trong khi có hàng ngàn thằng như thế.”

“Vậy sao anh vẫn tiếp tục?”

Anh hơi nhún vai. “Anh nghĩ rằng loại một tên tội phạm trên phố đi là có thể mình đã cứu được ai đó trong tương lai. Và cứu được dù chỉ một người thôi cũng đáng để ta nỗ lực hết mình, đúng không?”

Victoria mỉm cười ôm anh, cảm thấy một đợt sóng yêu thương trào lên. “Em biết rồi,” cô nói, giọng nghẹn đi trên vai anh. “Bản chất anh vốn là người theo chủ nghĩa lý tưởng.”

Cô cảm thấy anh cười bên tai cô. “Rồi anh sẽ dạy em cách chửi mắng anh, phu nhân ạ.” Ngả đầu lại sau, anh hôn cô cho tới khi cô không thở nổi nữa.

Chăm chú với những trang ghi chép về một cuộc điều tra mà anh tổ chức, Grant chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ cửa văn phòng anh ở phố Bow. “Đây,” anh cộc cằn nói, ghét bị cắt ngang khi đang tập trung.

Cửa mở hé, gương mặt bà Dobson hiện ra. “Ngài Grant, ngài có khách.”

Anh cau cau có có. “Tôi đã bảo bà rằng tôi sẽ không tiếp khách cho tới khi các phiên xử kết thúc trong chiều nay...”

“Vâng, thưa ngài, nhưng đó là... bà Morgan.”

Lập tức về cau có rời khỏi mặt anh. Victoria ít khi tới văn phòng phố Bow, và khi mà nơi này luôn đầy rẫy những tên vô lại và tội phạm thì như thế là tốt. Tuy nhiên bất cứ cơ hội nào thấy cô giữa buổi làm cũng được anh rất chào đón. “Trời ạ, đừng để cô ấy đợi,” anh nói. “Đưa cô ấy vào ngay đi.”

Bà quản gia cười, mở cửa rộng hơn, và Victoria bước vào. Cô trông thật dễ thương, đặc biệt là trên nền tẻ nhạt của văn phòng, thân thể mảnh mai khoác lên bộ váy muslin hồng nhạt, cổ cao và ống tay áo dài được viền duy bằng hồng. Vạt trên của bộ váy xếp nếp và có dải lụa buộc ôm những đường cong khiêu khích của ngực cô. Grant đứng dậy khỏi ghế, đợi tới khi bà Dobson đã đóng cửa, anh bế vợ mình lên và nong nân hôn đôi môi mỉm cười của cô.

“Đúng là điều anh cần,” anh thì thầm khi môi họ tách nhau ra. “Một cô em xinh đẹp để giải khuây cho sự buồn tẻ của anh.”

“Em mong là em không làm gián đoạn công việc quan trọng nào,” cô nói về có lỗi.

“Không việc gì quan trọng bằng em.” Anh đùa giỡn với giải duy băng viền cổ áo cô, và rúc mặt vào khoảng da mềm mại thoang thoảng mùi nước hoa sau tai cô. “Nói anh nghe chuyện gì đưa em tới phố Bow, phu nhân. Em định kiện tụng hay báo án gì chẳng.”

Cô cười không thành tiếng. “Không hẳn.”

“Vậy định khai báo hay cung cấp thông tin gì à?”

“Cũng có thể coi là thế.”

Anh ngồi xuống ghế và kéo cô xuống lòng mình, đôi mắt xanh lấp lánh tinh nghịch. “Anh muốn một lời thú nhận đầy đủ, phu nhân.”

“Grant, đừng,” cô mắng anh với một tiếng cười bối rối, cựa quậy trên đầu anh và lúng túng nhìn về phía cửa. “Nhớ có người vào đây – họ sẽ nghĩ gì?”

Tay anh trượt xuống dưới váy và táo bạo lướt lên đầu gối cô. “Nghĩ anh là một gã mới cưới bện hơi vợ chứ sao.”

“Nào Grant,” cô năn nỉ, má đỏ bừng lên, và anh phá lên cười, thấy tội nghiệp cô.

“Anh cứ tưởng mình gột sạch tính e lệ của em rồi đấy,” anh nói, siết đầu gối cô. “Được rồi... anh sẽ cố kiềm chế. Nói cho anh biết sao em tới đây đi.”

Victoria vòng tay qua cổ anh, mặt trở nên nghiêm túc, “Em không muốn làm phiền anh... nhưng hôm nay em mời bác sĩ Linley tới khám.”

“Linley,” Grant lo lắng lặp lại.

Victoria gật đầu. “Anh thấy đó, dạo này em không hẳn là mình, và thay vì làm anh lo lắng không cần thiết, em đã giữ kín chuyện cho tới khi...” Cô ngừng lời, nhả mặt khi tay anh vô thức siết mạnh chân cô. “Grant!” cô kêu lên, hoang mang lo lắng nhìn anh.

Tim anh đột nhiên nện thành thịch đau đớn. Anh cảm thấy khó cất được nên lời giữa cơn sợ hãi theo bản năng. “Victoria,” anh khàn giọng nói, “em bị bệnh sao?”

“Ôi trời, không... không, chỉ là...” Victoria dừng lại, vội tìm một từ cho thanh tao, nhưng trong lúc lo lắng, cô không thể nghĩ ra từ gì. “Em có thai rồi,” cô nói, bàn tay đeo găng vuốt trên ngực anh như thể muốn trấn an anh. “Không có gì phải lo lắng cả. Là chuyện chúng ta sắp có con ấy mà.”

Sự nhẹ nhõm bắt đầu thấm sang cơn hoảng hốt vừa ập đến. Anh kéo cô lại gần, chôn mặt giữa đôi gò bồng đảo và cố gắng thở chậm lại. “Chúa ơi, Victoria,” anh nói. Anh nghe thấy cô cười khúc khích, và cô ôm đầu anh.

“Anh cảm thấy thế nào về chuyện gia đình mình sẽ lớn hơn?” cô hỏi.

“Đúng là một điều thần kỳ.” Grant quay đầu áp tai lên trái tim cô, lắng nghe tiếng đập nhanh ổn định, nghĩ rằng tất cả mọi thứ quan trọng trên đời này đều đang ở đây trong tay anh.

“Một điều thần kỳ khá bình thường,” cô nói với giọng hân hoan. “Ngày nào cũng có gia đình đón nhận điều thần kỳ này.”

“Với anh thì không bình thường chút nào.” Ngả cô ra sau, Grant ngấm cơ thể mảnh mai, tưởng tượng bụng cô to lên, mang trong đó đứa con của anh. “Em cảm thấy thế nào?” anh hỏi han.

Victoria vuốt ve gương mặt anh. “Không kiên nhẫn được,” cô trả lời. “Em mong ngóng ngày được ôm con trong tay quá chừng.”

Một đứa bé xuất hiện ở nhà Morgan sớm hơn dự kiến nhiều. Gần một tháng sau khi biết tin Victoria có thai, cô và Grant đang dùng bữa ăn nhẹ ở nhà thì bà Buttons cắt ngang. Bà quản gia có biểu cảm lạ lùng, gần như khô hài, như thể có điều gì đó khiến bà chưa hết kinh ngạc.

“Bà Morgan,” bà quản gia thấy khó nói, “Một... cái gói được chuyển cho bà... từ Ý.”

“Vào lúc tối thế này sao?” Victoria và chồng nhú mày nhìn nhau không hiểu chuyện gì. “Có lẽ quà em gái tôi gửi,” cô nói. “Tuyệt quá. Đã hàng tháng trời tôi chưa nhận được tin gì của nó. Có thư đi kèm không, bà Buttons?”

“Có, nhưng...”

“Xin hãy mang thư cho tôi, và để gói quà vào phòng khách. Ăn xong chúng tôi sẽ mở ra xem sau.”

Bà quản gia chưa kịp trả lời thì một âm thanh lạ lùng khiến Victoria cứng người. Đó là tiếng oe oe như tiếng mèo kêu... hoặc tiếng một đứa bé đang khóc.

Grant đứng dậy khỏi bàn, lau miệng bằng khăn ăn. “Tôi không nghĩ cái gói đặc biệt này muốn bị bỏ lại trong phòng khách,” anh lẩm bẩm, đi qua bà quản gia ra khỏi phòng.

“Một đứa bé?” Victoria nói, choáng váng nhìn vào mắt bà Buttons.

Bà quản gia gật đầu xác nhận. “Đúng, thưa phu nhân. Được gửi tới từ Ý cùng một cô nhũ mẫu ướn sững chẳng nói được một từ tiếng Anh.”

“Ôi Chúa ơi.” Victoria vội vã đi sau chồng, theo tiếng khóc ra ngoài sảnh.

Vài người hầu đang tụ tập lại trong sảnh sững sốt nhìn trước cô gái trẻ tóc đen lo lắng trong bộ đồ nhà quê có đeo thêm chiếc tạp dề xám thô. Cô nhũ mẫu ướn sững ôm một cái bọc khóc rên rĩ trong tay, và xem ra chính cô cũng sắp khóc òa đến nơi. “Signora[1],” cô nói ngay khi Victoria xuất hiện, và một dòng âm tiết nước ngoài trào ra.

[1]: phu nhân

Victoria đặt bàn tay trấn an lên vai cô gái trẻ. “Không sao,” cô nói, hy vọng cô gái sẽ hiểu được ngữ điệu của cô, cho dù không hiểu được lời. “Cảm ơn em vì đã đưa đứa bé tới đây an toàn. Em hẳn đã mệt và đói lắm.” Cô nhìn bà Buttons, và bà lập tức bảo một hầu gái chuẩn bị phòng cho cô gái. Victoria chỉ về phía đứa bé đang la khóc và cười dịu dàng với cô gái. “Đưa tôi được không?” cô hỏi.

Cô gái liền trao cái bọc cho cô, có vẻ nhẹ nhõm. Lóng ngóng đón đứa bé, Victoria chăm chú nhìn vào gương mặt bé xiu, tím tái của đứa trẻ sơ sinh, với một mỗm tóc màu đỏ buộc nơ. Không thể nhầm nó là con của ai khác ngoài Vivien. “Ôi sinh linh đáng yêu,” cô thì thầm, bị giằng xé giữa tiếng cười vui sướng và tiếng khóc. “Bảo bối của tôi trông yêu quá cơ...”

“Nào, đưa anh,” Grant đứng ngay sau cô gắt giọng. “Ai lại để đầu nó ngứa ra thế kia cơ chứ.”

Trao đứa bé cho chồng, Victoria nhận bức thư mà cô nhũ mẫu ướn sững đưa mình. Thư gửi cho cô, và chữ trong thư chắc chắn là của Vivien. Nhíu mày, Victoria cạy nắp niêm phong đọc to bức thư.

“Gửi Victoria thân yêu, như đã hứa, em gửi đứa bé cho chị, bởi hiện tại em bận quá không chăm sóc con được. Nếu chị muốn, cứ kiếm ai đó chăm sóc Isabella rồi em sẽ hoàn trả chị chi phí khi nào trở lại Anh. Luôn yêu chị... Vivien.”

Quay sang chồng, Victoria nhận ra đứa bé đã ngừng khóc và đang chăm chú nhìn lên gương mặt ngăm đen của Grant với cặp mắt tròn thao láo. Một bàn tay bé xiu bám lấy ngón tay anh, những ngón tay nhỏ nhắn trắng bệch ra ở đầu vì dùng quá nhiều lực. Đứa bé trông nhỏ không tưởng tượng được trước bộ ngực rộng của Grant, có vẻ thích cảm giác an toàn trong vòng tay vững chãi của anh.

“Em không biết anh có kinh nghiệm với trẻ con đấy,” Victoria nhận xét, ngắm hai người với nụ cười ngạc nhiên.

Đúng đưa đứa bé theo nhịp điệu đều đều dỗ dành, Grant khẽ nói. “Đâu có. Anh chỉ là có cách của mình với các quý cô tóc đỏ thôi.”

“Em phải thừa nhận điều đó.” Khẽ cười, một cái nhíu mày vẫn nấn ná trên trán cô. Victoria vuốt chòm tóc đỏ trên đầu đứa trẻ. “Tội nghiệp Isabella,” cô thì thầm.

“Liệu sau này Vivien có tới mang đứa bé đi không?” Grant hỏi mà không dứt mắt khỏi đứa bé.

“Khó mà nói chắc chắn được, nhưng...” Victoria ngừng lời và chăm chăm nhìn chồng mình, cảm thấy khó có thể tô vẽ cho sự thật. “Không,” cô khẽ nói. “Nó sẽ không muốn có một đứa trẻ bên cạnh làm nó nhớ lại những năm tháng đã qua... và nó sẽ không bao giờ muốn làm mẹ. Em không nghĩ nó sẽ đến đón đứa trẻ đâu, không bao giờ.”

“Vậy anh phải làm gì với con bé đây?”

“Anh có phản đối để gia đình mình lớn hơn hơi sớm một chút không?” Victoria e dè hỏi.

Trong thoáng chốc, Grant cảm thấy khó mà tin nổi mình đang cân nhắc việc trở thành cha trên thực tế của đứa con hoang của Vivien Duvall. Anh không ưa Vivien, và sẽ không bao giờ ưa cô ta. Nhưng khi nhìn vào

gương mặt nhỏ nhắn ngã trên vai anh, và anh nhìn thấy trong mình bản năng mạnh mẽ muốn bảo vệ con bé. “Anh cho là không có ai chăm sóc nó tốt như chúng ta được,” anh thì thầm, với chính mình hơn là với Victoria.

Vợ anh tới gần anh, một cánh tay ôm qua eo anh. “Em cũng cho là vậy,” cô đồng ý với một nụ cười. “Ôi Grant... em biết anh sẽ không từ chối mà.” Cô kiễng chân lên hôn anh. “Anh không bao giờ làm em phải thất vọng, anh biết không.”

Những lời châm chọc xuất hiện trong đầu anh, nhưng khi nhìn vào đôi mắt xanh sáng ngời của vợ, anh bị ngập tràn trong tình yêu nên không thể nói ra những lời ấy.

“Không bao giờ,” Victoria lặp lại, nín giữ ánh mắt anh. “Em sẽ không bao giờ thay đổi một điều gì ở anh.”

“Thế đấy, phu nhân,” anh khẽ trả lời, “đó là lý do vì sao anh lấy em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoai-vong-tay-anh-la-bao-to>